

JULKAISTAAN
NEUVOSTOLIITON KOMMUNISTISEN
PUOLUEEN (BOLSHEVIKKIEN)
KESKUSKOMITEAN
PÄÄTÖKSEN PERUSTEELLA

Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

**NKP(b):n KESKUSKOMITEAN MARX—ENGELS—LENIN
INSTITUUTTI**

J. V. STALIN

TEOKSET

**KARJALAIS-SUOMALAISEN SNT:n
VALTION KUSTANNUSLIIKE**

Petroskoi * 1952

J.V. STALIN

12 OSA

HUHTIKUU 1929

-KESÄKUUN 1930

ESIPUHE

J. V. Stalinin Teosten kahdenteentoista osaan kuuluvat ne teokset, jotka on kirjoitettu vuoden 1929 huhtikuun ja vuoden 1930 kesäkuun välisenä aikana.

Tänä kautena bolshevikkipuolue kehittää laajasti sosialismin yleishyökkäystä koko rintamalla, mobilisoi työväenluokan ja talonpoikaiston työtätekevät joukot taisteluun koko kansantalouden uudestirakentamiseksi sosialismin perustalla, taisteluun ensimmäisen viisivuotissuunnitelman täyttämiseksi. Bolshevikkipuolue toteuttaa erään ratkaisevan käänteen politiikassa — siirtymisen kulakiston riistopyrkimysten rajoittamisen politiikasta kulakiston luokkana likvidoimisen politiikkaan yleisen kollektivisoinnin pohjalla. Puolue ratkaisee proletaarisen vallankumouksen vaikeimman historiallisen tehtävän vallan valloittamisen jälkeen — miljoonien yksilöllisten talonpoikaistalouksien siirtämisen kolhoosien raitelle, sosialismin raitelle.

Puheessaan NKP(b):n Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean huhtikuun täysistunnossa (v. 1929) „Oikeistopoikkeamasta NKP(b):ssa“, joka julkaistaan täydellisenä ensi kerran tässä osassa, J. V. Stalin antaa analyysin niistä luokkasuhteiden muutoksista,

joita Neuvostoliitossa ja kapitalistisissa maissa oli tapahtunut, ja puhuu sosialismin voimistuvasta hyök-
käyksestä maaseudun ja kaupungin kapitalistisia
aineksia vastaan maassamme ja siihen liittyvästä
luokkataistelun kärjistymisestä. J. V. Stalin osoittaa
kapitalismin tilapäisen vakaantumisen horjuvan ja
vallankumouksellisen nousun ainesten kasvavan kapi-
talistisissa maissa sekä perustelee taistelun keskittä-
misen välttämättömyyden oikeistolaisaineksia vastaan
kommunistisissa puolueissa.

J. V. Stalin paljastaa buharinilaisen ryhmän puo-
luevastaisen ryhmäkuntalaisen toiminnan, sen kaksi-
naamaisuuden, sen trotskilaisten kanssa käymät kulis-
sientakaiset neuvottelut, joiden tarkoituksena oli blokin
järjestäminen puoluetta vastaan.

J. V. Stalin tähdentää, että oikeistopoikkeama ja
sovittelevaisuus sen suhteen on tällä kaudella pää-
vaara, paljastaa oikeistolaisantautujat leninismin vihol-
lisiksi, kulakiston asioimistoksi, paljastaa kulakkien
rauhallisesti sosialismiin kasvamisen oikeisto-opportu-
nistisen „teorian“ liberaalis-porvarillisen, vallankumous-
vastaisen olemuksen. Taistelussa buharinilaista oppo-
sitiota vastaan J. V. Stalin kehittää leniniläistä
ajatusta riistävien luokkien likvidoimisesta proleta-
riaatin ankarana luokkataistelun tietä. J. V. Stalin
osoittaa, että oikeistolaisantautujien opportunistinen
linja luokkataistelun kysymyksissä on yhteydessä
Buharinin leniniläisvastaisiin virheisiin valtioteorian
kysymyksissä.

Taistelussa oikeisto-opportunisteja vastaan
J. V. Stalin puolustaa ja kehittää marxilais-lenini-
läistä oppia valtiosta ja proletariaatin diktatuurista.

Kirjoituksessa „Joukkojen kilpailu ja työinnostuksen nousu“ J. V. Stalin määrittelee sosialistisen kilpailun sosialismin rakentamisen kommunistiseksi menetelmäksi, voimavivuksi, jonka avulla työtätekevien on siirrettävä maan koko talous- ja kulttuurielämä sosialismin perustalle.

Kirjoituksessa „Suuren murroksen vuosi“ J. V. Stalin arvioi vuoden 1929 suurten saavutusten vuodeksi sosialistisen rakennustyön kaikilla rintamilla: työn tuottavaisuuden alalla sekä teollisuuden ja maatalouden rakennustyössä. Puhuessaan kolhoosiliikkeen saavutuksista J. V. Stalin osoittaa, että kolhooseihin on lähtenyt talonpoikaiston perusjoukko — keskitalonpoikaisto, että yksilöllisen talonpoikaistalouden sosialismin raiteille siirtymisen yhteydessä hävitetään maan sisällä kapitalismin palauttamisen viimeisetkin lähteet.

Nojautuen V. I. Leninin osuustoimintasuunnitelmaan J. V. Stalin luo maatalouden kollektivisoimisteorian ja osoittaa käytännölliset tiet sen toteuttamiseksi elämässä.

Puheessaan „Agraaripolitiikan kysymyksistä Neuvostoliitossa“ J. V. Stalin paljastaa porvarilliset ja oikeisto-opportunistiset teoriat „tasapainosta“, „itsesäänsujumisesta“ sosialistisessa rakennustyössä, talonpoikaisen pientalouden „kestävyydestä“, osoittaa kollektiivisen suurtalouden paremmuuden maanviljelyksessä. J. V. Stalin määrittelee kolhoosit luonteeltaan sosialistiseksi talousmuodoksi ja perustelee käänteen maaseudun kapitalististen ainesten rajoittamisen ja syrjäyttämisen politiikasta kulakiston luokkana likvidoimisen politiikkaan yleisen kollektivisoinnin pohjalla.

Teoksissaan „Menestys panee pään pyörälle“, „Vastaus tovereille kolhoosilaisille“ ynnä muissa J. V. Stalin paljastaa puolueen linjan „vasemmistolaiset“ vääristelyt kolhoosirakennustyössä, viitoittaa tiet niiden oikaisemiseksi ja osoittaa, että kolhoosiliikkeen tärkeimpänä, perusrenkaana on nykyisessä vaiheessa maatalousartteli.

Tässä osassa julkaistaan „Keskuskomitean poliittinen toimintaselostus NKP(b):n XVI edustajakokoukselle“, jossa J. V. Stalin antaa syvällisen analyysin maailman kapitalismin kriisistä, tuo esiin kapitalistisen järjestelmän ristiriitojen kärjistymisen. Luonnehtiessaan Neuvostoliiton ja kapitalististen valtioiden välisiä suhteita J. V. Stalin määrittelee neuvostovaltion ulkopolitiikan johdonmukaiseksi rauhanpolitiikaksi. J. V. Stalin osoittaa Neuvostoliiton kansantalouden kasvavan nousun, sosialistisen talousjärjestelmän paremmuuden kapitalistiseen järjestelmään verraten, määrittelee koko rintamalla tapahtuvan sosialistisen yleishyökkäyksen olemuksen ja tehtävät. Mobilisoiden puoluetta taisteluun syrjäpoikkeamia vastaan kansallisuuskysymyksen alalla J. V. Stalin osoittaa, että proletariaatin diktatuurin ja sosialismin rakentamisen kausi Neuvostoliitossa on sisällöltään sosialististen ja muodoltaan kansallisten kulttuurien kukoistuksen kautta.

Tässä osassa julkaistaan ensi kerran J. V. Stalinin kirjeet Feliks Kon'ille, A. M. Gorkille, tov. Bezymenskille ja Rafailille.

*NKP(b):n Keskuskomitean
Marx—Engels—Lenin Instituutti*

HUHTIKUU 1929

-KESÄKUU 1930

OIKEISTOPOIKKEAMASTA NKP(b):ssa *

*Puhe NKP(b):n Keskuskomitean
ja Keskuskontrollikomitean täysistunnossa
huhtikuussa 1929¹*

(Pikakirjoitusteksti)

Toverit! En tule koskettelemaan henkilökohtaista puolta, vaikka henkilökohtaisella puolella olikin eräiden Buharinin ryhmään kuuluvien tovereiden puheissa melkoisen huomattava sija. En ryhdy koskettelemaan sitä, sillä henkilökohtainen puoli on pikkuseikka, ja pikkuseikkoihin ei kannata pysähtyä. Buharin puhui henkilökohtaisesta kirjeenvaihdostaan kanssani. Hän luki eräitä kirjeitä, joista näkyy, että me, jotka olimme vielä eilen henkilökohtaisia ystäviä, olemme nyt hänen kanssaan eri mieltä politiikassa. Samanlainen sävy kuului myöskin Uglanovin ja Tomskin puheissa. Kuinka se muka niin on: me olemme vanhoja bolshevikkeja ja nyt olemme yht'äkkiä toistemme kanssa eri mieltä, emme osaa kunnioittaa toisiamme.

Olen sitä mieltä, että nuo valitukset ja voivotukset eivät ole minkään arvoisia. Me emme ole perhepiiri, läheisten ystäväysten seura, vaan työväenluokan poliit-

---

* Puheeseen on palautettu yli 30 sivua tekstiä, jota aikoi-
naan ei lehdistössä julkaistu. *Toim.*

tinen puolue. Ei voida sallia, että henkilökohtaisen ystävyyden edut asetettaisiin asian etuja korkeammalle.

Jos me nimitämme itseämme vanhoiksi bolshevikiksi vain siksi, että olemme **vanhoja**, niin asiamme ovat huonosti, toverit. Vanhoja bolshevikkeja ei kunnioiteta siksi, että he ovat **vanhoja**, vaan siksi, että he ovat samalla ikuisesti uusia, vanhentumattomia vallankumousmiehiä. Jos vanha bolshevikki on kääntynyt pois vallankumouksen tieltä tahi on poliittisesti rappeutunut ja himmentynyt, niin olkoonpa hän vaikka satavuotias, niin hänellä ei ole oikeutta nimittää itseään vanhaksi bolshevikiksi, hänellä ei ole oikeutta vaatia puolueelta kunnioitusta itseään kohtaan.

Edelleen, henkilökohtaisen ystävyyden kysymyksiä ei saa rinnastaa politiikan kysymyksiin, sillä, kuten sanotaan, ystävyys ystävytenä, mutta virka virkana. Me kaikki palvelemme työväenluokkaa, ja jos henkilökohtaisen ystävyyden edut ovat ristiriidassa vallankumouksen etujen kanssa, niin henkilökohtainen ystävyys on jätettävä toiselle tilalle. Bolshevikkeina me emme voi asettaa kysymystä muuten.

En ryhdy koskettelemaan myöskään niitä persoonallisuusluontoisia vihjailuja ja salamyhkäisiä syytöksiä, joita buharinilaiseen oppositioon kuuluvien tovereiden puheet olivat kirjavanaan. Nämä toverit haluavat nähtävästi peittää erimielisyyksiemme poliittisen perustan vihjauksilla ja kaksimielisyyksillä. He haluavat salaa panna politiikan sijalle politikoimisen. Erittäin kuvaava on tässä suhteessa Tomskin puhe. Hänen puheensa oli tyypillinen tradeunionistisen politikoitsijan puhe, joka pyrkii salaa asettamaan

politiikan kysymysten sijalle politikoimisen. Mutta tämä tempu ei tule heillä onnistumaan.

Siirtykäämme asiaan.

I

YKSI VAIKO KAKSI LINJAA?

Onko meillä yksi yhteinen yleislinja vai onko meillä kaksi linjaa,— tämä on peruskysymys, toverit.

Rykov sanoi täällä puheessaan, että yleislinja meillä on yksi, ja kun meillä on eräitä „vähäisiä“ erimielisyyksiä, niin niitä on sen vuoksi, että yleislinjan ymmärtämisessä on olemassa „vivahteita“.

Onko se totta? Valitettavasti se ei ole totta. Enemmänkin, se on suorastaan päinvastainen totuuden kanssa. Tosiaankin, jos meillä on yksi linja ja meidän välillämme on vain vivahteita, niin minkä vuoksi Buharin on juoksennellut eilisten trotskilaisten luona, joiden etunenässä on Kamenev, yrittäen järjestää heidän kanssaan ryhmäkuntalaista blokkia Keskuskomiteaa ja sen Politbyroota vastaan? Eikö ole tosia, että Buharin on puhunut siellä Keskuskomitean linjan „turmiollisuudesta“, Buharinin, Tomskin ja Rykovin periaatteellisista erimielisyyksistä puolueen Keskuskomitean kanssa, Keskuskomitean Politbyroon kokoonpanon perusteellisen muuttamisen välttämättömyydestä?

Jos meillä on yksi linja, niin miksi Buharin on toiminut salaa eilisten trotskilaisten kanssa Keskuskomiteaa vastaan ja miksi Rykov ja Tomski ovat tukeneet häntä tässä asiassa?

Jos meillä on yksi yleislinja, niin kuinka voidaan sallia, että Politbyroon toinen osa, joka noudattaa yhtä ja yhteistä yleislinjaa, vehkeilee Politbyroon toista osaa vastaan, joka noudattaa tätä samaa yleislinjaa?

Voidaanko yhden ja yhteisen yleislinjan vallitessa sallia tuollaista leiristä toiseen juoksentelemisen politiikkaa?

Jos meillä on yksi linja, niin mistä ilmaantui Buharinin tammikuun 30 päivän julistus, joka on kokonaan ja täydellisesti suunnattu Keskuskomiteaa ja sen yleislinjaa vastaan?

Jos meillä on yksi linja, niin mistä ilmaantui kolmikön (Buharinin, Rykovin ja Tomskin) helmikuun 9 päivän julistus, jossa puoluetta syytetään julkeasti ja karkean parjaavasti: a) talonpoikaiston sotilaallis-feodaalisen riistämisen politiikasta, b) byrokratismin juurruttamisen politiikasta, c) Kominternin rappeuttamisen politiikasta?

Ehkä näitä julistuksia ei ole enää olemassa? Ehkä ne, nuo julistukset, katsotaan nyt virheellisiksi? Ehkä Rykov, Buharin ja Tomski suostuvat peruuttamaan nuo ehdottomasti virheelliset ja puoluevastaiset julistukset? Sanokoot sen meille avoimesti ja rehellisesti. Silloin jokaiselle käy selväksi, että meillä on yksi linja ja meidän välillämme on vain vähäisiä vivahteita. Mutta sitä he eivät halunneet tehdä, kuten Buharinin, Rykovin ja Tomskin puheista näkyy. Eivätkä ainoastaan olleet haluamatta tehdä sitä, he eivät aio tulevaisuudessakaan luopua julistuksistaan ilmoittaen, että he pysyvät niissä mielipiteissään, jotka näissä julistuksissa on esitetty.

Mutta missä on silloin yksi ja yhteinen yleislinja?

Jos meillä on yksi linja, ja Buharinin ryhmän mielestä puolueen linja on se, että harjoitetaan talonpoikaiston sotilaallis-feodaalisen riistämisen politiikkaa, niin haluavatko Buharin, Rykov ja Tomski todellakin harjoittaa yhdessä meidän kanssamme tuota turmiollista politiikkaa eikä taistella sitä vastaan? Sehän on jotain mieletöntä.

Jos meillä on yksi linja, ja buharinilaisen opposition mielestä puolueen linja on se, että juurrutetaan byrokratismia, niin haluavatko Rykov, Buharin ja Tomski todellakin juurruttaa yhdessä meidän kanssamme puolueessa byrokratismia eikä taistella sitä vastaan? Sehän on jotain tolkutonta.

Jos meillä on yksi linja, ja buharinilaisen opposition mielestä puolueen linja on se, että rappeutetaan Kominternia, niin haluavatko Rykov, Buharin ja Tomski todellakin yhdessä meidän kanssamme rappeuttaa Kominternia eikä taistella Kominternin rappeuttamisen politiikkaa vastaan? Kuinka sellaiseen järjettömyyteen voidaan uskoa?

Ei, toverit, Rykovin väitteessä siitä, että meillä on yksi ja yhteinen linja, on jotain hullusti. Olipa miten hyvänsä, mutta väite yhdestä ja yhteisestä linjasta ei kävele, jos otetaan huomioon juuri esitetyt tosiasiat Buharinin ryhmän julistuksista ja käyttäytymisestä.

Jos linja on yksi, niin mistä on ilmaantunut Buharinin, Rykovin ja Tomskin taholta virkaeropoliittikka? Onko sellainen mahdollista, että silloin, kun on olemassa yhteinen yleislinja, osa Politbyroosta kieltäy-

tyisi järjestelmällisesti täyttämästä puolueen Keskuskomitean moneen kertaan tekemiä päätöksiä sabotoiden edelleenkin puolen vuoden ajan työtä puolueessa? Mistä on ilmaantunut tämä hajoittava virkaeropoliitikka, jota Politbyroon eräs osa tarkasti noudattaa, jos meillä todellakin on yksi ja yhteinen yleislinja?

Meidän puolueemme historiassa on esimerkkejä virkaeropoliitikasta. Tunnettua esimerkiksi on, että heti seuraavana päivänä Lokakuun vallankumouksen jälkeen eräs osa tovereita, joiden etunenässä olivat Kamenev ja Zinovjev, kieltäytyi heille annetuista toimipaikoista vaatién puolueen politiikan muuttamista. Tunnettua on, että he perustelivat silloin virkaeropoliitikkaa kokoomushallituksen muodostamisen vaatimuksella, joka piti muodostettaman yhdessä menshevikkien ja eserrien kanssa, sitä vastoin kun puolueemme Keskuskomitea toteutti puhtaasti bolshevistisen hallituksen muodostamisen politiikkaa. Mutta silloin virkaeropoliitikalla oli merkityksensä, sillä se perustui kahden erilaisen linjan olemassaoloon, joista toinen oli puhtaasti bolshevistisen hallituksen muodostamisen linja ja toinen — menshevikkien ja eserrien kanssa kokoomushallituksen muodostamisen linja. Se oli selvää ja ymmärrettävää. Mutta siinä, kun buharinilainen oppositio toisaalta julistaa yleislinjan yhtenäisyyttä, mutta toisaalta toteuttaa Lokakuun kumouksen kauden Zinovjeviltä ja Kameneviltä lainattua virkaeropoliitikkaa,—siinä ei ole minkäänlaista, kerrassaan minkäänlaista logiikkaa.

Joko tahi: joko meillä on yksi linja,— ja silloin Buharinin ja hänen ystäviensä virkaeropoliitikka on

käsittämätöntä ja selittämätöntä; tahi meillä on kaksi linjaa,— ja silloin virkaeropolitiikka on täysin käsitettävissä ja selitettävissä.

Jos meillä on yksi linja, niin mistä aiheutui sellainen tosiasia, että kolmikko Politbyroosta, Rykov, Buharin ja Tomski, katsoi mahdolliseksi pidättäytyä äänestyksestä, kun Politbyroossa hyväksyttiin perusteet viisivuotissuunnitelmasta ja talonpoikaiskysymyksestä? Tapahtuuko sellaista, että ihmisillä on yksi yleislinja, mutta talouspolitiikan peruskysymyksissä eräs osa tovereita pidättäytyy äänestyksestä? Ei, toverit, sellaisia ihmeitä ei maailmassa tapahdu.

Ja vihdoin, jos meillä on yksi linja ja meillä on vain vivahteita, niin minkä vuoksi toverit buharinlaisesta oppositiosta, Buharin, Rykov ja Tomski, eivät suostuneet hyväksymään Politbyroon valiokunnan kompromissia, jota heille ehdotettiin tämän vuoden helmikuun 7 päivänä? Eikö ole tosiasia, että tämä kompromissi olisi antanut Buharinin ryhmälle täysin hyväksyttävän ulospääsyn siitä umpikujasta, johon se itse oli itsensä saattanut?

Tässä on sen kompromissin teksti, jota Keskuskomitean enemmistö ehdotti tämän vuoden helmikuun 7 pnä:

„Valiokunnassa käydystä mielipiteiden vaihdosta kävi selville, että:

1) Buharin tunnustaa Kamenevin kanssa käydyt neuvottelut poliittiseksi virheeksi;

2) Buharin tunnustaa, että hänen „ilmoituksessaan“ tammi-kuun 30 pnä 1929 esitetyt väitteet, että tosiasiallisesti Keskuskomitea harjoittaa „talonpoikaiston sotilaallis-feodaalisen riistämisen“ politiikkaa, että Keskuskomitea rappeuttaa Kominternia ja juurruttaa puolueessa byrokratismia,— että kaikki nämä väitteet

hän on tehnyt kiihdyksissään, polemiikkikiikkossa, että hän ei ole enää näiden väitteiden kannalla ja katsoo, ettei hänellä ole näissä kysymyksissä erimielisyyksiä Keskuskomitean kanssa;

3) Tämän perusteella Buharin tunnustaa, että sopuisa työ Politbyroossa on mahdollista ja välttämätöntä;

4) Buharin luopuu virkaerostaan niin „Pravdan“ kuin myös Kominternin linjalla;

5) Tämän vuoksi Buharin ottaa takaisin tammikuun 30 päivänä tekemänsä ilmoituksen.

Edelläesitetyn perusteella valiokunta katsoo mahdolliseksi olla esittämättä Politbyroon ja Keskuskontrollikomitean Puhemiestön yhteiselle istunnolle päätöslauselmaluonnostaan Buharinin virheiden poliittisesta arviosta ja ehdottaa Politbyroon ja Keskuskontrollikomitean Puhemiestön yhteiselle istunnolle, että kaikki asiaa koskevat asiakirjat (puheiden pikakirjoitustekstit y.m.s.) otettaisiin pois käytöstä.

Valiokunta ehdottaa Politbyroolle ja Keskuskontrollikomitean Puhemiestölle, että Buharinille turvattaisiin kaikki ehdot, jotka ovat tarpeellisia hänen normaalia työskentelyään varten „Pravdan“ vastaavana toimittajana ja Kominternin Toimeenpanevan Komitean sihteerinä“.

Miksi Buharin ja hänen ystävänsä hylkäsivät tämän kompromissin, jos meillä todellakin on yksi linja ja välillämme on vain vähäpätöisiä vivahteroavaisuuksia? Onko vaikea ymmärtää, että Buharinin ja hänen ystäviensä olisi pitänyt tarttua tähän Politbyroon ehdottamaan kompromissiin kaikin voimin, jotta siten olisi voitu tehdä loppu puolueen sisäisen tilanteen kärkevyydestä ja luoda Politbyroossa yksimielisen ja sopuisan työn ilmapiiri?

Puhutaan puolueen yhtenäisyydestä, kollegiaalisesta työstä Politbyroossa. Mutta eikö ole selvää, että sen, ken haluaa todellista yhtenäisyyttä ja pitää arvossa kollegiaalisuutta työssä, sen olisi pitänyt hyväksyä tämä kompromissi? Mutta minkä vuoksi

Buharin ja hänen ystävänsä hylkäsivät tämän kompromissin?

Eikö ole selvää, että jos meillä olisi ollut yksi linja, niin silloin ei olisi ollut kolmikon helmikuun 9 päivän julistusta eikä myöskään Buharinin ja hänen ystäviensä kieltäntymistä kompromissista, jota Keskuskomitean Politbyroo heille ehdotti?

Ei, toverit, yhdestä ja yhteisestä linjasta teillä ei tule mitään, kun otetaan huomioon edelläesitetyt tosiasiat.

Asia on siis niin, että todellisuudessa meillä ei ole yksi, vaan kaksi linjaa, joista toinen on Keskuskomitean linja ja toinen — Buharinin ryhmän linja.

Rykov valehteli puheessaan, kun hän sanoi, että meillä on yksi yleislinja. Siten hän halusi naamioida oman linjansa, joka eroaa puolueen linjasta, voidakseen salakähmää vehkeillä puolueen linjaa vastaan. Opportunismien politiikka onkin juuri siinä, että peitellään erimielisyyksiä, hämätään puolueen sisällä vallitseva todellinen tilanne, naamioidaan oma kanta ja riistetään puolueelta mahdollisuus päästä täyteen selvyyteen.

Mitä varten opportunismi tarvitsee sellaista politiikkaa? Sitä varten, että verhottuaan itsensä jaarittelulla linjan yhtenäisyydestä voisi todellisuudessa ajaa omaa linjaansa, joka on toisenlainen kuin puolueen linja. Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean tässä täysistunnossa pitämässään puheessa Rykov asettui tälle opportunistiselle kannalle.

Ehkäpä halutaan kuulla luonnekuvaus opportunistista yleensä, jonka toveri Lenin on antanut eräässä kirjoituksessaan? Se, tämä luonnekuvaus, ei ole meille

tärkeä ainoastaan yleisen merkityksensä puolesta, vaan myöskin siksi, että se sopii täydellisesti Rykoviin.

Lenin sanoo opportunistien ja opportunistien erikoisuuksista näin:

„Kun puhutaan taistelusta opportunistia vastaan, niin ei pidä milloinkaan unohtaa koko nykyaikaisen opportunistin luonteenomaisia piirteitä kaikilla ja kaikenlaisilla aloilla: sen epämääräisyyttä, löyhyyttä, tavoittamattomuutta. Itse luonteensa vuoksi opportunisti aina karttaa selvää ja peruuttamatonta kysymyksen asettamista, etsii vaihtoehtoa, kiemurtelee kuin käärme kahden vastakkaisen katsantokannan välillä pyrkien olemaan „samaa mieltä“ kummankin kanssa ja supistaen erimielisyytensä pieniin korjausehdotuksiin, epäilyksiin, hyviin ja viattomiin toivomuksiin y.m., y.m.“ (VI osa, s. 320).

Sellaisia ovat opportunistin piirteet, joka pelkää selvyyttä ja täsmällisyyttä ja pyrkii peittämään asioiden todellista tilaa, hämäämään todelliset erimielisyydet puolueessa.

Niin, toverit, totuutta on osattava katsoa suoraan silmiin, olipa se kuinka epämieluisa hyvänsä. Onnettomasti käy, jos meihin tarttuu totuudenpelon tauti. Bolshevikit muuten eroavatkin kaikista muista puolueista siinä, etteivät he pelkää totuutta, etteivät he pelkää katsoa totuutta suoraan silmiin, olipa se kuinka karvas tahansa. Ja totuus on tässä tapauksessa se, ettei meillä todellisuudessa ole yhtä ja yhteistä linjaa. On yksi linja, puolueen linja, vallankumouksellinen, leniniläinen linja. Mutta sen ohella on olemassa toinen linja, Buharinin ryhmän linja, joka käy taistelua puolueen linjaa vastaan antamalla puoluevastaisia julistuksia, ottamalla virkaeroja, panettelemalla puoluetta, punomalla salajuonia puoluetta vastaan ja

käymällä kulussientakaisia neuvotteluja eilisten trotski-laisten kanssa puoluevastaisen blokin järjestämisen tarkoituksessa. Tämä toinen linja on opportunistinen linja.

Tämä on tosiasia, jota ei voida peittää minkäänlaisilla diplomaattisilla puheilla eikä minkäänlaisilla viekkaan ovelilla lausunnoilla siitä, että on olemassa yhtenäinen linja j.n.e., j.n.e.

II

LUOKKASUHTEIDEN MUUTOKSET JA ERIMIELISYYTEMME

Mitä ovat erimielisyytemme ja mihin kysymyksiin ne liittyvät?

Ne liittyvät ennen kaikkea kysymykseen luokkasuhteiden muutoksista, joita viime aikoina on tapahtunut meidän maassamme ja kapitalistisissa maissa. Eräät toverit luulevat, että erimielisyydet puolueessamme ovat luonteeltaan satunnaisia. Se ei ole totta, toverit. Se ei ole laisinkaan totta. Erimielisyydet puolueessamme ovat syntyneet niiden luokkasuhteiden muutosten pohjalla, sen luokkataistelun kärjistymisen pohjalla, jota viime aikoina on tapahtunut ja joka aiheuttaa murroksen kehityksessä.

Buharinin ryhmän perusvirhe on siinä, että se ei näe noita muutoksia eikä tätä murrosta, ei näe eikä tahdo niitä huomata. Siitä oikeastaan johtuukin se puolueen ja Kominternin uusien tehtävien ymmärtämättömyys, mikä on buharinilaisen opposition luonteenomainen piirre.

Huomasitteko, toverit, että Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean täysistunnossa pitämissään puheissa buharinilaisen opposition johtajat kiersivät kokonaan kysymyksen luokkasuhteiden muutoksista maassamme, eivät sanallakaan maininneet luokkataistelun kärjistymisestä eivätkä tehneet pienintäkään viittausta siihen, että erimielisyytemme liittyvät nimenomaan tähän luokkataistelun kärjistymiseen? He puhuivat kaikesta, sekä filosofiasta että teoriasta, mutta eivät ainoallakaan sanalla maininneet niistä luokkasuhteiden muutoksista, joista puolueemme suuntautuminen ja käytännöllinen työ tällä hetkellä määräytyvät.

Miten tämä kummallisuus on selitettävissä? Ehkä muistamattomuudella? Ei tietenkään! Poliitikot eivät voi unohtaa pääasiaa. Se on selitettävissä siten, että he eivät näe eivätkä ymmärrä niitä uusia vallankumouksellisia prosesseja, jotka nykyisin ovat käynnissä sekä meillä meidän maassamme että kapitalistisissa maissa. Se on selitettävissä siten, että heiltä on jäänyt huomaamatta pääasia, heiltä ovat jääneet huomaamatta ne luokkasuhteiden muutokset, joita politiikolla ei ole oikeutta olla huomaamatta. Tämä oikeastaan selittääkin sen neuvottomuuden ja aseettomuuden, joka buharinilaisessa oppositiossa ilmenee puolueemme uusien tehtävien suhteen.

Palauttakaapa mieleenne viimeaikaiset tapahtumat puolueessamme. Palauttakaapa mieleenne ne tunnukset, jotka puolueemme on viime aikoina antanut maassamme tapahtuvien luokkasuhteiden uusien muutosten yhteydessä. Puhun sellaisista tunnuksista kuin **itsekkiiikin tunnus, tunnus taistelun keskittämistä**

byrokratismia vastaan ja neuvostokoneiston puhdistamisesta, uusien talousmieskaaderien ja punaisten specialistien kasvattamisen tunnus, kolhoosi- ja neuvostotilaliikkeen voimistuttamisen tunnus, tunnus hyökkäyksestä kulakkia vastaan, tuotteiden tuotantokustannusten alentamisen ja ammattiliittojen käytännöllisen työn perinpohjaisen parantamisen tunnus, puoluepuhdistuksen tunnus j.n.e. Eräistä tovereista nämä tunnukset ovat näyttäneet ällistyttäviltä ja päätä huimaavilta. Kuitenkin on selvää, että nämä tunnukset ovat puolueemme kaikkein välttämättömiä ja ajankohtaisimpia tunnuksia tällä hetkellä.

Asia alkoi siitä, että me asetimme Shahtyn jutun² yhteydessä uudella tavalla kysymyksen uusista talousmieskaadereista, kysymyksen punaisten specialistien valmistamisesta työväenluokan keskuudesta vanhojen specialistien tilalle.

Mitä tuli ilmi Shahtyn jutun yhteydessä? Tuli ilmi, että porvaristo ei ole vielä läheskään loppuun lyöty, että se järjestää ja tulee vielä järjestämään tuholaisuutta taloudellisessa rakennustyössämme, että talous³, ammattiliitto- ja osittain puoluejärjestöillemme on jäänyt huomaamatta luokkavihollistemme tuhotyö, että järjestöjamme on siis vahvistettava ja parannettava kaikin voimin, kaikin keinoin, kehittäen ja lujittaen niiden luokkavalppautta.

Tämän yhteydessä korostui kysymys **itsekritiikin** tunnuksesta. Miksi? Siksi, että talous-, ammattiliitto- ja puoluejärjestöjamme ei voida parantaa, sosialismin rakentamisen tehtävää ja porvarillisen tuholaisuuden taltuttamisen tehtävää ei voida viedä eteenpäin, ellei kehitetä kaikin voimin kritiikkiä ja itsekritiikkiä,

ellei järjestöjemme työtä aseteta joukkojen valvonnan alaiseksi. Ja sehän on tosiasia, että tuholaisuutta on ollut ja on edelleenkin ei ainoastaan hiilialueilla, vaan myöskin metallin tuotannon alalla, sotateollisuuden alalla, Liikenneasiain Kansankomissariaatissa, kulta- ja platinatiteollisuudessa j.n.e., j.n.e. Siitä johtuu itsekritiikin tunnus.

Edelleen, viljanhankintavaikkeuksien yhteydessä, kulakiston esiintymisen yhteydessä Neuvostovallan hintapolitiikkaa vastaan me korostimme kysymystä kolhoosien ja neuvostotilojen kaikinpuolisesta kehittämisestä, hyökkäyksestä kulakkia vastaan, viljanhankintojen järjestämisestä puristamalla rikkaita ja kulakkiaineeksiä.

Mitä viljanhankintavaikkeudet osoittivat? Ne osoittivat, että kulakki ei torju, että kulakki kasvaa ja tekee myyräntyötä Neuvostovallan politiikkaa vastaan, mutta meidän puolue-, neuvosto- ja osuustoimintajärjestömme, ainakin osa niistä, joko eivät näe viholista tai mukautuvat siihen sen sijaan, että taistelisivat sitä vastaan.

Tästä johtuu itsekritiikin tunnuksen, puoluejärjestöjemme, osuustoiminta- ja yleensä hankintajärjestöjemme tarkastamisen ja parantamisen tunnuksen uusi korostuminen.

Edelleen, teollisuutemme ja maataloutemme sosialismin pohjalla tapahtuvan uudestirakentamisen uusien tehtävien yhteydessä syntyi tunnus tuotantokustannusten järjestelmällisestä alentamisesta, työkurin lujittamisesta, sosialistisen kilpailun kehittämisestä j.n.e. Nämä tehtävät vaativat ammattiliittojen ja neuvostokoneiston koko käytännöllisen työn tarkista-

mista, näiden järjestöjen perusteellista elvyttämistä ja näiden järjestöjen puhdistamista byrokratismin aineksista.

Tästä johtuu byrokratismia vastaan ammattiliittoissa ja neuvostokoneistossa käytävän taistelun tunnuksen korostuminen.

Ja lopuksi kysymys puoluepuhdistuksen tunnuksesta. Olisi naurettavaa luulla, että voidaan lujittaa neuvosto-, talous-, ammattiliitto- ja osuustoimintajärjestöjämme sekä puhdistaa ne byrokratismin loasta terästäväksi itse puoluetta. Epäilemätöntä on, että byokraattisia aineksia ei elä ainoastaan talous-, osuustoiminta-, ammattiliitto- ja neuvostojärjestöissä, vaan myöskin itse puoluejärjestöissä. Jos puolue on kaikkien näiden järjestöjen johtava voima, niin on selvää, että puoluepuhdistus on se välttämätön ehto, jota ilman työväenluokan kaikkien muiden järjestöjen elvyttämistä ja parantamista ei voida toteuttaa loppuun asti. Tästä johtuu puoluepuhdistuksen tunnus.

Ovatko nämä tunnukset satunnaisia? Ei, ne eivät ole satunnaisia. Te itse näette, että ne eivät ole satunnaisia. Ne ovat välttämättömiä renkaita yhdessä yhtenäisessä ketjussa, jota nimitetään sosialismin hyökkäykseksi kapitalismin aineksia vastaan.

Ne liittyvät ennen kaikkea sosialismin pohjalla tapahtuvaan teollisuutemme ja maataloutemme uudestirakentamisen kauteen. Ja mitä on kansantalouden uudestirakentaminen sosialismin pohjalla? Se on sosialismin hyökkäystä koko rintamalla kansantalouden kapitalistisia aineksia vastaan. Se on maamme työväenluokan valtava askel sosialismin valmiiksi rakentamista kohti. Mutta jotta tämä uudestiraken-

taminen voitaisiin suorittaa, täytyy ennen kaikkea parantaa ja vahvistaa sosialistisen rakennustyön kaadereita, sekä talous-, neuvosto- ja ammattiliitto-kaadereita kuin myös puolue- ja osuustoimintakaadereita, täytyy terästää kaikkia järjestöjämme, puhdistaa ne loasta, täytyy kohottaa työväenluokan ja talonpoikaiston miljoonajoukkojen aktiivisuutta.

Edelleen nämä tunnukset liittyvät siihen tosiasiaan, että kansantalouden kapitalistiset ainekset tekevät vastarintaa sosialismin hyökkäykselle. Niin sanottua Shahtyn juttua ei voida pitää sattumana. „Shahtylaisia“ on nyt teollisuutemme kaikilla aloilla. Monia heistä on saatu kiinni, mutta ei vielä läheskään kaikkia. Porvarillisen intelligenssin harjoittama tuholaisuus on kaikkein vaarallisimpia vastarinnan muotoja kehittyvää sosialismia vastaan. Tuholaisuus on sitäkin vaarallisempaa, kun se on yhteydessä kansainväliseen pääomaan. Porvarillinen tuholaisuus on selvänä osoituksena siitä, että kapitalistiset ainekset eivät vielä läheskään ole laskeneet aseitaan, vaan keräävät voimia uusia esiintymisiä varten Neuvostovaltaa vastaan.

Mitä tulee maaseudun kapitalistisiin aineksiin, niin sitäkin vähemmän voidaan pitää sattumana kulakiston esiintymistä, joka on jatkunut jo toista vuotta Neuvostovallan hintapolitiikkaa vastaan. Monet eivät vielä tähän asti ole voineet selittää sitä tosiasiaa, miksi kulakki antoi vuoteen 1927 asti viljaa itsestäänsujumisen perustalla, mutta vuoden 1927 jälkeen lakkasi antamasta viljaa sillä perustalla. Tässä seikassa ei ole kuitenkaan mitään ihmeteltävää. Kun kulakki aikaisemmin oli vielä verrattain heikko eikä hänellä ollut mahdollisuutta järjestää kunnolla talout-

taan, ei ollut riittävästi pääomia taloutensa lujittamiseen, minkä takia hänen oli pakko viedä kaikki tai melkein kaikki viljatuotantonsa ylijäämät markkinoille, niin nyt, useiden hyväsatointen vuosien jälkeen, kun hän on ehtinyt saada taloutensa kuntoon, kun hänen on onnistunut kasata tarpeelliset pääomat, — hän on saanut mahdollisuuden luovia markkinoilla, hän on saanut mahdollisuuden panna leipäviljaa, tätä valuuttojen valuuttaa, talteen reservikseen, pitäen edullisempana viedä markkinoille lihaa, kauraa, ohraa ja muita toisarvoisia tuotteita. Naurettavaa olisi nyt toivoa, että kulakki antaisi viljaa vapaaehtoisesti.

Juuri siinä ovat sen vastarinnan juuret, jota kulakki nykyisin harjoittaa Neuvostovallan politiikkaa vastaan.

Ja mitä on kaupungin ja maaseudun kapitalististen aineiden vastarinta sosialismin hyökkäystä vastaan? Se on proletariaatin luokkavihollisten voimien uudelleen ryhmittymistä, jonka tarkoituksena on vanhan puolustaminen uutta vastaan. Ei ole vaikeaa ymmärtää, että nämä seikat eivät voi olla aiheuttamatta luokkataistelun kärjistymistä. Mutta sitä varten, jotta luokkavihollisten vastarinta voitaisiin murtaa ja raivata tietä sosialismin etenemiselle, on kaiken muun ohella terästettävä kaikkia järjestöjämme, puhdistettava ne byrokratismista, parannettava niiden kaadereita ja mobilisoitava työväenluokan ja maaseudun työtätekevien kerrosten miljoonajoukot kaupungin ja maaseudun kapitalistisia aineksia vastaan.

Juuri sellaisten luokkasuhteiden muutosten pohjalla ovat syntyneet puolueemme nykyiset tunnuks.

Samaa on sanottava luokkasuhteiden muutoksista kapitalistisissa maissa. Olisi naurettavaa luulla, että kapitalismin vakaantuminen on pysynyt muuttumattomana. Sitä naurettavampaa olisi väittää, että tuo vakaantuminen lujittuu ja tulee pysyväksi. Tosiasiassa kapitalismin vakaantuminen rakoilee ja järkkyy kuukausi kuukaudelta ja päivä päivältä. Ulkomaisista markkinoista ja raaka-aineista käytävän taistelun kärjistyminen, asevarustelujen lisääntyminen, Amerikan ja Englannin välisen antagonismin kasvu, sosialismin kasvu Neuvostoliitossa, kapitalististen maiden työväenluokan vasemmistuminen, lakkojen ja luokkataistelujen vaihe Euroopan maissa, vallankumouksellisen liikkeen kasvu siirtomaissa, muun muassa Intiassa, kommunismin kasvu maailman kaikissa maissa, — kaikki ne ovat sellaisia tosiasioita, jotka ilmeisesti osoittavat, että kapitalismin maissa kasvavat uuden vallankumouksellisen nousun ainekset.

Tästä johtuu taistelun kärjistämisen tehtävä sosialidemokratiaa ja ennen kaikkea sen „vasenta“ siipeä vastaan, tuota kapitalismin yhteiskunnallista tukea vastaan.

Tästä johtuu taistelun kärjistämisen tehtävä kommunistipuolueiden oikeistoaineksia vastaan, noita sosialidemokraattisen vaikutuksen levittäjiä vastaan.

Tästä johtuu taistelun kärjistämisen tehtävä sovittelukantaa vastaan oikeistopoikkeamaan nähden, joka on opportunistin turvapaikkana kommunistisissa puolueissa.

Tästä johtuu tunnus kommunistipuolueiden puhdistamisesta sosialidemokraattisista perinteistä.

Tästä johtuu kommunismin niinsanottu uusi taktiikka ammattiliitoissa.

Eräät toverit eivät ymmärrä näiden tunnusten tarkoitusta eikä merkitystä. Mutta marxilainen ymmärtää aina, että ilman näiden tunnusten toteuttamista ei ole ajateltavissa proletaaristen joukkojen valmistaminen uusiin luokkataisteluihin, ei ole ajateltavissa voitto sosialidemokratiasta, ei voida suorittaa kommunistisen liikkeen todellisten johtajien valikointia, johtajien, jotka kykenevät viemään työväenluokan taisteluun kapitalismia vastaan.

Sellaisia, toverit, ovat ne meidän maassamme ja kapitalismin maissa tapahtuneet luokkasuhteiden muutokset, joiden pohjalla ovat syntyneet puolueemme nykyiset tunnukset sekä sen sisäisen politiikan linjalla että myös Kommunistisen Internationalen linjalla.

Puolueemme näkee nuo luokkasuhteiden muutokset. Se ymmärtää uusien tehtävien merkityksen ja mobilisoi voimia näiden tehtävien ratkaisemiseksi. Siksi se ottaa tapahtumat vastaan täysin taisteluvالميina. Siksi se ei pelkää vaikeuksia, joita se kohtaa, sillä se on valmis ne voittamaan.

Buharinin ryhmän onnettomuus on siinä, että se ei näe noita luokkasuhteiden muutoksia eikä ymmärrä puolueen uusia tehtäviä. Ja juuri siksi, että se ei ymmärrä niitä, se on täydellisen neuvottomuuden tilassa, se on valmis pakenemaan vaikeuksia, perääntymään niiden edessä, luovuttamaan asemat.

Oletteko nähneet kalastajia myrskyn edellä suurella joella, esimerkiksi sellaisella kuin Jenisei? Minä olen nähnyt heitä useasti. Sattuu sellaista, että joku kalastajaryhmä kokoaa myrskyn lähestyessä kaikki

voimansa, innostaa väkeään ja ohjaa veneensä rohkeasti myrskyä vastaan: „Pitäkää, pojat, lujasti ruorista, halkokaa aaltoja, me voitamme!“

Mutta on toisenkinlaisia kalastajia, jotka tuntiesaan myrskyn lähenevän masentuvat, alkavat voivotella ja demoralisoivat omat rivinsä: „Mikä onnettomuus, myrsky lähenee, käykää, pojat, veneen pohjalle pitkällenne, sulkekaa silmänne, ehkä se jotenkin ajaa meidät rannalle!“ (Yleistä naurua.)

Tarvitseeko vielä todistella, että Buharinin ryhmän kanta ja menettely sekä viimemainitun, vaikeuksien edessä pakokauhussa perääntyvän kalastajaryhmän kanta ja menettely ovat toistensa kaltaiset kuin kaksi vesipisaraa?

Me sanomme, että Euroopassa ovat kypsymässä uuden vallankumouksellisen nousun edellytykset, että tämä selkka sanelee meille uusia tehtäviä taistelun tehostamiseksi oikeistopoikkeamaa vastaan kommunistipuolueissa ja oikeistouklonistien karkoittamiseksi puolueesta, taistelun tehostamiseksi sovittelukantaa vastaan, joka suojaa oikeistopoikkeamaa, taistelun tehostamiseksi sosialidemokraattisia perinteitä vastaan kommunistisissa puolueissa j.n.e., j.n.e. Mutta Buharin vastaa meille, että kaikki se on joutavaa, että meillä ei ole mitään sellaisia uusia tehtäviä, vaan että itse asiassa kysymys on siitä, että Keskuskomitean enemmistö tahtoo „kolhia“ häntä, s.o. Buharinia.

Me sanomme, että luokkasuhteiden muutokset maassamme sanelevat meille uusia tehtäviä, jotka vaativat tuotantokustannusten järjestelmällistä alentamista ja työkurin lujittamista tuotantolaitoksissa, ja että näiden tehtävien suorittaminen ei ole mahdollinen,

ellei perinpohjin muuteta ammattiliittojen koko käytännöllistä työtä. Mutta Tomski vastaa meille, että kaikki se on joutavaa, että meillä ei ole mitään sellaisia uusia tehtäviä, vaan että itse asiassa kysymys on siitä, että Keskuskomitean enemmistö tahtoo „kolhia“ häntä, s.o. Tomskia.

Me sanomme, että kansantalouden uudestirakentaminen sanelee meille uusia tehtäviä taistelun tehostamiseksi neuvosto- ja talouskoneiston byrokratismia vastaan, tämän koneiston puhdistamiseksi mädistä ja vieraista aineksista, tuholaisista j.n.e., j.n.e. Mutta Rykov vastaa meille, että kaikki se on joutavaa, että meillä ei ole mitään sellaisia uusia tehtäviä, vaan että itse asiassa kysymys on siitä, että Keskuskomitean enemmistö tahtoo „kolhia“ häntä, s.o. Rykovia.

Eikö se ole naurettavaa, toverit? Eikö ole selvää, että Buharin, Rykov ja Tomski eivät näe maailmassa mitään muuta kuin oman napansa?

Buharinin ryhmän onnettomuus on siinä, että se ei näe uusia luokkasuhteiden muutoksia eikä ymmärrä puolueen uusia tehtäviä. Ja juuri siksi, että se ei niitä ymmärrä, sen on pakko laahustaa tapahtumien perässä ja väistyä vaikeuksien edessä.

Juuri siinä on erimielisyyksiemme ydin.

III

ERIMIELISYYDET KOMMUNISTISEN INTERNATIONALEN KYSYMYKSISTÄ

Sanoin jo, että Buharin ei näe eikä ymmärrä niitä Kommunistisen Internationalen uusia tehtäviä oikeistolaisten karkoittamiseksi kommunistisista puolueista,

sovittelukannan hillitsemiseksi ja kommunististen puolueiden puhdistamiseksi sosialidemokraattisista perinteistä, tehtäviä, joita uuden vallankumouksellisen nousun karttavat edellytykset sanelevat. Komininternin kysymyksiä koskevat erimielisyytemme ovat vahvistaneet täydellisesti tämän väitteen.

Mistä erimielisyydet tällä alalla saivat alkunsa?

Asia sai alkunsa niistä teeseistä, jotka Buharin esitti VI kongressissa³ kansainvälisestä tilanteesta. Tavallisesti on teesit käsitelty ennakolta NKP(b):n edustajistossa. Tässä tapauksessa ei kuitenkaan tätä ehtoa noudatettu. Kävi niin, että Buharinin allekirjoittamat teesit, jotka lähetettiin NKP(b):n edustajistolle, jaettiin samanaikaisesti VI kongressin ulkomaisille edustajistoille. Mutta teesit osoittautuivat monissa kohdissa epätyytyttäväiksi. NKP(b):n edustajiston piti tehdä teeseihin noin 20 korjausta.

Tämä seikka asetti Buharinin jonkun verran epä-mukavaan asemaan. Mutta kenen syy se on? Miksi Buharinin piti jakaa teesit ulkomaisille edustajistoille, ennenkuin NKP(b):n edustajisto oli ne käsitellyt? Saattoiko NKP(b):n edustajisto olla tekemättä korjauksia, kun teesit osoittautuivat epätyytyttäväiksi? Ja kävi niin, että NKP(b):n edustajistosta lähtivät itse asiassa uudet teesit kansainvälisestä tilanteesta, joita teesejä ulkomaiset edustajistot alkoivat asettaa vastakohdaksi Buharinin allekirjoittamille vanhoille teeseille. Selvää on, että tätä epä-mukavaa asemaa ei olisi ollut, ellei Buharin olisi kiiruhtanut jakamaan teesejään ulkomaisille edustajistoille.

Tahtoisin mainita neljä tärkeintä korjausta, jotka NKP(b):n edustajisto teki Buharinin teeseihin. Tah-

toisin mainita nämä tärkeimmät korjaukset sen vuoksi, että voisin selvemmin osoittaa Kominternin kysymyksissä esiintyneiden erimielisyyksien luonteen.

Ensimmäinen kysymys on kysymys kapitalismin vakaantumisen luonteesta. Buharinin teesien mukaan tällä hetkellä ei tapahdu mitään uutta, kapitalistista vakaantumista horjuttavaa, vaan päinvastoin kapitalismi on **uudestirakentumassa** ja pysyy pääasiassa enemmän tai vähemmän **vankasti** jaloillaan. Selvää on, että NKP(b):n edustajisto ei voinut suostua sellaiseen arvioon niin sanotusta kolmannesta kaudesta, s.o. siitä kaudesta, jota nyt elämme. Se ei voinut suostua siihen, koska sellaisen arvion säilyttäminen kolmannesta kaudesta olisi voinut antaa arvostelijoillemme aihetta sanoa, että me olemme asettuneet kapitalismin niin sanotun „tervehtymisen“ kannalle, s.o. Hilferdingin kannalle, jolle me kommunistit emme voi asettua. Tämän takia NKP(b):n edustajisto teki korjauksen, josta näkyy, että kapitalistinen vakaantuminen ei ole vankka eikä voi ollakaan vankka, että maailman kapitalismin kriisin kärjistymisen vuoksi tapahtumainkulku järkyttää ja tulee järkyttämään sitä.

Tällä kysymyksellä, toverit, on Kominternin jaostoilte ratkaiseva merkitys. Horjuuko vai lujittuuko kapitalistinen vakaantuminen, — siitä riippuu kommunististen puolueiden jokapäiväisen poliittisen työn koko suunta. Elämmekö me vallankumousliikkeen lamakautta, pelkän voimien kokoamisen kautta, vai elämmekö me uuden vallankumouksellisen nousun edellytysten karttumisen kautta, työväenluokan valmistumisen kautta tuleviin luokkataisteluihin, — siitä

riippuu kommunististen puolueiden taktillinen suunnanotto. NKP(b):n edustajiston tekemällä korjauksella, jonka kongressi sitten hyväksyi, on juuri se ansio, että se antaa selvän suunnan toista näköalaa kohti, uuden vallankumouksellisen nousun edellytysten karttumisen näköalaa kohti.

Toinen kysymys on kysymys taistelusta sosialidemokratiaa vastaan. Buharinin teeseissä puhuttiin siitä, että taistelu sosialidemokratiaa vastaan on Kominternin jaostojen eräs perustehtävä. Se on tietysti oikein. Mutta se ei riitä. Jotta taistelu sosialidemokratiaa vastaan olisi menestyksellistä, on korostettava taistelua sosialidemokratian niin sanottua „vasenta“ siipeä vastaan, sitä samaa „vasenta“ siipeä vastaan, joka „vasemmistolaisilla“ fraaseilla pelaten ja sillä tavoin ovelasti työläisiä pettäen jarruttaa työläisjoukkojen loittonemistä sosialidemokratiasta. Selvää on, että nujertamatta „vasemmisto“-sosialidemokraatteja ei voida voittaa sosialidemokratiaa yleensä. Mutta Buharinin teeseissä oli kysymys „vasemmisto“-sosialidemokratiasta kokonaan sivuutettu. Se oli tietysti suuri puutteellisuus. Sen vuoksi NKP(b):n edustajiston täytyi esittää Buharinin teeseihin vastaava korjaus, jonka kongressi sitten hyväksyi.

Kolmas kysymys on kysymys sovittelukannasta Kominternin jaostoissa. Buharinin teeseissä puhuttiin taistelun välttämättömyydestä oikeistopikkeamaa vastaan, mutta niissä ei ollut ainoatakaan sanaa taistelusta sovittelukantaa vastaan oikeistopikkeamaan nähden. Se on tietysti suuri puutteellisuus. Asia on niin, että kun oikeistopikkeamalle julistetaan sota,

niin oikeistouklonistit tekeytyvät tavallisesti sovittelijoiksi saattaen puolueen vaikeaan asemaan. Jotta voitaisiin ehkäistä tämä oikeistouklonistien manööveri, on asetettava kysymys päättäväisestä taistelusta sovittelukantaa vastaan. Siksi NKP(b):n edustajisto piti välttämättömänä tehdä Buharinin teeseihin vastaavan korjauksen, jonka kongressi sitten hyväksyi.

Neljäs kysymys on kysymys puoluekurista. Buharinin teeseissä ei mainittu rautaisen kurin säilyttämissä välttämättömyydestä kommunistipuolueissa. Tämäkään puutteellisuus ei ole vähäinen. Miksi? Siksi, että aikana, jolloin taistelua oikeistopoikkeamaa vastaan tehostetaan, kaudella, jolloin toteutetaan tunnusta kommunististen puolueiden puhdistamisesta opportunistisista aineksista, oikeistouklonistit järjestyvät tavallisesti ryhmäksi ja luovat oman ryhmäkurinsa, mutta murtavat ja rikkovat puoluekuria. Jotta voitaisiin suojata puolue oikeistouklonistien ryhmäkuntahyökkäyksiltä, on asetettava kysymys puolueen rautaisesta kurista ja puolueen jäsenten ehdottomasta alistumisesta tähän kuriin. Ilman sitä ei voida ajatella vakavaa taistelua oikeistopoikkeamaa vastaan. Siksi NKP(b):n edustajisto teki Buharinin teeseihin vastaavan korjauksen, jonka VI kongressi sitten hyväksyi.

Saatoimmeko me olla tekemättä näitä korjauksia Buharinin teeseihin? Selvää on, ettemme voineet. Muinaisaikoina sanottiin filosofi Platonista: me pidämme Platonista, mutta vielä enemmän totuudesta. Samaa voisi sanoa Buharinista: me pidämme Buharinista, mutta vielä enemmän totuudesta, puolueesta ja Kommunistisesta Internationalesta. Siksi

NKP(b):n edustajiston oli pakko tehdä nämä korjaukset Buharinin teeseihin.

Tämä oli niin sanoakseni **erimielisyyksiemme ensimmäinen vaihe** Kominternin kysymyksissä.

Erimielisyyksiemme toinen vaihe liittyy niin sanottuun Wittorfin ja Thälmannin juttuun. Wittorf on Hampurin järjestön entinen sihteeri, jota syytettiin puolueen varojen kavaltamisesta. Hänet erotettiin siitä syystä puolueesta. Saksan kommunistisen puolueen Keskuskomiteassa olleet sovittelijat käyttivät hyväkseen Wittorfin läheistä suhdetta toveri Thälmanniin, vaikkei toveri Thälmannilla ollutkaan mitään tekemistä Wittorfin rikoksen kanssa, muuttivat Wittorfin jutun Thälmannin jutuksi ja ryhtyivät kaatamaan Saksan kommunistisen puolueen johtoa. Te varmaankin tiedätte jo sanomalehti uutisista, että sovittelijain Ewertin ja Gerhartin onnistui silloin tilapäisesti saada puolelleen Saksan kommunistisen puolueen Keskuskomitean enemmistö toveri Thälmannia vastaan. Ja mitä tapahtui? He syrjäyttivät Thälmannin johdosta, alkoivat syyttää häntä lahjottavuudesta ja julkaisivat „vastaavan“ päätöslauselman Kominternin Toimeenpanevan Komitean tietämättä ja ilman sen suostumusta.

Siis sen sijaan, että olisi noudatettu Kominternin VI kongressin ohjetta taistelusta sovittelukantaa vastaan, että olisi taisteltu oikeistopoikkeamaa ja sovittelukantaa vastaan, tuloksena oli tosiasiaassa tämän ohjeen mitä törkein rikkominen, tuloksena oli taistelu Saksan kommunistisen puolueen vallankumouksellista johtoa vastaan, taistelu toveri Thälmannia vastaan, taistelu, jonka tarkoituksena oli **suojata**

oikeistopoikkeamaa ja lujittaa sovittelukantaa Saksan kommunistien keskuudessa.

Sen sijaan, että olisi kääntänyt peräsintä ja oikaisut tilanteen, sen sijaan, että olisi palauttanut oikeuksiinsa VI kongressin rikotun ohjeen, kutsunut sovittelijat järjestykseen, Buharin ehdotti tunnetussa kirjelmässään, että sovittelijain vallankaappaukselle **annettaisiin vahvistus**, että Saksan kommunistinen puolue luovutettaisiin sovittelijoiden käsiin ja että toveri Thälmannia häväistäisiin uudelleen sanomalehdissä antamalla vielä kerran lausunnon hänen syyllisyydestään. Ja tätä sanotaan Kominternin „johtajaksi“! Onkohan maailmassa sellaisia „johtajia“?

Keskuskomitea käsitteli Buharinin ehdotusta ja hylkäsi sen. Se ei tietenkään miellyttänyt Buharinia. Mutta kenen syy se on? VI kongressin päätöksiä ei tehty sitä varten, että niitä rikottaisiin, vaan sitä varten, että ne pantaisiin täytäntöön. Kun VI kongressi päätti julistaa taistelun oikeistopoikkeamaa ja siihen sovittelevasti suhtautuvia vastaan sekä säilyttää johdon Saksan kommunistisen puolueen ydinjoukolla, jonka johdossa oli toveri Thälmann, ja kun sovittelijain Ewertin ja Gerhartin päähän pisti kumota tuo päätös, niin Buharinin velvollisuus olisi ollut kutsua sovittelijat järjestykseen eikä jättää heille Saksan kommunistisen puolueen johtoa. Syyllinen on Buharin, joka „unohti“ VI kongressin päätökset.

Erimielisyyksiemme kolmas vaihe liittyy kysymykseen taistelusta oikeistolaisia vastaan Saksan kommunistisessa puolueessa, kysymykseen Brandlerin ja Thalheimerin ryhmän murskaamisesta ja tämän

ryhmän johtajien erottamisesta Saksan kommunistisesta puolueesta. Buharinin ja hänen ystäviensä „kanta“ tässä mitä tärkeimmässä kysymyksessä oli se, että he välttelivät koko ajan osallistumista tämän kysymyksen ratkaisuun. Itse asiassa ratkaistavana oli kysymys Saksan kommunistisen puolueen kohtalosta. Mutta Buharin ja hänen ystävänsä tietäen tämän jarruttivat siitä huolimatta koko ajan tätä asiaa vältellen järjestelmällisesti osallistumista asianomaisten elinten istuntoihin. Mitä varten? Kaiketi sitä varten, että olisivat säilyneet „puhtaina“ sekä Kominternin silmissä että Saksan kommunistisen puolueen oikeistolaisten silmissä. Sitä varten, että myöhemmin olisivat voineet sanoa: „Emme me, buharinilaiset, vaan he, Keskuskomitean enemmistö, erottivat Brandlerin ja Thalheimerin kommunistisesta puolueesta“. Ja tätä sanotaan taisteluksi oikeistovaaraa vastaan!

Vihdoin erimielisyyksiemme neljäs vaihe. Se liittyy Buharinin ennen Keskuskomitean marraskuun täysisistuntoa⁴ esittämään vaatimukseen, että Neumann kutsuttaisiin pois Saksasta ja että toveri Thälmann, joka muka oli eräässä puheessaan arvostellut Buharinin VI kongressissa pitämää selostusta, kutsuttaisiin järjestykseen. Me emme tietenkään voineet olla samaa mieltä Buharinin kanssa, kun käsillä ei ollut minkäänlaisia asiakirjoja, jotka olisivat vahvistaneet Buharinin vaatimuksen. Buharin lupasi esittää asiakirjoja Neumannia ja Thälmannia vastaan. Mitään asiakirjoja hän ei kuitenkaan esittänyt. Asiakirjain asemesta hän jakoi NKP(b):n edustajiston jäsenille Humbert-Droz'n tunnetun puheen Kominternin Toimeenpanevan Komi-

tean Poliittisessa sihteeristössä, sen saman puheen, jonka Kominternin Toimeenpanevan Komitean Puhe-
miehistö arvioi sittemmin opportunistiseksi puheeksi. Jakaessaan Humbert-Droz'n puheen NKP(b):n edustajiston jäsenille ja suositellen sitä aineistona Thälmannia vastaan Buharin tahtoi todistaa oikeaksi vaatimuksensa, että Neumann kutsuttaisiin pois ja että toveri Thälmann kutsuttaisiin järjestykseen. Itse asiassa hän todisti täten olevansa solidaarinen Humbert-Droz'n kanssa, jonka kantaa Kominternin Toimeenpaneva Komitea pitää opportunistisena kantana.

Sellaisia ovat, toverit, erimielisyyksiemme pääkohdat Kommunistisen Internationalen kysymyksistä.

Buharin arvelee, että kun me käymme taistelua oikeistopoikkeamaa ja siihen nähden ilmenevää sovitte-
lukantaa vastaan Kominternin jaostoissa, kun puhdistamme Saksan ja Tshekkoslovakian kommunistisia puolueita sosialidemokraattisista aineksista ja perinteistä ja kun erotamme kommunistisesta puolueesta Brandlerit ja Thalheimerit, niin me siten „hajoitamme“ Kommunistista Internationalea, saatamme Kominternin „turmioon“. Mutta me olemme päinvastoin sitä mieltä, että toteuttamalla sellaista politiikkaa ja korostamalla kysymystä taistelusta oikeistopoikkeamaa ja sovitte-
lukantaa vastaan me lujitamme Kommunistista Internationalea, puhdistamme sitä opportunisteista, bolshevisoimme sen jaostot ja autamme kommunistisia puolueita valmistamaan työväenluokkaa tuleviin val-
lankumoustaisteluihin, sillä puolue lujittaa itseään siten, että puhdistautuu lahoista aineksista.

Te näette, että nämä eivät ole pelkkiä vivahde-eroavaisuuksia NKP(b):n Keskuskomitean riveissä, vaan aika suuria erimielisyyksiä Kominternin poliittikan peruskysymyksistä.

IV

ERIMIELISYYDET SISÄPOLITTIKAN ALALLA

Puhuin edellä luokkasuhteiden muutoksista ja luokkataistelusta maassamme. Sanoin, että Buharinin ryhmä on niin sokaistunut, ettei näe noita muutoksia eikä ymmärrä puolueen uusia tehtäviä. Sanoin, että buharinilaisen opposition keskuudessa on tällä pohjalla ilmennyt neuvottomuutta, vaikeuksien pelkoa ja halua väistyä niiden tieltä.

Ei voida sanoa, että nämä buharinilaisten virheet ovat tipahtaneet taivaasta. Päinvastoin, ne liittyvät siihen kehityskauteen, joka on jo sivuutettu ja jota nimitetään kansantalouden **kuntoonpalauttamis-**kaudeksi, jolloin rakennustyö kulki rauhallista tietä, niin sanoakseni omalla painollaan, jolloin ei vielä ollut niitä luokkasuhteiden muutoksia, joita nyt on, ja jolloin ei ollut vielä sitä luokkataistelun kärjistymistä, jonka nyt havaitsemme.

Mutta nyt meillä on uusi kehitysjakso, joka eroaa vanhasta kaudesta, kuntoonpalauttamiskaudesta. Nyt meillä on rakennustyön uusi kausi, koko kansantalouden **uudestirakentamisen** kausi sosialismin perustalla. Tämä uusi kausi aiheuttaa uusia luokkasuhteiden muutoksia, luokkataistelun kärjistymisen. Se vaatii uusia taistelumenetelmiä, voimiemme uudelleenryhmittämistä, kaikkien järjestöjemme parantamista ja lujittamista.

Buharinin ryhmän onnettomuus onkin juuri siinä, että se elää menneisyudessa, että se ei näe tämän uuden kauden luonteenomaisia erikoisuuksia eikä ymmärrä uusien taistelumenetelmien välttämättömyyttä. Tästä aiheutuu sen sokeus, neuvottomuus ja pakokauhu vaikeuksien edessä.

a) LUOKKATAISTELUSTA

Mikä on tämän Buharinin ryhmän sokeuden ja neuvottomuuden teoreettinen perusta?

Olen sitä mieltä, että tämän sokeuden ja neuvottomuuden teoreettinen perusta on Buharinin väärä ja epämarxilainen suhtautuminen kysymykseen luokkataistelusta maassamme. Tarkoitan Buharinin epämarxilaista teoriaa kulakiston kasvamisesta sosialismiin, sitä, että hän ei ymmärrä luokkataistelun mekaniikkaa proletariaatin diktatuurin oloissa.

Täällä on useita kertoja siteerattu Buharinin kirjasesta „Tie sosialismiin“ tunnettua kohtaa kulakiston kasvamisesta sosialismiin. Mutta sitä on siteerattu täällä jättämällä muutamia aukkoja. Sallikaa minun lainata tuo kohta kokonaisuudessaan. Se on välttämätöntä, toverit, sen vuoksi, että voitaisiin osoittaa, kuinka perusteellista on Buharinin loittominen marxilaisesta luokkataisteluteoriasta.

Kuunnelkaa:

„Osuustoiminnallisten talonpoikaisjärjestöjemme perusverkosto tulee muodostumaan ei kulakki-, vaan „työ“-tyyppisistä osuustoiminnallisista soluista, jotka kasvavat yleisvaltakunnallisten elimiemme järjestelmään ja siten muuttuvat sosialistisen talouden yhtenäisen ketjun renkaiksi. Toisaalta osuustoiminnalliset kulakkipesäkkeet kasvavat aivan samoin pankkien y.m.s. väli-

tyksellä tähän samaan järjestelmään, mutta ne tulevat määrättyyn asteeseen saakka olemaan vieraslaatuisena aineksena, samoin kuin esimerkiksi konsessiolaitokset“*.

Lainatessaan tätä kohtaa Buharinin kirjasesta eräät toverit jättivät jostakin syystä pois viimeisen lauseen konsessioneereista. Rozit, haluten nähtävästi auttaa Buharinia, käytti tätä seikkaa hyväkseen ja teki täällä välihuudahduksen, että Buharinia väärennetään. Mutta koko lainauksen ydinajatus on kuitenkin juuri viimeisessä konsessioneereja koskevassa lauseessa. Sillä jos kerran konsessioneerit rinnastetaan kulakkien kanssa ja kulakit kasvavat sosialismiin, niin mikä siitä on tuloksena? Siitä on tuloksena vain se, että myöskin konsessioneerit kasvavat sosialismiin, että eivät vain kulakit, vaan myöskin konsessioneerit kasvavat sosialismiin. (Yleistä naurua.)

Sellainen on siitä tulos.

Rozit. Buharin sanoo: „vieraslaatuisena aineksena“.

Stalin. Buharin ei sano „vieraslaatuisena aineksena“, vaan „määrättyyn asteeseen saakka vieraslaatuisena aineksena“. Kulakit ja konsessioneerit ovat siis „määrättyyn asteeseen saakka“ vieraslaatuisia aineksia sosialismin järjestelmässä. Mutta siinä juuri onkin Buharinin virhe, että kulakit ja konsessioneerit, ollen „määrättyyn asteeseen saakka“ vieraslaatuisia aineksia, kuitenkin kasvavat sosialismiin.

Sellaiseen pötyyn johtaa Buharinin teoria.

Kaupungin ja maaseudun kapitalistit, kulakit ja konsessioneerit kasvavat sosialismiin, — sellaiseen typeryyteen on Buharin mennyt.

---

* Alleviivaus minun. J. St.

Ei, toverit, me emme tarvitse sellaista „socialismia“. Pitäköön Buharin sen hyvänään.

Tähän asti me, marxilaiset-leniniläiset, olemme olleet sitä mieltä, että toisaalta kaupungin ja maaseudun kapitalistien ja toisaalta työväenluokan välillä on etujen sovittamaton vastakohtaisuus. Tähän juuri perustuukin marxilainen luokkataisteluteoria. Mutta nyt, Buharinin teorian mukaan kapitalistien rauhallisesta kasvamisesta sosialismiin, tämä kaikki kääntyy ylösalaisin, riistäjien ja riistettävien luokkaetujen sovittamaton vastakohtaisuus katoaa, riistäjät kasvavat sosialismiin.

Rozit. Se ei ole totta, sillä edellytetäänhän proletariaatin diktatuuri.

Stalin. Mutta proletariaatin diktatuuri on luokkataistelun kaikkein kärkevin muoto.

Rozit. Siitähän onkin kysymys.

Stalin. Mutta Buharinin mukaan käy niin, että kapitalistit kasvavat juuri tähän samaan proletariaatin diktatuuriin. Kuinka te, Rozit, ette tätä ymmärrä? Ketä vastaan on käytävä taistelua, ketä vastaan on suunnattava luokkataistelun kaikkein kärkevin muoto, jos kaupungin ja maaseudun kapitalistit kasvavat proletariaatin diktatuurin järjestelmään?

Proletariaatin diktatuuria tarvitaan sitä varten, että voitaisiin käydä leppymätöntä taistelua kapitalistisia aineksia vastaan, että voitaisiin nujertaa porvaristo ja hävittää kapitalismi juurineen. Mutta jos kaupungin ja maaseudun kapitalistit, jos kulakki ja konsessionööri kasvavat sosialismiin, niin tarvitaanko tämän jälkeen yleensä proletariaatin diktatuuria, ja jos tarvitaan, niin minkä luokan nujertamiseksi?

Rozit. Siitä onkin kysymys, että kasvaminen Buharinin mukaan edellyttää luokkataistelua.

Stalin. Näen, että Rozit on vannonut tekevänsä palveluksen Buharinille. Mutta tuo palvelus on karhunpalvelus, sillä halutessaan pelastaa Buharinin hän itse asiassa upottaa tämän lopullisesti. Ei turhaan sanota, että „palvelusintoinen karhu on vihollista vaarallisempi“. (Yleistä naurua.)

Joko tahi: joko kapitalistien luokan ja valtaan tulleen sekä oman diktatuurinsa järjestäneen työväenluokan välillä on olemassa etujen sovittamaton vastakohtaisuus tai tätä etujen vastakohtaisuutta ei ole, ja silloin ei tarvita muuta kuin julistaa luokkaedut sopusointuisiksi.

Joko tahi:

joko Marxin luokkataisteluteoria **tahi** kapitalistien sosialismiin kasvamisen teoria;

joko luokkaetujen sovittamaton vastakohtaisuus **tahi** luokkaetujen sopusoinnun teoria.

Voidaan vielä ymmärtää sentyyppisiä „socialisteja“ kuin Brentano tahi Sidney Webb, jotka saarnaavat sosialismin kasvamista kapitalismiin ja kapitalismin kasvamista sosialismiin, sillä nämä „socialistit“ ovat itse asiassa sosialismin vastustajia, porvarillisia liberaaleja. Mutta ei voida ymmärtää ihmistä, joka tahoo olla marxilainen ja samalla saarnaa kapitalistien luokan sosialismiin kasvamisen teoriaa.

Buharin yritti puheessaan vahvistaa kulakiston sosialismiin kasvamisen teoriaa viittaamalla tunnettuun Leninin lausuntoon. Ja tällöin hän väittää, että Lenin puhuu samaa kuin Buharin.

Se ei ole totta, toverit. Se on törkeää ja sallimattonta Leninin parhaamista.

Tuo Leninin lausunto kuuluu näin:

„Meidän Neuvostotasavallassamme yhteiskuntajärjestelmä perustuu tietysti kahden luokan: työläisten ja talonpoikien yhteistoimintaan, johon nyt on määrätyillä ehdoilla päästetty myös „nepmannit“, s.o. porvaristo“ (XXVII osa, s. 405).

Kuten näette, tässä ei ole sanaakaan kapitalistien luokan kasvamisesta sosialismiin. Tässä puhutaan vain siitä, että me olemme „päästäneet“ mukaan työläisten ja talonpoikien yhteistoimintaan „määrätyillä ehdoilla“ nepmannitkin, s.o. porvariston.

Mitä se merkitsee? Merkitseekö se, että me siten olemme pitäneet mahdollisena nepmannien kasvamista sosialismiin? Ei tietenkään. Niin voivat tulkita tätä Leninin lausuntoa vain häpeäntuntonsa menettäneet henkilöt. Se merkitsee vain sitä, että me emme tällä hetkellä hävitä porvaristoa, että me emme tällä hetkellä konfiskoi sen omaisuutta, vaan sallimme sen olemassaolon määrätyillä ehdoilla, s.o. sillä ehdolla, että se alistuu ehdottomasti proletariaatin diktatuurin lakeihin, jotka johtavat kapitalistien jatkuvaan rajoittamiseen ja heidän vähitellen syrjäyttämiseen kansantaloudellisesta elämästä.

Voidaanko kapitalistien syrjäyttäminen ja kapitalismin juurien hävittäminen toteuttaa ilman ankaraa luokkataistelua? Ei, ei voida.

Voidaanko hävittää luokat, jos pidetään kiinni kapitalistien sosialismiin kasvamisen teoriasta ja käytännöstä? Ei, ei voida. Sellainen teoria ja käytäntö voivat vain kultivoida ja ikuistaa luokkia, sillä se,

tuo teoria, on ristiriidassa marxilaisen luokkataisteluteorian kanssa.

Mutta mainittu sitaatti Leniniltä perustuu kokonaan ja täydelleen marxilaiseen luokkataisteluteoriaan proletariaatin diktatuurin oloissa.

Mitä yhteistä voi olla Buharinin teorialla kulakkien kasvamisesta sosialismiin ja Leninin teorialla diktatuurista ankarana luokkataisteluna? Selvää on, että niillä ei ole eikä voi olla mitään yhteistä.

Buharin arvelee, että proletariaatin diktatuurin vallitessa luokkataistelun täytyy sammua ja loppua, jotta luokat tulisivat hävitetyiksi. Lenin taas päinvastoin opettaa, että luokat voidaan hävittää vain sitkeällä luokkataistelulla, joka proletariaatin diktatuurin oloissa tulee vielä ankarammaksi kuin ennen proletariaatin diktaturia.

„Luokkien hävittäminen“, sanoo Lenin, „vaatii pitkällistä, vaikeaa ja sitkeää luokkataistelua, joka pääoman vallan kukistamisen jälkeen, porvarillisen valtion murskaamisen jälkeen, proletariaatin diktatuurin pystyttämisen jälkeen ei katoa (kuten vanhan sosialismin ja vanhan sosialidemokratian pölkkypäät kuvittelevat), vaan ainoastaan muuttaa muotoaan tullen monessa suhteessa vielä ankarammaksi“ (XXIV osa, s. 315).

Näin sanoo Lenin luokkien hävittämisestä.

Luokkien hävittäminen proletariaatin ankarana luokkataistelun tietä, — sellainen on Leninin määritelmä.

Luokkien hävittäminen luokkataistelun sammumisen ja kapitalistien sosialismiin kasvamisen tietä, — sellainen on Buharinin määritelmä.

Mitä yhteistä voi olla näillä kahdella määritelmällä?

Buharinin teoria kulakkien kasvamisesta sosialismiin merkitsee siis luopumista marxilais-leniniläisestä luokkataisteluteoriasta. Se on lähenemistä kateederisocialismin⁵ teoriaan.

Siinä on Buharinin ja hänen ystäviensä kaikkien virheiden perusta.

Voidaan sanoa, ettei kannata laajemmin puhua Buharinin teoriasta kulakkien kasvamisesta sosialismiin, koska se itse puhuu — eikä ainoastaan puhu, vaan huutaa — Buharinia vastaan. Se ei ole oikein, toverit! Niin kauan kuin tämä teoria oli kätkössä, voitiin olla kiinnittämättä siihen huomiota: vähänkös sitä on eri toverien kirjoitelmissa kaikenlaisia typeryyksiä! Siten olemme menetelleetkin viime aikoihin asti. Mutta viime aikoina on tilanne muuttunut. Pikku-porvarillinen luonnonvoima, joka viime vuosina on nostanut päätään, on alkanut puhaltaa henkeä tuohon marxilaisvastaiseen teoriaan antaen sille ajankohtaisen luonteen. Nyt ei enää voida sanoa, että se on kätkössä. Nyt se, tämä Buharinin omituinen teoria, vaatii pääsyä oikeistopoikkeaman lipuksi puolueesamme, opportunistimin lipuksi. Sen vuoksi emme voi enää sivuuttaa tätä teoriaa. Sen vuoksi velvollisuutemme on lyödä se hajalle vääränä ja vahingollisena teoriana helpottaaksemme puoluetoveriemme taistelua oikeistopoikkeamaa vastaan.

b) LUOKKATAISTELUN KÄRJISTYMISESTÄ

Buharinin toinen virhe, joka johtuu hänen ensimmäisestä virheestään, on hänen väärä ja epämarxilainen suhtautumisensa kysymykseen luokkataistelun kärjistymisestä, kapitalististen aineiden vastarinnan

voimistumisesta Neuvostovallan sosialistista politiikkaa vastaan.

Mistä tässä on kysymys? Siitäkö, että kapitalistiset ainekset kasvavat nopeammin kuin taloutemme sosialistinen sektori ja että ne tämän takia voimistavat vastarintaansa järkyttäen sosialistista rakennustyötä? Ei, kysymys ei ole siitä. Sitä paitsi ei ole totta, että kapitalistiset ainekset kasvavat muka nopeammin kuin sosialistinen sektori. Jos se olisi totta, niin sosialistinen rakennustyö olisi jo perikadon partaalla.

Tässä on kysymys siitä, että sosialismi hyökkää menestyksellisesti kapitalistisia aineksia vastaan, että sosialismi kasvaa nopeammin kuin kapitalistiset ainekset, minkä takia kapitalististen aineiden ominaispaino vähenee, ja juuri siksi, että kapitalististen aineiden ominaispaino vähenee, kapitalistiset ainekset vainuavat kuolemanvaaraa ja voimistavat vastarintaansa.

Vastarintaansa taas niillä on mahdollisuus toistaiseksi voimistaa ei vain siksi, että maailman kapitalismi tukee niitä, vaan myöskin siksi, että huolimatta ominaispainonsa vähenemisestä ja suhteellisen kasvunsa heikkenemisestä sosialismin kasvuun verrattuna kapitalistiset ainekset kuitenkin absoluuttisesti kasvavat, ja tämä tekee niille jossain määrin mahdolliseksi koota voimiaan vastustaakseen sosialismin kasvua.

Tällä pohjalla syntyvätkin nykyisellä kehitysteella, voimasuhteiden nykyisten ehtojen vallitessa, luokkataistelun kärjistyminen sekä kaupungin ja maaseudun kapitalististen aineiden vastarinnan voimistuminen.

Buharinin ja hänen ystäviensä virhe on siinä, että he eivät ymmärrä tätä yksinkertaista ja ilmeistä totuutta. Heidän virheensä on siinä, että he eivät suhtaudu asiaan marxilaisesti, vaan poroporvarillisesti, yrittävät selittää luokkataistelun kärjistymisen kaikenlaisilla satunnaisilla syillä: neuvostokoneiston „kelvottomuudella“, paikallisten toverien „varomattomalla“ politiikalla, joustavuuden „puutteella“, „ylilyönneillä“ j.n.e., y.m.s.

Esimerkkinä esitän lainauksen Buharinin kirjasesta „Tie sosialismiin“, jossa ilmenee täysin epämarxilainen suhtautuminen kysymykseen luokkataistelun kärjisty- misestä:

„Milloin siellä, milloin täällä leimahtaa luokkataistelu maaseudulla entisissä ilmenemismuodoissaan, ja tämän kärjistymisen aiheuttavat tavallisesti kulakkiainekset. Kun esimerkiksi kulakit tai toisten kustannuksella rikastuvat ja Neuvostovallan elimiin tunkeutuneet henkilöt alkavat ammuskella maaseutukirjeenvaihtajia, niin se on luokkataistelun ilmenemistä kärjistyneimmässä muodossaan. (Se ei ole totta, sillä taistelun kärjistynein muoto on kapina. J. Stalin.) Sellaisia tapauksia sattuu kuitenkin tavallisesti siellä, missä paikallinen neuvostokoneisto on vielä heikko. Sitä mukaa kun tämä koneisto paranee, sitä mukaa kun kaikki Neuvostovallan alimmat solut vahvistuvat, sitä mukaa kun paikalliset maaseudun puolue- ja nuorisoliittojärjestöt paranevat ja voimistuvat, nämä tämänlaatuiset ilmiöt, kuten on aivan silminnähtävää, käyvät yhä harvinaisemmiksi ja loppujen lopuksi katoavat jäljettämiin“*.

Täten siis luokkataistelun kärjistyminen selitetään koneistosta johtuvilla syillä, alimpien järjestöjemme kelvollisuudella tai kelvottomuudella, heikkoudella tai voimalla.

---

* Alleviivaus minun. J. St.

Siis esimerkiksi Shahtyn porvarillisten intelligenttien tuholaisuutta, joka on porvarillisten ainesten vastarinnan muoto Neuvostovaltaa vastaan ja luokkataistelun kärjistymisen muoto, ei selitä luokkien voimasuhte, ei sosialismin kasvu, vaan koneistomme kelvottomuus.

Siis siihen asti, kun Shahtyn piirissä ei ilmennyt joukkotuholaisuutta, meillä oli hyvä koneisto; mutta sitten, joukkotuholaisuuden ilmenemisen hetkellä, koneisto tuli jostakin syystä aivan kelvottomaksi.

Siis viime vuoteen asti, jolloin viljanhankinnat sujuivat itsestään eikä meillä ollut erityistä luokkataistelun kärjistymistä, meidän paikalliset järjestömmme olivat hyviä, jopa ihanteellisiakin, mutta viime vuodesta lähtien, jolloin kulakiston vastarinta sai erittäin kärkevät muodot, järjestömmme muuttuivat yht'äkkiä huonoiksi ja aivan kelvottomiksi.

Se ei ole mikään selitys, vaan selityksen pilkkamista. Se ei ole tiedettä, vaan puoskarointia.

Miten tämä kärjistyminen on todellisuudessa selitettävissä?

Siihen on kaksi syytä.

Ensiksikin meidän etenemisemme, hyökkäyksemme, talouden sosialististen muotojen kasvu sekä teollisuudessa että maataloudessa, jota kasvua seuraa kaupungin ja maaseudun vissien kapitalistiryhmien vastaava syrjäyttäminen. Asia on niin, että me elämme Leninin formulaa „kumpi voittaa“ mukaan: nujerramme me heidät, kapitalistit, ja ryhdymmekö heidän kanssaan, kuten Lenin sanoi, viimeiseen ratkaisevaan taisteluun, vai nujertavatko he meidät.

Toiseksi se, että kapitalistiset ainekset eivät halua vapaaehtoisesti poistua näyttämöltä: ne tekevät ja tulevat tekemään vastarintaa sosialismille, sillä ne näkevät, että niiden olemassaolon viimeiset päivät ovat koittamassa. Ja ne voivat toistaiseksi vielä tehdä vastarintaa, koska ne ominaispainonsa vähenemisestä huolimatta kuitenkin absoluuttisesti kasvavat: kaupungin ja maaseudun pikkuporvaristo työntää keskuudesta esille, kuten Lenin sanoi, joka päivä, joka tunti kapitalisteja ja pikkukapitalisteja, ja nämä, nuo kapitalistiset ainekset, tekevät kaikkensa puolustaakseen olemassaoloaan.

Historiassa ei ole vielä ollut sellaisia tapauksia, että kuolevat luokat olisivat vapaaehtoisesti poistuneet näyttämöltä. Historiassa ei ole vielä ollut sellaisia tapauksia, että kuoleva porvaristo ei olisi pannut liikkeelle viimeisiä voimiaan puolustaakseen olemassaoloaan. Olkoonpa meidän alempi neuvostokoneistomme hyvä tai huono, niin etenemisemme, hyökkäyksemme tulee supistamaan kapitalistisia aineksia ja työntämään niitä syrjään ja ne, nuo kuolevat luokat, tulevat tekemään vastarintaa kaikesta huolimatta.

Siinä on luokkataistelun kärjistymisen perusta maassamme.

Buharinin ja hänen ystäviensä virhe on siinä, että he samaistavat kapitalistien vastarinnan kasvun heidän ominaispainonsa kasvun kanssa. Mutta tällä samaistamisella ei ole mitään pohjaa. Sillä ei ole pohjaa, sillä jos he, kapitalistit, tekevät vastarintaa, niin se ei lainkaan merkitse sitä, että he ovat tulleet voimakkaammiksi kuin me. Asia on aivan päinvastoin. Aikansaeläneet

luokat eivät tee vastarintaa sen takia, että ne ovat tulleet meitä voimakkaammiksi, vaan sen takia, että sosialismi kasvaa nopeammin kuin ne ja ne tulevat meitä heikommiksi. Ja juuri siksi, että ne käyvät heikommiksi, ne aavistavat olemassaolonsa viimeisten päivien olevan käsillä ja niiden on pakko tehdä vastarintaa kaikin voimin ja kaikin keinoin.

Sellainen on luokkataistelun kärjistymisen ja kapitalistien vastarinnan mekaniikka historian nykyisellä ajankohdalla.

Millaista täytyy puolueen politiikan olla tällaisen asiointilan vallitessa?

Sen täytyy olla sellaista, että se herättää työväenluokan ja maaseudun riistetyt joukot, kohottaa niiden taistelukuntoisuutta ja kehittää niiden mobilisatiovalmeutta taistelua varten kaupungin ja maaseudun kapitalistisia aineksia vastaan, taistelua varten vastarintaa tekeviä luokkavihollisia vastaan.

Marxilais-leniniläisen luokkataisteluteorian ansio onkin muun muassa siinä, että se helpottaa työväenluokan mobilisointia proletariaatin diktatuurin vihollisia vastaan.

Missä ilmenee Buharinin teorian vahingollisuus kapitalistien kasvamisesta sosialismiin ja buharinilaisen käsityksen vahingollisuus luokkataistelun kärjistymiskysymyksestä?

Siinä, että se tuudittaa työväenluokkaa uneen, horjuttaa maamme vallankumouksellisten voimien mobilisatiovalmeutta, demobilisoi työväenluokkaa ja helpottaa kapitalististen ainesten hyökkäystä Neuvostovaltaa vastaan.

e) TALONPOIKAISTOSTA

Buharinin kolmas virhe koskee talonpoikaiskysymystä. On tunnettua, että kysymys talonpoikaistosta on meillä politiikkamme tärkeimpiä kysymyksiä. Meidän oloissamme talonpoikaisto muodostuu erilaisista yhteiskunnallisista ryhmittymistä, nimittäin: maalaisköyhälistöstä, keskitalonpojista ja kulakeista. Ymmärrettävää on, että meidän suhteemme näihin ryhmittymiin ei voi olla yhtäläinen. Maalaisköyhälistö on työväenluokan tuki, keskitalonpoikasen liittolainen ja kulakki sen luokkavihollinen,— sellainen on suhteemme näihin yhteiskunnallisiin ryhmittymiin. Kaikki tämä on käsitettävää ja yleisesti tunnettua.

Mutta Buharin on tässä asiassa kuitenkin jonkun verran toisella kannalla. Kun hän luonnehtii talonpoikaistoa, niin häneltä katoaa sellainen tosiasia kuin talonpoikaiston luokkajakautuminen, katoaa jonnekin yhteiskunnallisten ryhmittymien olemassaolo ja jäljelle jää vain yksi harmaa täplä, jota nimitetään maaseuduksi. Hänestä ei kulakki ole kulakki, keskitalonpoika ei ole keskitalonpoika, vaan maaseudulla vallitsee jonkinlainen yleinen kurjuus. Niin hän sanoikin täällä puheessaan: voidaanko meidän kulakkiamme nimittää kulakiksi? Sehän on kerjäläinen,— sanoi hän. Entä meidän keskitalonpoikamme,— onko hän keskitalonpojan näköinen? — sanoi Buharin täällä.— Sehän on kerjäläinen, joka näkee nälkää. On ymmärrettävää, että tuollainen käsitys talonpoikaistosta on perinpohjin virheellinen eikä sovi yhteen leninismin kanssa.

Lenin on sanonut, että yksilöllinen talonpoikaisto on viimeinen kapitalistinen luokka. Onko tämä väit-

tämä oikea? On, se on ehdottomasti oikea. Miksi yksilöllinen talonpoikaisto luonnehditaan viimeiseksi kapitalistiseksi luokaksi? Siksi, että niistä kahdesta perusluokasta, joista yhteiskuntamme muodostuu, talonpoikaisto on se luokka, jonka talous perustuu yksityisomistukseen ja pientavaratuotantoon. Siksi, että niin kauan kuin talonpoikaisto pysyy yksilöllisenä talonpoikaistona, joka harjoittaa pientavaratuotantoa, se alituisesti ja herkeämättä nostaa eikä voi olla nostamatta keskuudestaan esille kapitalisteja.

Kysymyksessä marxilaisesta suhtautumisestamme työväenluokan ja talonpoikaiston liiton probleemiin on tällä seikalla meille ratkaiseva merkitys. Se merkitsee, että me emme tarvitse **mitä** liittoa **tahansa** talonpoikaiston kanssa, vaan ainoastaan **sellaista liittoa**, joka perustuu taisteluun talonpoikaiston kapitalistisia aineksia vastaan.

Kuten näette, se Leninin teesi, että talonpoikaisto on viimeinen kapitalistinen luokka, ei suinkaan ole ristiriidassa työväenluokan ja talonpoikaiston liiton ajatuksen kanssa, vaan päinvastoin antaa tälle liitolle perustan työväenluokan ja talonpoikaiston enemmistön liittona, joka on suunnattu kapitalistisia aineksia vastaan yleensä, muun muassa talonpoikaiston kapitalistisia aineksia vastaan maaseudulla.

Lenin esitti tämän teesin osoittaakseen, että työväenluokan ja talonpoikaiston liitto voi olla luja ainoastaan siinä tapauksessa, jos se pohjautuu taisteluun niitä samoja kapitalistisia aineksia vastaan, joita talonpoikaisto nostaa keskuudestaan esille.

Buharinin virhe on siinä, että hän ei ymmärrä eikä hyväksy tätä yksinkertaista seikkaa, hän unohtaa

yhteiskunnalliset ryhmittymät maaseudulla, häneltä katoavat näköpiiristä kulakit ja köyhälistö ja jäljelle jää ainoastaan pelkkä keskitalonpoikaiston joukko.

Tämä on epäilemättä Buharinin poikkeama oikealle vastakohtana „vasemmistolaiselle“, trotskilaiselle poikkeamalle, joka ei näe maaseudulla muita yhteiskunnallisia ryhmittymiä kuin maalaisköyhälistön ja kulakit ja jonka näköpiiristä katoavat keskitalonpojat.

Mikä on trotskilaisuuden ja Buharinin ryhmän välinen ero kysymyksessä liitosta talonpoikaiston kanssa? Se, että trotskilaisuus esiintyy keskitalonpoikaiston joukkojen kanssa solmittavan **lujan** liiton politiikkaa **vastaan**, mutta Buharinin ryhmä puolustaa **kaikenlaista** liittoa talonpoikaiston kanssa yleensä. Todistamattakin on selvää, että kumpikin kanta on väärä ja toinen toisensa arvoinen.

Leninismi puolustaa ehdottomasti **lujaa** liittoa talonpoikaiston perusjoukkojen kanssa, liittoa keskitalonpoikien kanssa, mutta ei **kaikenlaista** liittoa, vaan sellaista liittoa keskitalonpoikien kanssa, joka turvaa työväenluokalle **johtoaseman**, **lujittaa** proletariaatin diktatuuria ja **helpottaa** luokkien **hävittämisen** asiaa.

„Työväenluokan ja talonpoikaiston välisellä sopimuksella“, sanoo Lenin, „voidaan ymmärtää mitä tahansa. Ellei oteta huomioon, että sopimus työväenluokan kannalta katsoen on vain silloin sallittava, oikea ja periaatteellisesti mahdollinen, kun se tukee työväenluokan diktatuuria ja on yksi niitä keinoja, jotka tähtäävät luokkien hävittämiseen, niin silloin työväenluokan ja talonpoikaiston sopimuksen määritelmä jää tietystikin määritelmäksi, jota kaikki Neuvostovallan viholliset ja kaikki diktatuurin viholliset katsomuksissaan esittävätkin“ (XXVI osa, s. 387).

Ja edelleen:

„Nyt“, sanoo Lenin, „proletariaatti pitää valtaa käsissään ja johtaa sitä. Se johtaa talonpoikaistoa. Mitä merkitsee talonpoikaiston johtaminen? Se merkitsee ensiksikin suuntautumista luokkien hävittämiseen eikä pikkutuottajaan. Jos me eksyisimme tältä perus- ja pääsuunnalta, niin silloin me lakkaisimme olemasta sosialisteja ja joutuisimme niiden pikkuporvarien leiriin, eserrien ja menshevikkien leiriin, jotka nyt ovat proletariaatin kaikkein pahimpia vihollisia“ (sama, s. 399—400).

Sellainen on Leninin kanta kysymyksessä liitosta talonpoikaiston perusjoukkojen kanssa, liitosta keskitalonpoikain kanssa.

Buharinin ryhmän virhe keskitalonpoikaa koskevassa kysymyksessä on siinä, että se ei näe keskitalonpojan kaksinaista luonnetta, sen kaksinaista asemaa työväenluokan ja kapitalistien välillä. „Keskitalonpoikaisto on horjuva luokka“, sanoi Lenin. Miksi? Siksi, että keskitalonpoika on toisaalta työtätekevä, mikä lähentää häntä työväenluokkaan, mutta toisaalta hän on omistaja, mikä lähentää häntä kulakkiin. Tästä johtuu keskitalonpojan horjuminen. Ja se ei pidä paikkaansa vain teoreettisesti. Tätä horjumista ilmenee myöskin käytännössä joka päivä, joka hetki.

„Talonpoika“, sanoo Lenin, „tuntee työtätekevänä vetovoimaa sosialismiin pitäen työläisten diktatuuria parempana kuin porvariston diktatuuria. Talonpoika viljan myyjänä tuntee vetovoimaa porvaristoon ja vapaaseen kauppaan, s.o. takaisin „tuttuun“, vanhaan, „ikivanhaan“ kapitalismiin“ (XXIV osa, s. 314).

Siksi liitto keskitalonpojan kanssa voi olla luja vain siinä tapauksessa, jos se on suunnattu kapitalistisia aineksia vastaan, kapitalismia vastaan yleensä,

jos se turvaa johtoaseman tässä liitossa työväenluokalle, jos se helpottaa luokkien hävittämisen asiaa.

Buharinin ryhmä unohtaa nämä yksinkertaiset ja ymmärrettävät seikat.

d) UUDESTA TALOUSPOLITIIKASTA JA MARKKINASUHTEISTA

Buharinin neljäs virhe koskee kysymystä nepistä (uudesta talouspolitiikasta). Buharinin virhe tässä on siinä, että hän ei näe uuden talouspolitiikan kaksipuolisuutta, vaan näkee ainoastaan sen toisen puolen. Kun me vuonna 1921 otimme käytäntöön uuden talouspolitiikan, niin me suuntasimme sen kärjen silloin sotakommunismia vastaan, sellaista komentoa ja järjestystä vastaan, joka tekee mahdottomaksi yksityiskaupan kaikenlaisen vapauden. Me olimme ja olemme sitä mieltä, että uusi talouspolitiikka merkitsee määrättyä yksityiskaupan vapautta. Tämän puolen asiasta on Buharin muistanut. Ja se on sangen hyvä.

Mutta Buharin erehtyy luullessaan, että uusi talouspolitiikka rajoittuukin tuohon yhteen puoleen. Buharin unohtaa, että uudella talouspolitiikalla on vielä toinenkin puoli. Asia on niin, että uusi talouspolitiikka ei ensinkään merkitse täydellistä yksityiskaupan vapautta, vapaata hintojen vaihtelua markkinoilla. Uusi talouspolitiikka on yksityiskaupan vapautta määrättyissä rajoissa, määrättyissä puitteissa, jolloin valtiolle on turvattu markkinoilla säännöstelevä osuus. Siinä juuri onkin uuden talouspolitiikan toinen puoli. Ja uuden talouspolitiikan tämä puoli on meille sitä paitsi tärkeämpi kuin sen ensinmainittu puoli. Meillä ei ole markkinoilla vapaata

hintojen vaihtelua, kuten asia on tavallisesti kapitalistimaissa. Me määrittelemme pääpiirteissään hinnan viljalle. Me määrittelemme hinnat teollisuustavaroille. Me pyrimme toteuttamaan tuotantokustannusten alentamisen ja teollisuustavarain hintojen alentamisen politiikkaa pyrkien säilyttämään maataloustuotteiden hinnat vakaantuneina. Eikö ole selvää, että kapitalistisissa maissa ei ole tällaista erikoista ja omalaatuista järjestystä markkinoilla.

Tästä seuraa, että niin kauan, kun on olemassa uusi talouspolitiikka, on säilytettävä sen molemmat puolet: sekä edellinen puoli, joka on tähdätty sotakommunismin järjestelmää vastaan ja jonka tarkoituksena on turvata määrätty yksityiskaupan vapaus, että toinen puoli, joka on tähdätty yksityiskaupan täydellistä vapautta vastaan ja jonka tarkoituksena on turvata valtiolle säännöstelevä osuus markkinoilla. Jos jompikumpi näistä puolista hävitetään, niin uutta talouspolitiikkaa ei meillä enää ole.

Buharin luulee, että uutta talouspolitiikkaa voi uhata vaara ainoastaan „vasemmalta“, niiden henkilöiden taholta, jotka tahtovat hävittää **kaikenlaisen** kauppavapauden. Se ei pidä paikkaansa. Se on mitä pahin erehdys. Sellainen vaara on sitä paitsi nykyisin kaikkein vähiten realinen, sillä paikallisissa ja keskusjärjestöissämme meillä ei ole tai ei ole juuri lainkaan nykyisin sellaisia ihmisiä, jotka eivät ymmärtäisi, kuinka välttämätöntä ja tarkoituksenmukaista on säilyttää määrätty kauppavapaus.

Paljoa realistempi on vaara oikealta, vaara niiden henkilöiden taholta, jotka tahtovat lopettaa valtion säännöstelytehtävän markkinoilla, tahtovat „vapauttaa

kahleista“ markkinat ja siten aloittaa yksityiskaupan täydellisen vapauden aikakauden. Ei voi olla epäilystäkään siitä, etteikö tämä oikealta uhkaava uuden talouspolitiikan murtamisen vaara olisi nykyisin paljon realisempi.

Ei saa unohtaa, että pikkuporvarillinen luonnonvoimaisuus vaikuttaa juuri tähän suuntaan,— uuden talouspolitiikan murtamisen suuntaan oikealtakäsin. On myöskin muistettava, että kulakkien ja varakkaiden ainesten valitukset, keinottelijain ja ostelijain valitukset, joiden vaikutuksen alaiseksi monet toverimme usein joutuvat, pommittavat uutta talouspolitiikkaa juuri tältä suunnalta. Se tosiasia, että Buharin ei näe tätä toista, todella realista uuden talouspolitiikan murtamisen vaaraa,— se tosiasia osoittaa selvästi, että hän on antanut perään pikkuporvarillisen luonnonvoimaisuuden painostukselle.

Buharin ehdottaa markkinain „normalisointia“ ja viljan hankintahinnoilla „luovimista“ alueittain, s.o. viljan hintojen korottamista. Mitä se merkitsee? Se merkitsee, että neuvostomaan markkinasuhteet eivät häntä tyydytä, että hän tahtoo päästää valtion käsistä hiljalleen pois sen säännöstelytehtävän markkinoilla ja esittää tehtäväksi myönnytyksiä pikkuporvarilliselle luonnonvoimaisuudelle, joka pyrkii murtamaan uutta talouspolitiikkaa oikealta.

Olettakaamme hetkiseksi, että seuraisimme Buharinin neuvoja. Mitä siitä olisi seurauksena? Korottaisimme viljan hintoja esimerkiksi syksyllä, hankintakauden alussa. Mutta kun markkinoilla on aina kaikenlaista väkeä, kaikenlaisia keinottelijoita ja ostelijoita, jotka voivat maksaa viljasta kolme kertaa

enemmän, ja kun me emme voi kilpailla keinottelijain kanssa, sillä he ostavat kaikkiaan vain kymmenkunta miljoonaa puutaa, kun taas meidän on ostettava satoja miljoonia puutia, niin viljan omistajat pidättäisivät sittenkin viljan hallussaan odotellen hintojen edelleen kohoamista. Meidän täytyisi siis uudelleen korottaa viljan hintoja kevääseen mennessä, jolloin valtiolla pääasiassa juuri alkaa varsinainen viljan tarve. Mutta mitä merkitsee viljan hinnan korotus keväällä? Se merkitsee kovaa iskua köyhille talonpojille ja maaseudun vähäväkisille kerroksille, joiden itsensä täytyy ostaa viljaa keväällä osaksi siemeneksi, osaksi syötäväksi, sitä samaa viljaa, jota he syksyllä olivat myyneet halvemmalla hinnalla. Voimmeko me näillä toimenpiteillä saavuttaa joitakin tuntuvia tuloksia riittävän viljamäärän saamisen mielessä? Luultavinta on, että emme voi, sillä aina löytyy keinottelijoita ja ostelijoita, jotka voivat taaskin maksaa samasta viljasta kaksi tai kolme kertaa enemmän. Meidän täytyisi siis olla valmiit viljan hintojen uuteen kohoamiseen yrittäessämme turhaan kilpailla hintatarjouksissa keinottelijain ja ostelijain kanssa.

Mutta siitä seuraa, että kun kerran olisimme lähteneet viljanhintojen nostamisen tielle meidän täytyisi luisua yhä alemmaksi omaamatta takeita riittävän viljamäärän saannista.

Mutta asia ei pääty tähän:

Ensiksikin meidän täytyisi, jos nostaisimme viljan **hankintahintoja**, nostaa sen jälkeen myöskin maataloudessa tuotettavien raaka-aineiden hintoja, jotta voisimme säilyttää määrätyn suhteen maataloustuotteiden hinnoissa.

Toiseksi, jos nostaisimme viljan hankintahintoja, me emme voisi säilyttää kaupungeissa alhaista viljan vähittäishintaa, — meidän täytyisi korottaa siis viljan myyntihintojakin. Ja kun emme voi emmekä saa loukata työläisiä, niin meidän pitäisi korottaa työpalkkaa nopeaa vauhtia. Mutta se ei voisi olla johtamatta myös teollisuustuotteiden hintojen kohottamiseen, sillä muutoin voisi tapahtua varojen virtaamista kaupungista maaseudulle vastoin teollistamisen etuja.

Tuloksena olisi, että meidän täytyisi tasoittaa teollisuustavarain ja maataloustuotteiden hintoja ei alenevien eikä edes vakaantuneiden hintojen pohjalla, vaan sekä viljan että teollisuustuotteiden kohoavien hintojen pohjalla.

Toisin sanoen meidän olisi suuntauduttava teollisuustavarain ja maataloustuotteiden **kallistumiseen**.

Ei ole vaikea ymmärtää, että sellainen hinnoilla „luoviminen“ ei voisi olla johtamatta Neuvostovallan hintapolitiikan täydelliseen hävittämiseen, valtion säännöstelytehtävän hävittämiseen markkinoilla ja pikkuporvarillisen luonnonvoimaisuuden täydelliseen valloilleen päästämiseen.

Kenelle siitä olisi hyötyä?

Vain kaupungin ja maaseudun varakkaille kerroksille, sillä kalliit teollisuustavarat ja maataloustuotteet olisivat sekä työväenluokalle että maaseudun köyhille ja vähäväkisille kerroksille vaikeasti ostettavissa. Siitä hyötyisivät kulakit ja varakkaat, nepmanit ja muut varakkaat luokat.

Se olisi myöskin liittoyhteyttä, mutta omalaatuista liittoyhteyttä, — liittoyhteyttä maaseudun ja kaupungin rikkaiden kerrosten kanssa. Työläisillä ja maa-

seudun vähäväkisillä kerroksilla olisi täysi oikeus kysyä meiltä: kenen valta me olemme, työläisten ja talonpoikien vaiko kulakkien ja nepmannien?

Väljen rikkoutuminen työväenluokan ja maaseudun vähäväkisten kerrosten kanssa, liittoysteys maaseudun ja kaupungin rikkaiden kerrosten kanssa,— siihen johdaisi markkinain buharinilainen „normalisointi“ ja viljan hinnoilla alueittain „luoviminen“.

Selvää on, että puolue ei voi lähteä tuolle turmiolliselle tielle.

Missä määrin kaikki Buharinin käsitykset uudesta talouspolitiikasta ovat menneet sekaisin ja miten pahasti hän on joutunut pikkuporvarillisen luonnonvoimaisuuden pauloihin,— se näkyy muun muassa siitä enemmän kuin kielteisestä suhtautumisesta, jota hän osoittaa kysymykseen kaupungin ja maaseudun, valtion ja talonpoikaiston välisen tavaravaihdon uusista muodoista. Hän on kuohuksissaan siitä ja huutaa sitä vastaan, että valtiosta on tullut talonpoikaiston tavaranhankkija ja talonpoikaistosta tulee valtion viljanhankkija. Hän pitää tätä uuden talouspolitiikan kaikkien sääntöjen rikkomisena, melkeinpä uuden talouspolitiikan murtamisena. Herää kysymys: miksi ja millä perusteella?

Mitä pahaa voi olla siinä, että valtio, valtion teollisuus on talonpoikaiston tavaranhankkijana ilman välikäsiä ja talonpoikaisto viljanhankkijana teollisuudelle, valtiolle, myöskin ilman välikäsiä?

Mitä pahaa voi marxilaisuuden ja marxilaisen politiikan kannalta olla siinä, että talonpoikaisto on jo tullut puuvillan, sokerijuurikkaan, pellavan hankkijaksi valtion teollisuuden tarpeiksi ja valtion teol-

lisuus on tullut kaupunkilaistavarain, siementen ja työvälineiden hankkijaksi näitä maatalouden aloja varten?

Kontrahoimismenetelmä on tässä näiden kaupungin ja maaseudun välisen tavaravaihdon uusien muotojen järjestämisen perusmenetelmä. Mutta sotiiko kontrahoimismenetelmä uuden talouspolitiikan vaatimuksia vastaan?

Mitä pahaa voi olla siinä, että talonpoikaisto saman kontrahoimismenetelmän ansiosta tulee valtion hankkijaksi myöskin viljan alalla eikä vain puuvillan, sokerijuurikkaan ja pellavan alalla?

Miksikä pienissä erissä harjoitettua kauppaa, pikku-kauppaa voidaan nimittää tavaravaihdoksi, mutta kauppaa, jota harjoitetaan suurissa erissä edeltäkäsinkin laadittujen, tavarain hintoja ja laatua koskevien sopimusten (kontrahoimisen) mukaisesti, ei voida pitää tavaravaihtona?

Onko vaikea ymmärtää, että nämä uudet tavaravaihdon joukkomuodot kaupungin ja maaseudun välillä kontrahoimismenetelmää käyttäen ovat syntyneet juuri uuden talouspolitiikan pohjalla ja että ne ovat järjestöjemme taholta mitä suurin askel eteenpäin kansantalouden suunnitelmallisen, sosialistisen johtamisen vahvistamisen mielessä?

Buharin on lakannut ymmärtämästä näitä yksinkertaisia ja ymmärrettäviä seikkoja.

e) NIINSANOTUSTA „PAKKOVEROSTA“

Buharinin viides virhe (puhun hänen perusvirheistään) on se, että hän vääristelee opportunistisesti puolueen linjaa kaupungin ja maaseudun välisten

„saksien“ kysymyksessä, niinsanotun „pakkoveron“ kysymyksessä.

Mistä on puhe Politbyroon ja Keskuskontrollikomitean Puhemiehistön (helmikuussa 1929 pidetyn) yhteisen istunnon tunnetussa päätöslauselmassa „saksia“ koskevasta kysymyksestä? Puhe on siitä, että niiden tavallisten, sekä välittömien että välillisten, verojen lisäksi, joita talonpoikaisto valtiolle maksaa, se suorittaa vielä teollisuustavaroista maksamansa ylihinnan muodossa ja maataloustuotteista saamansa alihinnan muodossa jonkinlaisen ylimääräisen veron.

Onko totta, että tämä talonpoikaiston maksama ylimääräinen vero on todella olemassa? Kyllä, se on totta. Kuinka sitä meillä vielä nimitetään? Sitä nimitetään meillä vielä „saksiksi“, varojen „pumppuamiseksi“ maataloudesta teollisuuteen teollisuutemme nopeaa kehittämistä varten.

Onko tämä „pumppuaminen“ tarpeen? Meillä ei ole erimielisyyttä siitä, että väliaikaisena toimenpiteenä tämä „pumppuaminen“ on tarpeen, jos me todella haluamme säilyttää teollisuuden nopean kehitysvauhdin. Ja teollisuuden kasvun nopea vauhti meidän on säilytettävä hinnalla millä hyvänsä, sillä se ei ole tarpeen ainoastaan teollisuutta itseään varten, vaan ennen kaikkea maataloutta, talonpoikaistoa varten, joka tarvitsee nyt kipeimmin traktoreita, maatalouskoneita ja lannoitteita.

Voimmeko me nyt poistaa tämän ylimääräisen veron? Valitettavasti me emme voi sitä poistaa. Meidän on se poistettava heti, kun se käy mahdolliseksi, lähivuosina. Mutta nyt me emme voi sitä poistaa.

Siis juuri tämä ylimääräinen vero, joka saadaan „saksien“ avulla, onkin juuri „jotain pakkoveron tapaista“. Ei pakkovero, vaan „jotain pakkoveron tapaista“. Se on „jotain pakkoveron tapaista“ meidän jälkeenjääneisyydestämme. Tämä ylimääräinen vero on tarpeen sitä varten, jotta voisimme edistää teollisuutemme kehitystä ja tehdä lopun jälkeenjääneisyydestämme.

Mutta merkitseekö tämä sitä, että kantaessamme tätä ylimääräistä veroa me siten riistämme talonpoikaista? Ei, ei merkitse. Neuvostovallan luonne ei salli talonpoikaiston minkäänlaista riistämistä valtion taholta. Tovereittemme puheissa heinäkuun täysistunnossa⁶ on suoraan sanottu, että neuvostojärjestelmän vallitessa on talonpoikaiston riistäminen sosialistisen valtion taholta mahdotonta, sillä työtätekevän talonpoikaiston hyvinvoinnin herkeämätön kasvu on neuvostoyhteiskunnan kehityksen laki ja se sulkee pois talonpoikaiston riistämisen kaikenlaisen mahdollisuuden.

Onko tämä ylimääräinen vero talonpoikaistolle voimien mukaista? Kyllä, se on sille voimien mukaista. Miksi?

Ensinnäkin siksi, että tämän ylimääräisen veron kantaminen tapahtuu talonpoikaiston aineellisen aseman herkeämättömän paranemisen oloissa.

Toiseksi siksi, että talonpojalla on oma yksityinen taloutensa, josta saamallaan tuloilla hän voi maksaa ylimääräisen veron, mutta sitä ei voida sanoa työläisestä, jolla ei ole yksityistä taloutta ja joka siitä huolimatta ponnistaa kaikki voimansa teollistamisen hyväksi.

Kolmanneksi siksi, että ylimääräisen veron suuruus pienenee vuosi vuodelta.

Teemmekö me oikein nimittäessämme tätä ylimääräistä veroa sanoilla „jotain pakkoveron tapaista“? Me teemme siinä ehdottomasti oikein. Näillä sanoilla me korostamme tovereillemme ylimääräisen veron tuomittavuutta ja epämieluisuutta, sen pitemmäksi aikaa säilyttämisen sallimattomuutta. Nimittäessämme talonpoikaistolta kannettavaa ylimääräistä veroa näin me haluamme sanoa, että me emme ota sitä halusta, vaan pakosta, että meidän, bolshevikkien, on ryhdyttävä kaikkiin toimenpiteisiin tämän ylimääräisen veron poistamiseksi heti ensi tilaisuudessa, mahdollisimman pian.

Sellainen on „saksia“, „pumppuamista“ ja „ylimääräistä veroa“ koskevan kysymyksen olemus, sen olemus, minkä me edellämainituissa asiakirjoissa määrittelemme „joksikin pakkoveron tapaiseksi“.

Buharin, Rykov ja Tomski yrittivät tarrautua kiinni „pakkovero“-sanaan ja alkoivat syyttää puoluetta talonpoikaiston sotilaallis-feodaalisen riistämisen politiikasta. Mutta nyt näkevät sokeatkin, että se oli buharinilaisten epärehellinen yritys parjata puoluettamme mitä julkeimmalla tavalla. Nyt heidän on itsensäkin pakko vaieten tunnustaa, että jaaritteluisaan sotilaallis-feodaalisesta riistosta he ovat romah-taneet ryminällä.

Joko tahi:

joko buharinilaiset tunnustavat „saksien“ ja varojen maataloudesta teollisuuteen „pumppuamisen“ kiertämättömyyden tällä ajankohdalla,— ja silloin heidän

on tunnustettava syytöstensä parhaava luonne ja puolueen olevan täydellisesti oikeassa;

tahi he kieltävät „saksien“ ja „pumppuamisen“ kiertämättömyyden tällä ajankohdalla, mutta siinä tapauksessa he sanokoot sen suoraan, jotta puolue voisi luetteloida heidät maamme teollistamisen vastustajiin kuuluviksi.

Joka tapauksessa minä voisin viitata moniin Buharinin, Rykovin ja Tomskin puheisiin, joissa he tunnustavat varauksitta „saksien“ kiertämättömyyden tällä ajankohdalla, varojen maataloudesta teollisuuteen „pumppuamisen“ kiertämättömyyden. Mutta sehän onkin määritelmän „jotain pakkoveron tapaista“ tunnustamista.

Kuinka siis asia on, ovatko he edelleenkin „pumppuamisen“ kannalla, „saksien“ säilyttämisen kannalla nykyisellä ajankohdalla vai eivätkö ole? Sanokoot he sen suoraan.

Buharin. Pumppuaminen on tarpeen, mutta „pakkovero“ ei ole onnistunut sana. (Yleistä naurua.)

Stalin. Siis kysymyksen oleellisessa puolessa meillä ei ole erimielisyyksiä, siis varojen „pumppuaminen“ maataloudesta teollisuuteen, niinsanotut „sakset“, ylimääräinen vero, „jokin pakkoveron tapainen“ — ovat nykyisellä ajankohdalla maamme teollistamisen välttämättömiä, mutta väliaikaisia keinoja.

Se on hyvä. Mutta mistä sitten on kysymys, miksi hälistään? Heitä ei miellytä sana „pakkovero“ eli „jotain pakkoveron tapaista“, koska sellaisen sanan käyttäminen marxilaisessa kirjallisuudessa on heidän mielestään sopimatonta?

Mitäpä tuosta, puhukaamme „pakkovero“-sanasta.

Minä väitän, toverit, että tämä sana on jo aikoja sitten saanut kansalaisyhteisyydet marxilaisessa kirjallisuudessa, esimerkiksi toveri Leninin kirjoituksissa. Se voi oudostuttaa joitakuita niistä, jotka eivät lue Leniniä, mutta se on tosiasia, toverit. Buharin täällä „piti ääntä“ siitä, että marxilainen kirjallisuus ei muka voi sietää „pakkovero“-sanaa. Hän oli kiihdyksissään ja kummasteli sitä, kuinka puolueen Keskuskomitea ja yleensä marxilaiset saattavat käyttää sanaa „pakkovero“. Mutta mitä kummallista siinä on, kun kerran voidaan todistaa, että tämä sana on jo kauan sitten saanut kansalaisyhteisyydet sellaisen marxilaisen kuin toveri Leninin kirjoituksissa? Tai ehkä Buharin näkökannalta Lenin ei tyydytä marxilaiselle asetettaviin vaatimuksiin? Siinä tapauksessa sanokaa se suoraan, kalliit toverit.

Ottakaa esimerkiksi sellaisen marxilaisen kuin Leninin kirjoitus „„Vasemmistolaisesta“ penikkamaisuudesta ja pikkuporvarillisuudesta“ (toukokuu 1918) ja lukekaa siitä seuraava kohta:

„Tuhantia säilyttävä pikkuporvari on valtiokapitalismin vihollinen, ja nuo tuhantiset hän haluaa realisoida ehdottomasti omaksi hyödykseen maalaisköyhälistöä vastaan, kaikkea yleisvaltakunnallista valvontaa vastaan, mutta näiden tuhantisten summa antaa monimiljarisen perustan keinottelulle, joka horjuttaa meidän sosialistista rakennustyötämme. Olettakaamme, että joku määrä työläisiä antaa muutamassa päivässä arvoja määrän, joka ilmaistaan luvulla 1.000. Olettakaamme edelleen, että 200 tästä summasta häviää meillä pienen keinottelun, kaikenlaisen varastelun seurauksena, neuvostodekreettien ja neuvostollisen järjestyksen pienomistuksellisen „kiertämisen“ seurauksena. Jokainen tietoinen työläinen sanoo: jos minä voisin antaa 300 tuhannesta paremman järjestyksen ja organisation hintana, niin antaisin mielelläni nämä kolmesataa kahdensadan asemesta, sillä Neu-

vostovallan aikana tämän „pakkoveron“ alentaminen sitten, sano-
kaamme sataan tai viiteenkymmeneen, tulee olemaan aivan helppo
tehtävä, kun järjestys ja organisaatio saadaan kuntoon, kun valtion
kaikenlaisen monopolin pienomistuksellisesta horjuttamisesta teh-
dään täydellisesti loppu“ (XXII osa, s. 515).

Lienee selvä. Pitäisiköhän toveri Lenin julistaa
tämän perusteella työväenluokan sotilaallis-feodaalisen
riistämisen politiikan kannattajaksi? Yrittäkääpä julis-
taa, kalliit toverit!

Ääni. Mutta keskitalonpojan suhteen ei kuitenkaan
ole milloinkaan käytetty „pakkoveron“ käsitettä.

Stalin. Oletteko te sitä mieltä, että keskitalonpoika
on lähempänä puoluetta kuin työväenluokka? Kylläpä
olette kehno marxilainen. (Yleistä naurua.) Jos
työväenluokan suhteen voidaan puhua „pakkoverosta“,
sen työväenluokan suhteen, jonka puolue me olemme,
niin miksi ei voitaisi puhua samaa keskitalonpojan
suhteen, joka on kaiken kaikkiaan vain meidän liitto-
laisemme?

Jotkut kiistanaihetta etsivät toverit voivat luulla,
että sana „pakkovero“ on toveri Leninillä kirjoit-
uksessa „„Vasemmistolaisesta“ penikkamaisuudesta“
harhasana, satunnainen sanahairahdus. Tarkastus
kuitenkin osoittaa, että kiistanaihetta etsivien tove-
reiden epäilyksillä ei ole minkäänlaista pohjaa. Otta-
kaa toveri Leninin toinen kirjoitus tai oikeammin
kirjanen „Elintarvikeverosta“ (huhtikuu 1921) ja
lukekaa siitä sivu 324 (XXVI osa, s. 324). Te näette,
että edellä esitetyn „pakkoveroa“ koskevan sitaatin
toveri Lenin on siinä toistanut sanasta sanaan. Otta-
kaa vihdoin toveri Leninin kirjoitus „Neuvostovallan
lähimmät tehtävät“ (XXII osa, s. 448, maaliskuu—huhti-

kuu 1918) ja te näette, että Lenin puhuu siinäkin „pakkoverosta (jo ilman lainausmerkkejä), jota me makamme sen takia, että olemme takapajuisia alhaalta-käsin tapahtuvan yleiskansallisen luetteloinnin ja valvonnan järjestämisessä“.

Asia on siis niin, että sana „pakkovero“ ei ole Leninin kirjoituksissa likimainkaan satunnainen aines. Toveri Lenin käyttää tätä sanaa korostaakseen „pakkoveron“ väliaikaista luonnetta, nostaakseen bolshevikien keskuudessa tarmoa ja suunnatakseen sen siihen, jotta ensi tilaisuudessa voitaisiin poistaa tuo samainen „pakkovero“, jota työväenluokka maksaa meidän takapajuisuutemme, meidän „vikojemme“ vuoksi.

Asia on siis niin, että sanontani „jotain pakkoveron tapaista“ kanssa minä olen marxilaisten aika hyvässä seurassa, toveri Leninin seurassa.

Buharin puhui täällä, että marxilaiset eivät saa sietää kirjallisuudessaan sanaa „pakkovero“. Minkälaisista marxilaisista hän puhui? Jos hän tarkoitti sellaisia, luvallanne sanoen, marxilaisia kuin ovat Slepkov, Maretski, Petrovski, Rozit y.m., jotka muistuttavat enemmän liberaaleja kuin marxilaisia, niin Buharinin kiihtymys on täysin ymmärrettävää. Mutta jos hän tarkoittaa todellisia marxilaisia, esimerkiksi toveri Leniniä, niin täytyy tunnustaa, että heidän keskuudessaan on sana „pakkovero“ jo kauan sitten saanut kansalaisoikeudet, mutta Buharin, joka huolesti tuntee Leninin teoksia, on mennyt tässä määnikköön.

Mutta kysymys „pakkoverosta“ ei pääty tähän. Asia on niin, että Buharin ja hänen ystävänsä eivät ole sattumalta tarrautuneet kiinni sanaan „pakkovero“

ja alkaneet puhua talonpoikaiston sotilaallis-feodaalisen riistämisen politiikasta. Epäilemätöntä on, että nostaessaan melun sotilaallis-feodaalisesta riistosta he halusivat ilmaista äärimmäisen tyytymättömyytensä siihen puolueemme politiikkaan kulakiston suhteen, jota meidän järjestömme toteuttavat. Tyytymättömyys puolueen leniniläiseen politiikkaan talonpoikaiston johtamisessa, tyytymättömyys meidän viljanhankintapolitiikkaamme, tyytymättömyys meidän politiikkaamme, jonka tarkoituksena on kolhoosien ja neuvostotilojen kehittäminen kaikin voimin, ja vihdoin halu „vapauttaa“ markkinat ja pystyttää täydellinen yksityiskaupan vapaus,—juuri se sai ilmaisunsa Buharinin voivotuksissa talonpoikaiston sotilaallis-feodaalisen riistämisen politiikasta.

Minä en tiedä puolueemme historiassa toista sellaista tapausta, että puoluetta olisi syytetty sotilaallis-feodaalisen riiston politiikasta. Tätä asetta puoluetta vastaan ei ole otettu marxilaisten asevarastosta. Mutta mistä se sitten on otettu? Kadettien johtajan Miljukovin asevarastosta. Kun kadetit haluavat riitaannuttaa talonpoikaiston työväenluokan kanssa, niin he tavallisesti sanovat: te, herrat bolshevikit, rakennatte sosialismia talonpoikaiston luille. Nostaessaan hälinän „pakkoverosta“ Buharin säestää herroja Miljukoveja, laahustaa kansanvihollisten perässä.

f) TEOLLISUUDEN KEHITYKSEN VAUHDISTA JA LIITTOYHTEYDEN UUSISTA MUODOISTA

Lopuksi kysymys teollisuuden kehitysvauhdista sekä kaupungin ja maaseudun välisen liittoyhteyden uusista muodoista. Tämä kysymys on erimielisyyk-

siemme eräs tärkeimpiä kysymyksiä. Tämän kysymyksen tärkeys on siinä, että siihen keskittyvät kaikki käytännöllisten erimielisyyksiemme säikeet puolueen talouspolitiikan kysymyksissä.

Mitä ovat liittoyhteyden uudet muodot ja mitä ne merkitsevät talouspolitiikkamme kannalta?

Ne merkitsevät ennen kaikkea sitä, että paitsi kaupungin ja maaseudun välisen liittoyhteyden entisiä muotoja, jolloin teollisuus tyydytti pääasiallisesti talonpojan henkilökohtaisia tarpeita (karttuuni, jalkineet, yleensä tekstiilituotteet j.n.e.), me tarvitsemme vielä uusia liittoyhteyden muotoja, jolloin teollisuus tyydyttää talonpoikaistalouden tuotannollisia tarpeita (maatalouskoneet, traktorit, laatusiemenet, lannoitteet j.n.e.).

Kun me ennen tyydytimme **pääasiassa** talonpojan henkilökohtaisia tarpeita puuttuen vähän hänen taloutensa tuotannollisiin tarpeisiin, niin nyt, tyydyttäessämme edelleenkin talonpojan henkilökohtaisia tarpeita, meidän on ponnisteltava kaikin voimin maatalouskoneiden, traktoreiden, lannoitteiden j.n.e. hankkimiseksi, jotka ovat välittömässä yhteydessä maataloustuotannon uudestijärjestämiseen uudella teknillisellä pohjalla.

Niin kauan kuin kysymys oli maatalouden **kuntoonpalauttamisesta** ja talonpoikien suorittamasta entisten tilanherrojen ja kulakkien maiden käyttöönottamisesta, me saatoimme tyytyä liittoyhteyden vanhoihin muotoihin. Mutta nyt, kun kysymys on maatalouden **uudestirakentamisesta**, ei se enää riitä. Nyt on mentävä pitemmälle ja autettava talonpoikaistoa

järjestämään uudesti maataloustuotanto uuden tekniikan ja kollektiivisen työn pohjalla.

Ne merkitsevät, toiseksi, että yhtärinnan teollisuutemme uudestiaseistamisen kanssa on meidän alettava voimakkaasti aseistaa uudesti myöskin maataloutta. Me aseistamme uudesti ja osaksi olemme jo aseistaneet uudesti teollisuutemme luoden sille uuden teknillisen pohjan, turvaten sen uusilla paremmilla koneilla ja uusilla paremmilla kaadereilla. Me rakennamme uusia tehtaita, uusimme ja laajennamme vanhoja, kehitämme metallurgiaa, kemiaa, konerakennusteollisuutta. Tällä pohjalla kasvavat kaupungit, tulee lisää uusia teollisuuskeskuksia, vanhat laajenevat. Tällä pohjalla kasvaa elintarvikkeiden ja teollisuuden raaka-aineiden kysyntä. Mutta maataloudessa säilyvät vanhat työvälaineet, vanhat iso-isien aikaiset maanmuokkaustavat ja vanha, alkeellinen, nyt jo kelpaamaton tai melkein kelpaamaton tekniikka, taloudenhoidon ja työn vanhat pientalonpoikaiset, yksilölliset muodot.

Mitä merkitsee esimerkiksi se tosiasia, että ennen vallankumousta meillä oli noin 16 miljoonaa talonpoikaistaloutta, mutta nyt niitä on vähintään 25 miljoonaa? Mitä muuta tämä kaikki osoittaa kuin sitä, että maatalous saa yhä hajanaisemman, pirstoutuneemman luonteen. Hajanaisten pientalouksien luonteenomainen piirre taas on se, että ne eivät kykene riittävästi käyttämään hyväkseen tekniikkaa, koneita, traktoreita, agronomiatieteen saavutuksia ja että niiden tavaratuotanto on vähäinen.

Siitä johtuu maataloustuotteiden tavaratuotannon osuuden riittämättömyys.

Siitä johtuu kaupungin ja maaseudun, teollisuuden ja maatalouden toisistaan irtaantumisen vaara.

Siitä johtuu välttämättömyys nostaa maataloutta, saattaa se teollisuutemme kehitysvauhdin mukaiseksi.

Ja ettei tätä irtaantumisen vaaraa olisi, on käytävä vakavasti uudestiaseistamaan maataloutta uuden tekniikan pohjalla. Ja jotta maatalous voitaisiin uudestiaseistaa, on pirstoutuneet yksilölliset talonpoikaistaloudet yhdistettävä vähitellen suurtalouksiksi, kolhooseiksi, on rakennettava maatalous kollektiivisen työn perustalle, on suurennettava kollektiiveja, on kehitettävä vanhoja ja uusia neuvostotiloja, on sovellettava järjestelmällisesti kontrahoimisen joukkomuotoja maatalouden kaikilla perusaloilla, on kehitettävä kone- ja traktoriasemien järjestelmää, asemien, jotka auttavat talonpoikaista omaksumaan uuden tekniikan ja kollektivisoimaan työn, — sanalla sanoen, on siirrettävä vähitellen pienet yksilölliset talonpoikaistaloudet kollektiivisen suurtuotannon perustalle, sillä vain yhteiskunnallistyyppinen suurtuotanto kykenee täydessä määrin käyttämään hyväkseen tieteen saavutuksia ja uutta tekniikkaa ja viemään maataloutemme kehitystä eteenpäin seitsenpeninkulmaisina askelin.

Se ei tietenkään merkitse, että meidän pitäisi lakata huolehtimasta köyhien ja keskitalonpoikien yksilöllisestä taloudesta. Ei, se ei merkitse sitä. Köyhien ja keskitalonpoikien yksilöllisellä taloudella on ja lähimmässä tulevaisuudessa tulee vielä olemaan vallitseva merkitys teollisuuden varustamisessa elintarpeilla ja raaka-aineilla. Juuri siksi on tuettava köyhien ja keskitalonpoikien yksilöllistä taloutta, jota ei ole vielä yhdistetty kolhooseiksi.

Mutta se merkitsee, että yksistään vain yksilöllinen talonpoikaistalous ei enää riitä. Siitä on osoituksena viljanhankintavaikeutemme. Siksi on köyhien ja keskitalonpoikien yksilöllisen talouden kehittämistä täydennettävä talouden kollektiivisten muotojen ja neuvostotilojen kehittämällä kaikin voimin.

Siksi on rakennettava siltä köyhien ja keskitalonpoikien yksilöllisen talouden ja kollektiivisten yhteistaloudellisten muotojen välille joukkokontrahoinnin muodossa, kone- ja traktoriasemien muodossa, osuustoimintajärjestöjen kaikinpuolisen kehittämisen muodossa, jotta voitaisiin tehdä talonpojille helpommaksi yksilöllisen pientaloutensa siirtäminen kollektiivisen työn raiteille.

Ilman näitä ehtoja ei maatalouden vakava kehittäminen ole mahdollista. Ilman näitä ehtoja viljakysymystä ei voida ratkaista. Ilman näitä ehtoja talonpoikaiston vähäväkisiä kerroksia ei voida vapauttaa köyhyydestä ja kurjuudesta.

Se merkitsee vihdoin, että on kaikin voimin kehitettävä teollisuuttamme, joka on maataloustuotannon tärkein voimalähde sen uudestirakentamistyössä, on kehitettävä metallurgiaa, kemiaa ja konerakennusteollisuutta, on rakennettava traktoritehtaita, maatalouskonetehtaita j.n.e.

Todistelemattakin on selvää, että kolhoosien kehittäminen on mahdotonta, kone- ja traktoriasemien kehittäminen on mahdotonta, jos talonpoikaiston perusjoukkoja ei vedetä taloudenhoidon kollektiivisiin muotoihin joukkokontrahoinnin kautta, jos maataloutta ei varusteta huomattavalla määrällä traktoreita, maatalouskoneilla j.n.e.

Mutta maaseutua on mahdotonta varustaa koneilla ja traktoreilla, jos teollisuuttamme ei kehitetä entistä nopeampaa vauhtia. Tämän vuoksi on teollisuutemme kehityksen nopea vauhti maataloutemme kollektivismin perustalla tapahtuvan uudestirakentamisen avain.

Sellainen on liittoyhteyden uusien muotojen sisältö ja merkitys.

Buharinin ryhmän on ollut pakko sanoissa myöntää liittoyhteyden uusien muotojen välttämättömyys. Mutta se on vain sanallinen tunnustus, joka on tehty siinä mielessä, että liittoyhteyden uusien muotojen sanallisen hyväksymisen varjolla voitaisiin salakuljuttaa jotakin aivan päinvastaista. Todellisuudessa Buharin vastustaa liittoyhteyden uusia muotoja. Buharinin lähtökohtana ei ole teollisuuden kehittämisen nopea vauhti, mikä on maataloustuotannon uudestirakentamisen vipusin, vaan yksilöllisen talonpoikaistalouden kehitys. Hänellä on etualalla markkinain „normalisointi“ ja maataloustuotteiden hintojen vapaan vaihtelun salliminen markkinoilla, yksityiskaupan täydellisen vapauden salliminen. Siitä johtuu hänen epäilevä suhtautumisensa kolhooseihin, mikä tuli esiin hänen puheessaan Keskuskomitean heinäkuun täysistunnossa ja hänen teeseissään Keskuskomitean heinäkuun täysistunnon edellä. Siitä johtuu hänen kielteinen suhtautumisensa kaikkiin ja kaikenlaisiin erikoistoimenpiteiden muotoihin kulakkeja vastaan viljanhankinnoissa.

Tunnettua on, että Buharin kaikkoo erikoistoimenpiteitä kuin piru pyhää savua.

Tunnettua on, että Buharin ei yhä vielääkään voi ymmärtää, että nykyisten olosuhteiden vallitessa

kulakki ei tule antamaan riittävää määrää viljaa vapaaehtoisesti, itsestäänsujumisen perustalla.

Tämän on nyt todistanut hankintatyömme kaksi-vuotinen kokemus.

Mutta miten olla, jos sittenkään ei ole tarpeeksi tavaraviljaa? Buharin vastaa tähän: älkää hätyyttäkö kulakkia erikoistoimenpiteillä, vaan tuokaa viljaa ulkomailta. Vasta äskettäin hän ehdotti, että ulkomailta tuotaisiin viljaa noin 50 miljoonaa puutaa, s.o. noin 100 miljoonalla ruplalla valuutassa. Entä jos valuutta tarvitaan koneiden tuomiseen teollisuuttamme varten? Buharin vastaa siihen: viljan tuonnille ulkomailta on annettava etusija, jättäen nähtävästi taka-alalle konekaluston tuonnin teollisuutta varten.

Tämän mukaan siis viljakysymyksen ja maatalouden uudestirakentamisen ratkaisun pohjana ei olekaan teollisuuden kehityksen nopea vauhti, vaan yksilöllisen talonpoikaistalouden, sen mukana myös kulakkitalouden, kehittäminen vapaiden markkinoiden ja niillä tapahtuvan vapaan hintojen vaihtelun pohjalla.

Olemme siis tekemisissä talouspolitiikan kahden erilaisen suunnitelman kanssa.

Puolueen suunnitelma:

1. Me aseistamme uudelleen teollisuuden (uudestirakentaminen).

2. Me ryhdymme vakavasti uudestiaseistamaan maataloutta (uudestirakentaminen).

3. Tätä varten on laajennettava kolhoosien ja neuvostotilojen rakennustyötä, käytettävä joukko- mitassa kontrahointia sekä kone- ja traktoriasemia

keinona tuotannollisen liittoyhteyden aikaansaamiseksi teollisuuden ja maatalouden välille.

4. Mitä tulee viljanhankintavaikeuksiin tällä hetkellä, niin on katsottava sallittaviksi väliaikaiset erikoistoimenpiteet, joita tukee keskitalonpoikaiston ja maalaisköyhälistön joukkojen yhteiskunnallinen kannatus, yhtenä keinona kulakiston vastarinnan murtamiseksi ja mahdollisimman suuren viljaylijäämämäärän saamiseksi siltä, mikä on välttämätöntä sitä varten, että voitaisiin tulla toimeen ilman viljantuontia ulkomailta ja säilyttää valuutta teollisuuden kehittämiseen.

5. Köyhien ja keskitalonpoikien yksilöllisellä taloudella on ja tulee vielä olemaan vallitseva merkitys maamme varustamisessa elintarpeilla ja raaka-aineilla, mutta se yksinään ei enää riitä, — köyhien ja keskitalonpoikien yksilöllisen talouden kehittämistä pitää sen vuoksi täydentää kolhoosien ja neuvostotilojen kehittämisellä, laajalla kontrahoinnilla, kehittämällä voimaperäisesti kone- ja traktoriasemia, jotta voitaisiin helpottaa kapitalististen ainesten syrjäyttämistä maataloudesta ja yksilöllisten talonpoikaistalouksien siirtämistä vähitellen kollektiivisten suurtalouksien raiteille, kollektiivisen työn raiteille.

6. Mutta jotta tämä kaikki voitaisiin saavuttaa, on ennen kaikkea voimistettava teollisuuden, metallurgisen, kemia- ja konerakennusteollisuuden, traktoritehtaiden, maatalouskonetehtaiden j.n.e. kehitystä. Ilman sitä on viljakysymyksen ratkaiseminen samoin kuin maatalouden uudestirakentaminenkin mahdotonta.

Johtopäätös: maataloutemme uudestirakentamisen avaimena on teollisuutemme kehityksen nopea vauhti.

Buharinin suunnitelma:

1. Markkinain „normalisointi“, hintojen vapaan vaihtelun salliminen markkinoilla ja viljan hintojen korottaminen senkin uhalla, että se voi johtaa teollisuustavarain, raaka-aineiden ja viljan kallistumiseen.

2. Yksilöllisen talonpoikaistalouden kehittäminen kaikin voimin hidastamalla samalla jossain määrin kolhoosien ja neuvostotilojen kehityksen vauhtia (Buharinin teesit heinäkuussa ja hänen puheensa heinäkuun täysistunnossa).

3. Itsestäänsujumisen varassa tapahtuvat hankinnat, jotka aina ja kaikissa oloissa tekevät mahdottomiksi osittaistenkin erikoistoimenpiteiden soveltamisen kulakistoa vastaan, vaikkapa näitä toimenpiteitä kannattavatkin keskitalonpoikien ja maalaisköyhälis­tön joukot.

4. Siinä tapauksessa, ettei vilja riitä, on sitä tuotava ulkomailta noin 100 miljoonan ruplan arvosta.

5. Ja jos valuuttaa ei riitä niin paljon, että voidaan maksaa sekä viljan tuonti että konekaluston tuonti teollisuutta varten, on supistettava konekaluston tuontia ja siis myöskin teollisuutemme kehitysvauhtia, — muuten meillä seuraa maatalouden „paikallaanpolkeminen“, jopa „suoranainen laskukin“.

Johtopäätös: **maatalouden uudestirakentamisen avaimena on yksilöllisen talonpoikaistalouden kehittäminen.**

Sellaisen käänteeseen saa asia, toverit!

Buharinin suunnitelma on teollisuuden kehitysvauhdin **alentamisen** ja liittoyhteyden uusien muotojen **horjuttamisen** suunnitelma.

Sellaiset ovat erimielisyytemme.

Toisinaan kysytään: emmekö ole myöhästyneet liittoyhteyden uusien muotojen kehittämässä, kolhoosien, neuvostotilojen j.n.e. kehittämässä?

On henkilöitä, jotka väittävät, että puolue on myöhästynyt tässä asiassa vähintään pari vuotta. Se ei ole totta, toverit. Se on aivan väärin. Niin voivat puhua vain „vasemmisto“-suunsoittajat, joilla ei ole käsitystä Neuvostoliiton ekonomiikasta.

Mikä on myöhästymistä tässä asiassa? Jos kysymys on siitä, että piti ennakolta nähdä kolhoosien ja neuvostotilojen välttämättömyys, niin sen asian me aloitimme jo Lokakuun vallankumouksen aikana. Että puolue jo silloin, Lokakuun vallankumouksen aikana, näki ennakolta kolhoosien ja neuvostotilojen välttämättömyyden, — siitä ei voi olla mitään epäilystä. Voidaan ottaa vihdoin meidän ohjelmamme, joka on hyväksytty VIII puoluekokouksessa (maaliskuu 1919). Kolhoosien ja neuvostotilojen välttämättömyys on siinä otettu huomioon kaikella selvyydellä.

Mutta yksistään se, että puolueemme johtava huippukerros näki ennakolta kolhoosien ja neuvostotilojen välttämättömyyden, ei ole riittävä **joukkoliikkeen** aikaansaamiseksi ja järjestämiseksi kolhoosien ja neuvostotilojen hyväksi. Kysymys ei siis ole ennakolta näkemisestä, vaan kolhoosien ja neuvostotilojen rakentamissuunnitelman **toteuttamisesta**. Mutta sellaisen suunnitelman toteuttaminen vaatii monia edellytyksiä, joita meillä ei tähän asti ole ollut ja jotka ovat ilmaantuneet vasta viime aikoina.

Siitä on kysymys, toverit.

Sitä varten, että joukkoliikkeen suunnitelma kolhoosien ja neuvostotilojen puolesta voitaisiin toteut-

taa, on ensi kädessä välttämätöntä, että puolueen huippukerrosta tässä asiassa tukee ennen kaikkea koko puolueen **enemmistö**. Mutta meidän puolueemme, kuten tunnettua, on miljoonapuolue. Siksi oli puolueen laajat joukot saatava vakuuttumaan siitä, että johtavan huippukerroksen politiikka on oikea. Tämä ensiksi.

Sitä varten on edelleen välttämätöntä, että talonpoikaiston syvissä riveissä syntyy joukkoliike kolhoosien hyväksi, että talonpoikaisto ei pelkää kolhooseja, vaan itse menee kolhooseihin, vakuuttuen kokemuksesta niiden paremmuudesta yksilötalouteen verraten. Ja se taas on vakava asia, joka vaatii määrätyn ajan. Tämä toiseksi.

Sitä varten on edelleen välttämätöntä, että valtiolla on aineellisia varoja, jotka ovat välttämättömiä kolhoosirakennustyön finansoimiseksi, kolhoosien ja neuvostotilojen finansoimiseksi. Ja tähän asiaan tarvitaan satoja ja taas satoja miljoonia ruplia, hyvät toverit. Tämä kolmanneksi.

Lopuksi on sitä varten välttämätöntä, että teollisuus on enemmän tai vähemmän riittävästi kehitynyttä, jotta se voisi varustaa maatalouden koneilla, traktoreilla, lannoitteilla j.n.e. Tämä neljänneksi.

Voidaanko väittää, että kaikki nämä ehdot olivat meillä olemassa jo pari kolme vuotta sitten? Ei, sellaista ei voida väittää.

Ei saa unohtaa, että me olemme **hallitseva puolue emmekä oppositiopuolue**. Oppositioapuolue voi antaa tunnuksia — puhun liikkeen käytännöllisistä päätunnuksista — siinä mielessä, että toteuttaa ne sitten, kun on päässyt valtaan. Kukaan ei voi syyttää oppositiopuoluetta siitä, ettei se heti toteuta päätunnuksiaan,

koska kaikki ymmärtävät, että peräsimmä ei ole se, tämä oppositiopuolue, vaan muut puolueet.

Aivan toisin on hallitsevan puolueen laita, jollainen on meidän bolshevikkipuolueemme. Sellaisen puolueen tunnukset eivät ole pelkkiä agitatiotunnuksia, vaan jotain paljon enemmän, sillä niillä on käytännöllisen päätöksen voima, lain voima, jotka on toteutettava heti. Meidän puolueemme ei voi esittää käytännöllistä tunnusta ja sitten lykätä sen toteuttamista. Se olisi joukkojen pettämistä. Jotta voitaisiin esittää käytännöllinen tunnus, varsinkin niin tärkeä tunnus kuin miljoonaisten talonpoikaisjoukkojen siirtäminen kollektivismin raiteille, täytyy olla olemassa sen välittömän toteuttamisen edellytykset tai täytyy luoda, järjestää nämä edellytykset. Juuri sen takia meille ei riitä pelkästään se, että puolueen huippukerros näkee ennakolta kolhoosien ja neuvostotilojen välttämättömyyden. Juuri sen takia me tarvitsemme vielä ehtoja, jotka ovat välttämättömiä voidaksemme viipymättä toteuttaa, panna täytäntöön tunnuksemme.

Oliko puolueemme enemmistö valmis kaikin keinoin kehittämään kolhooseja ja neuvostotiloja esimerkiksi pari kolme vuotta sitten? Ei, se ei ollut vielä siihen valmis. Vakava käänne puoluejoukoissa liittoyhteyden uusien muotojen puoleen alkoi vasta ensimmäisten suurten viljanhankintavaikeuksien aikana. Tarvittiin nämä vaikeudet, jotta puolueen enemmistö tuli havaitsemaan liittoyhteyden uusien muotojen ja ennen kaikkea kolhoosien ja neuvostotilojen voima-peräistetyn kehittämisen koko välttämättömyyden ja ryhtyi päättävästi kannattamaan tässä asiassa Keskus-

komiteaansa. Siinä on eräs edellytys, jota meillä ennen ei ollut, mutta nyt se on.

Oliko meillä pari kolme vuotta sitten talonpoikaiston miljoonajoukkojen huomattavaa liikettä kolhoosien tai neuvostotilojen hyväksi? Ei, ei ollut. Jokaiselle on tiettyä, että pari kolme vuotta sitten talonpoikaisto suhtautui neuvostotiloihin vihamielisesti ja kolhooseja se katseli halveksien „kommuuniana“, josta ei ole mihinkään. Entä nyt? Nyt on asia toisin. Nyt meillä on jo kokonaisia talonpoikaiston kerroksia, jotka näkevät kolhooseissa ja neuvostotiloissa talonpoikaistalouden siemenillä, jalostetulla karjalla, koneilla ja traktoreilla auttamisen lähteen. Nyt ei tarvitse muuta kuin antaa koneita ja traktoreita, niin kolhoosien asia menee eteenpäin yhä nopeampaa vauhtia.

Mistä on lähtöisin tällainen murros talonpoikaiston tietyissä, aika huomattavissa kerroksissa? Mikä on sitä edistänyt?

Ennen kaikkea osuustoiminnan ja osuustoiminta-aatteen kehitys. Ei voi olla epäilystä siitä, että ilman osuustoiminnan, varsinkin maataloudellisen osuustoiminnan voimakasta kehitystä, mikä on luonut talonpoikain keskuudessa psykologisen pohjan kolhoosien hyväksi, meillä ei olisi sitä pyrkimystä kolhooseihin, mikä ilmenee nyt kokonaisissa talonpoikaiston kerroksissa.

Suuri osuus on tässä suhteessa ollut myöskin hyvin järjestetyillä kolhooseilla, jotka ovat antaneet talonpojille hyviä näytteitä siitä, kuinka maataloutta voidaan parantaa yhdistämällä pienet talonpoikaistaloudet suuriksi, kollektiivisiksi talouksiksi.

Siinä on ollut osuutensa myöskin hyvinjärjestetyillä neuvostotiloilla, jotka ovat auttaneet talonpoikia talouden parantamisessa. En edes puhukaan muista teille kaikille hyvin tunnetuista tosiasioista. Siinä on vielä yksi ehto, jota meillä ennen ei ollut, mutta joka meillä nyt on.

Edelleen: voidaanko väittää, että pari kolme vuotta sitten meillä oli mahdollisuus finansoida tuntuvasti kolhooseja ja neuvostotiloja käyttäen tähän tarkoitukseen satoja miljoonia ruplia? Ei, sitä ei voida väittää. Te tiedätte hyvin, että meillä ei riittänyt varoja edes sen teollisuuden vähimmäismäärän kehittämiseen, jota ilman kaikenlainen teollistaminen on yleensä mahdotonta, maatalouden uudestirakentamisesta puhumattakaan. Saatoimmeko me ottaa pois nämä varat teollisuudelta, joka on maan teollistamisen perusta, ja antaa ne kolhooseille ja neuvostotiloille? Selvää on, että niin emme voineet tehdä. Entä nyt? Nyt meillä on varoja kolhoosien ja neuvostotilojen kehittämiseen.

Voidaanko vihdoin väittää, että meillä jo pari kolme vuotta sitten oli teollisuudessa riittävä perusta maatalouden voimaperäiselle varustamiselle koneilla, traktoreilla j.n.e.? Ei, sitä ei voida väittää. Silloin oli tehtävänä luoda vähin välttämätön teollisuusperusta maatalouden varustamiseksi koneilla ja traktoreilla tulevaisuudessa. Tämän perustan luomiseen menivätkin silloin niukat finanssivaramme. Entä nyt? Nyt meillä on tämä teollisuusperusta maataloutta varten. Joka tapauksessa meillä luodaan tätä perustaa voimakasta vauhtia.

Asia on siis niin, että ne ehdot, jotka ovat välttämättömiä kolhoosien ja neuvostotilojen laajalle kehitykselle, on meillä luotu vasta viime aikoina.

Siten on asia, toverit.

Juuri sen vuoksi ei saa sanoa, että me olemme myöhästyneet liittoyhteiden uusien muotojen kehittämisessä.

g) BUHARIN TEOREETIKKONA

Sellaiset ovat pääpiirteissään oikeisto-opposition teoretikon — Buharinin — päävirheet politiikkamme peruskysymyksissä.

Sanotaan, että Buharin on eräs puolueemme teoretikkoja. Se on tietysti totta. Mutta asia on niin, että teorian suhteen hänellä ei kaikki ole kunnossa. Se näkyy vaikkapa siitä, että puolueen teorian ja politiikan kysymyksissä hän on tehnyt kokonaisen röykkiön virheitä, joita olen juuri luonnehtinut. Ei voi olla niin, että nuo virheet, virheet Kommunistisen Internationalen kysymyksissä, virheet luokkataistelukysymyksissä, kysymyksessä luokkataistelun kärjistyisestä, talonpoikaistosta, uudesta talouspolitiikasta, liittoyhteiden uusista muodoista, — ei voi olla niin, että kaikki nuo virheet ovat ilmaantuneet hänellä sattumalta. Ei, nuo virheet eivät ole satunnaisia. Ne, nuo Buharinin virheet, johtuvat hänen väärästä teoreettisesta kannastaan, hänen teoreettisista vajavaisuuksistaan. Niin, Buharin on teoretikko, mutta hän ei ole täysin marxilainen teoretikko, hän on teoretikko, jonka on vielä opiskeltava tullakseen marxilaiseksi teoretikoksi.

Viitataan toveri Leninin tunnettuun kirjeeseen Buharinista teoreetikkona. Lukekaamme tuo kirje:

„Keskuskomitean nuorista jäsenistä“, sanoo Lenin, „tahdon sanoa muutaman sanan Buharinista ja Pjatakovista. He ovat mielestäni etevimmät voimat (nuorimmista voimista) ja heihin nähden olisi otettava huomioon seuraavaa: Buharin ei ole ainoastaan puolueen mitä arvokkain ja mitä suurin teoreetikko, vaan häntä pidetään myöskin syystä koko puolueen lemmikkinä, mutta hänen teoreettiset katsomuksensa voidaan vain hyvin suurin epäilyksin laskea täysin marxilaisiksi, sillä hänessä on jotain skolastista (hän ei ole koskaan opiskellut, ja luulen, ei ole koskaan täysin ymmärtänyt dialektiikkaa)*“. (Vuoden 1926 heinäkuun täysistunnon pikakirjoituspöytäkirja, IV vihko, s. 66).

Siis teoreetikko ilman dialektiikkaa. Skolastinen teoreetikko. Teoreetikko, jonka „teoreettiset katsomukset voidaan vain hyvin suurin epäilyksin laskea täysin marxilaisiksi“. Sellainen on Leninin antama kuvaus Buharinin teoreettisesta fysionomiasta.

Ymmärrätte kai, toverit, että sellaisen teoreetikon pitää vielä opiskella. Ja jos Buharin ymmärtäisi, että hän ei ole vielä täysin valmis teoreetikko, että hänen täytyy vielä opiskella, että hän on teoreetikko, joka ei vielä ole omaksunut dialektiikkaa, ja dialektiikka on marxilaisuuden sielu, — jos hän tämän ymmärtäisi, niin hän olisi vaatimattomampi ja siitä olisi puolueelle vain hyötyä. Mutta onnettomuus on siinä, että Buharinia ei vaivaa vaatimattomuus. Onnettomuus on siinä, että häneltä ei puutu ainoastaan vaatimattomuutta, vaan että hän ryhtyy vielä opettamaan opettajaamme Leniniä monissa kysymyksissä ja ennen

---

* Alleviivaus minun. J. St.

kaikkea kysymyksessä valtiosta. Siinä on Buharinin onnettomuus.

Sallikaa minun tässä yhteydessä viitata Leninin ja Buharinin väliseen tunnettuun teoreettiseen kiistaan valtiokysymyksestä vuonna 1916. Se on meille tärkeä voidaksemme paljastaa sekä Buharinin kohtuuttomat vaatimukset, kun hän aikoo opettaa Leniniä, että hänen teoreettisten heikkouksiensa juuret niin tärkeissä kysymyksissä kuin kysymys proletariaatin diktatuurista, luokkataistelusta j.n.e.

Kuten tunnettua, aikakauslehdessä „Nuoriso-Internationale“⁷ ilmestyi vuonna 1916 Buharinin kirjoitus, joka itse asiassa oli tähdätty toveri Leniniä vastaan ja jonka alla oli nimikirjoitus Nota Bene. Tässä kirjoituksessa Buharin sanoo:

„...Aivan virheellistä on etsiä sosialistien ja anarkistien välistä eroavaisuutta siitä, että ensinmainitut ovat valtion kannattajia ja viimeainitut sen vastustajia. Eroavaisuus on tosiasiasa siinä, että vallankumouksellinen sosialidemokratia tahtoo järjestää uuden yhteiskunnallisen tuotannon keskitetyksi, s.o. teknillisesti edistyksellisimmäksi, kun taas keskitystä vaille oleva anarkistinen tuotanto merkitsisi vain taka-askelta vanhaa tekniikkaa kohti, tuotantolaitosten vanhaa muotoa kohti...“

„...Sosialidemokratian, joka on tai jonka ainakin pitäisi olla joukkojen kasvattaja, on nyt enemmän kuin koskaan ennen korostettava periaatteellista vihamielisyyttään valtiota kohtaan... Nykyinen sota on osoittanut, kuinka syvälle valtiollisuuden juuret ovat syöpyneet työläisten mieliin“.

Arvostellessaan näitä Buharinin katsomuksia Lenin sanoo v. 1916 julkaistussa tunnetussa kirjoituksessa:

„Se on väärin. Tekijä asettaa kysymyksen siitä, mikä ero on sosialistien ja anarkistien suhtautumisessa valtioon, mutta ei vastaakaan tähän, vaan toiseen kysymykseen, mikä ero on heidän

suhtautumisessaan tulevan yhteiskunnan taloudelliseen perustaan. Se on tietysti hyvin tärkeä ja välttämätön kysymys. Mutta siitä ei johdu, että saisi unohtaa pääasian sosialistien ja anarkistien välisessä eroavaisuudessa valtioon suhtautumisessa. Sosialistit kannattavat nykyaikaisen valtion ja sen laitosten käyttämistä taistelussa työväenluokan vapautuksen puolesta sekä myöskin valtion käyttämisen välttämättömyyttä omalaatuista kapitalismista sosialismiin siirtymisen muotoa varten. Sellainen siirtymismuoto, myöskin valtio, on proletariaatin diktatuuri. Anarkistit tahtovat „poistaa“ valtion, „räjäyttää“ („sprengen“) sen, kuten sanotaan eräässä kohdassa тов. Нога Benen kirjoituksessa, jossa tämä mielipide virheellisesti esitetään sosialistien mielipiteenä. Sosialistit, — kirjoittaja on valitettavasti liian epätäydellisesti lainannut tätä koskevat Engelsin sanat, — myöntävät valtion „poiskuolemisen“, vähitellen tapahtuvan „nukahtamisen“ porvariston pakkoluovuttamisen jälkeen“...

„Jotta voitaisiin „korostaa“ „periaatteellista vihamielisyyttä“ valtiota kohtaan, täytyy todellakin „selvästi“ ymmärtää se, mutta kirjoittajalta puuttuu juuri selvyys. Ja fraasi „valtiollisuuden juurista“ on jo aivan sekava, epämarxilainen ja epäsosialistinen. Ei „valtiollisuus“ ole törmännyt yhteen valtiollisuuden kieltämisen kanssa, vaan opportunistinen politiikka (s.o. opportunistinen, reformistinen, porvarillinen suhtautuminen valtioon) on törmännyt yhteen vallankumouksellisen sosialidemokraattisen politiikan kanssa (s.o. vallankumouksellinen sosialidemokraattinen suhtautuminen porvarilliseen valtioon ja valtion käyttäminen porvaristoa vastaan sen kukistamiseksi). Nämä ovat aivan kokonaan eri asioita“ (XIX osa, s. 296).

Lienee selvää, mistä tässä on kysymys ja mihin puolianarkistiseen lätkäköön Buharin on joutunut!

Sten. Silloin ei Lenin ollut vielä kehitetyssä muodossa määritellyt valtion „räjäyttämisen“ välttämättömyyttä. Buharin, tehden anarkistisia virheitä, pääsi lähelle tämän kysymyksen määrittelyä.

Stalin. Ei, kysymys ei nyt ole siitä, vaan kysymys on suhtautumisesta valtioon yleensä, kysymys

on siitä, että työväenluokan täytyy Buharinin mielestä olla periaatteessa vihamielinen jokaista valtiota kohtaan, siis myöskin työväenluokan valtiota kohtaan.

Sten. Silloin Lenin puhui vain valtion käyttämisestä eikä Buharinia arvostellessaan puhunut mitään „räjäyttämistä“.

Stalin. Erehdytte: valtion „räjäyttäminen“ ei ole marxilainen, vaan anarkistinen määritelmä. Rohkenen vakuuttaa teille, että tässä on puhe siitä, että työläisten täytyy Buharinin (ja anarkistien) käsityksen mukaan korostaa periaatteellista vihamielisyyttään jokaista valtiota, siis myöskin siirtymiskauden valtiota, työväenluokan valtiota kohtaan.

Koettakaahan selittää työläisillemme, että työväenluokan täytyy olla täynnä periaatteellista vihamielisyyttä proletariaatin diktatuuria kohtaan, joka myöskin on valtio.

Buharinin kanta, jonka hän on esittänyt „Nuorisointernationalessa“ julkaisemassaan kirjoituksessa, on kanta, joka kieltää valtion kaudella, jolloin siirrytään kapitalismista sosialismiin.

Buharinilta jäi tässä huomaamatta „pikkuseikka“, nimittäin—häneltä jäi huomaamatta kokonainen siirtymiskausi, jolloin työväenluokka ei voi tulla toimeen ilman omaa valtiotaan, jos se todella tahtoo kukistaa porvariston ja rakentaa sosialismin. Tämä ensiksikin.

Toiseksi, ei ole totta, että toveri Lenin ei silloin arvostelussaan kajonnut yleensä valtion „räjäyttämisen“, „lakkauttamisen“ teoriaan. Lenin ei ainoastaan kosketellut tätä teoriaa, kuten esittämistäni lainauksista

näkyä, vaan hän lisäksi arvosteli sitä anarkistisena teoriana ja asetti sitä vastaan porvariston kukistamisen jälkeen luotavan uuden valtion, nimittäin proletariaatin diktatuurin valtion luomisen ja käyttämisen teorian.

Vihdoin, anarkistista valtion „räjäyttämisen“ ja „lakkauttamisen“ teoriaa ei saa sekoittaa marxilaiseen proletaarisen valtion „poiskuolemisen“ teoriaan tai porvarillisen valtiokoneen „murskaamisen“ ja „särkeämisen“ teoriaan. Yksi ja toinen on taipuvainen sekoittamaan nämä kaksi eri käsitettä arvellen niitä saman ajatuksen ilmaisumuodoiksi. Mutta se on väärin. Lenin lähti nimenomaan porvarillisen valtiokoneen „murskaamisen“ ja proletaarisen valtion „poiskuolemisen“ marxilaisesta teoriasta, kun hän arvosteli anarkistista teoriaa yleensä valtion „räjäyttämisestä“ ja „lakkauttamisesta“.

Kenties on paikallaan, että esitän tässä suuremman selvyuden vuoksi toveri Leninin erään käsikirjoituksen valtiosta, joka käsikirjoitus kaiken todennäköisyyden mukaan on kirjoitettu vuoden 1916 lopulla tai vuoden 1917 alussa (ennen helmikuun vallankumousta 1917). Tästä käsikirjoituksesta voi helposti nähdä, että:

a) arvostellessaan Buharinin puolianarkistisia virheitä valtiokysymyksessä Lenin lähti proletaarisen valtion „poiskuolemisen“ ja porvarillisen valtiokoneen „murskaamisen“ marxilaisesta teoriasta,

b) vaikka Buharin, Leninin sanojen mukaan, on „lähempänä totuutta kuin Kautsky“, hän kuitenkin „kautskyalaisten paljastamisen asemesta auttaa heitä virheillään“.

Tämän käsikirjoituksen teksti on seuraava:

„Erittäin suuri merkitys valtiokysymyksessä on Engelsin kirjeellä Bebelille maaliskuun 16—28 päivältä 1875.

Tässä on pääkohta täydellisenä:

„...Vapaa kansanvaltio on muuttunut vapaaksi valtioksi. Näiden sanojen kieliopillisen merkityksen mukaan vapaa valtio on sellainen, jossa valtio on vapaa kansalaisiinsa nähden, s.o. valtio, jossa on despoottinen hallitus. Pitäisi lopettaa koko tuo jaarittelu valtiosta, varsinkin **Kommuunin** jälkeen, joka ei ollut enää valtio varsinaisessa merkityksessä. „Kansanvaltiolla“ ovat anarkistit piikitelleet meitä enemmän kuin tarpeeksi, vaikka jo Marxin teos Proudhonia vastaan ja sen jälkeen „Kommunistinen manifesti“ sanovat suoraan, että sosialistisen yhteiskuntajärjestelmän voimaansattamisen mukana valtio hajoaa itsestään (sich auflöst) ja katoaa. Koska valtio on vain ohimenevä laitos, jota täytyy käyttää taistelussa, vallankumouksessa, vastustajien kukistamiseksi väkivalloin, niin vapaasta kansanvaltiosta puhuminen on silkkaa pötyä: niin kauan kuin proletariaatti vielä tarvitsee (Engelsin alleviivaus) valtiota, se ei tarvitse sitä vapauden takia, vaan kukistaakseen vastustajansa, ja silloin kun käy mahdolliseksi puhua vapaudesta, silloin valtio sellaisenaan lakkaa olemasta. Siksi ehdottaisimme, että kaikkialla valtio-sanana (Engelsin alleviivaus) tilalle pannaan sana „yhteisö“ (Gemeinwesen), erinomainen vanha saksalainen sana, joka on hyvä vastine ranskalaiselle sanalle „kommuuni“.

Tämä on Marxilla ja Engelsillä luultavasti huomattavin ja varmaankin jyrkin kohta niin sanoaksemme „valtiota vastaan“.

(1) „On lopetettava koko jaarittelu valtiosta“.

(2) „Kommuuni ei enää ollut valtio varsinaisessa merkityksessä“ (mutta mikä sitten? ilmeisesti siirtymismuoto valtiosta ei-valtioon!).

(3) Anarkistit ovat riittävästi meitä „piikitelleet“ (in die Zähne geworfen, sananmukaisesti:— pistelleet kuonoon) „kansanvaltiolla“ (Marxia ja Engelsiä siis hävetti tämän heidän saksalaisten ystäviensä ilmeinen virhe;— mutta he pitivät sitä, ja silloisten olojen kannalta tietysti oikein pitivät sitä, verrattomasti vähemmän oleellisena virheenä kuin anarkistien virhettä. NB!!).

(4) Valtio „hajoaa itsestään („laskee itsensä hajalle“) (Nota Bene) ja katoaa“... (vrt. myöhemmin: „kuolee pois“) „sosialistisen yhteiskuntajärjestelmän voimaansaattamisen mukana“...

(5) Valtio on „väliaikainen laitos“, jota tarvitaan „taistelussa, vallankumouksessa“... (sitä tarvitsee tietysti proletariaatti)...

(6) Valtio ei ole tarpeen vapauden takia, vaan proletariaatin vihollisten kukistamiseksi (Niederhaltung ei varsinaisesti merkitse kukistamista, vaan vanhan järjestelmän palauttamisen estämistä, kurissa pitämistä).

(7) Silloin kun on vapaus, silloin ei ole valtiota.

(8) „Me“ (s.o. Engels ja Marx) ehdottaisimme, että „kalkkialla“ (ohjelmassa) „valtion“ asemesta sanottaisiin — „yhteisö“ (Gemeinwesen), „kommuuni“!!!

Tästä näkyy, kuinka ei ainoastaan opportunistit, vaan myöskin Kautsky on mataloitannut ja ryvettänyt lokaan Marxia ja Engelsiä.

Opportunistit eivät ole ymmärtäneet ainoatakaan näistä 8 mitä rikkaimmasta ajatuksesta!

He ovat ottaneet ainoastaan nykyhetken käytännöllisen tarpeen: poliittisen taistelun käyttämisen, nykyisen valtion käyttämisen proletariaatin kouluttamiseksi, kasvattamiseksi, „myönnytysten kiskomiseksi“. Se on oikein (anarkisteja vastaan), mutta se on vasta $\frac{1}{100}$ marxilaisuudesta, jos voidaan näin aritmeettisesti lausua.

Kautsky on kokonaan hämännyt (vai unohtanut? vai ei ole ymmärtänyt?) propaganda- ja yleensä kirjallisessa työssään kohdat 1, 2, 5, 6, 7, 8 ja Marxin „Zerbrechen“ (väittelyssä Pannekoekia vastaan vuonna 1912 tai 1913 Kautsky (kts. alempana s. 45—47) vajosi tässä kysymyksessä jo kokonaan opportunistiin).

Anarkisteista meitä erottaa (α) valtion käyttäminen nyt ja (β) proletariaatin vallankumouksen („proletariaatin diktatuurin“) aikana — käytännössä tärkeimmät kohdat tällä hetkellä. (Ja juuri ne on Buharin unohtanut!)

Opportunisteista meitä erottavat syvällisemmät, „ikuisemmat“ totuudet (αα) valtion „väliaikaisesta“ luonteesta, (ββ) siitä nykyisin „jaarittelemisen“ vahingollisuudesta, (γγ) proletariaatin diktatuurin ei aivan valtioluonteesta, (δδ) valtion ja vapauden välisestä

ristiriidasta, (εε) „yhteisön“ oikeammasta ideasta (käsitteestä, ohjelmatermistä) valtion asemesta ja (ζζ) byrokraattis-sotilaallisen koneen „murskaamisesta“ (Zerbrechen).

Edelleen ei ole unohdettava, että Saksan julkiset opportunistit (Bernstein, Kolb etc.) kieltävät proletariaatin diktatuurin suoraan, mutta virallinen ohjelma ja Kautsky kieltävät sen epäsuorasti, vaieten siitä jokapäiväisessä agitatioissa ja sietäen Kolbien ja Kumpp. luopuruutta.

Buharinille kirjoitettiin elokuussa 1916: „anna ajatustesi valtiosta vielä kypsyä“. Mutta hän ei antanut niiden kypsyä, vaan tuppautui „Nota Benenä“ sanomalehdistöön ja teki sen niin, että kautskylaisten paljastamisen asemesta auttoi heitä virheillään!! Mutta itse asiassa Buharin on lähempänä totuutta kuin Kautsky“⁸.

Tällainen on valtiokysymystä koskevan teoreettisen kiistan lyhyt historia.

Luulisi, että asia on selvä: Buharin on tehnyt puoli-anarkistisia virheitä, on jo aika korjata nämä virheet ja lähteä eteenpäin Leninin jälkiä. Mutta niin voivat ajatella vain leniniläiset. Buharin ei, kuten osoittautuu, siihen suostu. Hän väittää päinvastoin, ettei hän, vaan Lenin erehtyi, ja että hän ei kulkenut eikä hänen tarvinnut kulkea Leninin jälkiä, vaan päinvastoin Leninin muka oli pakko kulkea Buharinin jälkiä.

Ettekö pidä sitä uskottavana, toverit? Siinä tapauksessa kuulkaa edelleen. Näiden kiistojen jälkeen, joita käytiin vuonna 1916, 9 vuotta tämän jälkeen, joiden vuosien kuluessa Buharin oli vaiti, vuosi Leninin kuoleman jälkeen, nimittäin vuonna 1925, Buharin julkaisee kokoelmassa „Oikeuden vallankumous“ kirjoituksen „Imperialistisen valtion teoriasta“, jota „Sbornik Sotsial-Demokratian“⁹ toimitus (s.o. Lenin) ei ollut ottanut aikoinaan julkaistavaksi. Huomautuksessa tähän kirjoitukseen Buharin väittää suoraan,

että tässä kiistassa ei ollut oikeassa Lenin, vaan hän, Buharin. Tämä saattaa näyttää uskomattomalta, mutta se on tosiasia, toverit.

Kuulkaa, mitä tässä huomautuksessa sanotaan:

„Nuoriso-Internationalessa“ julkaistua kirjoitusta vastaan esiintyi huomautuksineen V. I. (s.o. Lenin). Lukijat huomaavat helposti, että minulla ei ollut sitä virhettä, joka minun syykseni luettiin, sillä minä näin selvästi proletariaatin diktatuurin välttämättömyyden; toisaalta Iljitshin kirjoituksesta näkyy, että hän suhtautui silloin väärin valtion (tietysti porvarillisen) „räjäyttämisen“ ajatukseen sekoittaen tämän kysymyksen proletariaatin diktatuurin poiskuolemisen kysymykseen*. Minun olisi pitänyt ehkä silloin enemmän kehittää teemaa diktatuurista. Mutta puolustuksekseni voin sanoa, että silloin vallitsi sellainen yleinen porvarillisen valtion sosialidemokraattinen ylistäminen, että oli luonnollista keskittää kaikki huomio kysymykseen tuon koneen räjäyttämisestä.

Kun saavuin Amerikasta Venäjälle ja tapasin Nadezhda Konstantinovnan (tämä tapahtui illegaalisessa VI puoluekokouksessamme ja tähän aikaan V. I. piileskeli), olivat hänen ensimmäiset sanansa: „V. I. pyysi sanomaan teille, että valtiokysymyksessä hänellä ei nyt ole erimielisyyttä teidän kanssanne“. Käsitellessään kysymystä Iljitsh tuli samoihin johtopäätöksiin* „räjäyttämiseen“ nähden, mutta hän kehitti tätä aihetta ja myöhemmin myöskin oppia diktatuurista siinä määrin, että hän sai aikaan täydellisen käänteän teoreettisen ajattelun kehityksessä tällä alalla“.

Näin kirjoittaa Leninistä Buharin vuoden kuluttua Leninin kuolemasta.

Siinä on näyte opintonsa keskeneräisiksi jättäneen teoreetikon ylenmääräisestä vaateliaisuudesta!

On täysin mahdollista, että Nadezhda Konstantinovna tosiaankin sanoi Buharinille sen, mitä Buharin

* Alleviivaus minun. J. St.

tässä kirjoittaa. Mutta mitä siitä seuraa? Siitä seuraa ainoastaan, että Leninillä oli jonkinlainen syy ajatella, että Buharin oli luopunut tai että hän oli valmis luopumaan virheistään. Eikä mitään muuta. Mutta Buharin laski toisin. Hän päätteli, että marxilaisen valtioteorian luojana tai ainakin innoittajana on tästä lähtien pidettävä ei Leniniä, vaan häntä, s.o. Buharinia.

Tähän saakka olemme pitäneet ja pidämme edelleenkin itseämme leniniläisinä. Mutta nyt osoittautuu, että niin Lenin kuin mekin, hänen oppilaansa, olemmekin buharinilaisia. Se on hieman naurettavaa, toverit. Mutta minkäs sille mahtaa, kun ollaan tekemisissä Buharinin pullistuneen vaateliaisuuden kanssa.

Voidaan luulla, että Buharin hairahtui yllämainitun kirjoituksen huomautuksessa, että hän tuli sanoneeksi typeryyden ja sitten unohti sen. Mutta se on väärä luulo. Osoittautuu, että Buharin puhui täysin vakavassa mielessä. Tämä näkyy vaikkapa siitä, että Buharinin selitys Leninin virheistä ja Buharinin oikeasta käsityksestä, jonka selityksen hän teki tässä huomautuksessa, on julkaistu uudelleen äskettäin, nimittäin vuonna 1927, s.o. kaksi vuotta sen jälkeen, kun Buharin ensi kerran hyökkäsi Leniniä vastaan, Maretskin elämäkertakirjoittelussa Buharinista, eikä Buharin ole aikonutkaan panna vastalausestaan tällaista Maretskin... rohkeutta vastaan. On selvää, että Buharinin esiintymistä Leniniä vastaan ei voida pitää sattumana.

Tämän mukaan on siis oikeassa Buharin eikä Lenin, ja marxilaisen valtioteorian innoittaja ei ole Lenin, vaan Buharin.

Sellainen on, toverit, kuva Buharinin teoreettisista toillauksista ja teoreettisesta vaateliaisuudesta.

Ja tällä miehellä on kaiken tämän jälkeen rohkeutta sanoa täällä puheessaan, että puolueemme teoreettisessa kannanotossa on „jotakin mätää“, että puolueemme teoreettisessa kannanotossa on poikkeama trotskilaisuuteen!

Ja tämän sanoo sama Buharin, joka tekee (ja on tehnyt menneisyydessä) monia mitä karkeimpia teoreettisia ja käytännöllisiä virheitä, joka vielä äskettäin oli Trotskilla opissa ja joka vielä eilen etsi blokkia trotskilaisten kanssa leniniläisiä vastaan ja juoksenteli heidän luonaan takaoven kautta!

Eikö se ole naurettavaa, toverit?

h) VIISIVUOTISSUUNNITELMA VAIKO KAKSIVUOTISSUUNNITELMA?

Sallikaa minun nyt siirtyä koskettelemaan Rykovin puhetta. Jos Buharin yritti antaa oikeistopoikkeamalle teoreettisen perustelun, niin Rykov koetti puheessaan laskea tälle asialle käytännöllisten ehdotusten perustan, peloitellen meitä maatalouden alalla ilmenevien vaikeuksien „kauhuilla“. Tämä ei merkitse sitä, että Rykov ei olisi kosketellut teoreettisia kysymyksiä. Ei, hän kosketteli niitä. Mutta niitä kosketellessaan hän teki ainakin kaksi vakavaa virhettä.

Viisivuotissuunnitelmaa koskevassa päätöslauselmaluonnoksessaan, jonka Politbyroon valiokunta hylkäsi, Rykov sanoo, että „viisivuotissuunnitelman keskeisin ajatus on kansan työn tuottavaisuuden kasvu“. Välittämättä siitä, että Politbyroon valiokunta

hylkäsi tämän aivan väärän kannan, Rykov puolusti sitä täällä puheessaan.

Onko totta, että viisivuotissuunnitelman keskeisin ajatus Neuvostomaassa on työn tuottavaisuuden kasvu? Ei, se ei ole totta. Meille ei nimittäin ole tarpeen kansan työn tuottavaisuuden mikä kasvu tahansa. Meille on tarpeen määrätty kansan työn tuottavaisuuden kasvu, nimittäin sellainen kasvu, joka takaa kansantalouden sosialistisen sektorin järjestelmällisen ylivoiman kapitalistiseen sektoriin nähden. Viisivuotissuunnitelma, joka unohtaa tämän keskeisen ajatuksen, ei ole viisivuotissuunnitelma, vaan viisivuotispöytä.

Työn tuottavaisuuden kasvu yleensä on jokaisen yhteiskunnan etujen mukaista, sekä kapitalistisen että esikapitalistisen. Neuvostoyhteiskunta eroaakin kaikista muista yhteiskunnista juuri siinä, että sitä ei kiinnosta kaikenlainen työn tuottavaisuuden kasvu, vaan sellainen kasvu, joka takaa sosialististen talousmuotojen ylivoiman muihin muotoihin ja ennen kaikkea kapitalistisiin talousmuotoihin nähden ja joka siis takaa kapitalististen talousmuotojen voittamisen ja syrjäyttämisen. Mutta Rykov on unohtanut tämän neuvostoyhteiskunnan kehittämisen viisivuotissuunnitelman todella keskeisen ajatuksen. Se on hänen ensimmäinen teoreettinen virheensä.

Hänen toinen virheensä on se, että hän ei tee eroa tai hän ei tahdo ymmärtää sitä eroa, mikä tavaranvaihdon kannalta katsoen on esimerkiksi kolhoosin ja kaikenlaisen yksilöllisen talouden, siihen luettuna yksilöllisen kapitalistisen talouden välillä. Rykov vakuuttaa, että viljamarkkinoilla tapahtuvan tavaranvaihdon kannalta, viljan saannin kannalta hän ei näe

eroa kolhoosin ja yksityisen viljanomistajan välillä, hänestä on siis saman tekevää, ostammeko viljan kolhoosilta, yksityiseltä viljanomistajalta vaiko joltakin argentiinalaiselta viljakauppiaalta. Se on aivan väärin. Se on Frumkinin tunnetun lausunnon toistamista, joka yhteen aikaan vakuutti, että hänestä on saman tekevää, mistä ja keneltä vilja ostetaan, yksityiseltä vaiko kolhoosilta.

Se on kulakkien viljamarkkinoilla harjoittaman vehkeilyn verhottua puolustelua, rehabilitoimista, oikeaksi selittämistä. Se tosiasia, että tätä puolustelua harjoitetaan tavaravaihdon näkökannalta,— se tosiasia ei muuta asiaa siinä suhteessa, että se on sittenkin kulakkien viljamarkkinoilla harjoittaman vehkeilyn puolustelua. Ellei tavaravaihdon kannalta katsoen ole eroa kollektiivisten ja eikollektiivisten talousmuotojen välillä, niin kannattaako silloin kehittää kolhooseja, kannattaako niille antaa etuisuuksia, kannattaako askarrella niin vaikeassa tehtävässä kuin on kapitalististen ainesten voittaminen maatalouden alalla? Selvää on, että Rykov on asettunut väärälle kannalle. Se on hänen toinen teoreettinen virheensä.

Tämä vain ohimennen. Siirrymme käytännöllisiin kysymyksiin, jotka Rykov puheessaan asetti.

Rykov väitti täällä, että viisivuotissuunnitelman lisäksi tarvitaan vielä toinen, rinnakkaissuunnitelma, nimittäin maatalouden kehittämisen kaksivuotissuunnitelma. Hän perusteli tätä ehdotustaan rinnakkaisesta kaksivuotissuunnitelmasta maataloudessa esiintyvillä vaikeuksilla. Hän sanoi: viisivuotissuunnitelma on hyvä asia ja hän kannattaa sitä, mutta jos samalla kertaa

esitämme maatalouden kaksivuotissuunnitelman, niin se on vielä parempi, muussa tapauksessa maataloudessa asia juuttuu paikoilleen.

Pinnalta katsoen ei tämä ehdotus näytä sisältävän mitään pahaa. Mutta jos tarkastamme asiaa lähemmin, niin huomaamme, että maatalouden kaksivuotissuunnitelma on keksitty sitä varten, että tulisi korostetuksi viisivuotissuunnitelman epärealinen paperiluonne. Voimmeko me suostua siihen? Ei, emme voi. Me sanoimme Rykoville: jos te ette ole tyytyväinen viisivuotissuunnitelmaan maatalouden alalla, jos te pidätte riittämättöminä niitä määrärahoja, joita viisivuotissuunnitelman mukaan myönnetään maatalouden kehittämiseksi, niin ilmoittakaa suoraan lisäehdotuksenne ja lisämäärärahanne,—me olemme suostuvaiset ottamaan viisivuotissuunnitelmaan nämä lisämäärärahat maataloutta varten. Ja miten kävi? Osoittautui, ettei Rykovilla ollut mitään lisäehdotuksia lisämäärärahoista maataloutta varten. Herää kysymys: mitä varten sitten tarvitaan rinnakkainen maatalouden kaksivuotissuunnitelma?

Me sanoimme hänelle edelleen: viisivuotissuunnitelman lisäksi on vielä vuosisuunnitelmat, jotka muodostavat osan viisivuotissuunnitelmasta,—ottakaamme kahden ensimmäisen vuoden vuosisuunnitelmiin ne konkreettiset lisäehdotukset maatalouden kohottamiseksi, joita teillä on, jos niitä yleensä on olemassa. Ja miten kävi? Osoittautui, ettei Rykovilla ollut ehdotettavana sellaisia konkreettisiä suunnitelmia lisämäärärahoista.

Silloin me ymmärsimme, että Rykovin kaksivuotissuunnitelmaa koskevalla ehdotuksella ei tarkoiteta

maatalouden kohottamista, vaan että sillä tahdotaan korostaa viisivuotissuunnitelman epärealista paperiluonnetta, tahdotaan alentaa viisivuotissuunnitelman arvoa. „Sielunruoaksi“, näön vuoksi — viisivuotissuunnitelma, asiaa varten, käytännöllistä työtä varten — kaksivuotissuunnitelma, — sellainen on Rykovin strategia. Rykovin kaksivuotissuunnitelma ilmestyi näyttämölle sitä varten, että sitten, viisivuotissuunnitelmaa käytännössä toteutettaessa, voitaisiin esittää sen vastapainoksi kaksivuotissuunnitelma, muuttaa viisivuotissuunnitelmaa ja mukaannuttaa se kaksivuotissuunnitelmaan, supistaen ja karsien teollisuuden määrärahoja.

Juuri näistä syistä me hylkäsimme Rykovin ehdotuksen rinnakkaisesta kaksivuotissuunnitelmasta.

1) KYSYMYS KYLVÖALOISTA

Rykov peloitteli täällä puoluetta vakuutellen, että kylvöaloilla Neuvostoliitossa on järjestelmällisen supistumisen suunta. Tällöin hän viittaili puolueeseen päin vihjaten, että syynä kylvöalan supistumiseen on puolueen politiikka. Hän ei sanonut suoraan, että asiat ovat meillä menossa maatalouden degradatioon. Mutta hänen puheestaan syntyi sellainen vaikutelma, että meillä on olemassa jonkinlainen degradation tapainen.

Onko totta, että kylvöaloilla on järjestelmällisen supistumisen suunta? Ei, se ei ole totta. Rykov käytteli täällä maamme kylvöalojen keskimääräislukuja. Mutta keskimääräislukujen käyttämisen menetelmää, ellei sitä tarkisteta eri alueita koskevilla tiedoilla, ei voida pitää tieteellisenä menetelmänä.

Rykov on ehkä joskus lukenut Leninin teoksen „Kapitalismin kehitys Venäjällä“. Jos hän on sen lukenut, niin hänen pitäisi muistaa, miten Lenin moittii siinä porvarillisia taloustieteilijöitä, jotka käyttävät kylvöalojen kasvusta keskimääräislukujen menettelmää eivätkä huomioi seuduittain esitettyjä tietoja. On omituista, että Rykov toistaa nyt porvarillisten taloustieteilijäin virheitä. Ja jos tarkastamme kylvöalojen muuttumista seuduittain, s.o. jos suhtaudumme asiaan tieteellisesti, niin osoittautuu, että toisilla seuduilla kylvöalat kasvavat **järjestelmällisesti**, toisilla ne alenevat **joskus**, mikä riippuu pääasiallisesti meteorologisista syistä, eikä ole sellaisia tietoja, jotka osoittaisivat, että meillä ilmenisi missään, edes yhdelläkään huomattavalla viljaseudulla kylvöalojen **järjestelmällistä** supistumista.

Tosiaankin, sellaisilla alueilla, joita on kohdannut halla tai kuivuus, esimerkiksi eräillä Ukrainan alueilla, on viime aikoina ollut havaittavissa kylvöalojen supistumista...

Ääni. Ei kaikkialla Ukrainassa.

Schlichter. Ukrainassa kasvoivat kylvöalat 2,7 prosentilla.

Stalin. Tarkoitin Ukrainan aroseutuja. Muilla seuduilla, esimerkiksi Siperiassa, Volganvarrella, Kazakhstanissa, Bashkiriassa, missä epäsuotuisat ilmastosuhteet eivät ole tehneet haittaa, kylvöalat kasvavat järjestelmällisesti.

Miten on selitettävissä se, että toisilla seuduilla kylvöalat kasvavat järjestelmällisesti, mutta toisilla joskus supistuvat? Eihän todellakaan voida väittää, että puolueen politiikka olisi Ukrainassa toinen kuin

Neuvostoliiton itäisissä tai keskiosissa. Se olisi järjettömyyttä, toverit. On selvää, että ilmastosuhteilla on tässä tärkeä merkitys.

Totta on, että kulakit supistavat kylvöalaansa ilmastosuhteista riippumatta. Siihen lienee „syyssä“ puolueen politiikka, joka kannattaa maalaisköyhälistön ja keskitalonpoikaiston joukkoja kulakistoa vastaan. Mutta mitä siitä seuraa? Olemmeko me milloinkaan sitoutuneet harjoittamaan sellaista politiikkaa, joka voisi tyydyttää maaseudun kaikkia yhteiskuntaryhmiä, siinä luvussa myöskin kulakkeja? Ja voimmeko me yleensäkin harjoittaa sellaista politiikkaa, joka tyydyttäisi sekä riistäjiä että riistettyjä, jos me yleensä tahdomme noudattaa marxilaista politiikkaa? Mitä erikoista siinä on, jos leniniläinen politiikkamme, jonka tarkoituksena on rajoittaa ja voittaa kapitalistiset ainekset maaseudulla, johtaa siihen, että kulakit alkavat osittain supistaa kylvöalaansa? Ja voisiko asia toisin ollakaan?

Ehkä tämä meidän politiikkamme ei ole oikea, — sanottakoon se meille suoraan. Eikö ole merkillistä, että ihmiset, jotka nimittävät itseään marxilaisiksi, pyrkivät säikähdyksissään selittämään kulakkien suorittaman kylvöjen osittaisen supistamisen kylvöalojen supistumiseksi yleensä, unohtaen, että paitsi kulakkeja on olemassa vielä köyhiä ja keskitalonpoikia, joiden kylvöt laajenevat, että on olemassa kolhooseja ja neuvostotiloja, joiden kylvöt kasvavat nopeaa vauhtia.

Lopuksi vielä eräs virheellinen kohta Rykovin puheessa kylvöaloja koskevassa kysymyksessä. Rykov valitteli täällä, että siellä täällä, ja juuri siellä, missä kolhoosit ovat enimmäkseen kehittyneet, köyhien ja keski-

talonpoikien yksilöllinen kylvö alkaa vähetä. Se on totta. Mutta mitä pahaa siinä on? Kuinka se muuten voisi olla? Jos köyhät ja keskivarakkaat taloudet alkavat luopua yksilöllisestä kylvöstään ja siirtyvät kollektiiviseen talouteen, niin eikö ole selvää, että kolhoosien laajenemisen ja niiden lukumäärän lisääntymisen täytyy aiheuttaa köyhien ja keskitalonpoikien yksilöllisen kylvön vähenemisen? Entä miten te tahtoisitte asian olevan?

Kolhoosien hallussa on nyt yli kaksi miljoonaa hehtaaria maata. Viisivuotissuunnitelman loppuun mennessä tulee kolhooseilla olemaan enemmän kuin 25 miljoonaa hehtaaria. Kenen kustannuksella lisääntyy kolhoosien kylvö? Köyhien ja keskitalonpoikien yksilöllisen kylvön kustannuksella. Entä miten te tahtoisitte asian olevan? Miten muuten voidaan köyhien ja keskitalonpoikien yksilölliset taloudet siirtää kollektiivisen talouden raiteille? Eikö ole selvää, että kolhoosien kylvö monilla seuduilla tulee lisääntymään yksilöllisen kylvön kustannuksella?

On omituista, että ihmiset eivät tahdo ymmärtää näitä yksinkertaisia asioita.

j) VILJANHANKINNOISTA

Meidän viljavaikeuksistamme on täällä puhuttu paljon lorua. Mutta tärkeimmät seikat viljaa koskevien suhdannevaikeuksiemme alalla ovat jääneet huomaamatta.

Ennen kaikkea on unohdettu, että tänä vuonna korjasimme ruista ja vehnää — puhun kokonaisuudesta — noin 500—600 miljoonaa puutaa vähemmän

kuin viime vuotena. Voiko tämä olla vaikuttamatta viljanhankintoihimme? Se ei tietenkään voinut olla vaikuttamatta.

Tähän on kenties syynä Keskuskomitean politiikka? Ei, Keskuskomitean politiikalla ei ole siinä mitään tekemistä. Asian selittää Ukrainan aroseudulla sattunut vakava kato (halla ja kuivuus) sekä osittainen kato Pohjois-Kaukaasiassa, Keskisellä mustanmullan alueella ja luoteisella alueella.

Tämä pääasiassa selittääkin sen, että huhtikuun 1 päivään mennessä me olimme viime vuonna hankineet Ukrainassa viljaa (ruista ja vehnää) 200 miljoonaa puutaa, mutta tänä vuonna — kaiken kaikkiaan vain 26—27 miljoonaa puutaa.

Tämä onkin selityksenä vehnän ja rukiin hankintojen vähenemiselle Keskisellä mustanmullan alueella lähes 8-kertaisesti ja Pohjois-Kaukaasiassa — 4-kertaisesti.

Viljanhankinnat idässä lisääntyivät tänä vuonna eräillä seuduilla melkein kaksinkertaisesti. Mutta ne eivät voineet korvata eivätkä tietenkään korvanneetkaan sitä viljavajausta, mikä meillä on Ukrainassa, Pohjois-Kaukaasiassa ja Keskisellä mustanmullan alueella.

Ei saa unohtaa, että sadon ollessa normaalian Ukraina ja Pohjois-Kaukaasia antavat noin puolet kaikesta Neuvostoliiton alueella hankinnoilla saadusta viljasta.

On omituista, että Rykov jätti tämän seikan huomioimatta.

Ja vihdoin toinen seikka, joka on meidän viljanhankintojemme suhdannevaikeuksien tärkein momentti. Minä tarkoitan maaseudun kulakkiainesten

vastarintaa Neuvostovallan politiikalle viljanhankinnoissa. Rykov kiersi tämän seikan. Mutta tämän seikan kiertäminen merkitsee pääasian kiertämistä viljanhankintakysymyksessä. Mitä osoittaa viljanhankinnoista kahden viime vuoden aikana saatu kokemus? Se osoittaa, että maaseudun varakkaat kerrokset, joiden hallussa on melkoisia viljaylijäämiä ja joilla on viljamarkkinoilla suuri osuus, eivät tahdo antaa meille vapaaehtoisesti tarvitsemaamme viljamäärää Neuvostovallan säätämällä hinnoilla. Turvataksemme kaupungit ja teollisuuskeskukset, Punaisen Armeijan ja raaka-ainekasveja viljelevät alueet viljalla me tarvitsemme vuosittain noin 500 miljoonaa puutaa viljaa. Viljanhankinnoilla itsestäänsujumisen tietä me voimme saada noin 300—350 miljoonaa puutaa. Puutuvat 150 miljoonaa puutaa täytyy ottaa käyttämällä järjestettyä painostusta maaseudun kulakki- ja varakkaita kerroksia kohtaan. Juuri siitä puhuu meille viljanhankintojen kokemus kahden viime vuoden ajalta.

Mitä on näiden kahden vuoden aikana tapahtunut, mistä johtuvat tällaiset muutokset, miksi ennen riitti viljanhankinta itsestäänsujumisen tietä, mutta nyt se on osoittautunut riittämättömäksi? On tapahtunut se, että kulakki- ja varakkaat ainekset ovat näinä vuosina kasvaneet, useat satoiset vuodet eivät ole menneet heiltä hukkaan, he ovat vaurastuneet taloudellisesti, kasanneet sievoisen pääoman ja voivat nyt luovia markkinoilla pidättämällä viljaylijäämät hallussaan odotellen korkeita hintoja ja tullen toimeen myymällä muita viljelystuotteita.

Vilja ei ole tavallista tavaraa. Vilja ei ole puuvillaa, jota ei voida syödä eikä myydä kenelle

tahansa. Erotukseksi puuvillasta vilja on nykyisissä oloissamme sellaista tavaraa, jota kaikki ottavat ja jota ilman ei voida tulla toimeen. Kulakki ottaa tämän huomioon ja pidättää viljan hallussaan tartuttaen siten esimerkillään viljanomistajia yleensä. Kulakki tietää, että vilja on valuuttojen valuuttaa. Kulakki tietää, että viljaylijäämät eivät ole vain itsensä rikastuttamisen keino, vaan myös keino maalaisköyhälistön orjuuttamiseksi. Viljaylijäämät kulakin käsissä nykyisten olosuhteiden vallitessa ovat kulakkiainesten taloudellisen ja poliittisen voimistumisen keino. Ottaessamme kulakeilta nämä ylijäämät me emme siis ainoastaan helpota viljan hankkimista kaupungeille ja Punaiselle Armeijalle, vaan myös murramme kulakkien taloudellisen ja poliittisen voimistumisen keinon.

Mitä on tehtävä näiden viljaylijäämien saamiseksi? On ennen kaikkea hävitettävä itsestänsujumisen vahingollinen ja vaarallinen ajatustapa. Viljanhankinnat on **järjestettävä**. On mobilisoitava maalaisköyhälistön ja keskitalonpoikaiston joukot kulakistoa vastaan ja järjestettävä niiden yhteiskunnallinen kannatus Neuvostovallan toimenpiteille viljanhankintojen tehostamiseksi. Uralilais-siperialaisen menetelmän merkitys viljanhankinnoissa, jonka mukaan ne suoritetaan itseverotuksen periaatteen pohjalla, on juuri siinä, että se tekee mahdolliseksi maaseudun työtätekevien kerrostien mobilisoimisen kulakistoa vastaan viljanhankintojen tehostamiseksi. Kokemus on osoittanut, että tämä menetelmä antaa meille myönteisiä tuloksia. Kokemus on osoittanut, että näitä myönteisiä tuloksia me saamme kahdella suunnalla: ensiksikin otamme

pois viljaylijäämiä maaseudun varakkailta kerroksilta ja helpotamme siten maan huoltamista; toiseksi me mobilisoimme tämän asian perustalla maalaisköyhälistön ja keskitalonpoikien joukot kulakistoa vastaan, valistamme niitä poliittisesti ja järjestämme niistä oman voimakkaan monimiljoonaisen poliittisen armeijamme maaseudulle. Eräät toverit eivät ota huomioon tätä viimeksimainittua seikkaa. Mutta se on kuitenkin juuri tärkeimpiä, ellei kaikkein tärkein tulos uralilais-siperialaisesta viljanhankintamenetelmästä.

Tosin tähän menetelmään liittyy joskus erikoistoimenpiteiden soveltaminen kulakistoa vastaan, mikä aiheuttaa koomillista voivottelua Buharinin ja Rykovin taholta. Mutta mitä pahaa siinä on? Miksei joskus määrätyissä olosuhteissa saisi käyttää erikoistoimenpiteitä luokkavihollistamme vastaan, kulakistoa vastaan? Miksi kaupungeissa voidaan vangita keinottelijoita sadoittain ja karkoittaa heidät Turuhanin alueelle, mutta kulakeilta, jotka keinottelevat viljalla ja yrittävät käydä Neuvostovallan kurkkuun ja orjuuttaa maalaisköyhälistöä, ei saisi ottaa viljaylijäämiä yhteiskunnallista pakoitusta käyttäen hinnoilla, joilla köyhät ja keskitalonpojat luovuttavat viljaa viljanhankintajärjestöillemme? Mistä sellainen johtuu? Onko puolueemme koskaan periaatteessa vastustanut erikoistoimenpiteiden soveltamista keinottelijoiden ja kulakiston suhteen? Eikö meillä ole laki keinottelijoita vastaan?

Rykov ja Buharin nähtävästi vastustavat **periaatteessa** kaikkea erikoistoimenpiteiden käyttöä kulakiston suhteen. Mutta sehän on porvarillis-liberaalista politiikkaa eikä marxilaista politiikkaa. Te ette voi olla tietämättä, että uuden talouspolitiikan käytän-

töönoton jälkeen Lenin puhui jopa köyhälistökomiteain politiikkaan palaamisestakin, tietenkin määrättyissä olosuhteissa. Ja mitä on erikoistoimenpiteiden osittainen käyttö kulakkeja vastaan? Se ei ole edes pisara meressä köyhälistökomiteain politiikkaan verrattuna.

He, Buharinin ryhmän kannattajat, toivovat saavansa luokkavihollisen vakuuttumaan siitä, että hänen on vapaaehtoisesti luovuttava eduistaan ja annettava meille vapaaehtoisesti viljaylijäämäänsä. He toivovat, että kulakki, joka on vaurastunut, joka keinottelee, jolla on mahdollisuus selviytyä muiden viljelyskasvien avulla ja joka piilottaa viljaylijäämäänsä,—he toivovat, että tämä sama kulakki antaa meille vapaaehtoisesti viljaylijäämäänsä hankintahinnoillamme. Ovatko he menettäneet järkensä? Eikö ole selvää, että he eivät ymmärrä luokkataistelun mekaniikkaa, eivät tiedä, mitä luokat ovat?

Tietävätkö he, miten kulakit pilkkaavat meidän työntekijöitämme ja Neuvostovaltaa viljanhankintain tehostamiseksi järjestetyissä kyläkokouksissa? Ovatko heille tunnettuja sellaiset tosiasiat, että kun esimerkiksi Kazakhstanissa agitaattorimme oli kaksi tuntia kehoittanut viljanomistajia luovuttamaan viljaa maan tarpeisiin, niin kulakki nousi piippu hampaissa ja vastasi hänelle: „No, tanssipas poika, niin annan sinulle pari puutaa viljaa“.

Ääniä. Roistoja!

Stalin. Koettakaapa saada tuollaisia ihmisiä vakuuttumaan.

Niin, toverit, luokka on luokka. Tästä totuudesta ei päästä mihinkään. Uralilais-siperialainen menetelmä

onkin juuri sen vuoksi hyvä, että se helpottaa mahdollisuutta nostattaa maalaisköyhälistön ja keskitalonpoikien kerrokset kulakkeja vastaan; se helpottaa kulakkien vastarinnan murtamisen mahdollisuutta ja pakoittaa ne luovuttamaan viljaylijäämät Neuvostovallan elimille.

Nykyisin on Buharinin ryhmän riveissä kaikkein uusimpana muotisanana sana „ylilyönnit“ viljanhankinnoissa. Tämä sana on heillä kaikkein eniten käypää tavaraa, sillä se auttaa heitä verhoamaan oman opportunistisen linjansa. Kun he tahtovat verhota omaa linjaansa, he tavallisesti sanovat: me emme tietenkään vastusta kulakkien puristamista, mutta me vastustamme niitä ylilyöntejä, joita tehdään tällä alalla ja jotka koskettavat keskitalonpoikia. Sitten kerrotaan juttuja näiden ylilyöntien „kauhuista“, luetaan „talonpoikien“ kirjeitä, luetaan Markovin tapaisen tovereiden pakokauhuisia kirjeitä ja sitten tehdään johtopäätös: on peruutettava kulakiston puristamisen politiikka.

Eikös kelpaa: **koska** sattuu ylilyöntejä oikean politiikan toteuttamisessa, **niin on siis peruutettava juuri tämä oikea politiikka.** Sellainen on opportunistien tavallinen tempu: oikean linjan toteuttamisessa satuneiden ylilyöntien takia on peruutettava tämä linja ja pantava tilalle opportunistinen linja. Tällöin Buharinin ryhmän kannattajat ovat tarkoin vaiti siitä, että on olemassa toisenkinlaisia ylilyöntejä, vaarallisempia ja vahingollisempia, nimittäin ylilyönnit kulakiston kanssa yhteenkasvamisen suuntaan, maaseudun varakkaisiin kerrokseen mukautumisen suuntaan, puolueen vallankumouksellisen politiikan oikeistouklonistien

opportunistiseen politiikkaan vaihtamisen suuntaan.

Me olemme tietysti kaikki tuollaisia ylilyöntejä vastaan. Me olemme kaikki sitä vastaan, että ne iskut, jotka suuntaamme kulakkeihin, koskettaisivat keskitalonpoikia. Tämä on selvää eikä siitä voi olla mitään epäilystä. Mutta me olemme jyrkästi sitä vastaan, että jaarittelulla ylilyönneistä, jota jaarittelua Buharinin ryhmä uutterasti harjoittaa, koetetaan kumota puolueemme vallankumouksellinen politiikka ja panna sen tilalle Buharinin ryhmän opportunistinen politiikka. Ei, tämä temppu ei heille onnistu.

Mainitkaa edes yksi puolueen poliittinen toimenpide, jonka aikana ei olisi ollut jonkinlaisia ylilyönnejä. Siitä seuraa, että on taisteltava ylilyönnejä vastaan. Mutta voidaanko tällä perusteella soimata itse linjaa, joka on ainoa oikea linja?

Ottakaamme sellainen toimenpide kuin 7-tuntisen työpäivän toteuttaminen. Ei voi olla mitään epäilystä siitä, etteikö se olisi kaikkein vallankumouksellisimpia niistä toimenpiteistä, joita puolueemme on viime aikoina toteuttanut. Kenpä ei tietäisi, että tämän itse asiassa syvästi vallankumouksellisen toimenpiteen toteuttamisessa meillä tapahtuu tavantakaa lukuisia ylilyönnejä, jotka ovat toisinaan mitä inhoittavimpia? Merkitseekö se, että meidän pitäisi peruuttaa 7-tuntisen työpäivän toteuttamisen politiikka?

Ymmärtävätkö buharinilaisen opposition kannattajat, minkälaiseen lätäkköön he joutuvat käyttäessään valtteinaan viljanhankintatyössä sattuneita ylilyönnejä?

K) VALUUTTARESERVEISTÄ JA VILJAN TUONNISTA

Lopuksi muutama sana viljan tuonnista ja valuuttareserveistä. Minä jo mainitsin siitä, että Rykov ja hänen läheisimmät ystävänsä ovat monta kertaa asettaneet kysymyksen viljan tuonnista ulkomailta. Ensiksi Rykov puhui välttämättömyydestä tuoda viljaa 80—100 miljoonaa puutaa. Se tekee valuutassa noin 200 miljoonaa ruplaa. Sitten hän asetti kysymyksen 50 miljoonan puudan tuonnista, s.o. 100 miljoonasta ruplasta valuutasta. Me hylkäsimme nuo ehdotukset päätellen, että on parempi painostaa kulakkia ja puristaa siltä viljalyijäämiä, joita sillä on paljon, kuin tuhlata valuutaa, joka on varattu konekaluston tuomiseksi teollisuuttamme varten.

Nyt Rykov vaihtaa rintamaa. Nyt hän vakuuttaa, että kapitalistit antavat meille viljaa luotolla, mutta me emme muka halua sitä ottaa. Hän sanoi, että hänen käsiensä kautta on kulkenut muutamia sähkösanomia, joista näkyy, että kapitalistit haluavat antaa meille viljaa luotolla. Ja tämän yhteydessä hän kuvaili asiaa siten, että meillä on muka sellaisia henkilöitä, jotka eivät halua ottaa vastaan viljaa luotolla joko oikuttelun tai joidenkin muiden käsittämättömien syiden vuoksi.

Kaikki se on tyhjää puhetta, toverit. Naurettavaa olisi luulla, että Lännen kapitalistit olisivat yht'äkkiä alkaneet sääliä meitä haluten antaa meille muutamia kymmeniä miljoonia puutia viljaa miltei ilmaiseksi tai ainakin pitkäaikaisella luotolla. Se on tyhjää puhetta, toverit.

Mutta mistä sitten on kysymys? Kysymys on siitä, että erinäiset kapitalistiset ryhmät ovat jo puolen

vuoden ajan tunnustelleet meitä, tunnustelleet meidän finanssimahdollisuuksiamme, meidän maksukykyisyyttämme, meidän lujuttamme. Ne kääntyvät meidän kauppaedustajiemme puoleen Pariisissa, Tshekko-slovakiassa, Amerikassa ja Argentiinassa luvaten myydä meille viljaa mitä lyhytaikaisimmalla, noin kolmeksi kuukaudeksi tahi enintään kuudeksi kuukaudeksi myönnettävällä luotolla. He eivät pyri niinkään paljon siihen, että voisivat myydä meille viljaa luotolla, kuin siihen, että voisivat saada tietää, onko asemamme todella vaikea, ovatko meillä finanssimahdollisuudet todella loppuneet, seisommeko finanssien alalla vankasti jaloillamme ja emmekö tarttuisi syöttiin, jonka he meille heittäivät.

Kapitalistisessa maailmassa käydään meidän finanssimahdollisuuksistamme nykyään suuria kiistoja. Eräät puhuvat, että me olemme jo tehneet vararikon ja Neuvostovallan kukistuminen on muutamien kuukausien, ellei viikkojen kysymys. Toiset sanovat, että se ei ole totta, että Neuvostovalta seisoo lujasti jaloillaan, että finanssimahdollisuuksia sillä on ja viljaa sillä riittää.

Nykyään on tehtävänä se, että ilmaisemme tarvittavaa horjumattomuutta ja lujutta, että emme tartu petollisiin lupauksiin viljan velaksi antamisesta ja näytämme kapitalistiselle maailmalle, että me tulemme toimeen ilman viljan tuontia. Tämä ei ole vain minun mielipiteeni. Se on Politbyroon enemmistön mielipide.

Tällä perusteella me päätimme hylätä erilaisten Nansenin tapaisten hyväntekijäin ehdotukset viljan

tuonnista Neuvostoliittoon luotolla 1 miljoonan dollarin arvosta.

Tällä samalla perusteella me annoimme kieltävän vastauksen niille kapitalistisen maailman tiedustelijoille Pariisissa, Amerikassa ja Tshekkoslovaakiassa, jotka tarjosivat meille pieniä viljamääriä luotolla.

Tällä samalla perusteella me päätimme toteuttaa mitä suurinta säästäväisyyttä viljan kulutuksessa ja mitä suurinta järjestyneisyyttä viljanhankinnoissa.

Me pyrimme tässä kahteen päämäärään: toisaalta tulemaan toimeen ilman viljan tuontia ja säilyttämään valuutan konekaluston tuontia varten ja toisaalta näyttämään kaikille vihollisillemme, että me seisomme lujasti jaloillamme emmekä aio tarttua antipalalupauksiin.

Oliko sellainen politiikka oikea? Mielestäni se oli ainoa oikea politiikka. Eikä se ollut oikea ainoastaan siksi, että me löysimme täällä, omassa maassamme, uusia viljansaantimahdollisuuksia. Se oli vielä oikea myös siksi, että tullen toimeen ilman viljan tuontia ja viskaten syrjään kapitalistisen maailman tiedustelijat me lujitimme kansainvälistä asemaamme, kohotimme maksukykyisyyttämme ja hajoitimme kuin tuhkan tuuleen lörpöttelyn Neuvostovallan „edessäolevasta tuhosta“.

Hiljattain meillä oli eräänlaisia ennakkoneuvotteluja saksalaisten kapitalistien edustajain kanssa. He lupaa-vat antaa meille 500 miljoonan luoton, ja asia näyttää siltä, että he katsovat todellakin välttämättömäksi antaa meille tuon luoton turvatakseen itselleen Neuvostomaasta tilauksia teollisuudelleen.

Hiljattain meillä kävi Englannin vanhoillisten valtuuskunta, joka myöskin katsoo tarpeelliseksi todeta Neuvostovallan lujouden ja luoton myöntämisen meille tarkoituksenmukaiseksi turvatakseen itselleen Neuvostoliiton teollisuuden tilauksia.

Luulen, ettei meillä olisi näitä uusia mahdollisuuksia luotonsaannin mielessä, ennen kaikkea saksalaisilta ja myöskin englantilaisten kapitalistien eräältä ryhmältä, ellemmme olisi osoittaneet sitä välttämätöntä lujutusta, josta edellä puhuin.

Siis kysymys ei ole siitä, että me kieltäydymme muka oikuttelun vuoksi ottamasta vastaan kuviteltua viljaa kuviteltua pitkäaikaista luottoa vastaan. Kysymys on siitä, että otamme selville vihollistemme kasvot, otamme selville heidän todelliset pyrkimyksensä ja osoitamme lujutusta, joka on tarpeen meidän kansainvälisen asemamme lujittamiseksi.

Juuri tämän vuoksi, toverit, me kieltäydyimme viljan maahantuonnista.

Kuten näette, kysymys viljan maahantuonnista ei ole niin perin yksinkertainen, kuin Rykov tässä sitä kuvaili. Kysymys viljan maahantuonnista on meidän kansainvälistä asemaamme koskeva kysymys.

V

PUOLUEJOHDON KYSYMYKSET

Täten olemme kosketelleet kaikkia erimielisyyksiemme pääkysymyksiä niin teorian alalla kuin myöskin Kominternin alalla ja puolueemme sisäpolitiikan alalla. Sanotusta näkyy, että Rykovin väite, että meillä on yksi linja, ei vastaa todellisuutta. Sanotusta

näky, että todellisuudessa meillä on **kaksi** linjaa. Ensimmäinen linja on puolueen yleislinja, puolueemme vallankumouksellinen leniniläinen linja. Toinen linja on Buharinin ryhmän linja. Tätä toista linjaa ei ole vielä täydellisesti muotoiltu osaksi siitä syystä, että Buharinin ryhmän riveissä vallitsee mielipiteiden sanoinkuvaamaton sekamelska, osittain siitä syystä, että se, tuo toinen linja, joka ominaispainonsa puolesta on puolueessa heikko, pyrkii tavalla tai toisella naamioitumaan. Mutta se, tuo linja, on kuitenkin olemassa, kuten näette, ja se on olemassa linjana, joka on erilainen kuin puolueen linja, linjana, joka asettaa itsensä puolueen yleislinjaa vastaan melkein kaikissa politiikkamme kysymyksissä. Tämä toinen linja on oikeistopoikkeaman linja.

Siirtäkäämme nyt puoluejohdon kysymyksiin.

a) BUHARININ RYHMÄN RYHMÄKUNTALAISUUDESTA

Buharin sanoi, että meillä ei ole puolueessa oppositiota, että Buharinin ryhmä ei ole oppositio. Se ei ole totta, toverit. Täysistunnossa käydyissä keskusteluissa selveni täysin ilmeisesti se, että Buharinin ryhmän muodossa meillä on uusi oppositio. Tämän ryhmän oppositotoiminta on siinä, että se yrittää revisoida puolueen linjaa, yrittää muuttaa puolueen linjaa ja valmistelee maaperää puolueen linjan vaihtamiseksi toiseen linjaan, opposition linjaan, joka ei voi olla mikään muu kuin oikeistopoikkeaman linja.

Buharin sanoi, ettei kolmikko ole ryhmäkuntalainen ryhmä. Se ei ole totta, toverit. Buharinin ryh-

mässä ovat kaikki ryhmäkuntalaisuuden ainekset. Siinä on ryhmäohjelma, siinä on myös ryhmäkuntalainen sulkeutuneisuus, siinä on myös virkaeropolitiikka, siinä on myös järjestetty taistelu Keskuskomiteaa vastaan. Mitä vielä tarvittaisiin? Minkä vuoksi peitellä totuutta Buharinin ryhmän ryhmäkuntalaisuudesta, kun se on itsestään selvää? Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean täysistunto on kokoontunut juuri sitä varten, että täällä sanottaisiin koko totuus meidän erimielisyyksistämme. Ja totuus on se, että Buharinin ryhmä on ryhmäkuntalainen ryhmä. Ja se ei ole ainoastaan ryhmäkuntalainen ryhmä, vaan — sanoisin — kaikkein vastenmielisin ja kaikkein pikkumaisin kaikista puolueessamme olleista ryhmäkuntalaisista ryhmistä.

Se näkyy esimerkiksi siitä, että se yrittää käyttää nykyään ryhmäkuntalaisiin tarkoituksiinsa sellaista mitätöntä pikkuseikkaa kuin levottomuudet Adzhariassa. Todellakin, mitä on tuo niinsanottu „kapina“ Adzhariassa sellaisiin kapinoihin verrattuna kuin oli Kronstadtin kapina? Tähän kapinaan verrattuna niinsanottu „kapina“ Adzhariassa ei ole mielestäni edes pisara meressä. Oliko sellaisia tapauksia, että trotskilaiset tai zinovjevilaiset olisivat yrittäneet käyttää hyväkseen tuota vakavaa kapinaa Kronstadtissa Keskuskomiteaa vastaan, puoluetta vastaan? Täytyy tunnustaa, toverit, ettei sellaisia tapauksia ollut. Päinvastoin, oppositioryhmät, joita puolueessamme oli tuon vakavan kapinan aikana, auttoivat puoluetta sen kukistamisessa eivätkä ryhtyneet käyttämään sitä puoluetta vastaan.

Mutta miten menettelee nyt Buharinin ryhmä? Teillä oli jo tilaisuus vakuuttua siitä, että se yrittää käyttää tuota mikroskooppista „kapinaa“ Adzhariassa puoluetta vastaan mitä pikkumaisimmalla, mitä säädyttömimmällä tavalla. Mitä se on, ellei ryhmäkuntalaisen sokaistuneisuuden ja ryhmäkuntalaisen mataloitumisen äärimmäinen aste?

Meiltä näköjään vaaditaan, ettei meillä olisi levottomuustapauksia kapitalistisiin valtioihin rajautuvissa reunamaissa. Meiltä vaaditaan nähtävästi sellaista politiikkaa, joka tyydyttäisi yhteiskuntamme kaikkia luokkia, sekä rikkaita että köyhiä, sekä työläisiä että kapitalisteja. Meiltä vaaditaan nähtävästi, ettei meillä olisi tyytymättömiä aineksia. Ovatko he menettäneet järkensä, nuo toverit Buharinin ryhmästä?

Kuinka voidaan vaatia meiltä, proletariaatin diktatuurin ihmisiltä, jotka käymme taistelua kapitalistista maailmaa vastaan niin maamme sisäpuolella kuin myöskin sen ulkopuolella,—kuinka meiltä voidaan vaatia, ettei maassamme olisi tyytymättömiä ja ettei meillä olisi toisinaan levottomuustapauksia joissain reunamaissa, jotka rajautuvat meille vihamielisiin valtioihin? Mitä varten sitten on olemassa ympärillämme kapitalistinen maailma, ellei sitä varten, että kansainvälinen pääoma ponnistaisi kaikki voimansa järjestääkseen meillä rajaseuduilla maamme tyytymättömien ainesten esiintymisiä Neuvostovaltaa vastaan? Ketkä muut kuin tyhjänpäiväiset liberaalit voivat esittää meille sellaisia vaatimuksia? Eikö ole selvää, että ryhmäkuntalainen pikkumaisuus pystyy toisinaan saattamaan ihmisiä aina liberaaliseen sokeuteen ja lyhytnäköisyyteen asti?

b) LOJAALISUUDESTA JA KOLLEKTIIVISESTA JOHDOSTA

Rykov vakuutteli täällä, että puolueemme Keskuskomitean suhteen Buharin on eräs kaikkein „moitteettomimpia“ ja „lojaalisimpia“ puolueen jäseniä.

Sallikaa epäillä sitä. Me emme voi uskoa Rykoviin vain sanojen perusteella. Me vaadimme tosiasioita. Mutta juuri tosiasioita Rykovilla ei olekaan.

Ottakaamme esimerkiksi sellainen tosiasia kuin Buharinin kulissientakaiset neuvottelut Kamenevin ryhmän kanssa, joka on yhteydessä trotskilaisiin, neuvottelut ryhmäkuntalaisen blokin järjestämisestä, Keskuskomitean politiikan muuttamisesta, Politbyroon kokoonpanon muuttamisesta, viljanhankintakriisin käyttämisestä esiintymisiin Keskuskomiteaa vastaan. Herää kysymys, missä siinä on Buharinin „lojaalisuus“ ja „moitteettomuus“ oman Keskuskomiteansa suhteen?

Eikö se ole päinvastoin **kaikenlaisen** lojaalisuuden rikkomista Politbyroon yhden jäsenen taholta oman Keskuskomiteansa suhteen, oman puolueensa suhteen? Jos tätä nimitetään lojaalisuudeksi Keskuskomitean suhteen, niin mitä silloin nimitetään Keskuskomiteansa kavaltamiseksi?

Buharin puhuu mielellään lojaalisuudesta ja rehellisyydestä, mutta minkä vuoksi hän ei halua katsah-
taa itseensä ja kysyä itseltään: eikö hän mitä epärehellisimmällä tavalla riko lojaalisuuden alkeellisimpiäkin vaatimuksia oman Keskuskomiteansa suhteen, kun hän käy kulissientakaisia neuvotteluja trotskilaisten kanssa omaa Keskuskomiteansa vastaan ja kavaltaa siten oman Keskuskomiteansa?

Buharin puhui täällä kollektiivisen johdon puuttumisesta puolueen Keskuskomiteassa vakuuttaen

meille, että Keskuskomitean Politbyroon enemmistö rikkoo kollektiivisen johtamisen vaatimuksia.

Täysistuntomme sietää tietysti kaiken. Se voi sietää myöskin tuon Buharinin häpeämättömän ja ulkokultaisen väitteen. Mutta täytyy todella kadottaa häpeäntuntonsa juljetakseen esiintyä täysistunnossa tuollaisessa äänilajissa Keskuskomitean enemmistöä vastaan.

Todellakin, minkälaisesta kollektiivisesta johdosta tässä voi olla puhe, kun Keskuskomitean enemmistö käytyään valtiovaunujen valjaisiin ja kuljettaen noita vaunuja eteenpäin ponnistaa kaikki voimansa ja pyytää Buharinin ryhmää auttamaan sitä tässä vaikeassa asiassa, niin Buharinin ryhmä ei ole vain auttamatta omaa Keskuskomiteansa, vaan päinvastoin häiritsee sitä kaikin tavoin, viskaa palikoita pyörien väliin, uhkaa virkaerolla ja tekee sopimuksia puolueen vihollisten, trotskilaisten, kanssa puolueemme Keskuskomiteaa vastaan?

Kuka, paitsi ulkokullattuja, voi kieltää, että Buharin, joka järjestää trotskilaisten kanssa blokkia puoluetta vastaan ja kavaltaa oman Keskuskomiteansa, ei halua kollektiivista johtoa puolueemme Keskuskomiteassa eikä tule sitä toteuttamaan?

Kuka, paitsi sokeita, voi olla näkemättä, että kun Buharin kuitenkin jaarittelee kollektiivisesta johdosta Keskuskomiteassa tehden vihjauksia Keskuskomitean enemmistöä vastaan, niin siten hän menettelee siksi, että voisi sillä tavoin verhota omaa petturimaista kantaansa?

Täytyy sanoa, että Buharin ei ensi kertaa rikolajalisuuden ja kollektiivisen johdon alkeellisimpiäkin

vaatimuksia suhteessa puolueen Keskuskomiteaan. Puolueemme historia tuntee esimerkkejä, jolloin Buharin, jäätyään Brestin rauhan kaudella, Leninin eläessä, vähemmistöön rauhan kysymyksessä, juoksi vasemmistoieserrien, puolueemme vihollisten luokse, kävi heidän kanssaan kulissientakaisia neuvotteluja ja yritti solmia heidän kanssaan blokin Leniniä ja Keskuskomiteaa vastaan. Mistä hän silloin sopi vasemmistoieserrien kanssa, sitä me emme vielä valitettavasti tiedä¹⁰. Mutta sen me tiedämme, että vasemmistoieserrit aikoivat silloin vangita Leninin ja suorittaa neuvostovastaisen kumouksen... Mutta ihmeellisintä on se, että juoksennellessaan vasemmistoieserrien luona ja ollen heidän kanssaan salakähmäisessä toiminnassa Keskuskomiteaa vastaan Buharin piti edelleenkin ääntä, aivan kuin nytkin, kollektiivisen johdon välttämättömyydestä.

Puolueemme historia tuntee sitä paitsi esimerkkejä, jolloin Buharin, Leninin eläessä, omaten enemmistön puolueemme Moskovan aluebyroossa ja vieden mukanaan „vasemmisto“-kommunistien ryhmää, kehoitti kaikkia puolueen jäseniä antamaan epäluottamuslauseseen puolueen Keskuskomitealle, olemaan alistumatta sille ja asettamaan kysymyksen kahtiajaosta puolueessamme. Tämä oli Brestin rauhan kaudella, sen jälkeen, kun Keskuskomitea oli jo tehnyt päätöksensä Brestin rauhan ehtojen hyväksymisen välttämättömyydestä.

Sellaista on Buharinin lojaalisuus ja kollektiivinen johto.

Rykov puhui täällä kollegiaalisen työn välttämättömyydestä. Samalla hän teki vihjauksia Politbyroon enemmistön suuntaan sanoen, että hän ja hänen

lähimmät ystävänsä ovat kollegiaalisen työn kannalla, mutta Politbyroon enemmistö muka vastustaa kollegiaalista työtä. Rykov ei kuitenkaan esittänyt ainoatakaan tosiasiata väitteensä vahvistukseksi.

Tuon rykovilaisen kaskun paljastamiseksi sallinette esittää eräitä tosiasioita, eräitä esimerkkejä, jotka osoittavat, kuinka Rykov tekee kollegiaalista työtä.

Ensimmäinen esimerkki. Te tunnutte jutun kullan viemisestä Amerikkaan. Monet teistä ehkä luulevat, että tuo kulta vietiin Amerikkaan Kansankomissaarien Neuvoston tai Keskuskomitean päätöksen perusteella tai Keskuskomitean suostumuksella tai Keskuskomitean tietien. Mutta asia ei ole niin, toverit. Keskuskomitealla ja Kansankomissaarien Neuvostolla ei ole tämän asian kanssa mitään yhteyttä. Meillä on päätös siitä, että kulta ei voida viedä ilman Keskuskomitean lupaa. Tätä päätöstä kuitenkin rikottiin. Kuka antoi luvan kullan viemiselle? Osoittautuu, että kulta vietiin maasta Rykovin erään sijaisen luvalla Rykovin tietien ja suostumuksella.

Mitä se on, — onko se kollegiaalista työtä?

Toinen esimerkki. Puhe on neuvotteluista erään suuren amerikkalaisen yksityispankin kanssa, jonka omaisuus oli Lokakuun kumouksen jälkeen kansallistettu ja joka vaatii nyt tappioiden korvaamista. Keskuskomitea sai tietää, että meidän Valtionpankimme edustaja käy tämän pankin kanssa neuvotteluja sen tappioiden korvaamisen ehdoista.

Kysymys yksityisten vaatimusten tyydyttämisestä on, kuten tiedätte, eräs niitä tärkeimpiä kysymyksiä, joilla on välitön yhteys meidän ulkopoliitiikkaamme. Voidaan luulla, että näitä neuvotteluja käytiin Kansan-

komissaarien Neuvoston tai Keskuskomitean luvalla. Asia ei ole kuitenkaan niin, toverit. Keskuskomitealla ja Kansankomissaarien Neuvostolla ei ole tämän asian kanssa mitään yhteyttä. Myöhemmin, saatuaan tietää näistä neuvotteluista, Keskuskomitea päätti lopettaa nuo neuvottelut. Mutta kysyttänee: kenen luvalla noita neuvotteluja käytiin? Osoittautuu, että niitä käytiin Rykovin erään sijaisen luvalla Rykovin tietien ja suostumuksella.

Mitä se on, — onko se kollegiaalista työtä?

Kolmas esimerkki. Puhe on kulakkien ja keskitalonpoikain varustamisesta maatalouskoneilla. Puhe on siitä, että VSFNT:n EKOSO¹¹, jonka puheenjohtajana on eräs Rykovin sijaisia VSFNT:n alalla, päätti **supistaa** keskitalonpoikain varustelua maatalouskoneilla ja **lisätä** maaseudun huippukerrostien, se on kulakkien konevarustelua. Tässä on tuon VSFNT:n EKOSO:n puoluevastaisen ja neuvostovastaisen päätöksen teksti:

„Kazakhian ja Bashkirian ASNT:n, Siperian ja Alisen Volgan aluepiirien sekä Keskisen Volgan ja Uralin alueiden osalta maatalouskoneiden ja -välineiden myyntiprosentit, jotka tässä pykälässä on osoitettu, **kohotetaan** maaseudun huippukerroksia varten 20%:iin ja **alennetaan** keskitalonpoikain kerroksia varten 30%:iin“.

Mitä ajattelette: kaudella, jolloin puolue käy tehostettua hyökkäystä kulakkeja vastaan ja jolloin maalaisköyhälistön ja keskitalonpoikain joukkoja järjestetään kulakistoa vastaan, VSFNT:n EKOSO tekee päätöksen keskitalonpoikain konevarustelunormin **alentamisesta** ja maaseudun huippukerrostien varustelunormin **kohottamisesta**.

Ja tuota sanotaan leniniläiseksi, kommunistiseksi politiikaksi!

Myöhemmin, saatuaan tietoonsa tuon tapauksen, Keskuskomitea peruutti EKOSO:n päätöksen. Mutta kenen luvalla tuo neuvostovastainen päätös tehtiin? Se tehtiin Rykovin erään sijaisen luvalla Rykovin tietien ja suostumuksella.

Mitä se on, — onko se kollegiaalista työtä?

Nämä esimerkit lienevät riittäviä osoittamaan, kuinka Rykov ja hänen sijaisensa tekevät kollegiaalista työtä.

c) TAISTELUSTA OIKEISTOPOIKKEAMAA VASTAAN

Buharin puhui Politbyroon kolmen jäsenen „siviiliteloituksesta“, joita puolueemme järjestöt hänen sanojensa mukaan „kolhivat“. Hän sanoi, että puolue on sovelluttanut kolmeen Politbyroon jäseneen, Buhariniin, Rykoviin ja Tomskiin, „siviiliteloitusta“ arvostelemalla heidän virheitään sanomalehdistössä ja kokouksissa samaan aikaan, kun heidän, näiden Politbyroon kolmen jäsenen, „oli pakko“ vaieta.

Se on tyhjää puhetta, toverit. Ne ovat liberalisoidun kommunistin vilpillisiä sanoja hänen yrittäessään saada puoluetta hellittämään otettaan sen taistelussa oikeistopoikkeamaa vastaan. Buharinin mukaan on asia niin, että jos hän ja hänen ystävänsä ovat vajonneet oikeistopoikkeaman virheisiin, niin puolueella ei ole oikeutta paljastaa näitä virheitä, puolueen on lopetettava taistelunsa oikeistopoikkeamaa vastaan ja odotettava sitä hetkeä, jolloin Buharin ja hänen ystävänsä suvaitsevat luopua virheistään.

Eiköhän Buharin vaadi meiltä liikoja? Eiköhän hän vain luule, että puolue on häntä varten eikä hän puoluetta varten? Mutta kuka häntä pakoittaa vai-

kenemaan ja pysymään lepotilassa silloin, kun koko puolue on pantu liikekannalle oikeistopoikkeamaa vastaan ja kun se tekee päättäväisiä hyökkäyksiä vaikeuksia vastaan? Miksei hän, Buharin, ja hänen lähimmät ystävänsä nyt esiinny ja lähde päättäväiseen taisteluun oikeistopoikkeamaa ja siihen sovittelvaa suhtautumista vastaan? Voiko kukaan epäillä sitä, että puolue tervehtisi Buharinia ja hänen lähimpiä ystäviään, jos he ottaisivat tämän askeleen, joka ei ole kovinkaan vaikea? Miksi he eivät ryhdy ottamaan tätä askelta, joka on oikeastaan heidän velvollisuutensa? Eiköhän sen vuoksi, että he asettavat ryhmänsä edut puolueen ja sen yleislinjan etuja korkeammalle? Kuka siihen on syyssä, että taistelussa oikeistopoikkeamaa vastaan Buharin, Rykov ja Tomski eivät ole olleet mukana? Eikö ole selvää, että jutut Politbyroon kolmen jäsenen „siviiliteloituksesta“ ovat Politbyroon kolmen jäsenen huonostiverhottu yritys pakoittaa puolue vaikenemaan ja lopettamaan taistelun oikeistopoikkeamaa vastaan?

Taistelua oikeistopoikkeamaa vastaan ei saa pitää puolueemme toisarvoisena tehtävänä. Taistelu oikeistopoikkeamaa vastaan on puolueemme eräs ratkaisevimpia tehtäviä. Jos me omassa keskuudessamme, omassa puolueessamme, proletariaatin poliittisessa esikunnassa, joka johtaa liikettä ja vie proletariaattia eteenpäin, — jos me itse tässä esikunnassa sallimme vapaan oleskelun ja vapaan toiminnan oikeistouklonisteille, jotka koettavat demobilisoida puoluetta, rappeuttaa työväenluokkaa, sovittaa politiikkaamme „neuvosto“-porvariston makuun ja siten antautua sosialistisessa rakennustyössämme ilmenevien vaikeuksien edessä, —

jos me kaiken tämän sallimme, niin mitä se merkitsee? Eikö se merkitse, että me olemme valmiit päästämään vallankumouksen tyrehtymään, turmelemaan sosialistisen rakennustyömme, pakenemaan vaikeuksia, luovuttamaan asemat kapitalistisille aineksille?

Ymmärtääkö Buharinin ryhmä, että luopuminen taistelusta oikeistopoikkeamaa vastaan merkitsee työväenluokan kavaltamista, vallankumouksen kavaltamista?

Ymmärtääkö Buharinin ryhmä, että voittamatta oikeistopoikkeamaa ja siihen sovittellevasti suhtautumista on mahdotonta voittaa edessämme olevia vaikeuksia, ja voittamatta näitä vaikeuksia me emme voi saavuttaa ratkaisevia menestyksiä sosialistisessa rakennustyössä?

Mikä arvo on kaiken tämän jälkeen viheliäisillä sanoilla Politbyroon kolmen jäsenen „siviiliteloituksesta“?

Ei, toverit, liberaalisella jaarittelulla „siviiliteloituksesta“ buharinilaiset eivät voi puoluetta säikäyttää. Puolue vaatii heiltä päättäväistä taistelua oikeistopoikkeamaa ja siihen sovittellevaa suhtautumista vastaan, taistelua samassa rivissä puolueemme Keskuskomitean muiden jäsenten kanssa. Puolue vaatii tätä Buharinin ryhmältä sitä varten, että voitaisiin helpottaa työväenluokan mobilisointia, murtaa luokkavihollisten vastarinta ja järjestää sosialistisen rakennustyömme vaikeuksien päättäväinen voittaminen.

Joko buharinilaiset täyttävät tämän puolueen vaatimuksen, ja silloin puolue tervehtii heitä, tai he eivät sitä tee, — ja silloin syyttäkööt itseään.

VI

JOHTOPÄÄTÖKSET

Siirryn johtopäätöksiin.

Esitän seuraavat ehdotukset:

1) On ennen kaikkea tuomittava Buharinin ryhmän kannanotot. On tuomittava tämän ryhmän kannanotot, jotka on esitetty sen julkilausumissa ja sen edustajain puheissa, katsoen, etteivät nuo kannanotot sovi yhteen puolueen linjan kanssa ja että ne käyvät täydellisesti yhteen oikeistopoikkeaman kannan kanssa.

2) Buharinin käymät kulissientakaiset neuvottelut Kamenevin ryhmän kanssa on tuomittava Buharinin ryhmän epälojaalisuuden ja ryhmäkuntalaisuuden kaikkein räikeimpänä ilmauksena.

3) Buharinin ja Tomskin harjoittama virkaeropolitiikka on tuomittava puoluekurin alkeellisimpienkin vaatimusten törkeänä rikkomisena.

4) Buharin ja Tomski on erotettava toimipaikoiltaan ja varoitettava heitä, että jos he tekevät pienimmänkään yrityksen olla alistumatta Keskuskomitean päätöksiin, niin Keskuskomitean on pakko erottaa heidät Politbyroon kokoonpanosta.

5) On ryhdyttävä toimenpiteisiin, ettei Politbyroon eri jäsenten ja varajäsenten kokouksissa pitämässä puheissa sallittaisi minkäänlaisia poikkeamia puolueen linjalta, Keskuskomitean ja sen elinten päätöksistä.

6) On ryhdyttävä toimenpiteisiin, että lehdistössä, sekä puolue- että neuvostolehdistössä, sekä sanoma- että aikakauslehdissä, noudatettaisiin täydell-

lisesti puolueen linjaa ja sen johtavien elinten päätöksiä.

7) Niitä vastaan, jotka yrittävät rikkoa puolueen, sen Keskuskomitean ja sen Politbyroon päätösten salaisuutta, on säädettävä erikoistoimenpiteitä aina Keskuskomiteasta ja puolueesta erottamiseen saakka.

8) Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean yhdistetyn täysistunnon päätöslauselma puolueen sisäisistä kysymyksistä on lähetettävä puolueen kaikille paikallisille järjestöille ja XVI konferenssin¹² edustajille julkaisematta niitä toistaiseksi lehdistössä.

Sellainen on minun käsittääkseni ulospääsy tilanteesta.

Eräät toverit vaativat tiukasti Buharinin ja Tomskin viipymätöntä erottamista Keskuskomitean Politbyroosta. En ole samaa mieltä näiden tovereiden kanssa. Minun mielestäni voidaan nykyään tulla toimeen ilman sellaista äärimmäistä toimenpidettä.

*Täydellisenä julkaistaan
ensi kertaa*

JOUKKOJEN KILPAILU JA TYÖINNOSTUKSEN NOUSU

Esipuhe J. Mikulinan kirjaseen

„Joukkojen kilpailu“

Tuskin voitaneen epäillä sitä, etteikö rakennustyömme eräs kaikkein tärkeimpiä, ellei kaikkein tärkein tosiasia olisi nykyisellä ajankohdalla miljoonaisten työläisjoukkojen voimakkaasti laajeneva kilpailu. Kokonaisten tehtaiden kilpailu äärettömän suuren maamme mitä erilaisimmilla kulmilla; kilpailu työläisten ja talonpoikien välillä; kilpailu kolhoosien ja neuvostotilojen välillä; näiden joukkoluontoisten tuotannollisten kilpailuhaasteiden varmistaminen työtätekevien erikoisissa sopimuksissa, — kaikki ne ovat sellaisia tosiasioita, jotka eivät jätä epäilystä siitä, etteikö joukkojen sosialistinen kilpailu olisi astunut jo voimaan.

Työtätekevien joukkojen voimakas tuotannollinen nousu on alkanut.

Kaikkein pahimpienkin epäilijöiden on nyt pakko se myöntää.

„Sosialismi ei sammuta kilpailua“, sanoo Lenin, „vaan päinvastoin luo ensi kerran mahdollisuuden soveltaa sitä todella laajasti, todella joukkomitassa, vetää työtätekevien enemmistö todella sellaisen työn areenalle, jossa se voi näyttää, mihin pystyy, panna kykynsä liikkeelle, nostaa esiin kykyjä, joita kansan keskuudessa on ehtymätön lähde ja joita kapi-

talismi on polkenut, kuristanut ja tukahduttanut tuhansin ja miljoonin“...

...„Vasta nyt voidaan tehdä laajasti, todella joukkoimitassa mahdolliseksi yritteliäisyyden, kilpailun ja rohkean aloitteellisuuden ilmaiseminen“... sillä „ensimmäisen kerran vuosisatoja vieraalle tehdyn työn jälkeen, riistäjien hyväksi tehdyn epävapaan työn jälkeen on nyt mahdollisuus tehdä työtä omaksi hyväkseen“...

...„Meidän tehtävämme on nyt, jolloin vallassa on sosialistinen hallitus, kilpailun järjestäminen“¹³.

Näitä Leninin ajatuksia piti lähtökohtanaan NKP(b):n XVI konferenssi, kun se antoi työläisille ja muille työtätekeville erikoisen vetoimuksen kilpailusta.

Eräät „toverit“ byrokraattien joukosta luulevat, että kilpailu on bolshevikkien nykyinen muoti ja sellaisena ollen se tulee „sesongin“ päätyttyä raukemaan. „Toverit“ byrokraattien joukosta tietenkään erehtyvät. Tosiasiallisesti kilpailu on kommunistinen menetelmä sosialismin rakentamisessa työtätekevien miljoonaisten joukkojen maksimaalisen aktiivisuuden pohjalla. Tosiasiallisesti kilpailu on se voimavipu, jonka avulla työväenluokan on vivuttava maan koko talous- ja kulttuurielämä sosialismin perustalle.

Toiset „toverit“ byrokraattien joukosta, jotka ovat pelästyneet kilpailun mahtavaa aaltoa, yrittävät luoda sille keinotekoisia puitteita, työntää sen takaisin, „keskittää“ kilpailuasian, supistaa sen laajuutta ja siten riistää siltä sen, mikä siinä on kaikkein tärkeintä — joukkojen **aloitteellisuuden**. Sanomattakin on selvää, että byrokraattien laskelmat eivät tule toteutumaan. Joka tapauksessa puolue tulee tekemään kaikkensa lyödäkseen ne pirstaleiksi.

Sosialistista kilpailua ei saa pitää kanslia-asiana. Sosialistinen kilpailu on joukkojen käytännöllisen vallankumouksellisen **itsekritiikin** ilmausta, joka nojautuu miljoonien työtätekevien luovaan **aloitteellisuuteen**. Jokainen, joka tieteen tai tietämättään jarruttaa tätä joukkojen itsekritiikkiä ja luovaa aloitteellisuutta, on heitettävä tieltä sivuun meidän suuren asiamme jarruttajana.

Byrokratismin vaara ilmenee konkreettisesti ennen kaikkea siinä, että se sitoo joukkojen tarmoa, aloitteellisuutta ja omatoimisuutta, se kahlehtii niitä valtavia reservejä, joita piilee meidän järjestelmämme uumenissa, työväenluokan ja talonpoikaiston uumenissa, se ei salli käyttää näitä reservejä taistelussa luokkavihollisiamme vastaan. Sosialistisen kilpailun tehtävä on siinä, että murretaan nuo byrokraattiset kahleet, avataan laaja toimikenttä joukkojen tarmon ja luovan aloitteellisuuden laajalle kehittämiselle, saadaan esiin järjestelmämme uumenissa piilevät valtavat reservit ja heitetään ne vaakalaudalle taistelussa luokkavihollisiamme vastaan niin maamme sisällä kuin myös sen ulkopuolella.

Toisinaan sosialistinen kilpailu sotketaan kilpataisteluun. Se on suuri virhe. Sosialistinen kilpailu ja kilpataistelu ovat kaksi aivan erilaista periaatetta.

Kilpataistelun periaatteena on **toisten tuho ja kuolessa**, toisten voitto ja herruus.

Sosialistisen kilpailun periaatteena on edelläkulkvien toverillinen **apu** jälkeensäjääneille yleisen nousun saavuttamiseksi.

Kilpataistelu puhuu: **nujerra jälkeensäjääneet pystyttääksesi oman herruutesi.**

Sosialistinen kilpailu puhuu: eräät työskentelevät huonosti, toiset hyvin ja kolmannet vieläkin paremmin, — saavuta parhaat ja saa aikaan yleinen nousu.

Täten muuten onkin selitettävissä se ennenkuulumaton tuotannollinen innostus, joka sosialistisen kilpailun tuloksena on vallannut työtätekevien miljoonaiset joukot. Sanomattakin on selvää, että kilpailutaistelu ei voi milloinkaan saada aikaan mitään tämän tapaista joukkojen innostusta.

Viime aikoina on lehdistössämme alkanut ilmestyä yhä useammin artikkeleja ja kirjoituksia kilpailusta. Kirjoitetaan kilpailun filosofiasta, kilpailun juurista, kilpailun mahdollisista tuloksista j.n.e. Mutta harvoin näkee sellaisia kirjoituksia, joissa annettaisiin edes jotenkin yhtenäinen kuva siitä, miten itse joukot toteuttavat kilpailua, kuva siitä, mitä työläisten miljoonaiset joukot tuntevat toteuttaessaan kilpailua ja allekirjoittaessaan sopimuksia, kuva siitä, että työläisjoukot pitävät kilpailuasiana omana sydämenasianaan. Ja asian tämä puoli on kuitenkin melle kilpailun mitä tärkein puoli.

Tov. J. Mikulinan kirjanen on mielestäni ensimmäinen yritys antaa yhtenäinen esitys kilpailun käytäntöä kuvaavasta aineistosta, joka kuvaa kilpailuasiana itse työtätekevien joukkojen asiana. Tämän kirjusen ansio on siinä, että se on yksinkertainen ja totuudenmukainen kertomus niistä suuren työn nousun syvimmistä prosesseista, jotka ovat sosialistisen kilpailun sisäisenä vieterinä.

Toukokuun 11 pnä 1929

„Pravda“ № 114,
toukokuun 29 pnä 1929

Allekirjoitus: J. Stalin

TOVERI FELIKS KON'ILLE

*Kopio Keskuskomitean Ivanovo-Voznesenskin alueen
aluebyroon sihteerille tov. Kolotiloville*

Tov. Kon!

Tov. Russovan kirjoituksen tov. Mikulinan kirjasta („Joukkojen kilpailu“) olen saanut. Minun huomautukseni sen suhteen:

1) Tov. Russovan arvostelu tekee liian yksipuolisen ja epäoikeudenmukaisen kirjoituksen vaikutuksen. Oletan mahdolliseksi, että kehrääjä Bardinaa ei ole olemassakaan ja että Zarjadessa ei ole kehräämöö. Oletan mahdolliseksi myöskin sen, että Zarjadjen tehdas „siivotaan kerran viikossa“. Voidaan myöntää, että jouduttuaan jonkun kertojan harhaanjohtamaksi tov. Mikulina on ehkä päästänyt kirjaseensa joukon pahoja epätarkkuuksia, ja se on tietysti pahaa ja anteeksiantamatonta. Mutta onko se pääasia? Määräytyyköhän kirjasen arvokkuus erinäisistä yksityiskohdista eikä sen yleisestä suunnasta? Aikamme kuuluisa kirjailija tov. Sholohov teki kirjassaan „Hiljainen Don“ joukon mitä pahimpia virheitä ja antoi suorastaan vääriä tietoja Syrtsovista, Podtjolkovista, Krivoshlykovista y.m., mutta seuraakohan siitä, että „Hiljainen Don“ on aivan kelvoton kirja ja että se pitää ottaa pois kaupasta?

Mikä on tov. Mikulinan kirjaseen ansio? Se, että kirjaneen tekee tunnetuksi kilpailuaatetta ja innoittaa lukijaa kilpailun hengellä. Siinä on asian ydin, eikä erinäisissä osittaisissa virheissä.

2) Mahdollista on, että minun tov. Mikulinan kirjaseen kirjoittamani esipuheen vuoksi arvostelijat odottivat tältä kirjaselta liian paljon ja jotain epätavallista ja nyt, petyttyään toiveissaan, ovat päättäneet rangaista siitä kirjaseen tekijää. Mutta se ei ole oikein eikä oikeudenmukaista. Tov. Mikulinan kirjaneen ei tietenkään ole tieteellinen teos. Tov. Mikulinan kirjaneen on kertomus joukkojen kilpailusta, kilpailun käytännöstä. Ja siinä kaikki. Se ei ole tov. Mikulinan syy, jos minun esipuheeni sai aikaan tästä hänen itse asiassa hyvin vaatimattomasta kirjaseesta liian liioitellun mielipiteen. Siitä ei saa rangaista kirjaseen tekijää eikä myöskään kirjaseen lukijoita ottamalla kirjaneen pois kaupasta. Kaupasta voidaan poistaa ainoastaan ei-neuvostollisuuntaiset, puoluevastaiset ja proletariaatinvastaiset teokset. Mitään puoluevastaisia ja epäneuvostollista tov. Mikulinan kirjaseessa ei ole.

3) Tov. Russova on erikoisen kiihdyksissään siitä, että tov. Mikulina „johti harhaan tov. Stalinin“. Ei voida olla arvostamatta huolenpitoa tov. Stalinista, jota tov. Russova tässä tapauksessa ilmaisee. Mutta siihen, tuohon huolenpitoon, ei minun nähdäkseni ole syytä.

Ensinnäkin, ei ole niinkään helppoa „johtaa harhaan tov. Stalinia“.

Toiseksi, en ollenkaan kadu, että lähetin esipuheen kirjallisuusmaailmassa tuntemattoman henkilön pie-

neen kirjaseen, sillä olen sitä mieltä, että huolimatta тов. Mikulinan kirjaseen erinäisistä ja ehkä pahoistakin virheistä siitä on työläisjoukoille suurta hyötyä.

Kolmanneksi, olen jyrkästi sitä vastaan, että esipuheilla varustettaisiin vain kirjallisuuden „ylimysten“, kirjallisuuden „nimien“ ja „suurmiesten“ y.m.s. kirjaset ja kirjat. Olen sitä mieltä, että meidän on aika luopua tuosta herraskaisesta tavasta nostaa jo muutenkin nostettuja kirjallisuuden „ylimyksiä“, joiden „suuruuden“ vuoksi joutuvat vaikeroimaan meidän nuoret, kenenkään tuntemattomat ja kaikkien unhoittamat kirjailijavoimat.

Meillä on satoja ja tuhansia nuoria kyvykkäitä ihmisiä, jotka pyrkivät kaikin voiminsa nousemaan alhaalta ylös, jotta voisivat antaa oman panoksensa rakennustyömme yleiseen aarreaittaan. Mutta heidän yrityksensä jäävät usein tuloksettomiksi, sillä kirjallisuuden „nimien“ omahyväisyys, eräiden laitostemme byrokraattisuus ja tunnottomuus sekä vihdoin heidän ikäkumppaniensa kateus (joka ei ole vielä muuttunut kilpailuksi) työntävät heidät tämän tästä takaisin. Eräs meidän tehtäviämme on siinä, että murretaan tuo oveton seinä ja annetaan toimikenttää nuorille voimille, joita on legioona. Minun esipuheeni kirjallisuusmaailmassa tuntemattoman tekijän pieneen kirjaseen on yritys ottaa askel tämän tehtävän ratkaisemisen suuntaan. Minä tulen edelleenkin antamaan esipuheita vain nuorten voimien, yksinkertaisten ja tuntemattomien tekijöiden koruttomiin ja vaatimattomiin kirjasiin. Mahdollista on, että eräitä virkarvon pokkuroijia ei sellainen tapa miellytä. Mutta

mitä se minulle kuuluu? Minä en yleensäkään pidä virka-arvon pokkuroijista...

4) Tovereiden ivanovo-vozesenskilaisten pitäisi mielestäni kutsua tov. Mikulina Ivanovo-Voznesenskiin ja „ottaa häntä korvasta“ niiden virheiden vuoksi, joita hän on tehnyt. Minä en ole lainkaan sitä vastaan, että tov. Mikulinalle annettaisiin hänen virheistään hyvä löylytys lehdissä. Mutta olen jyrkästi sitä vastaan, että hänet sysättäisiin pohjaan ja vedettäisiin risti tämän ehdottomasti kyvykkään kynäilijän yli.

Mitä tulee tov. Mikulinan kirjusen kaupasta poisottamiseen, niin tuo törkeä aie pitäisi mielestäni jättää „ilman seurauksia“.

Kommunistisin terveisin *J. Stalin*

Heinäkuun 9 pnä 1929

Julkaistaan ensi kertaa

UKRAINAN KOMMUNISTISELLE NUORISOLIITOLLE SEN KYMMENVUOTISPÄIVÄNÄ

Ukrainan leniniläiselle kommunistiselle nuorisoliitolle, joka on koeteltu kansalaissodan taisteluissa ja joka kehittää menestyksellisesti sosialistista kilpailua ja osallistuu aktiivisesti Ukrainan sosialistisen kulttuurin rakennustyöhön, — sen kymmenvuotispäivänä tulinen tervehdys.

J. Stalin

Moskova, heinäkuun 10 p:nä 1929

„Pravda“ № 157,
heinäkuun 12 p:nä 1929

MERKINTÄ RISTEILIJÄ „TSHERVONA UKRAINAN“ LAIVAKIRJAAN

Kävin „Tshervona Ukraina“ risteilijällä. Olin läsnä taideharrastelun illanvietossa.

Yleinen vaikutelma: mainiota väkeä, rohkeita ja sivistyneitä tovereita, jotka ovat valmiit kaikkeen meidän yhteisen asiamme hyväksi.

Miellyttävää on olla tekemisissä tällaisten tovereiden kanssa. Mieluista on taistella vihollisia vastaan tällaisten soturien riveissä. Tällaisten tovereiden kanssa voidaan voittaa riistäjien ja sortajien koko maailma.

Toivon teille menestystä, ystäväni „Tshervona Ukrainassa“!

J. Stalin

Heinäkuun 25 pnä 1929

*Sanomalehti „Krasnyi Tshernomorets“
(Sevastopol) № 260,
marraskuun 7 pnä 1929*

SUUREN MURROKSEN VUOSI

Lokakuun XII vuosipäiväksi

Kulunut vuosi on ollut suuren **murroksen** vuosi kaikilla sosialistisen rakennustyön rintamilla. Tämä murros on käynyt ja käy edelleenkin sosialismin päättäväisen **hyökkäyksen** merkeissä kaupungin ja maaseudun kapitalistisia aineksia vastaan. Tämän hyökkäyksen luonteenomainen erikoisuus on se, että se on jo antanut meille useita ratkaisevia **menestyksiä** kansantaloutemme sosialistisen uudestirakentamisen (rekonstruktion) perusaljoilla.

Tästä seuraa, että puolue osasi tarkoituksenmukaisesti käyttää perääntymistämme uuden talouspolitiikan ensi vaiheissa järjestääkseen sitten, sen seuraavissa vaiheissa, **käänte**n ja suorittaakseen **menestyksellisen hyökkäyksen** kapitalistisia aineksia vastaan.

Uutta talouspolitiikkaa käytäntöön otettaessa Lenin sanoi:

„Me peräännyimme nyt, ikään kuin peräännyimme taaksepäin, mutta me teemme sen perääntyäksemme aluksi ja ottaaksemme sitten vauhtia sekä harpataksemme voimakkaammin eteenpäin. Vain tällä yhdellä ehdolla me peräännyimme taaksepäin toteuttaessamme uutta talouspolitiikkaamme... aloittaaksemme perääntymisen jälkeen mitä itsepintaisimman hyökkäyksen eteenpäin“ (XXVII osa, s. 361—362).

Kuluneen vuoden tulokset ovat ilmeisenä todistuksena siitä, että puolue täyttää työssään menestyksellä tätä Leninin ratkaisevaa ohjetta.

* * *

Jos katsomme kuluneen vuoden tuloksia taloudellisen rakennustyön alalla, jolla on meille ratkaiseva merkitys, niin hyökkäyksemme **menestykset** tällä rintamalla, **saavutuksemme** kuluneena vuotena voidaan sisällyttää kolmeen peruskohtaan.

I

TYÖN TUOTTAVAISUUDEN ALALLA

Tuskinpa voidaan asettaa epäilyn alaiseksi sitä, että yksi kaikkein tärkeimpiä tosiasioita rakennustyössämme viime vuoden aikana on se tosiasia, että meidän on onnistunut saada aikaan **ratkaiseva käänne** työn tuottavaisuuden alalla. Tämä käänne ilmeni työväenluokan miljoonajoukkojen **luovan aloitteellisuuden** ja valtavan **työinnostuksen** kehittymisessä sosialistisen rakennustyön rintamalla. Se on ensimmäinen **perussaavutuksemme** kuluneen vuoden aikana.

Joukkojen luovan aloitteellisuuden ja työinnostuksen kehittämistä on kannustettu kolmella peruslinjalla:

a) taistelussa byrokratismia vastaan, joka kahtlehtii joukkojen aloitteellisuutta ja aktiivisuutta työssä — **itsekritiikin** avulla;

b) taistelussa lorvailijoita ja proletaarisen työkurin hajoittajia vastaan — **sosialistisen kilpailun** avulla;

c) taistelussa rutiinia ja piintyneisyyttä vastaan tuotannossa — keskeytymättömän työviikon järjestämisen avulla.

Tuloksena meillä on mitä suurin saavutus työn rintamalla työväenluokan miljoonajoukkojen työinnostuksen ja keskinäisten haasteiden muodossa valtavan maamme kaikilla ääriillä. Ja tämän saavutuksen merkitys on todella arvaamaton, sillä vain miljoonajoukkojen työinnostus voi turvata sen työn tuottavuuden yhä edistyvän kasvun, jota ilman ei sosialismin lopullista voittoa kapitalismista meidän maassamme voida ajatellakaan.

„Työn tuottavuus“, sanoo Lenin, „on loppujen lopuksi kaikkein tärkeintä, pääasia uuden yhteiskuntajärjestelmän voitolle. Kapitalismi on luonut sellaisen työn tuottavuuden, jommoista ei maaorjuuden aikana tunnettu. Kapitalismi voidaan lopullisesti voittaa ja tulee lopullisesti voitetuksi sillä, että sosialismi luo uuden, paljoo korkeamman työn tuottavuuden“ (XXIV osa, s. 342).

Tämän perusteella Lenin on sitä mieltä, että:

„Meidän täytyy tulla sen työinnostuksen, sen työtahdon, sen sitkeyden läpitunkemiksi, josta nyt riippuu työläisten ja talonpoikain mitä nopein pelastus, kansantalouden pelastus“ (XXV osa, s. 477).

Sellainen on tehtävä, jonka Lenin asetti puolueelle.

Kulunut vuosi on osoittanut, että puolue täyttää menestyksellisesti tätä tehtävää voittaen päättäväisesti tällä tiellä olevat vaikeudet.

Siten on asianlaita ensimmäisen tärkeän saavutuksen suhteen, jonka puolue on kuluneena vuotena saavuttanut.

II

TEOLLISUUDEN RAKENTAMISEN ALALLA

Erottamattomassa yhteydessä tämän puolueemme ensimmäisen saavutuksen kanssa on sen toinen saavutus. Tämä puolueen toinen saavutus on se, että me olemme kuluneen vuoden aikana saaneet pääpiirteissään suotuisasti ratkaistuksi **kysymyksen varojen kasaantumisesta** raskaan teollisuuden perusrakennustöitä varten, olemme ottaneet **joudutetun vauhdin** tuotantovälineiden tuotannon kehittämässä ja luoneet edellytykset maamme muuttamiselle **metallimaaksi**.

Tässä on toinen **perussaavutuksemme** kuluneen vuoden aikana.

Kevyen teollisuuden probleemi ei ole erikoisen vaikea. Sen olemme jo ratkaisseet joku vuosi sitten. Vaikeampi ja tärkeämpi on raskaan teollisuuden probleemi.

Vaikeampi, koska se vaatii valtavia sijoituksia, eikä raskas teollisuus, kuten teollisessa suhteessa takapajuisten maiden historia osoittaa, selviydy ilman hyvin suuria pitkäaikaisia lainoja.

Tärkeämpi, sillä ilman raskaan teollisuuden kehittämistä me emme voi rakentaa minkäänlaista teollisuutta, emme voi suorittaa mitään teollistamista.

Ja kun meillä ei ole ollut eikä ole pitkäaikaisia lainoja eikä edes jossain määrin pitkäaikaista luottoakaan, käy probleemin **kärkevyys** meille selvääkin selvemmäksi.

Tämä juuri onkin lähtökohtana **kaikkien** maiden kapitalisteille, kun he kieltäytyvät antamasta meille

lainoja ja luottoa luullen, että me emme selviydy omin voimin kasaantumisprobleemista, epäonnistumme raskaan teollisuuden uudestirakentamiskysymyksessä ja meidän on pakko mennä heidän luokseen kumaruksille, velkaorjuuteen.

Mutta mitä sanovat meille tässä suhteessa kuluneen vuoden tulokset? Kuluneen vuoden tulosten merkitys on siinä, että ne lyövät rikki herrojen kapitalistien laskelmat.

Kulunut vuosi on näyttänyt, että huolimatta Neuvostoliiton julkisesta ja salaisesta finanssisaarrosta me emme ole menneet kapitalisteille velkaorjuuteen ja olemme ratkaisseet menestyksellisesti omin voimin kasaantumisprobleemin laskien perustuksen raskaalle teollisuudelle. Sitä eivät nyt voi kieltää edes työväenluokan pahimmatkaan viholliset.

Ja todellakin, ensinnäkin, kun pääomasijoitukset suurteollisuuteen tekivät kuluneena vuonna yli 1.600 miljoonaa ruplaa, josta määrästä noin 1.300 miljoonaa ruplaa meni raskaaseen teollisuuteen, ja pääomasijoitukset suurteollisuuteen tänä vuonna tekevät yli 3.400 miljoonaa ruplaa, mistä yli 2.500 miljoonaa ruplaa menee raskaaseen teollisuuteen; toiseksi, kun suurteollisuuden kokonaistuotanto lisääntyi viime vuonna 23 prosentilla, siihen luettu raskaan teollisuuden tuotanto 30 prosentilla, ja suurteollisuuden kokonaistuotannon täytyy kuluvana vuotena kasvaa 32 prosentilla, siihen luettu raskaan teollisuuden tuotanto 46 prosentilla,— niin eikö ole selvää, että kasaantumisprobleemi raskaan teollisuuden rakentamiseksi ei tuota meille enää voittamattomia vaikeuksia.

Miten voidaan asettaa epäilyksen alaiseksi se, että me kuljemme joudutetuin askelin eteenpäin raskaan teollisuutemme kehittämisen alalla, sivuuttaen entisen vauhdin ja jättäen taaksemme „ammoisen“ takapajuisuutemme?

Voidaanko kaiken sanotun jälkeen ihmetellä sitä, että viisivuotissuunnitelman ennakoarvelut kuluneeseen vuoteen nähden täyttyivät yli odotuksen ja että viisivuotissuunnitelman optimaalinen variantti, jota porvarilliset kynäniekat pitivät „saavuttamattomana haaveena“ ja joka saattoi meidän oikeisto-opportunistimme (Buharinin ryhmän) kauhun valtaan, on todellisuudessa muuttunut viisivuotissuunnitelman minimaaliseksi variantiksi?

„Venäjän pelastuksena“, sanoo Lenin, „ei ole ainoastaan hyvä sato talonpoikaistaloudessa,— se on vielä vähän,— eikä ainoastaan se, että kulutustavaroita talonpoikaistolle tuottava kevyt teollisuus on hyvässä kunnossa,— sekin on vielä vähän,— meille on välttämätön myös raskas teollisuus... Ilman raskaan teollisuuden pelastamista, ilman sen kuntoonpalauttamista me emme voi rakentaa minkäänlaista teollisuutta, ja ilman sitä me yleensä joudumme perikatoon itsenäisenä maana... Raskas teollisuus tarvitsee valtion apurahoja. Ellemme niitä löydä, niin me tuhoudumme sivistysvaltiona—puhumattakaan sosialistisesta valtiosta“ (XXVII osa, s. 349).

Näin jyrkästi Lenin muotoilee kasaantumisprobleemin ja puolueen tehtävän raskaan teollisuuden rakentamisessa.

Kulunut vuosi on osoittanut, että puolue selviytyy menestyksellisesti tästä tehtävästä voittaen päättäväisesti kaikki vaikeudet tällä tiellä.

Tämä ei tietenkään merkitse sitä, että teollisuudella ei enää tule olemaan suuria vaikeuksia. Raskaan teollisuuden rakentamistehtävä ei riipu vain kasaantu-

misprobleemista. Se riippuu vielä kaaderiprobleemista, probleemista, joka koskee:

a) kymmenien tuhansien neuvostomielisten tekniikkojen ja spesialistien **mukaanvetämistä** sosialistiseen rakennustyöhön ja

b) uusien punaisten tekniikkojen ja punaisten spesialistien **valmistamista** työväenluokan riveistä.

Jos kasaantumisprobleemi voidaan pääasiassa katsoa ratkaistuksi, niin kaaderiprobleemi odottaa vielä ratkaisuaan. Ja kaaderiprobleemi on nyt, teollisuuden teknillisen uudestirakentamisen aikana, sosialistisen rakennustyön ratkaiseva probleemi.

„Tärkein, mitä meiltä puuttuu“, sanoo Lenin, „on kulttuuri, taito hallita... Taloudellisesti ja poliittisesti **uusi talouspolitiikka** takaa meille täydellisesti mahdollisuuden sosialistisen talouden perustan rakentamiseen. Kysymys on „vain“ proletariaatin ja sen etujoukon kulttuurivoimista“ (XXVII osa, s. 207).

Ilmeisesti tässä on ennen kaikkea puhe „**kulttuuri-voimien**“ probleemista, kaaderien probleemista taloudellista rakennustyötä varten yleensä ja teollisuuden rakennustyötä ja johtamista varten erikoisesti.

Mutta tästä seuraa, että huolimatta mitä suurimmista saavutuksista varojen kasaantumisen alalla, joilla saavutuksilla on oleellinen merkitys raskaalle teollisuudelle, ei raskaan teollisuuden rakentamisprobleemia voida katsoa täysin ratkaistuksi ennen kuin kaaderiprobleemi tulee ratkaistuksi.

Tästä johtuu puolueen tehtävä — on käytävä suoraan käsiksi kaaderiprobleemiin ja valloitettava tämä linnoitus hinnalla millä hyvänsä.

Siten on asianlaita toisen saavutuksen suhteen, jonka puolue on kuluneena vuotena saavuttanut.

III

MAATALOUDEN RAKENTAMISEN ALALLA

Lopuksi puolueen kolmannesta saavutuksesta kulu-
neena vuotena, joka saavutus on elimellisessä yhtey-
dessä kahden ensimmäisen saavutuksen kanssa. Kysy-
mys on **perinpohjaisesta käänteestä** maanviljelyksemme
kehityksessä pienestä ja takapajuisesta **yksilöllisestä**
taloudesta suureen ja edistyneimpään **kollektiiviseen**
maanviljelykseen, yhteiseen maanmuokkaukseen, kone-
ja traktoriasemiin, artteleihin ja kolhooseihin, jotka
nojautuvat uuteen tekniikkaan, ja vihdoin jättiläis-
mäisiin neuvostotiloihin, jotka ovat varustetut sadoilla
traktoreilla ja kombaineilla.

Puolueen saavutus tällä alalla on se, että meidän
on onnistunut **kääntää** talonpoikaiston perusjoukot
monilla alueilla vanhalta, **kapitalistiselta** kehitystieltä,
josta hyötyy vain kourallinen kapitalistipohattoja,
samalla kun talonpoikain valtavan enemmistön on
pakko köyhtyä ja kitua kurjuudessa,— uudelle, **sosia-**
listiselle kehitystielle, joka tunkee syrjään kapitalisti-
pohatat, mutta aseistaa keskitalonpojat ja maalaisköy-
hällistön uudella tavalla, aseistaa heidät uusilla
työvälineillä, aseistaa traktoreilla ja maatalouskoneilla,
antaakseen heille mahdollisuuden päästä kurjuudesta
ja kulakkien ikeestä yhteisen, kollektiivisen maan-
viljelyn leveälle tielle.

Puolueen saavutus on siinä, että meidän on onnis-
tunut järjestää tämä **perinpohjainen käänne** itse
talonpoikaiston syvissä riveissä ja johtaa mukamme
maalaisköyhällistön ja keskitalonpoikien laajat joukot,

uskomattoman suurista vaikeuksista huolimatta, huolimatta hurjasta vastarinnasta kaikkien ja kaikenlaisten mustien voimien taholta, kulakeista ja papeista poroporvareihin ja oikeisto-opportunisteihin saakka.

Tässä muutamia numeroita.

Vuonna 1928 oli neuvostotilojen kylvöala 1.425 tuhatta hehtaaria ja viljakasvien tavaratuotanto yli 6 miljoonaa sentneriä (yli 36 miljoonaa puutaa), kolhoosien kylvöala oli 1.390 tuhatta hehtaaria ja viljakasvien tavaratuotanto noin $3\frac{1}{2}$ miljoonaa sentneriä (yli 20 miljoonaa puutaa).

Vuonna 1929 oli neuvostotilojen kylvöala 1.816 tuhatta hehtaaria ja viljakasvien tavaratuotanto noin 8 miljoonaa sentneriä (noin 47 miljoonaa puutaa), kolhoosien kylvöala 4.262 tuhatta hehtaaria ja viljakasvien tavaratuotanto noin 13 miljoonaa sentneriä (noin 78 miljoonaa puutaa).

Tulevan vuoden 1930 aikana tulee neuvostotilojen kylvöala kontrollinumeroiden mukaan nähtävästi olemaan 3.280 tuhatta hehtaaria ja viljakasvien tavaratuotanto 18 miljoonaa sentneriä (noin 110 miljoonaa puutaa), kolhoosien kylvöala tulee olemaan varmasti 15 miljoonaa hehtaaria ja viljakasvien tavaratuotanto noin 49 miljoonaa sentneriä (noin 300 miljoonaa puutaa).

Toisin sanoen, tulevana vuotena 1930 neuvostotilojen ja kolhoosien viljakasvien tavaratuotanto tulee olemaan yli 400 miljoonaa puutaa, s.o. yli 50 prosenttia koko maatalouden viljakasvien tavaratuotannosta (tavaravaihto maaseudun ulkopuolella).

On myönnettävä, että sellaista myrskyistä kehitysnopeutta ei tunne edes meidän yhteiskunnallistettu

suurteollisuutemmekaan, jonka kehitysnopeudelle on yleensä ominaista suuri vauhti.

Selvää on, että meidän nuorella sosialistisella (kolhoosien ja neuvostotilojen) suurmaanviljelyksellämme on suuri tulevaisuus, että se tulee näyttämään ihmeitä kasvun alalla.

Tämän ennenkuulumattoman menestyksen kolhoosirakennustyön alalla selittävät useat syyt, joista olisi pantava merkille ainakin seuraavat.

Se saa selityksensä ennen kaikkea siitä, että puolue on noudattanut leniniläistä joukkojen kasvattamisen politiikkaa lähentäen talonpoikaisjoukkoja johdonmukaisesti kolhooseihin juurruttamalla osuustoimintaa ja osuustoiminta-aatetta. Se saa selityksensä siitä, että puolue on käynyt menestyksellistä taistelua sekä niitä vastaan, jotka ovat koettaneet juosta liikkeen edelle ja dekretoida kolhoosien kehitystä („vasemmistolaiset“ fraasiniekat), että niitä vastaan, jotka ovat pyrki-neet kiskomaan puoluetta takaisin ja jäämään liikkeen häntäpäähän (oikeistolaiset tomppelit). Ilman tällaista politiikkaa ei puolue olisi voinut muuttaa kolhoosiliikettä itse talonpoikien todelliseksi joukkoliik-keeksi.

„Kun Pietarin proletariaatti ja Pietarin varuskunnan sotilaat ottivat käsiinsä vallan“, sanoo Lenin, „niin he tiesivät varsin hyvin, että rakennustyö maaseudulla kohtaa suuria vaikeuksia, että tässä täytyy kulkea asteittaisemmin, että olisi mitä suurinta tyhmyyttä yrittää dekreeteillä, lakisäädöksillä saattaa voimaan maan yhteismuokkausta, että siihen voisi lähteä mitätön määrä tietoisia talonpoikia, mutta talonpoikien valtava enemmistö ei asettaisi tätä tehtävää. Ja tämän vuoksi me rajoitumme siihen, mikä oli ehdottomasti välttämätöntä vallankumouksen kehityksen etujen kannalta: ei saa missään tapauksessa kiirehtiä joukkojen

kehityksen edelle, vaan on odotettava, kunnes näiden joukkojen omasta kokemuksesta, niiden omasta taistelusta kasvaa liike eteenpäin“ (XXIII osa, s. 252).

Kun puolue on saanut kolhoosirakennustyön rintamalla mitä suurimman voiton, on se tapahtunut siksi, että se on tarkoin seurannut tätä Leninin taktillista ohjetta.

Toiseksi, tämä tavaton menestys maataloudellisessa rakennustyössä saa selityksensä siitä, että Neuvostovalta on oikein ottanut huomioon sen, että talonpoikaisto tarvitsee yhä enemmän uutta kalustoa, uutta tekniikkaa, että se on oikein ottanut huomioon talonpoikaiston aseman toivottomuuden maanmuokkauksen vanhojen muotojen vallitessa ja tämän kaiken huomioonottaen järjestänyt sille ajoissa avun maanviljelyskoneiden vuokra-asemien, traktorikolonien, kone- ja traktoriasemien muodossa, maan yhteismuokkauksen järjestämisen muodossa, juurruttamalla kolhooseja sekä vihdoin auttamalla kaikin puolin talonpoikaistaloutta neuvostotilojen voimilla.

Ensi kerran on ihmiskunnan historiassa maailmaan ilmestynyt sellainen valta, Neuvostojen valta, joka on käytännössä todistanut haluavansa ja kykenevänsä antamaan talonpoikaiston työtätekeville joukoille järjestelmällistä ja jatkuvaa tuotannollista apua.

Eikö ole selvää, että talonpoikaiston työtätekevät joukot, jotka ovat ammoisista ajoista kärsineet kaluston puutetta, eivät ole voineet olla tarttumatta tähän apuun astumalla kolhoosiliikkeen uralle?

Ja voidaanko ihmetellä sitä, että työläisten vanhaa tunnusta: „katse maaseutuun päin“ tulee nähtävästi

tästä lähtien täydentämään kolhoositalonpoikain uusi tunnus: „katse kaupunkiin päin“?

Vihdoin, tämä tavaton menestys kolhoosirakennustyön alalla saa selityksensä siitä, että tämän tehtävän ovat ottaneet käsiinsä maamme eturivin työläiset. Tarkoitin työläisprikaateja, joita on kymmenittäin ja sadoittain levinnyt maamme tärkeimmillä alueilla. On myönnettävä, että kaikista olevista ja mahdollisista kolhoosiliikkeen propagandisteista ovat työläispropagandistit parhaita propagandisteja talonpoikaisjoukkojen keskuudessa. Mitä ihmeellistä voi olla siinä, että työläisten on onnistunut saada talonpojat vakuuttaneiksi kollektiivisen suurtalouden paremmuudesta pieneen yksilötalouteen verrattuna, varsinkin kun olemassaolevat kolhoosit ja neuvostotilat ovat havainnollisena esimerkkinä, joka kuvaa tätä paremmuutta?

Sellaisella pohjalla on syntynyt meidän saavutuksemme kolhoosirakennustyön alalla, saavutus, joka on mielestäni tärkein ja ratkaisevin kaikista viime vuosien saavutuksista.

„Tieteen“ vastaväitteet 40—50 tuhannen hehtaarin suurviljatehtaiden järjestämisen mahdollisuutta ja tarkoituksenmukaisuutta vastaan ovat luhistuneet ja hajonneet kuin tuhka tuuleen. Käytäntö on kumonnut „tieteen“ vastaväitteet osoittaen vielä kerran, että ei vain käytännön ole otettava oppia „tieteeltä“, vaan että ei olisi haitaksi, jos „tiedekin“ ottaisi oppia käytännöltä.

Kapitalistisissa maissa eivät suuret viljatehdasjättiläiset menesty. Mutta meidän maamme on sosialistinen maa. Tätä „pientä“ eroa ei saa unohtaa.

Siellä, kapitalistimaissa, ei voida järjestää suurta viljatehdasta ostamatta useita maapalstoja tai maksamatta absoluuttista maakorkoa, mikä ei voi olla rasittamatta tuotantoa suunnattomilla menoilla, sillä siellä vallitsee maan yksityisomistus. Meillä sitävastoin ei ole absoluuttista maakorkoa eikä maapalstojen ostoa eikä myyntiä, mikä ei voi olla luomatta suotuisia ehtoja suuren viljatalouden kehitykselle, sillä meillä ei ole maan yksityisomistusta.

Siellä, kapitalistimaissa, on suurten viljatalouksien tarkoituksena hankkia enimmäismäärä voittoa tai ainakin sellaista voittoa, joka vastaa niin sanottua keskinkertaista voitonormia, mitä ilman, yleensä puhuen, pääomalla ei ole halua puuttua viljatalouden järjestämiseen. Meillä sitävastoin suuret viljataloudet, jotka samalla ovat valtion talouksia, eivät tarvitse kehittyäkseen enimmäismäärää voittoa eikä keskinkertaista voitonormia, vaan ne voivat tyytyä vähimmäisvoittoon ja joskus tulla toimeen kokonaan ilman voittoa, mikä taas luo suotuisat ehdot suuren viljatalouden kehittämiseksi.

Ja lopuksi, kapitalismin vallitessa suurille viljatalouksille ei ole tarjolla erikoista edullista luottoa eikä erikoisia helpotuksia veroihin nähden, kun taas neuvostojärjestelmän vallitessa, jonka tarkoituksena on sosialistisen sektorin tukeminen, tällaisia helpotuksia on ja tulee olemaan.

Kaiken tämän on kunnianarvoisa „tiede“ unohtanut.

Luhistuneet ja hajonneet kuin tuhka tuuleen ovat myös oikeisto-oppoportunistien (Buharinin ryhmän) väitteet siitä, että:

a) talonpojat eivät lähde kolhoosiin,

b) kolhoosien kehittämisen joudutettu vauhti voi vain aiheuttaa joukkomitassa ilmenevää tyytymättömyyttä sekä talonpoikaiston ja työväenluokan välisen liittyhteyden purkautumisen,

c) sosialistisen kehityksen „valtatieinä“ maaseudulla eivät ole kolhoosit, vaan osuustoiminta,

d) kolhoosien kehittäminen ja hyökkäys maaseudun kapitalistisia aineksia vastaan voi jättää maan ilman viljaa.

Kaikki tuo vanha porvarillis-liberaalinen roju on luhistunut ja hajonnut kuin tuhka tuuleen.

Ensinnäkin, talonpojat ovat lähteneet kolhooseihin, ovat lähteneet kokonaisin kylin, kunnittain, piireittäin.

Toiseksi, kolhoosijoukkoliike ei heikennä, vaan lujittaa liittyhteyttä antaen sille uuden, tuotannollisen perustan. Nyt sokeatkin näkevät, että vaikka talonpoikaiston perusjoukoissa lieneekin jonkinlaista vakavaa tyytymättömyyttä, niin se ei koske Neuvostovallan kolhoosipoliittikkaa, vaan sitä, että Neuvostovalta ei ehdi kolhoosiliikkeen kasvun mukana koneiden ja traktoreiden hankkimisessa talonpojille.

Kolmanneksi, kiista maaseudun sosialistisen kehityksen „valtatiestä“ on skolastista kiistaa, Eichenwaldin ja Slepkin tyypisten nuorten pikkuporvarillisten liberaalien arvon mukaista. Selvää on, että niin kauan kun ei ollut joukkoluontoista kolhoosiliikettä, „valtatieinä“ olivat alemmat osuustoimintamuodot, varustelu- ja myyntiosuuskunnat, mutta kun näyttämölle astui osuustoiminnan korkein muoto, sen kolhoosimuoto, niin viimeainitusta tuli kehityksen „valtatie“.

Maaseudun sosialistisen kehityksen valtatie, puhuaksemme ilman lainausmerkkejä, muodostaa Leninin osuustoimintasuunnitelma, joka käsittää maatalousosuustoiminnan kaikki muodot, alimmista (varustelu- ja myyntiosuuskunnista) ylimpiin (tuotannollis-kolhoosi-) muotoihin asti. Kolhoosien asettaminen osuustoiminnan **vastakohdaksi** merkitsee leninismin pilkkaamista ja oman tietämättömyytensä tunnustamista.

Neljänneksi, nyt näkevät sokeatkin, että ilman hyökkäystä maaseudun kapitalistisia aineksia vastaan sekä ilman kolhoosi- ja neuvostotilaliikkeen kehittämistä meillä ei nyt olisi niitä ratkaisevia menestyksiä viljanhankinnoissa, joita olemme kuluvana vuonna saavuttaneet, eikä myöskään niitä kymmenien miljoonien puutien koskemattomia viljavarastoja, jotka ovat jo kerääntyneet valtion käsiin.

Enemmänkin, voidaan varmuudella sanoa, että kolhoosi- ja neuvostotilaliikkeen kasvun ansiosta me olemme lopullisesti pääsemässä tai olemme jo päässeet viljapulasta. Ja kun kolhoosien ja neuvostotilojen kehitys käy joudutettua vauhtia, niin ei ole syytä epäillä sitä, etteikö meidän maastamme kolmisen vuoden kuluttua tule maailman eräs viljarikkaimpia maita, ellei kaikkein viljarikkain maa.

Mitä uutta on nykyisessä kolhoosiliikkeessä? Uutta ja ratkaisevaa nykyisessä kolhoosiliikkeessä on se, että talonpojat eivät liity kolhooseihin yksityisinä ryhminä, niinkuin ennen, vaan kokonaisina kylinä, kunnittain, piireittäin, vieläpä piirikunnittainkin.

Ja mitä se merkitsee? Se merkitsee, että **kolhoosiin on lähtenyt keskitalonpoika**. Tässä on perusta

sille maatalouden kehityksen perinpohjaiselle murrokselle, joka on Neuvostovallan tärkein saavutus kuluneena vuotena.

Se trotskilaisuuden menshevistinen „käsitys“, että työväenluokka ei kykene saamaan talonpoikaiston perusjoukkoja mukaansa sosialistiseen rakennustyöhön, luhistuu ja särkyä säpäleiksi. Nyt jo sokeatkin näkevät, että keskitalonpoika on kääntynyt kolhoosien puolelle. Nyt on kaikille selvää, että teollisuuden ja maatalouden viisivuotissuunnitelma on sosialistisen yhteiskunnan valmiiksi rakentamisen viisivuotissuunnitelma, että henkilöillä, jotka eivät usko sosialismin valmiiksi rakentamisen mahdollisuuteen maassamme, ei ole oikeutta tervehtiä viisivuotissuunnitelmaamme.

Kapitalismin Neuvostoliittoon palauttamisesta haaveilevien kaikkien maiden kapitalistien viimeinen toivo, „yksityisomistuksen pyhä periaate“, luhistuu ja hajoaa tomuksi. Talonpojat, joita he pitävät aineena, jolla lannoitetaan maaperä kapitalismia varten, hylkäävät joukoittain „yksityisomistuksen“ ylistetyn lipun ja siirtyvät kollektivismiin raiteille, sosialismin raiteille. Luhistuu viimeinen toivo kapitalismin palauttamisesta.

Tämä muuten selittääkin maamme kapitalististen aineiden epätoivoiset yritykset nostaa vanhan maailman kaikki voimat eteenpäin hyökkäävää sosialismia vastaan, yritykset, jotka johtavat luokkataistelun kärjistymiseen. Pääoma ei halua „kasvaa“ sosialismin.

Siten on selitettävissä myöskin se kiukkuinen ulvonta bolshevismia vastaan, minkä viime aikoina

ovat nostaneet pääoman kahlekoirat, kaikenlaiset Struвет ja Hessenit, Miljukovit ja Kerenskit, Danit ja Abramovitshit. Todellakin, se ei ole leikin asia: katoaa viimeinen toivo kapitalismin palauttamisesta.

Mistä muusta voi tuo luokkaviihollisten hurja kiukku ja tuo pääoman lakeijain vimmuttu ulvonta olla todistuksena kuin siitä, että puolue on todella saanut ratkaisevan voiton sosialistisen rakennustyön vaikeimmalla rintamalla?

„Vain siinä tapauksessa“, sanoo Lenin, „että meidän onnistuu käytännössä osoittaa talonpojille maan yhteisen, kollektiivisen, osuustoiminnallisen, arttelina viljelemisen edut, ainoastaan siinä tapauksessa, että meidän onnistuu osuustoiminnallisten ja arttelitalouksien avulla auttaa talonpoikaa, vain silloin valtiovaltaa käsissään pitävä työväenluokka saa todella todistetuksi talonpojalle olevansa oikeassa ja todella saa pysyvästi ja todenteolla puolelleen monimiljoonaisen talonpoikaisjoukon“ (XXIV osa, s. 579).

Näin asettaa Lenin kysymyksen monimiljoonaisen talonpoikaiston työväenluokan puolelle saamisen teistä, talonpoikaiston siirtämisen teistä kolhoosirakennustyön raiteille.

Kulunut vuosi on osoittanut, että puolue suoriutuu menestyksellisesti tästä tehtävästä voittaen päättäväisesti kaikki ja kaikenlaiset vaikeudet tällä tiellä.

„Keskitalonpoikaisto“, sanoo Lenin, „tulee kommunistisessa yhteiskunnassa olemaan meidän puolellamme vasta silloin, kun me helpotamme ja parannamme sen taloudellisia ehtoja. Jos voisimme huomenna antaa 100 tuhatta ensiluokkaista traktoria, varustaa ne bensinillä, hankkia niille kuljettajat (te tiedätte hyvin, että toistaiseksi se on haavetta), niin keskitalonpoika sanoisi: „minä kannatan kommuuniala“ (s.o. kommunismia). Mutta sitä varten, jotta tämä voitaisiin tehdä, on ensin voitettava kan-

sainvälinen porvaristo, pakoitettava se antamaan meille nämä traktorit tahi kohotettava oma tuotantokykymme sellaiselle tasolle, että kykenemme itse niitä tuottamaan. Vain näin tulee tämä kysymys oikein asetetuksi" (XXIV osa, s. 170).

Näin asettaa Lenin kysymyksen keskitalonpojan teknillisen uudestiaseistamisen teistä, niistä teistä, joiden kautta hänet saadaan kommunismin puolelle.

Kulunut vuosi on osoittanut, että puolue suoriutuu menestyksellisesti tästäkin tehtävästä. Tunnettua on, että lähestyvän vuoden 1930 keväällä meidän vainioillamme tulee olemaan yli 60 tuhatta traktoria, vuoden kuluttua tämän jälkeen — yli 100 tuhatta traktoria ja vielä kahden vuoden kuluttua — yli 250 tuhatta traktoria.

Meillä on nyt mahdollisuuksia muuttaa ylittäenkin todellisuudeksi se, mitä joku vuosi sitten pidettiin „haaveena“.

Siinä on syy siihen, miksi keskitalonpoika on kääntynyt „kommuunian“ puolelle.

Siten on asianlaita puolueen kolmannen saavutuksen suhteen.

Sellaiset ovat puolueen tärkeimmät saavutukset kuluneena vuotena.

JOHTOPÄÄTÖKSET:

Me kuljemme täydellä höyryllä teollistamisen tietä — sosialismiin, jättäen taaksemme vuosisataisen „venäläisen“ takapajuisuutemme.

Meistä tulee metallin maa, autojen ja traktoreiden maa.

Ja kun istutamme Neuvostoliiton autoon ja talonpojan traktoriin,—koettakoot silloin arvoisat kapitalistit, jotka pöyhkeilevät „sivistyksellään“, saavuttaa meidät. Saammepa nähdä, mitkä maat voidaan silloin „määritellä“ takapajuisiksi ja mitkä edistyneiksi.

Marraskuun 3 pnä 1929

„Pravda“ № 259,
marraskuun 7 pnä 1929
Allekirjoitus: J. Stalin

KAUKO-IDÄN ERILLISEN ARMEIJAN „TREVOGA“ LEHDEN¹⁴ TOIMITUKSELLE

Veljellinen tervehdys Kauko-Idän Erillisen armeijan sotureille ja komentajille, jotka puolustavat Lokakuun vallankumouksen oikeuksia ja etuja Kiinan tilanherrojen ja kapitalistien hyökkäyksiltä!

Pitäkää tarkasti silmällä kiinalaisten vastavallankumouksellisten jokaista liikettä, iskuun vastatkaa murskaavalla iskulla ja auttakaa siten veljiämme Kiinassa, Kiinan työläisiä ja talonpoikia, murskaamaan tilanherrojen ja kapitalistien ies.

Muistakaa, että tänä juhlapäivänä teitä ajattelevat rakkaudella Neuvostoliiton miljoonat työtätekevät, jotka yhdessä teidän kanssanne viettävät suurta vuosipäivää ja yhdessä teidän kanssanne iloitsevat Kauko-Idän Erillisen armeijan menestyksistä.

Eläköön Lokakuun vallankumous!

Eläköön Kauko-Idän Erillinen armeija!

Eläköön Kiinan työläiset ja talonpojat!

J. Stalin

VÄLTTÄMÄTÖN KORJAUS

„Pravdan“ joulukuun 16 päivän numerossa (№ 296) on julkaistu ilman nimimerkkiä kirjoitus „Eikö voitaisi olla sotkematta?“ („Puoluerakennustyön“ osasto), jossa arvostellaan „Komsomolskaja Pravdassa“¹⁵ julkaistun kirjoituksen „Yleiskatsaus leninismiin“ erästä väittämää, jossa käsitellään kysymystä maailman imperialismin rintaman vallankumouksellisen murtaamisen otollisimmista ehdoista.

Kirjoittaja esittää arvosteltavasta kirjoituksesta seuraavan sitaatin: „Leninismi opettaa, että vallankumous alkaa siellä, missä imperialismin ketjussa on heikoin rengas“. Edelleen kirjoittaja panee yhtäläisyysmerkin tämän sitaatin ja seuraavan Buharinin kirjasta „Siirtymiskauden talous“ otetun sitaatin välille: „Maailman kapitalistisen järjestelmän romahdus alkoi kaikkein heikoimmista kansantalousjärjestelmistä“. Sitten kirjoittaja esittää Leninin arvostelevia huomautuksia tätä Buharinin kirjasta otettua sitaattia vastaan ja tekee johtopäätöksen, että „Komsomolskaja Pravdassa“ julkaistussa kirjoituksessa „Yleiskatsaus leninismiin“ on tehty virhe, joka on samanlainen kuin Buharinin virhe.

Minusta näyttää, että kirjoituksen „Eikö voitaisi olla sotkematta?“ kirjoittaja on tehnyt virheen. Missään tapauksessa ei saa panna yhtäläisyysmerkkiä teesin — „imperialismin ketju murtuu siellä, missä se on heikoin“ ja Buharinin teesin — „imperialismin ketju murtuu siellä, missä kansantalouselämä on heikoin“—välille. Miksi? Siksi, että ensimmäisessä tapauksessa puhutaan imperialismin ketjun heikkoudesta, joka on murrettava, siis imperialististen voimain heikkoudesta, mutta Buharinilla on puhe sen maan kansantalouselämän heikkoudesta, jonka on murrettava imperialismin ketju, siis imperialisminvastaisen voimien heikkoudesta. Se ei ole lainkaan yksi ja sama asia. Enemminkin — ne ovat kaksi vastakkaista teesiä.

Buharinin mukaan käy niin, että imperialismin rintama murtuu siellä, missä kansantalouselämä on kaikkein heikoin. Se ei ole tietenkään totta. Jos se olisi totta, niin proletaarinen vallankumous olisi alkanut jossain Keski-Afrikassa eikä Venäjällä. Mutta kirjoituksessa „Yleiskatsaus leninismiin“ on sanottu jotain, joka on aivan päinvastainen Buharinin teesille, nimittäin, että imperialismin ketju murtuu siellä, missä se (ketju) on heikoin. Ja se on aivan oikein. Maailman imperialismin ketju juuri siksi murtuikin kysymyksessäolevassa maassa, että se (ketju) on tuolla ajankohdalla heikoin juuri tässä maassa. Muutoin se ei murtuisikaan. Muutoin menshevikit olisivat oikeassa taistelussaan leninismiä vastaan.

Mutta mistä määräytyy imperialismin ketjun heikkous kysymyksessäolevassa maassa? Siitä, että tässä maassa on vissi vähimmäismäärä teollista kehitystä

ja sivistystä. Että siinä on yissi vähimmäismäärä teollisuusproletariaattia. Proletariaatin ja proletaarisen etujoukon vallankumouksellisuudesta tässä maassa. Että proletariaatilla on siinä vakava liittolainen (esimerkiksi talonpoikaisto), joka kykenee lähtemään proletariaatin mukaan päättäväiseen taisteluun imperialismia vastaan. Siis sellaisten ehtojen yhdistelmä, jotka tekevät imperialismiin eristämisen ja kukistamisen tässä maassa kiertämättömäksi.

Kirjoituksen „Eikö voitaisi olla sotkematta?“ kirjoittaja on aivan ilmeisesti sotkenut toisiinsa kaksi aivan eri asiaa.

Todellakin: eikö voitaisi olla sotkematta?

*„Pravda“ № 298,
joulukuun 18 pnä 1929
Allekirjoitus: J. S t.*

**KAIKILLE JÄRJESTÖILLE
JA TOVEREILLE, JOTKA OVAT
LÄHETTÄNEET TERVEHDYKSIÄ
TOV. STALININ 50-VUOTISPÄIVÄN
JOHDOSTA**

Teidän onnittelunne ja tervehdyksenne katson kuuluvan työväenluokan suurelle puolueelle, joka on synnyttänyt ja kasvattanut minut kaltaisekseen. Ja juuri siksi, että katson niiden kuuluvan meidän mainehikkaalle leniniläiselle puolueellemme, rohkenen vastata teille bolshevistisella kiitollisuudella.

Voitte olla varmoja, toverit, että olen edelleenkin valmis antamaan työväenluokan asialle, prolettaarisen vallankumouksen ja maailman kommunismin asialle kaiken voimani, kaiken kykyni ja, jos tarvitaan, kaiken vereni, tippa tipalta.

Syvällä kunnioituksella

J. Stalin

Joulukuun 21 pnä 1929

*„Pravda“ № 302,
joulukuun 22 pnä 1929*

AGRAARIPOLITIIKAN KYSYMYKSISTÄ NEUVOSTOLIITOSSA

*Puhe marxilaisten maatalousasiantuntijain konferenssissa
joulukuun 27 pnä 1929¹⁶*

Toverit! Yhteiskunnallis-taloudellisen elämämme tärkein tosiasia nykyhetkellä, tosiasia, johon kiintyy yleinen huomio, on kolhoosiliikkeen valtava kasvu.

Nykyisen kolhoosiliikkeen luonteenomainen piirre on se, että kolhooseihin eivät liity vain yksityiset maalaisköyhälistön ryhmät, kuten on ollut tähän saakka, vaan että kolhooseihin on lähtenyt joukolla myöskin keskitalonpoikaisto. Tämä merkitsee sitä, että kolhoosiliike on muuttunut työtätekevien talonpoikien yksityisten ryhmien ja kerrosten liikkeestä talonpoikaiston miljoonaisten perusjoukkojen liikkeeksi. Tällä on muun muassa selitettävissä se suunnattoman tärkeä tosiasia, että kolhoosiliike, joka on saanut valtavan, yhä kasvavan **kulakkivastaisen** vyöryn luonteen, pyyhkäisee pois tieltään kulakin vastarinnan, musertaa kulakiston ja raivaa tien laajalle sosialistiselle rakennustyölle maaseudulla.

Mutta vaikka meillä onkin syytä ylpeillä sosialistisen rakennustyön **käytännöllisistä** saavutuksista, niin sitä ei voida sanoa **teoreettisen** työmme saavutuksista talouden alalla yleensä ja maatalouden alalla erikoisesti. Enemmänkin: on myönnettävä, että teoreettinen

ajattelu jää jälkeen käytännöllisistä saavutuksistamme, että käytännöllisten saavutusten ja teoreettisen ajattelun kehityksen välillä meillä vallitsee eräänlainen irtaantuneisuus. Välttämätöntä kuitenkin on, että teoreettinen työ ei vain pysyisi käytännöllisen työn tasalla, vaan menisi sen edellekin aseistaen käytännönmiehiämme näiden taistellessa sosialismin voiton puolesta.

En ryhdy täällä laajemmin puhumaan teorian merkityksestä. Se on teille kyllin hyvin tiettyä. Tunnettua on, että teoria, jos se on todella teoriaa, antaa käytännönmiehille suuntautumisvoiman, näköalan selvyyden, varmuuden työssä, uskon asiamme voittoon. Kaikella tällä on,— eikä voi olla olematta,— valtava merkitys sosialistisessa rakennustyössämme. Onnettomuus on vain siinä, että me alamme ontua juuri tällä alalla, talouttamme koskevien kysymysten teoreettisen käsittelyn alalla.

Miten muuten voitaisiin selittää se tosiasia, että meillä, meidän yhteiskunnallis-poliittisessa elämässämme, on yhä vielä liikkeellä erilaisia porvarillisia ja pikkuporvarillisia teorioita taloutemme kysymyksistä? Miten on selitettävissä se, että nämä teoriat ja teoria pahaset eivät vielä kohtaa asiaankuuluvaa vastarintaa? Miten on selitettävissä se, että useat marxilais-leniniläisen poliittisen taloustieteen perustoteamat, jotka ovat varmintä vastamyrkkyä porvarillisia ja pikkuporvarillisia teorioita vastaan, alkavat unohtua, painetussa sanassamme ei tehdä niitä tunnetuksi, niitä ei jostain syystä aseteta etualalle? Onko vaikea käsitellä, että käymättä leppymätöntä taistelua porvarillisia teorioita vastaan marxilais-leniniläisen teorian pohjalla,

ei voida saada täydellistä voittoa luokkavihollisista?

Uusi käytäntö synnyttää uuden suhtautumisen siirtymiskauden taloutta koskeviin problemeihin. Uudella tavalla asettuu nyt kysymys uudesta talouspolitiikasta, luokista, rakennustyön vauhdista, liittoyhteydestä, puolueen politiikasta. Jotta ei jäätäisi jälkeen käytännöstä, on nyt heti ryhdyttävä käsittelemään kaikkia näitä problemeja uuden tilanteen kannalta. Ilman sitä on mahdotonta voittaa porvarillisia teorioita, jotka tahrivat käytännönmiestemme aivoja. Ilman sitä on mahdotonta kitkeä pois noita teorioita, jotka ovat saamassa ennakkoluulojen sitkeyden. Sillä vain taistelussa porvarillisia ennakkoluuloja vastaan teorian alalla voidaan lujittaa marxismin-leninismin asemat.

Sallikaa minun siirtyä luonnehtimaan edes muutamia näistä porvarillisista ennakkoluuloista, joita sanotaan teorioiksi, ja osoittamaan niiden paikkansa-pitämättömyys valaisemalla eräitä rakennustyömme solmuprobleemeja.

I

„TASAPAINO“-TEORIA

Te varmaankin tiedätte, että kommunistien keskuudessa on yhä vielä liikkeellä niin sanottu teoria kansantaloutemme sektorien „tasapainosta“. Tällä teoriolla ei tietenkään ole mitään yhteistä marxilaisuuden kanssa. Tätä teoriaa propagoivat kuitenkin useat oikeistouklonistien leiriin kuuluvat henkilöt.

Tämä teoria edellyttää, että meillä on ennen kaikkea sosialistinen sektori,—jonkinlainen laatikko,—ja sen lisäksi meillä on ei-sosialistinen, sanokaamme — kapitalistinen sektori,—se on toinen laatikko. Nämä laatikot ovat eri raiteilla ja liukuvat rauhallisesti eteenpäin, koskettamatta toinen toistaan. Geometriasta tiedetään, että yhdensuuntaiset viivat eivät yhdy. Mutta tuon mainion teorian sepittäjät arvelevat, että joskus nämä yhdensuuntaiset viivat yhtyvät, ja kun ne yhtyvät, niin meillä tulee sosialismi. Tämä teoria jättää tällöin huomioonottamatta, että niin sanottujen „laatikoiden“ takana ovat luokat ja että näiden „laatikoiden“ liike tapahtuu ankarana luokkataisteluna, taisteluna elämästä ja kuolemasta, taisteluna „kumpi voittaa“-periaatteen mukaan.

Ei ole vaikea käsittää, että tällä teorialla ei ole mitään yhteistä leninismin kanssa. Ei ole vaikea käsittää, että tämän teorian objektiivinen tarkoitus on yksilöllisen talonpoikaistalouden asemien puolustaminen, kulakkiainesten aseistaminen „uudella“ teoreettisella aseella niiden taistellessa kolhooseja vastaan ja kolhoosien saattaminen huonoon huutoon.

Mutta tämä teoria on kuitenkin tähän saakka kierrellyt painetussa sanassamme. Eikä voida sanoa, että se olisi kohdannut vakavaa vastarintaa ja sitäkin vähemmän musertavaa vastaiskua teoreetikkojemme taholta. Millä muulla tuo epäkohta voidaan selittää kuin teoreettisen ajattelumme takapajuisuudella?

Ei tarvitse muuta kuin ottaa esille marxilaisuuden aarreaitasta uusintamisteoria ja asettaa se vastapainoksi sektorien tasapainon teorialle, niin viimeainitusta teoriasta ei jää jälkeäkään. Tosiaan-

kin, marxilainen uusintamisteoria opettaa, että nykyaikainen yhteiskunta ei voi kehittyä kasaamatta vuodesta vuoteen, mutta kasaantuminen on mahdotonta ilman vuodesta vuoteen tapahtuvaa laajennettua uusintamista. Tämä on selvää ja käsitettävää. Meidän keskitetty sosialistinen suurteollisuutemme kehittyy laajennettua uusintamista koskevan marxilaisen teorian mukaan, sillä mitoiltaan se kasvaa joka vuosi, siinä tapahtuu kasaantuminen ja se kulkee eteenpäin seitsenpeninkulmaisoin askelin.

Mutta suurteollisuutemme ei ole vielä koko kansantalous. Päinvastoin, kansantaloudessamme on yhä vielä vallitsevana pieni talonpoikaistalous. Voidaanko sanoa, että pientalonpoikaistaloutemme kehittyy laajennetun uusintamisen periaatteen mukaan? Ei, sitä ei voida sanoa. Meidän pientalonpoikaistaloutemme ei ole valtaosaltaan ainoastaan toteuttamatta joka vuosi laajennettua uusintamista, vaan päinvastoin, sillä on hyvin harvoin mahdollisuus toteuttaa edes yksinkertaista uusintamista. Voidaanko sosialisoitua teollisuuttamme viedä eteenpäin joudutettua vauhtia oman sellaisen maataloudellisen perustan kuin on pientalonpoikaistalous, joka ei kykene laajennettuun uusintamiseen ja joka sen lisäksi on vallitseva voima kansantaloudessamme? Ei, ei voida. Voidaanko Neuvostovaltaa ja sosialistista rakennustyötä pitää enemmän tai vähemmän pitkän ajanjakson kuluessa kahden erilaisen perustan varassa — kaikkein suurimman ja eniten yhdistetyn sosialistisen teollisuuden sekä kaikkein pirstotuimman ja takapajuisimman talonpoikaistalouden varassa, jonka tavaratuotanto on vähäistä? Ei, ei

voida. Sen täytyisi joskus päättyä koko kansantalouden täydelliseen luhistumiseen.

Mutta missä on ulospääsy? Ulospääsy on siinä, että suurennetaan maataloutta, tehdään se kasaantumiskykyiseksi, kykeneväksi laajennettuun uusintamiseen ja järjestetään siten uudestaan kansantalouden maataloudellinen perusta.

Mutta miten se voidaan suurentaa?

Sitä varten on olemassa kaksi tietä. On **kapitalistinen** tie, joka on maatalouden suurentamista juurruttamalla siihen kapitalismia, tie, joka johtaa talonpoikaiston kurjistumiseen ja kapitalististen likeyritysten kehittymiseen maatalouden alalla. Tämän tien me hylkäämme tienä, joka ei sovi yhteen neuvostotalouden kanssa.

On olemassa toinen tie, **sosialistinen** tie, joka on kolhoosien ja neuvostotilojen juurruttamista maatalouteen, tie, joka johtaa pienten talonpoikaistalouksien yhdistymiseen tekniikan ja tieteen aseilla varustetuiksi suuriksi kollektiivisiksi talouksiksi, joilla on mahdollisuus kehittyä edelleen, sillä nämä taloudet voivat toteuttaa laajennettua uusintamista.

Kysymys on siis tästä: joko toinen tai toinen tie, joko taaksepäin — kapitalismiin tai eteenpäin — sosialismiin. Mitään kolmatta tietä ei ole eikä voi olla.

„Tasapaino“-teoria on yritys viitoittaa kolmatta tietä. Ja juuri siksi, että se edellyttää kolmatta (olematonta) tietä, se on utopistinen, marxilaisvastainen.

Ei siis tarvinnut muuta kuin asettaa Marxin uusintamisteoria sektorien „tasapaino“-teoriaa vastaan, kun viimeainitusta teoriasta ei jäänyt jälkeäkään.

Miksi meidän marxilaiset maatalousasiantuntijamme eivät tee sitä? Kenelle on tarpeen se, että naurettava „tasapaino“-teoria on kierrellyt painetussa sanassamme, mutta marxilainen uusintamisteoria on ollut kätkettynä?

II

„ITSESTÄÄNSUJUMISEN“ TEORIA SOCIALISTISESSA RAKENNUSTYÖSSÄ

Siirrymme käsittelemään toista ennakkoluuloa poliittisen taloustieteen alalla, toista porvarillistyyppistä teoriaa. Tarkoitan „itsestäänsujumisen“ teoriaa sosialistisessa rakennustyössä, teoriaa, jolla ei ole mitään yhteistä marxilaisuuden kanssa, mutta jota oikeistolaisleiriin kuuluvat toverimme innokkaasti saarnaavat.

Tämän teorian tekijät väittävät suunnilleen seuraavaa. Meillä oli kapitalismi, teollisuus kehittyi kapitalistisella pohjalla ja maaseutu seurasi kapitalistista kaupunkia vaistovaraisesti, itsestään, muuttaen muotoaan kapitalistisen kaupungin esikuvan mukaan. Jos näin tapahtui kapitalismin vallitessa, niin miksei samoin voisi tapahtua neuvostotaloudenkin vallitessa? Miksei maaseutu, talonpoikainen pientalous, voi kulkea itsestään sosialistisen kaupungin mukana vaistovaraisesti muovautuen uudelleen sosialistisen kaupungin esikuvan mukaan? Tällä perusteella tämän teorian tekijät väittävät, että maaseutu voi seurata sosialistista kaupunkia itsestään. Siitä johtuu kysymys: kannattaako meidän kiivastella neuvostotilojen ja kolhooisien perustamisen takia, kannattaako meidän taittaa

peistä, jos maaseutu voi muutenkin lähteä sosialistisen kaupungin mukaan?

Siinä on vielä yksi teoria, jonka tarkoituksena itse asiassa on uuden asean antaminen maaseudun kapitalististen aineiden käsiin niiden taistellessa kolhooseja vastaan.

Tämän teorian marxilaisvastainen olemus on aivan epäilemätön.

Eikö ole omituista, että meidän teoreetikkomme eivät ole vieläkään suvainneet tehdä loppua tuosta merkillisestä teoriasta, joka turmelee kolhooseissa toimivien käytännönmiestemme päitä?

Ei ole epäilystäkään siitä, etteikö sosialistisen kaupungin johtava osuus pientalonpoikaiseen yksilölliseen maaseutuun nähden olisi arvaamattoman suuri. Tähän juuri rakentuukin teollisuuden uudistava osuus maatalouteen nähden. Mutta riittääkö tämä tekijä sitä varten, että pientalonpoikainen maaseutu seuraisi itse, itsestäänsujumisen perustalla kaupungin jäljestä sosialistisessa rakennustyössä? Ei, se ei riitä.

Kapitalismin vallitessa maaseutu kulki vaistovarasesti kaupungin jäljessä, sillä kaupungin kapitalistinen talous ja talonpojan yksilöllinen pientavaratalous ovat pohjaltaan samantyyppisiä talouksia. Pientalonpoikainen tavaratalous ei ole vielä tietenkään kapitalistista taloutta. Mutta pohjaltaan se on samantyyppistä kuin kapitalistinen talous, sillä se nojautuu tuotantovälineiden yksityisomistukseen. Lenin on tuhat kertaa oikeassa, kun hän huomautuksissaan Buharinin kirjaseen „Siirtymiskauden taloudesta“ puhuu „talonpoikaiston tavarakapitalistisesta tendenssistä“ vastakohtana „proletariaatin sosialistiselle

tendenssille“*¹⁷. Tämä juuri selittääkin sen, että „pien-tuotanto synnyttää kapitalismia ja porvaristoa alituisesti, joka päivä, joka tunti, luonnonvoimaisesti ja joukkomitassa“¹⁸ (Lenin).

Voidaanko sanoa, että talonpoikainen pientavara-talous on pohjaltaan samantyyppistä kuin sosialistinen tuotanto kaupungissa? Ilmeisesti ei niin voida sanoa, jollei luovuta marxilaisuudesta. Muuten ei Lenin olisi sanonut, että „niin kauan, kun elämme pientalonpoikaisessa maassa, on kapitalismille Venäjällä lujempi taloudellinen pohja kuin kommunismille“¹⁹.

„Itsestäänsujumisen“ teoria sosialistisessa rakennustyössä on siis mätä, leniniläisvastainen teoria.

Jotta siis pientalonpoikainen maaseutu seuraisi sosialistista kaupunkia, on vielä kaiken muun lisäksi juurrutettava sosialismin pohjaksi maaseudulle sosialistisia suurtalouksia neuvostotilojen ja kolhoosien muodossa, jotka voivat sosialistisen kaupungin johdolla viedä mukanaan talonpoikaiston perusjoukot.

„Itsestäänsujumisen“ teoria sosialistisessa rakennustyössä on siis marxilaisvastainen teoria. Sosialistinen kaupunki voi viedä pientalonpoikaisen maaseudun mukaansa vain juurruttamalla maaseudulla kolhooseja ja neuvostotiloja ja uudistamalla maaseutua uuteen, sosialistiseen tapaan.

Merkillistä, että marxilaisvastainen „itsestäänsujumisen“ teoria sosialistisessa rakennustyössä ei ole tähän saakka saanut asian vaatimaa vastaiskua agraariteoreetikkojemme taholta.

---

* Alleviivaus Leninin. J. St.

III

**TEORIA PIENEN TALONPOIKAISTALouden
„KESTÄVYYDESTÄ“**

Siirrymme käsittelemään kolmatta ennakkoluuloa poliittisessa taloustieteessä, pienen talonpoikaistalouden „kestävyyden“ teoriaa. Kaikki tuntevat porvarillisen poliittisen taloustieteen vastaväitteet marxilaisuuden tunnettua väittämää vastaan suurtalouden paremmuudesta pientalouteen verrattuna, mikä pitää muka paikkansa vain teollisuudessa, mutta ei sovellu maatalouteen. Davidin ja Herzin tyyppiset sosialidemokraattiset teoreetikot, jotka saarnaavat tätä teoriaa, ovat siinä yrittäneet „nojautua“ siihen tosiasiaan, että pientalonpoika on sitkeä, kärsivällinen, valmis ottamaan kannettavakseen mitä kieltäymyksiä tahansa, kunhan vain saisi säilyttää maatilkkunsa, että tämän vuoksi pientalonpoikainen talous taistelussa suurtaloutta vastaan maanviljelyksessä osoittaa kestävyyttä.

Ei ole vaikea käsittää, että tällainen „kestävyys“ on pahempaa kuin minkäänlainen kestävämyys. Ei ole vaikea käsittää, että tällä marxilaisvastaisella teorialla on vain yksi tarkoitus: ylistää ja lujittaa kapitalistista järjestelmää, joka saattaa pientalonpoikain miljoonaiset joukot taloudelliseen häviöön. Ja juuri siksi, että sillä on tällainen tarkoitus, juuri siksi on marxilaisten onnistunut niin helposti murskata tuo teoria.

Mutta nyt ei ole kysymys tästä. Kysymys on siitä, että meidän käytäntömme, meidän todellisuutemme antaa uusia todisteita tätä teoriaa vastaan, mutta

meidän teoreetikkomme eivät ihme kyllä halua tai eivät kykene käyttämään tätä uutta asetta työväenluokan vihollisia vastaan. Tarkoitin meillä toteutettua maan yksityisomistuksen hävittämistä, maan kansallistamista, toimenpiteitä, jotka vapauttavat pientalonpojan orjamaaisesta kiintymyksestään maatilkkuunsa ja siten helpottavat siirtymistä pienestä talonpoikaistaloudesta suureen, kollektiiviseen talouteen.

Mikä todellakin on sitonut, sitoo ja tulee vielä sitomaan Länsi-Euroopan pientalonpoikaa hänen pieneen tavaratalouteensa? Ennen kaikkea ja pääasiassa se, että hänellä on oma maatilkku, että on olemassa maan yksityisomistus. Hän on vuosikaudet kerännyt rahaa ostaakseen maatilkun, hän on sen ostanut eikä tietenkään halua erota siitä, kärsien mieluummin kaikenlaisia kieltäyksiä, vajoten mieluummin villeyden tilaan, kurjuuteen, kunhan vain saisi suojatuksi maatilkkuunsa — yksilöllisen taloutensa perustan.

Voidaanko sanoa, että tämä tekijä samassa muodossa vaikuttaa edelleen meilläkin, neuvostojärjestelmän vallitessa? Ei, ei voida sanoa. Ei voida sanoa, koska meillä ei ole maan yksityisomistusta. Ja juuri siksi, kun meillä ei ole maan yksityisomistusta, meillä ei ole myöskään sitä talonpojan orjamaista kiintymystä maatilkkuun, mikä esiintyy Länessä. Ja tämä seikka ei voi olla helpottamatta pikkutalonpoikaistalouden siirtymistä kolhoosien raitelle.

Se on yksi syy siihen, miksi suurतालouksien maaseudulla, kolhoosien maaseudulla, onnistuu meillä, maan kansallistamisen vallitessa, niin helposti osoittaa paremmuutensa pientalonpoikaistalouteen verrattuna.

Juuri siinä on Neuvostovallan agraarilakien suuri vallankumouksellinen merkitys, lakien, jotka ovat hävittäneet absoluuttisen maakoron, kumonnet maan yksityisomistuksen ja saattaneet voimaan maan kansallistamisen.

Mutta tästä seuraa, että meillä on käytettävänäme uusi todistuskappale porvarillisia taloustieteilijöitä vastaan, jotka julistavat pienen talonpoikaistalouden kestävyyttä sen taistelussa suurtaloutta vastaan.

Miksi eivät agraariteoreetikkomme käytä riittävässä määrin tätä uutta todistuskappaletta taistelussaan kaikkia ja kaikenlaisia porvarillisia teorioita vastaan?

Suorittaessamme maan kansallistamisen me lähdimme muuten niistä teoreettisista lähtökohdista, joita esitetään „Pääoman“ kolmannessa osassa, Marxin tunnetussa kirjassa „Lisäarvoteorioita“ ja Leninin agraarikysymystä käsittelevissä teoksissa, jotka muodostavat teoreettisen ajattelun mitä rikkaimman aarraitin. Tarkoitin maakorkoteoriaa yleensä ja eritoten absoluuttisen maakoron teoriaa. Nyt on selvää, että sosialistisen rakennustyömme käytäntö kaupungissa ja maaseudulla on loistavasti vahvistanut näiden teosten teoreettiset väittämät.

Käsittämätöntä vain on, miksi Tshajanovin tyyppisten „neuvosto“-taloustieteilijäin tieteenvastaisten teoriain täytyy saada vapaasti kierrellä meidän painetussa sanassamme, mutta Marxin—Engelsin—Leninin nerokkaita teoksia maakoron ja absoluuttisen maakoron teorioista ei tarvitse tehdä tunnetuksi eikä vetää etualalle, vaan niiden pitää olla kätkössä?

Varmaankin muistatte Engelsin tunnetun kirjasi „Talonpoikaiskysymys“. Muistatte tietysti, miten varo-

vasti Engels suhtautuu kysymykseen pientalonpoikien siirtymisestä yhteistalouden, kollektiivisen talouden raiteille. Sallikaa minun siteerata asianomainen kohta Engelsin kirjasesta:

„Me olemme päättäväisesti pientalonpojan puolella; me tulemme tekemään kaiken, mikä on suinkin mahdollista, tehdäksemme hänen elämänsä siedettävämmäksi, helpottaaksemme hänen siirtymistään yhteistalouteen, jos hän päättää niin tehdä; mutta siinä tapauksessa taas, ettei hän ole vielä valmis tekemään tuota päätöstä, me pyrimme antamaan hänelle mahdollisimman paljon aikaa miettiä sitä omalla maatilkkullaan“* 20.

Te näette, miten varovasti Engels suhtautuu kysymykseen yksilöllisen talonpoikaistalouden siirtymisestä kollektivismin raiteille. Miten on selitettävissä Engelsin tällainen ensi katsannolta liiallinen varovaisuus? Mitä hän tässä piti silmällä? Ilmeisesti hän piti silmällä maan yksityisomistusta, sitä tosiasiaa, että talonpojalla on „oma maatilkkunsa“, josta talonpojan on vaikea erota. Sellaista on talonpoikaisto Länessä. Sellaista on talonpoikaisto kapitalistisissa maissa, missä on maan yksityisomistus. On selvää, että siinä on tarpeen suuri varovaisuus.

Voidaanko sanoa, että meillä Neuvostoliitossa on samanlainen tilanne? Ei, sitä ei voida sanoa. Ei voida, sillä meillä ei ole maan yksityisomistusta, joka kahlehtisi talonpojan yksilötalouteensa. Ei voida, sillä meillä on maan kansallistaminen, joka helpottaa yksilö-talonpojan siirtymistä kollektivismin raiteille.

Siinä on yksi syy siihen verrattain suureen helpouteen ja nopeuteen, jolla kolhoosiliike on meillä viime aikoina kehittynyt.

---

* Alleviivaus minun. J. St.

Harmillista on, etteivät agraariteoreetikkomme ole vielä yrittäneet osoittaa riittävän selvästi tätä eroa talonpojan asemassa meillä ja Lännessä. Kuitenkin olisi sellaisella työllä mitä suurin merkitys ei vain meille, neuvostotoimihenkilöille, vaan myöskin kaikkien maiden kommunisteille. Sillä proletaariselle vallankumoukselle kapitalistimaissa ei ole samantekevää, onko siellä proletariaatin vallanoton ensi päivästä alkaen rakennettava sosialismia maan kansallistamisen pohjalla vaiko ilman tällaista pohjaa.

Äskeisessä sanomalehtikirjoituksessani („Suuren murroksen vuosi“*) esitin eräitä todistuksia suurta-
louden paremmuudesta maanviljelyksessä pientalou-
teen verrattuna, pitäen silmällä suuria neuvostotiloja. Ei ole tarpeen todistella, että kaikki nämä todistus-
kappaleet sopivat kokonaan ja täydellisesti myöskin
kolhoosien suhteen suurina talousyksikköinä. En puhu
vain kehittyneistä kolhooseista, joilla on kone- ja
traktoriperusta, vaan myöskin alkuperäisistä kolhoo-
seista, jotka edustavat niin sanoakseni kolhoosi-
rakennustyön manufaktuurikautta ja nojautuvat talon-
poikaiseen kalustoon. Tarkoitin niitä alkuperäisiä
kolhooseja, joita nykyään muodostetaan yleisen kollek-
tivisoinnin alueilla ja jotka nojautuvat talonpoikaisten
työvälineiden yksinkertaiseen yhdistämiseen.

Ottakaamme esimerkiksi kolhoosit Hoperin piirissä
entisellä Donin alueella. Näöltään eivät nämä kolhoosit
tekniikan kannalta katsoen eroa talonpoikaisesta pien-
taloudesta (vähän koneita, vähän traktoreita). Mutta
talonpoikaisten työvälineiden yksinkertainen yhdistä-

* Kts. tämä osa, s. 130—148. *Toim.*

minen kolhoosien sisällä antoi kuitenkin sellaisen tuloksen, josta käytännönmiehemme eivät edes uneksineetkaan. Missä tämä tulos ilmeni? Siinä, että siirtyminen kolhoosiraiteille on lisännyt kylvöalaa 30, 40 ja 50 prosentilla. Miten tämä „päätahuimaava“ tulos on selitettävissä? Siten, että talonpojat, jotka olivat olleet voimattomia yksilöllisen työn vallitessa, ovat muuttuneet mitä suurimmaksi voimaksi pantuaan yhteen työvälaineensä ja yhdyttyään kolhooseiksi. Siten, että talonpojat ovat saaneet mahdollisuuden muokata jouto- ja uudismaita, joiden muokkaaminen yksilöllisen työn vallitessa oli vaikeaa. Siten, että talonpojat ovat saaneet mahdollisuuden ottaa käsiinsä uudismaat. Siten, että on saatu mahdollisuus ottaa käyttöön joutomaat, erilliset maatilkut, rajasarat y.m., y.m.

Kysymyksellä jouto- ja uudismaiden muokkauksesta on valtava merkitys maataloudellemme. Te tiedätte, että agraarikysymys oli entisaikaan vallankumousliikkeen akselina Venäjällä. Te tiedätte, että agraariliikkeen eräänä tarkoituksena oli maanpuutteen poistaminen. Monet luulivat silloin, että tämä maanpuute on absoluuttista, s.o. että Venäjällä ei ole enää vapaita kyntökelpoisia maita. Mutta mitä selvisi todellisuudessa? Nyt on aivan selvää, että Neuvostoliitossa on ollut ja on vieläkin kymmeniä miljoonia hehtaareja vapaita maita, mutta talonpojalla ei ollut mitään mahdollisuutta muokata niitä mitättömillä välineillään. Ja juuri siksi, että talonpojalla ei ollut mahdollisuutta muokata uudis- ja joutomaita, juuri siksi häntä veti „pehmeihin maihin“, maihin, jotka kuuluivat tilanherroille, maihin, jotka olivat helposti muokattavissa

talonpoikaisin välinein yksilöllisen työn oloissa. Juuri siinä oli „maanpuutteen“ pohja. Siksi ei ole ihme, että traktoreilla varustetulla Viljatrustillamme on nyt mahdollisuus ottaa käyttöön parikymmentä miljoonaa hehtaaria vapaata maata, joka ei ole talonpoikien hallussa ja jota ei voida muokata yksilöllisellä työllä pientalonpoikaisilla välineillä.

Kolhoosiliikkeen merkitys kaikissa sen vaiheissa, niin sen alkuperäisessä vaiheessa kuin kehittyneemässäkin vaiheessa, jolloin se on varustettu traktoreilla,— on muun muassa siinä, että talonpojat saavat nyt mahdollisuuden ottaa käyttöön joutomaat ja uudismaat. Tässä on sen salaisuuden selitys, miksi kylvöalat talonpoikien siirtyessä kollektiiviseen työhön laajenevat valtavasti. Tässä on yksi kolhoosien paremmuuden perusta yksilölliseen talonpoikaistalouteen verrattuna.

Sanomattakin on selvää, että kolhoosien paremmuus yksilölliseen talonpoikaistalouteen verrattuna käy vieläkin kiistattommaksi, kun alkuperäisten kolhoosien avuksi yleisen kollektivisoinnin alueilla tulevat kone- ja traktoriasemamme ja -kolonnamme, kun kolhoosit itse saavat mahdollisuuden keskittää käsiinsä traktoreita ja kombaineja.

IV

KAUPUNKI JA MAASEUTU

On olemassa porvarillisten taloustieteilijäin viljelemä ennakkoluulo niin sanotuista „saksista“, jota ennakkoluuloa vastaan on julistettava säälimätön sota, samoin kuin kaikkia muitakin porvarillisia teorioita

vastaan, joita, ikävä kyllä, on levitetty painetussa sanassa Neuvostoliitossa. Tarkoitin sitä teoriaa, että Lokakuun vallankumous on muka antanut talonpoikaistolle vähemmän kuin helmikuun vallankumous, että Lokakuun vallankumous ei oikeastaan ole antanut talonpoikaistolle mitään.

Tätä ennakkoluuloa levitti ja mainosti yhteen aikaan meidän lehdistössämme muuan „neuvosto“-taloustieteilijä. Tosin tämä „neuvosto“-taloustieteilijä luopui sittemmin teoriastaan. (Ääni: „Kuka se oli?“) Se oli Gromann. Mutta trotskilais-zinovjevilainen oppositio sieppasi tuon teorian ja käytti sitä puoluetta vastaan. Eikä ole mitään syytä väittää, etteikö se olisi nykyäänkin liikkeellä „neuvosto“-yhteiskuntapiireissä.

Tämä on hyvin tärkeä kysymys, toverit. Se koskee kaupungin ja maaseudun keskinäissuhteiden probleemia. Se koskee kaupungin ja maaseudun välisen vastakohtaisuuden hävittämisen probleemia. Se koskee mitä ajankohtaisinta kysymystä „saksista“. Siksi arvelen, että maksaa vaivan tarkastella tätä omituista teoriaa.

Onko totta, että talonpojat eivät Lokakuun vallankumoukselta saaneet mitään? Tarkastelkaamme tosiasioita.

Minulla on käsissäni tunnetun tilastomiehen tov. Nemtshinovin tunnettu taulukko, joka on julkaistu kirjoituksessani „Viljarintamalla“²¹. Tästä taulukosta näkyy, että ennen vallankumousta tilanherrat „tuottivat“ vähintään 600 miljoonaa puutaa viljaa. Tilanherrat pitivät siis silloin hallussaan 600 miljoonaa puutaa viljaa.

Kulakit „tuottivat“ tämän taulukon mukaan silloin 1.900 miljoonaa puutaa viljaa. Tämä on hyvin suuri voima, joka silloin oli kulakkien hallussa.

Maalaisköyhälistö ja keskitalonpojat tuottivat saman taulukon mukaan 2.500 miljoonaa puutaa viljaa.

Tällainen on kuva tilanteesta entisellä maaseudulla, maaseudulla ennen Lokakuun vallankumousta.

Mitä muutoksia on maaseudulla tapahtunut Lokakuun jälkeen? Otan numeroita samasta taulukosta. Otamme esimerkiksi vuoden 1927. Paljonko tilanhererrat tuottivat sinä vuonna? Selvää on, että he eivät tuottaneet mitään eivätkä voineet tuottaa, sillä Lokakuun vallankumous hävitti tilanhererrat. Te käsitätte, että sen täytyi merkitä suurta helpotusta talonpoikaistolle, sillä talonpojat vapautuivat tilanherrojen ikeestä. Se oli tietenkin suuri voitto talonpoikaistolle, joka sai tämän voiton Lokakuun vallankumouksen tuloksena.

Paljonko **kulakit** tuottivat vuonna 1927? 600 miljoonaa puutaa viljaa 1.900 miljoonan puudan sijasta. Kulakit olivat siis Lokakuun vallankumouksen jälkeen heikentyneet enemmän kuin kolminkertaisesti. Te ymmärrätte, että se ei ole voinut olla helpottamatta maalaisköyhälistön ja keskitalonpoikien asemaa.

Mutta paljonko **maalaisköyhälistö ja keskitalonpojat** tuottivat vuonna 1927? 4 miljardia puutaa 2.500 miljoonan puudan asemesta. Maalaisköyhälistö ja keskitalonpojat alkoivat siis Lokakuun vallankumouksen jälkeen tuottaa viljaa 1,5 miljardia puutaa enemmän kuin ennen vallankumousta.

Nämä ovat tosiasioita, jotka osoittavat, että maalaisköyhälistö ja keskitalonpojat ovat Lokakuun vallankumoukselta saaneet suunnattoman hyödyn.

Tämän on Lokakuun vallankumous antanut maalaisköyhälistölle ja keskitalonpojille.

Miten voidaan tämän jälkeen väittää, että Lokakuun vallankumous ei ole antanut talonpojille mitään?

Mutta ei siinä kaikki, toverit. Lokakuun vallankumous on hävittänyt maan yksityisomistuksen, hävittänyt maan oston ja myynnin, saattanut voimaan maan kansallistamisen. Mitä se merkitsee? Se merkitsee, että viljaa tuottaakseen talonpojan ei tarvitse ollenkaan ostaa maata. Aikaisemmin hän säästeli vuosikaudet varoja voidakseen hankkia maata, velkaantui, meni velkaorjuuteen, kunhan vain sai ostaa maata. Maan ostosta aiheutuneet menot lisäsivät tietenkin viljan tuotantokustannuksia. Nyt ei talonpoika tätä tarvitse. Nyt hän voi tuottaa viljaa ostamatta maata. Siis sadat miljoonat ruplat, jotka talonpojat käyttivät maan oston, jäävät nyt talonpoikain taskuun. Helpottaako se talonpojan asemaa vai eikö helpota? Tietysti helpottaa.

Edelleen. Viime aikoihin asti on talonpojan ollut pakko penkoa maata vanhoilla työkaluilla yksilöllisellä työllä. Jokainen tietää, että vanhoilla, nyt jo kelpaamattomilla työvälineillä aseistettu yksilöllinen työ ei tuota sitä hyötyä, mikä on välttämätön, jotta voidaan elää siedettävästi, parantaa järjestelmällisesti omaa aineellista asemaansa, kehittää kulttuuriaan ja astua sosialistisen rakennustyön leveälle tielle. Nyt, kolhoosiliikkeen voimakkaan kehityksen jälkeen, talonpojilla on mahdollisuus liittää työnsä naapuriensa työhön, yhdistyä kolhoosiksi, raivata uudismaata, ottaa käyttöön joutomaat, saada koneita ja traktoreita

sekä kohottaa siten työnsä tuottavaisuutta kaksinkertaiseksi. Ja mitä se merkitsee? Se merkitsee, että talonpojilla on nyt, kun he ovat liittyneet kolhooseihin, mahdollisuus samalla työmäärällä tuottaa paljota enemmän kuin aikaisemmin. Se merkitsee siis, että viljan tuotanto tulee paljota halvemmaksi kuin se on ollut viime aikoihin asti. Viimein se merkitsee, että hintojen pysyessä vakaantuneina talonpoika voi saada viljasta paljota enemmän kuin mitä hän on tähän saakka saanut.

Miten voidaan kaiken tämän jälkeen väittää, että Lokakuun vallankumous ei ole tuottanut hyötyä talonpoikaistolle?

Eikö ole selvää, että henkilöt, jotka kertovat sellaisia satuja, ilmeisesti panettelevat puoluetta ja Neuvostovaltaa?

Mutta mitä tästä kaikesta johtuu?

Siitä johtuu, että kysymys „saksista“, kysymys „saksien“ poistamisesta on nyt asetettava uudella tavalla. Siitä johtuu, että jos kolhoosiliike tulee kasvamaan nykyistä vauhtia, niin „sakset“ tulevat poistetuiksi lähiaikoina. Siitä johtuu, että kysymys kaupungin ja maaseudun välisistä suhteista astuu uudelle pohjalle, että kaupungin ja maaseudun välinen vastakohtaisuus tulee huuhtoutumaan pois nopeaa vauhtia.

Tällä seikalla on, toverit, mitä suurin merkitys koko rakennustyöllemme. Se uudistaa talonpojan psykologian ja kääntää hänen katseensa kaupunkiin päin. Se luo pohjan vastakohtaisuuden poistamiselle kaupungin ja maaseudun väliltä. Se luo pohjan sille, että puolueen tunnusta „kasvot maaseutuun päin“

täydennetään kolhoositalonpoikien tunnuksella „kasvot kaupunkiin päin“.

Eikä siinä ole mitään ihmeteltävää, sillä talonpoika saa nyt kaupungista koneen, traktorin, agronomin, organisaattorin ja vihdoin suoranaista apua taistelua varten kulakistoa vastaan ja sen voittamiseksi. Vanhantyyppinen talonpoika, joka oli epäluuloinen kuin metsäneläin kaupungin suhteen, jota hän piti ryöstäjänä, siirtyy taka-alalle. Hänen tilalleen tulee uusi talonpoika, kolhoositalonpoika, joka katsoo kaupunkiin toivoen sieltä saavansa realista tuotannollista apua. Vanhantyyppisen talonpojan sijalle, joka pelkää vajoamista köyhälistöön ja kohoaa kulakin asemaan vain salavihkaa (äänioikeus voidaan ottaa pois!), tulee uusi talonpoika, jolla on uudet näköalat — liittyä kolhoosiin ja päästä pois kurjuudesta ja pimeydestä taloudellisen ja kulttuurin suhteen leveälle tielle.

Tällaisen käänteeseen saa asia, toverit.

Sitä harmillisempaa on, toverit, että agraariteoreetikkomme eivät ole ryhtyneet kaikkiin toimenpiteisiin lyödäkseen hajalle ja juuriakseen pois kaikki ja kaikenlaiset porvarilliset teoriat, jotka pyrkivät alentamaan Lokakuun vallankumouksen saavutusten ja kasvavan kolhoosiliikkeen arvoa.

V

KOLHOOSIEN LUONTEESTA

Kolhoosit ovat taloustyyppinä eräs sosialistisen talouden muoto. Siitä ei voi olla mitään epäilystä.

Täällä esiintyi eräs puhuja, joka koetti alentaa kolhoosien arvoa. Hän väitti, että kolhooseilla ei

taloudellisina järjestöinä ole mitään yhteistä sosialistisen talousmuodon kanssa. Minun täytyy sanoa, toverit, että kolhoosien sellainen arviointi on aivan väärä. Ei voi olla epäilystäkään siitä, että tällä arvioinnilla ei ole mitään yhteistä todellisuuden kanssa.

Mikä määrää talouden tyyppin? Ilmeisestikin ihmisten suhteet tuotantoprosessissa. Millä muulla voitaisiin määritellä taloustyyppi? Mutta onko kolhoosissa sellainen ihmisluokka, joka omistaa tuotantovälineet, ja ihmisluokka, jolla ei ole näitä tuotantovälineitä? Onko kolhoosissa riistäjien luokka ja riistettävien luokka? Eikö kolhoosi ole perustuotantovälineiden yhteiskunnallistamista maalla, joka kuuluu valtiolle? Mitä perusteita on väittää, että kolhoosit eivät taloustyyppinä ole eräs sosialistisen talouden muodoista?

Kolhooseissa on tietysti ristiriitaisuuksia. Kolhooseissa on tietysti individualistisia, vieläpä kulakkijätteitäkin, jotka eivät vielä ole hävinneet, mutta joiden aikaa myöten täytyy ehdottomasti hävitä sitä mukaa kuin kolhoosit lujittuvat, sitä mukaa kuin ne koneistuvat. Mutta voidaanko kieltää, että kolhoosit kokonaisuudessaan, ristiriitaisuuksineen ja puutteellisuuksineen, kolhoosit **taloudellisena** tosiasiana ovat pohjaltaan maaseudun uusi kehitystie, maaseudun **socialistinen** kehitystie **vastakohtana** kulakkitalouden kehitystielle, **kapitalistiselle** kehitystielle? Voidaanko kieltää, että kolhoosit (puhun kolhooseista enkä vale-kolhooseista) ovat maaseudulla meidän oloissamme sosialistisen rakennustyön perusta ja ahjo, jotka ovat muodostuneet ankarissa otteluissa kapitalistisia aineksia vastaan?

Eikö ole selvää, että joidenkin toverien yritykset alentaa kolhoosien arvoa ja julistaa ne porvarilliseksi talousmuodoksi ovat kaikkea perustaa vailla?

Vuonna 1923 ei meillä ollut vielä joukkoluontoista kolhoosiliikettä. Kirjasessaan „Osuustoiminnasta“ Lenin piti silmällä kaikkia osuustoiminnan muotoja, sekä sen alempia muotoja (varustelu- ja myyntiosuuskuntia) että korkeampia (kolhoosimuotoa). Mitä hän silloin sanoikaan osuustoiminnasta, osuustoiminnallisista laitoksista? Tässä on eräs lainaus Leninin kirjasta „Osuustoiminnasta“:

„Meillä olevan järjestelmän vallitessa osuustoiminnalliset laitokset eroavat yksityiskapitalistisista laitoksista kollektiivisina laitoksina, mutta eivät eroa * sosialistisista laitoksista, jos ne on perustettu sellaiselle maalle, joka, kuten tuotantovälineekin, kuuluu valtiolle, s.o. työväenluokalle“ (XXVII osa, s. 396).

Lenin ei siis käsittele osuustoiminnallisia laitoksia sinänsä, vaan yhteydessä meillä vallitsevan järjestelmän kanssa, yhteydessä sen kanssa, että ne toimivat maalla, joka kuuluu valtiolle, maassa, jossa tuotantovälineet kuuluvat valtiolle, ja tarkastellen niitä tällä tavoin Lenin väittää, että osuustoiminnalliset laitokset eivät eroa sosialistisista laitoksista.

Näin sanoo Lenin osuustoiminnallisista laitoksista yleensä.

Eikö ole selvää, että samaa voidaan sitäkin suuremmalla syyllä sanoa meidän aikamme kolhooseista?

Tämä muun muassa selittääkin sen, että Leninin mielestä „osuustoiminnan yksinkertainen kasvu“ meidän oloissamme „on samaa kuin sosialismin kasvu“.

---

* Alleviivaus minun. J. St.

Näette, että alentaessaan kolhoosien arvoa yllämainittu puhuja teki mitä karkeimman virheen leninismiiä vastaan.

Tästä virheestä johtuu hänen toinen virheensä — luokkataistelusta kolhooseissa. Puhuja kuvaili niin värikkäästi luokkataistelua kolhooseissa, että voitaisiin luulla, että luokkataistelu kolhooseissa ei eroa luokkataistelusta kolhoosien ulkopuolella. Vieläpä voitaisiin luulla, että se käy siellä vielä ankarammaksikin. Yllämainittu puhuja ei muuten ole yksin tehnyt syntiä tässä asiassa. Jaarittelu luokkataistelusta, vikinä ja vinkuminen luokkataistelusta kolhooseissa on nykyään kaikkien meidän „vasemmistolaisten“ suunsoittajiemme kuvaava piirre. Ja koomillisinta tässä vikinässä on se, että nämä vikisijät „näkevät“ luokkataistelua siellä, missä sitä ei ole tai ei ole juuri ollenkaan, mutta eivät näe sitä siellä, missä sitä on ja missä se tulvii yli äyräittänsä.

Onko kolhooseissa luokkataistelun aineksia? On kyllä. Luokkataistelun aineksia ei voi olla olematta kolhooseissa, jos siellä on vielä jäljellä individualistisen psykologian, vieläpä kulakkipsykologiankin jätteitä, jos siellä vielä vallitsee vissi epätasa-arvoisuus aineellisessa asemassa. Voidaanko sanoa, että luokkataistelu kolhooseissa merkitsee samaa kuin luokkataistelu kolhoosien ulkopuolella? Ei, ei voida. Siinä juuri onkin „vasemmistolaisten“ fraasiniekkajemme virhe, että he eivät näe tätä eroa.

Mitä merkitsee luokkataistelu kolhoosien **ulkopuolella**, ennen kolhoosien perustamista? Se merkitsee taistelua kulakkia vastaan, joka **omistaa** työ- ja tuotantovälineet sekä **orjuuttaa** näiden työ- ja tuo-

tantovälineiden avulla maalaisköyhälistöä. Se on taistelua elämästä ja kuolemasta.

Mutta mitä merkitsee luokkataistelu kolhoosien perustalla? Se merkitsee, ennen kaikkea, että kulakki on lyöty ja siltä on otettu pois työ- ja tuotantovälineet. Se merkitsee, toiseksi, että köyhät ja keskitalonpojat ovat yhdistyneet kolhooseiksi perustuotantovälineiden yhteiskunnallistamisen pohjalla. Ja lopuksi, se merkitsee, että kysymys on taistelusta kolhoosien jäsenten kesken, joista toiset eivät ole vielä vapautuneet individualistisista ja kulakkiperinteistä ja pyrkivät käyttämään hyväkseen eräänlaista epätasa-arvoisuutta kolhooseissa omaksi hyödykseen ja toiset haluavat karkoittaa kolhooseista nämä perinteet sekä tämän epätasa-arvoisuuden. Eikö ole selvää, että vain sokeat voivat olla näkemättä eroa kolhoosien perustalla käytävän luokkataistelun ja kolhoosien ulkopuolella käytävän luokkataistelun välillä?

Olisi virheellistä luulla, että kun on olemassa kolhoosit, niin siinä on kaikki, mikä on välttämätöntä sosialismin valmiiksi rakentamiseksi. Sitäkin virheellisempää olisi luulla, että kolhoosien jäsenet ovat jo muuttuneet sosialisteiksi. Ei, täytyy tehdä vielä paljon työtä, ennenkuin kolhoositalonpoika saadaan uudistetuksi, hänen individualistinen psykologiansa oikaistuksi ja tehdyksi hänestä sosialistisen yhteiskunnan todellinen työntekijä. Ja tämä tulee tehdyksi sitä nopeammin, mitä pikemmin kolhoosit koneistetaan, mitä pikemmin ne traktorisoidaan. Mutta se ei vähimmässäkään määrin pienennä kolhoosien mitä suurinta merkitystä maaseudun sosialistisen uudistamisen vipuna. Kolhoosien suuri merkitys onkin juuri

siinä, että ne ovat perustukikohta koneiden ja traktorien käytölle maanviljelyksessä, että ne muodostavat pääasiallisen pohjan talonpojan muuttamiselle, hänen psykologiansa uudestimuokkaamiselle sosialismin hengessä. Lenin oli oikeassa sanoessaan:

„Pienviljelijän uudestimuokkaaminen, koko hänen psykologiansa ja tottumustensa uudestimuokkaaminen on tehtävä, joka vaatii sukupolvien ajan. Vain aineellinen perusta, tekniikka, traktorien ja koneiden käyttö maanviljelyksessä joukkomitassa, sähköistäminen joukkomitassa voi ratkaista tämän kysymyksen pienviljelijään nähden, niin sanoaksemme tervehdyttää koko hänen psykologiansa“ (XXVI osa, s. 239).

Kuka voi kieltää sitä, että kolhoosit ovat nimenomaan se sosialistisen talouden muoto, jonka kautta monimiljoonainen yksilöllinen pientalonpoikaisto juuri vain voikin päästä osalliseksi suurtalouteen koneineen ja traktoreineen, jotka ovat taloudellisen nousun vipu, maatalouden sosialistisen kehityksen vipu?

Kaiken tämän ovat „vasemmistolaiset“ fraasiniekamme unohtaneet.

Sen on unohtanut puhujammekin.

VI

LUOKKASUHTEIDEN MUUTOKSET JA KÄÄNNE PUOLUEEN POLITIIKASSA

Lopuksi kysymys luokkasuhteiden muutoksista maassa ja sosialismin hyökkäyksestä maaseudun kapitalistisia aineksia vastaan.

Puolueemme viime vuonna suorittaman työn luonteenomainen piirre on se, että me puolueena, Neuvostovaltana:

a) olemme panneet käyntiin hyökkäyksen koko rintamalla maaseudun kapitalistisia aineksia vastaan,

b) tämä hyökkäys on tuottanut ja tuottaa edelleenkin, kuten tiedetään, sangen tuntuvia myönteisiä tuloksia.

Mitä se merkitsee? Se merkitsee, että me olemme kulakiston riistopyrkimysten rajoittamispolitiikasta siirtyneet kulakiston luokkana likvidoimisen politiikkaan. Se merkitsee, että olemme tehneet ja teemme edelleenkin erästä ratkaisevinta käännettä koko politiikassamme.

Viime aikoihin asti on puolue ollut kulakiston riistopyrkimysten rajoittamisen kannalla. Tunnettua on, että tämä politiikka julistettiin jo VIII puoluekokouksessa. Tätä samaa politiikkaa julistettiin jälleen otettaessa käytäntöön uusi talouspolitiikka ja puolueemme XI edustajakokouksessa. Kaikki muistavat Leninin tunnetun kirjeen Preobrazhenskin teesien johdosta²² (v. 1922), jossa kirjeessään hän palaa jälleen kysymykseen juuri tällaisen politiikan toteuttamisen välttämättömyydestä. Sen vahvasti viimein puolueemme XV edustajakokous. Sitä me olemme toteuttaneetkin viime aikoihin asti.

Oliko tämä politiikka oikea? Oli, se oli silloin ehdottomasti oikea. Olisimmeko me viitisen tai kolmisen vuotta sitten voineet suorittaa tällaisen hyökkäyksen kulakistoa vastaan? Olisimmeko silloin voineet odottaa tällaisen hyökkäyksen menestyvän? Ei, emme voineet. Se olisi ollut mitä vaarallisinta seikkailua. Se olisi ollut mitä vaarallisinta hyökkäyksellä leikkimistä. Sillä me olisimme siinä varmasti epäonnistuneet ja epäonnistumisellamme iujittaneet kulakiston asemaa.

Miksi? Siksi, että meillä ei vielä ollut niitä tukikohtia maaseudulla laajan neuvostotila- ja kolhoosiverkoston muodossa, joihin olisi voitu nojautua hyökättäessä päättäväisesti kulakistoa vastaan. Siksi, että meillä ei silloin ollut mahdollisuutta korvata kulakin kapitalistista tuotantoa kolhoosien ja neuvostotilojen sosialistisella tuotannolla.

Vuosina 1926—1927 zinovjevilais-trotskilainen oppositio tyrkytti puolueelle innokkaasti viipymättömän hyökkäyksen politiikkaa kulakistoa vastaan. Puolue ei lähtenyt tuohon vaaralliseen seikkailuun, sillä se tiesi, että vakavat ihmiset eivät voi suostua leikkimään hyökkäyksellä. Hyökkäys kulakistoa vastaan on vakava asia. Sitä ei saa sekoittaa kulakistoa vastaan suunnattuun deklamointiin. Sitä ei saa myöskään sekoittaa siihen kulakiston kanssa riitelemisen politiikkaan, jota zinovjevilais-trotskilainen oppositio innokkaasti tyrkytti puolueelle. Hyökkäys kulakistoa vastaan merkitsee kulakiston murskaamista ja sen hävittämistä luokkana. Näiden tarkoitusten ulkopuolella hyökkäys on deklamointia, riitelemistä, sanahelinää, mitä muuta tahansa, mutta ei todellista bolshevistista hyökkäystä. Hyökkäys kulakistoa vastaan merkitsee, että valmistaudutaan tähän tehtävään ja isketään kulakistoa, mutta isketään niin, että se ei voi enää nousta jaloilleen. Juuri sitä meillä bolshevikeilla sanotaankin todelliseksi hyökkäykseksi. Olisimmeko me viitisen tai kolmisen vuotta sitten voineet suorittaa sellaisen hyökkäyksen menestyksen toivein? Ei, emme voineet.

Todellakin, kulakki tuotti vuonna 1927 yli 600 miljoonaa puutaa viljaa ja myi tästä määrästä maa-

seudun ulkopuolella tapahtuvassa vaihdossa noin 130 miljoonaa puutaa. Se on aika huomattava voima, jota ei voida olla ottamatta lukuun. Mutta miten paljon tuottivat silloin kolhoosimme ja neuvostotilamme? Noin 80 miljoonaa puutaa, mistä määrästä veivät markkinoille (tavaraviljaa) noin 35 miljoonaa puutaa. Päätelkää itse, olisimmeko me silloin voineet **korvata** kulakin tuotannon ja kulakin tavaraviljan kolhoosiemme ja neuvostotilojemme tuotannolla ja tavaraviljalla? On selvää, että emme voineet.

Mitä merkitsee sellaisissa oloissa päättäväiseen hyökkäykseen ryhtyminen kulakistoa vastaan? Se merkitsee varmaa epäonnistumista, kulakiston asemien lujittamista sekä sitä, että jäädään viljaa vaille. Juuri tämän takia emme voineet emmekä saaneet silloin ryhtyä päättäväiseen hyökkäykseen kulakistoa vastaan zinovjevilaistrotskilaisen opposition seikkailuhenkisestä deklamoinnista huolimatta.

Entä nyt? Miten asiat ovat nyt? Nyt meillä on riittävä aineellinen pohja voidaksemme lyödä kulakistoa, murtaa sen vastarinnan, likvidoida sen luokkana ja **korvata** sen tuotannon kolhoosien ja neuvostotilojen tuotannolla. Tunnettua on, että vuonna 1929 viljatuotanto kolhooseissa ja neuvostotiloilla oli ainakin 400 miljoonaa puutaa (200 miljoonaa puutaa vähemmän kuin kulakkitalouden kokonaistuotanto v. 1927). Tunnettua on edelleen, että kolhoosit ja neuvostotilat tuottivat vuonna 1929 tavaraviljaa yli 130 miljoonaa puutaa (s.o. enemmän kuin kulakki v. 1927). Tunnettua on vihdoin, että vuonna 1930 kolhoosien ja neuvostotilojen kokonaistuotanto tulee olemaan ainakin 900 miljoonaa puutaa viljaa (s.o. enemmän kuin

kulakin kokonaistuotanto v. 1927), ja tavaraviljaa ne tuottavat vähintään 400 miljoonaa puutaa (s.o. verrattomasti paljon enemmän kuin kulakki v. 1927).

Näin ovat meillä nyt asiat, toverit.

Sellainen muutos on tapahtunut maan taloudessa.

Nyt meillä on, kuten näette, aineellinen pohja voidaksemme korvata kulakin tuotannon kolhoosien ja neuvostotilojen tuotannolla. Juuri tästä syystä on meidän päättäväsellä hyökkäyksellämme kulakistoa vastaan nyt kiistaton menestys.

Juuri näin on hyökättävä kulakistoa vastaan, jos puhe on todellisesta ja päättäväisestä hyökkäyksestä eikä tyydytä tyhjään deklamointiin kulakistoa vastaan.

Juuri tästä syystä olemme viime aikoina siirtyneet kulakiston riistopyrkimysten rajoittamisen politiikasta kulakiston luokkana likvidoimisen politiikkaan.

Mutta miten on suhtauduttava kulakkiomaisuuden pakkoluovuttamisen politiikkaan, voidaanko yleisen kollektivisoinnin alueilla sallia kulakkiomaisuuden pakkoluovuttamista? — kysytään eri tahoilta. Naurettava kysymys! Kulakkiomaisuuden pakkoluovuttamista ei voitu sallia niin kauan kuin olimme kulakiston riistopyrkimysten rajoittamisen kannalla, niin kauan kuin meillä ei ollut mahdollisuutta siirtyä päättäväiseen hyökkäykseen kulakistoa vastaan, niin kauan kuin meillä ei ollut mahdollisuutta korvata kulakin tuotantoa kolhoosien ja neuvostotilojen tuotannolla. Silloin kulakkiomaisuuden pakkoluovuttamisen sallimattomuuden politiikka oli välttämätön ja oikea. Entä nyt? Nyt on asia toisin. Nyt meillä on mahdollisuus suorittaa ratkaiseva hyökkäys kulakistoa vastaan,

murtaa sen vastarinta, likvidoida se luokkana ja korvata sen tuotanto kolhoosien ja neuvostotilojen tuotannolla. Nyt kulakkiomaisuuden pakkoluovuttamisen suorittavat itse maalaisköyhälistön ja keskitalonpoikaiston joukot, jotka toteuttavat yleistä kollektivisoitua. Kulakkiomaisuuden pakkoluovuttaminen yleisen kollektivisoinnin alueilla ei ole nyt enää tavallinen hallinnollinen toimenpide. Kulakkiomaisuuden pakkoluovuttaminen on siellä nyt kolhoosien perustamisen ja kehityksen oleellinen osa. Siksi on naurettavaa ja joutavaa pitää nyt pitkiä puheita kulakkiomaisuuden pakkoluovuttamisesta. Kun kaula on katkaistu, ei hiuksia surra.

Yhtä naurettavalta tuntuu toinen kysymys: saako kulakkia päästää kolhoosiin? Häntä ei tietenkään saa päästää kolhoosiin. Sitä ei saa tehdä, sillä kulakki on kolhoosiliikkeen vannoutunut vihollinen.

VII

JOHTOPÄÄTÖKSET

Siinä, toverit, on kuusi solmukysymystä, joita ei meidän marxilaisten maatalousasiantuntijaimme teoreettinen työ voi sivuuttaa.

Näiden kysymysten merkitys on ennen kaikkea siinä, että niiden syvälinen marxilainen käsittely antaa mahdollisuuden kitkeä pois juurineen kaikki ja kaikenlaiset porvarilliset teorit, joita joskus — meidän häpeäksemme — levittävät juuri meidän kommunistitoverimme ja jotka turmelevat käytännönmiestemme päitä. Ja nuo teorit olisi pitänyt juuria ja heittää

pois jo kauan sitten. Sillä vain säälimättömässä taistelussa noita ja niiden kaltaisia teorioita vastaan voi marxilaisten maatalousasiantuntijain teoreettinen ajattelu kasvaa ja lujittua.

Näiden kysymysten merkitys on vihdoin siinä, että ne antavat uuden muodon siirtymiskauden talouden vanhoille problemeille.

Uudella tavalla asettuu nyt kysymys uudesta talouspolitiikasta, luokista, kolhooseista, siirtymiskauden taloudesta.

On paljastettava niiden henkilöiden virhe, jotka käsittävät uuden talouspolitiikan perääntymiseksi ja vain perääntymiseksi. Sanoihan Lenin jo uutta talouspolitiikkaa käytäntöön otettaessa, että uusi talouspolitiikka ei ole vain perääntymistä, että se merkitsee samalla valmistautumista uuteen päättäväiseen hyökkäykseen kaupungin ja maaseudun kapitalistisia aineksia vastaan.

On paljastettava niiden henkilöiden virhe, jotka luulevat, että uusi talouspolitiikka on tarpeen vain yhteyttä varten kaupungin ja maaseudun välillä. Meille ei ole tarpeen millainen yhteys tahansa kaupungin ja maaseudun välillä. Meille on tarpeen sellainen yhteys, joka turvaa sosialismin voiton. Ja kun me noudatamme uutta talouspolitiikkaa, niin teemme sen siksi, että se palvelee sosialismin asiaa. Mutta kun se lakkaa palvelemasta sosialismin asiaa, niin me viskaamme sen hiiteen. Lenin sanoi, että uusi talouspolitiikka on otettu käytäntöön vakavassa mielessä ja pitkäksi aikaa. Mutta hän ei koskaan sanonut, että uusi talouspolitiikka on otettu käytäntöön ikuisiksi ajoiksi.

On myöskin asetettava kysymys marxilaisen uusintamisteorian tunnetuksi tekemisestä. On käsiteltävä kysymystä kansantaloutemme taseen rakenteen kaaviosta. Se, minkä Tilastollinen keskushallinto julkaisi vuonna 1926 kansantalouden taseena, ei ole tase, vaan numeroleikkiä. Ei kelpaa myöskään se, miten Bazarov ja Gromann selittävät kansantalouden taseen probleemia. Neuvostoliiton kansantalouden taseen kaavion laatiminen on vallankumouksellisten marxilaisten tehtävä, jos he yleensä haluavat käsitellä siirtymiskauden talouden kysymyksiä.

Olisi hyvä, jos marxilaiset taloustieteilijämme asettaisivat keskuudestaan erikoisen työntekijäin ryhmän siirtymiskauden talouden probleemien syvällistä käsitelyä varten, asettaen nuo probleemit kehityksen nykyisessä vaiheessa uudella tavalla.

*„Pravda“ № 309,
joulukuun 29 pñä 1929*

KIRJE A. M. GORKILLE

Kallis Aleksei Maksimovitsh!

Monen monet anteeksipyynnöt ja pyyntö, ettette toruisi minua myöhäisestä (liian myöhäisestä!) vastauksesta. Olen ollut mahdottomuuteen saakka ylikuormitettu. Sitä paitsi olen vähän sairastellut. Se ei tietenkään voi olla puolustuksenani. Mutta se voi jotain selittää.

1) Ilman itsekritiikkiä me emme voi tulla toimeen. Emme mitenkään, Aleksei Maksimovitsh. Ilman sitä meillä olisi lamaannus, koneiston rappeutuminen, byrokratismin kasvu ja työväenluokan luovan aloitteellisuuden murtuminen väistämätöntä. Itsekritiikki antaa tietysti aineistoa vihollisille. Siinä Te olette aivan oikeassa. Mutta se antaa myös aineistoa (ja sysäyksen) meidän etenemisellemme, työtätekevien rakennustarmon kehittämiseksi, kilpailun kehittämiseksi, iskuprikaateille j.n.e. Myönteinen puoli korvaa ja korvaa ylittäen kielteisen.

Mahdollista on, että meidän lehdistömme työntää puutteellisuksiamme liian paljon etualalle ja toisinaan (tahtomattaan) asettaa niitä näytteillekin. Se on mahdollista ja todennäköistäkin. Ja se on tietysti

paha. Siksi Te vaaditte, että meidän saavutuksillemme pitäisi antaa yhtä suuri (minä sanoisin: suurempi) tila kuin puutteellisuksillemme. Ja siinä Te olette tietysti oikeassa. Tämän epäkohdan me poistamme ehdottomasti ja viivyttelämättä. Siitä voitte olla varma.

2) Nuoriso meillä on erilaista. On vaikertelijoita, väsyneitä ja toivottomuuteen langenneita (kuten Zenin). On reippaita, elämänhaluisia, joilla on luja tahto ja lannistamaton pyrkimys voittoon. Ei voi olla niin, että nyt, jolloin me katkomme vanhoja suhteita elämässä ja rakennamme uusia, jolloin totunnaisia teitä ja polkuja hajoitetaan ja raivataan uusia, joihin ei ole vielä totuttu, jolloin kokonaisia yltäkylläisyydessä eläneitä väestöryhmiä joutuu pois raiteiltaan ja poistuu riveistä vapauttaen tien miljoonille ennen poljetuille ja vainotuille ihmisille,— ei voi olla niin, että nuoriso olisi meille myötämielisten ihmisten yhdenlaatuinen joukko, ettei siinä olisi kerrostumista, jakaantumista. Ensinnäkin, nuorison joukossa on rikkaanpuoleisten vanhempien poikia. Toiseksi, jos otetaan vaikka omakin (yhteiskunnallisen asemansa puolesta) nuoriso, niin ei siinäkään jokaisella riitä hermoja, voimia, luonteenlujuutta ja ymmärtämystä käsittää vanhan valtavaa murtamista ja uuden kuumeista rakentamista asiaankuuluvaksi ja siis toivottavaksi tilaksi, joka sitä paitsi on hyvin vähän sen „yleisen hyvinvoinnin“ paratiisi-idyllin kaltainen, jonka pitäisi antaa mahdollisuus „levähtää“ ja „nauttia onnesta“. Ymmärrettävää on, että tällaisessa „päätähuimaavassa hyörinässä“ meillä ei voi olla olematta väsyneitä, murtuneita, loppuunkuluneita, epätoivoon joutuneita,

syryään vetäytyviä ja vihdoin — vihollisten leiriin siirtyviä. Vallankumouksen kiertämättömiä „kulunkeja“.

Tärkeintä on nyt se, että nuorisolle eivät anna sävyä vaikertelijat, vaan meidän taisteluintoiset nuorisoliittolaisemme, jotka ovat ytimenä uudelle, suurlukuiselle bolshevikkiheimolle — kapitalismin murskaajille, sosialismin rakentajille, kaikkien sorrettujen ja orjuutettujen vapauttajille. Siinä on meidän voimamme. Siinä on myös voittomme tae.

3) Tämä ei tietenkään merkitse, etteikö meidän pitäisi pyrkiä supistamaan voivottelijoiden, vaikerterelijoiden, epäilijöiden j.n.e. lukumäärää järjestetyn aatteellisen (ja kaiken muunlaisenkin) vaikutuksen avulla. Päinvastoin, puolueemme, kulttuurijärjestöjemme, lehdistömme ja Neuvostojemme eräs tärkeimpiä tehtäviä on siinä, että järjestetään tämä vaikuttaminen ja päästään siinä vakaviin tuloksiin. Siksi me (meidän ystävämme) hyväksymme täydellisesti Teidän ehdotuksenne:

a) perustaa aikakauslehti „Za rubezhom“²³,

b) julkaista joukko yleistajuisia kokoelmia „Kansalaissodasta“ ottaen tähän työhön mukaan A. Tolstoin ja muita kaunokirjallisuuden mestareita.

Tähän on vain lisättävä, että ainoatakaan näistä toimenpiteistä me emme voi antaa Radekin tai jonkun hänen ystävänsä johtoon. Kysymys ei ole Radekin hyvistä aikeista tai hänen tunnollisuudestaan. Kysymys on ryhmäkuntalaisen taistelun logiikasta, josta (s.o. taistelusta) hän ja hänen ystävänsä eivät ole täydellisesti luopuneet (on jäänyt eräitä tärkeitä erimielisyyksiä, jotka tulevat sysäämään heitä taisteluun).

Puolueemme historia (eikä vain meidän puolueemme historia) opettaa, että tosiasia- ja logiikka on ihmisen aikomusten logiikkaa voimakkaampi. Varmempaa on, kun annamme johdon näiden toimenpiteiden toteuttamisessa poliittisesti lujille tovereille ja Radekin ja hänen ystäviään otamme mukaan avustajina. Siten on varmempaa.

4) Harkittuamme vakavasti kysymystä erikoisen „O voine“ nimisen aikakauslehden perustamisesta me tulimme johtopäätökseen, ettei nykyään ole syytä sellaisen aikakauslehden julkaisemiseen. Olemme sitä mieltä, että tarkoituksenmukaisempaa on käsitellä sodan kysymyksiä (tarkoitetaan imperialistista sotaa) jo olevissa poliittisissa aikakauslehdissä. Sitäkin suuremmalla syyllä, kun sodan kysymyksiä ei saa erottaa politiikan kysymyksistä, jonka ilmausta sota on.

Mitä tulee kertomuksiin sodasta, niin niitä pitää julkaista hyvin harkitsevaisesti. Kirjamarkkinoilla on paljon kaunokirjallisia kertomuksia, jotka kuvaavat sodan „kauhuja“ ja herättävät inhoa kaikenlaista sotaa (ei vain imperialistista, vaan myös kaikkea muutakin sotaa) kohtaan. Ne ovat porvarillis-pasifistisia kertomuksia, joilla ei ole suurta arvoa. Me tarvitsemme sellaisia kertomuksia, jotka johtavat lukijan imperialistisen sodan kauhuista tällaisia sotia järjestävien imperialististen hallitusten kukistamisen välttämättömyyteen. Sitä paitsi meidän emme ole kaikenlaista sotaa vastaan. Me vastustamme imperialistista sotaa vastavallankumouksellisena sotana. Mutta me kannatamme vapautussotaa, imperialisminvastaista sotaa, vallankumouksellista sotaa siitä huolimatta, että tällainen sota, kuten on tunnettua,

ei ole vapaa „verenvuodatuksen kauhuista“, vaan niitä on siinä jopa ylenpalttistikin.

Minusta näyttää, että sodan „kauhuja“ vastaan sotaretkelle suoriutuvan Voronskin kanta eroaa hyvin vähän porvarillisten pasifistien kannasta.

5) Te olette aivan oikeassa siinä, että meillä, meidän lehdistössämme, on uskonnonvastaisen propagandan kysymyksissä vallalla suuri sekamelska. Toisinaan tehdään yliluonnollisia tyhmyyksiä, jotka valavat vettä vihollisten myllyyn. Tällä alalla meillä on edessämme valtava työ. Mutta en ole vielä ehtinyt puhua Teidän ehdotuksistanne uskonnonvastaista propagandaa johtavien tovereiden kanssa. Kirjoitan siitä Teille seuraavalla kerralla.

6) Kamegulovin pyyntöä en voi täyttää. Ei ole aikaa! Ja sitä paitsi, mikä kriitikko minä olen, lempo minut vieköön!

Kaikki.

Puristan lujasti kättänne ja toivotan Teille terveyttä.

Kiitos terveisistä.

J. Stalin

Puhutaan, että tarvitsette lääkärin Venäjältä. Onko se totta? Nimenomaan kenet Te haluaisitte? Kirjoitakaa — lähetämme.

J. St.

Tammikuun 17 p:nä 1930

Julkaistaan ensi kertaa

KYSYMYKSEEN KULAKISTON LUOKKANA LIKVIDOIMISEN POLITTIKASTA

„Krasnaja Zvezdan“²⁴ № 16 kirjoituksessa „Kulakiston luokkana likvidoiminen“, joka yleispiirtein on kiistattomasti oikea, esiintyy kaksi epätarkkuutta sanamuodossa. Minusta näyttää, että on korjattava nämä epätarkkuudet.

1. Kirjoituksessa sanotaan:

„Kuntoonpalauttamiskaudella me toteutimme rajoittamispolitiikkaa kaupungin ja maaseudun kapitalistisiin aineksiin nähden. Uudestirakentamiskauden alkaessa me siirryimme rajoittamispolitiikasta näiden ainesten syrjäyttämispolitiikkaan“.

Tämä väittäjä on väärä. Kapitalististen aineiden rajoittamispolitiikka ja niiden syrjäyttämispolitiikka eivät ole kaksi eri politiikkaa. Ne ovat yhtä ja samaa politiikkaa. Maaseudun kapitalististen aineiden syrjäyttäminen on kapitalististen aineiden rajoittamispolitiikan, kulakiston riistopyrkimysten rajoittamispolitiikan välttämätön seuraus ja oleellinen osa. Maaseudun kapitalististen aineiden syrjäyttämistä ei saa rinnastaa kulakiston syrjäyttämiseen luokkana. Maaseudun kapitalististen aineiden syrjäyttäminen on kulakiston yksityisten ryhmien syrjäyttämistä ja voit-

tamista, sellaisten ryhmien, jotka eivät ole kestäneet veropuristusta, jotka eivät ole kestäneet Neuvostovallan rajoitustoimenpiteiden järjestelmää. On ymmärrettävää, että kulakiston riistopyrkimysten rajoittamispolitiikka, maaseudun kapitalististen ainesten rajoittamispolitiikka ei voi olla johtamatta kulakiston yksityisten ryhmien syrjäyttämiseen. Siksi ei kulakiston yksityisten ryhmien syrjäyttämistä voida pitää minään muuna kuin maaseudun kapitalististen ainesten rajoittamispolitiikan välttämättömänä tuloksena ja oleellisena osana.

Tätä politiikkaa on meillä noudatettu ei ainoastaan kuntoonpalauttamiskaudella, vaan myöskin uudestirakentamiskaudella sekä XV puoluekokouksen (vuoden 1927 joulukuu) jälkeen että puolueemme XVI konferenssin kaudella (vuoden 1929 huhtikuu) ja myöskin tämän konferenssin jälkeen aina vuoden 1929 kesään saakka, jolloin meillä alkoi yleisen kollektivisoimisen ajanjakso, jolloin tapahtui **käännö** kulakiston luokkana likvidoimisen politiikkaa kohti.

Jos tarkastellaan puolueen tärkeimpiä asiakirjoja, vaikkapa joulukuussa vuonna 1925 pidetystä XIV puoluekokouksesta alkaen (kts. päätöslauselmaa Keskuskomitean toimintaselostuksen johdosta²⁵) vuoden 1929 huhtikuussa pidettyyn XVI puoluekonferenssiin saakka (kts. päätöslauselmaa „Maatalouden kohottamisteistä“²⁶), niin ei voida olla huomaamatta, että teesi „kulakiston riistopyrkimysten rajoittamisesta“ eli „kapitalismin kasvun rajoittamisesta maaseudulla“ kulkee aina rinnan teesin kanssa „maaseudun kapitalististen ainesten syrjäyttamisestä“ ja „maaseudun kapitalististen ainesten voittamisesta“.

Mitä se merkitsee?

Se merkitsee sitä, että puolue ei erota maaseudun kapitalististen ainesten syrjäyttämistä kulakiston riistopyrkimysten rajoittamispolitiikasta, maaseudun kapitalististen ainesten rajoittamispolitiikasta.

XV puoluekokous samoin kuin XVI konferenssikin on kokonaan „maatalousporvariston riistopyrkimysten rajoittamis“-politiikan kannalla (XV puoluekokouksen päätöslauselma „Työstä maaseudulla“²⁷), „kapitalismin kehitystä maaseudulla rajoittavien uusien toimenpiteiden käytäntöönottamisen“ politiikan kannalla (kts. samaa), „kulakin riistopyrkimysten jyrkän rajoittamisen“ politiikan kannalla (kts. XV puoluekokouksen päätöslauselmaa viisivuotissuunnitelmasta²⁸), „kulakkia vastaan käytävän hyökkäyksen“ politiikan kannalla siinä mielessä, että „siirrytään edelleen järjestelmällisemmin ja järkähtämättömämmin rajoittamaan kulakkia ja yksityisyrittäjäjä“ (kts. samaa), kaupungin ja maaseudun „yksityiskapitalistisen talouden ainesten“ „vieläkin päättäväisemmän taloudellisen syrjäyttämisen“ politiikan kannalla (kts. XV puoluekokouksen päätöslauselmaa Keskuskomitean toimintaselostuksen johdosta²⁹).

Siis a) mainitun kirjoituksen kirjoittaja on väärässä kuvatessaan kapitalististen ainesten rajoittamispolitiikkaa ja niiden syrjäyttämispolitiikkaa kahdeksi eri politiikaksi. Tosiasiat osoittavat, että me olemme tässä tekemisissä yhden yleisen politiikan, kapitalismin rajoittamispolitiikan kanssa, minkä politiikan oleellisena osana ja tuloksena on kulakiston yksityisten ryhmien syrjäyttäminen.

Siis b) mainitun kirjoituksen kirjoittaja on väärässä väittäessään, että maaseudun kapitalististen ainesten syrjäyttäminen alkoi vasta uudestirakentamiskaudella, XV puoluekokouksen kaudella. Todellisuudessa on syrjäyttämistä tapahtunut sekä XV puoluekokouksen edellä, kuntoonpalauttamiskaudella, että XV puoluekokouksen jälkeen, uudestirakentamiskaudella. XV puoluekokouksen kaudella vain voimistettiin kulakiston riistopyrkimysten rajoittamispolitiikkaa uusilla lisätoimenpiteillä, minkä johdosta myöskin kulakiston yksityisten ryhmien syrjäyttämisen täytyi voimistua.

2. Kirjoituksessa sanotaan:

„Kulakiston luokkana likvidoinen politiikka johtuu kokonaisuudessaan kapitalististen ainesten syrjäyttämispolitiikasta, ollen tämän politiikan jatkoa uudessa vaiheessa“.

Tämä väite on epätarkka ja siksi väärä. On ymmärrettävää, että kulakiston luokkana likvidoinen politiikka ei ole voinut tapahtua taivaasta. Sitä on valmistanut koko aikaisempi maaseudun kapitalististen ainesten rajoittamiskausi ja siis myöskin syrjäyttämisen kausi. Mutta tämä ei vielä merkitse, etteikö se perinpohjin eroaisi maaseudun kapitalististen ainesten rajoittamisen (ja syrjäyttämisen) politiikasta, että se olisi muka rajoittamispolitiikan jatkoa. Kun sanotaan siten kuin meidän kirjoittajamme sanoo, niin se merkitsee, että kielletään **murros** maaseudun kehityksessä vuoden 1929 kesästä alkaen. Kun sanotaan siten, niin se merkitsee sen tosiasian kieltämistä, että me tänä aikana olemme tehneet **käänte**n puolueemme politiikassa maaseudulla. Kun sanotaan siten, niin se

merkitsee jonkinlaisen ideologisen piilopaikan luomista puolueemme oikeistolaisaineksille, jotka tarrautuvat nyt XV puoluekokouksen päätöksiin puolueen uutta politiikkaa vastaan, samaten kuin aikoinaan Frumkin tarrautui XIV puoluekokouksen päätöksiin kolhoosien ja neuvostotilojen juurruttamisen politiikkaa vastaan.

Mitä XV puoluekokous piti lähtökohtanaan julistaessaan maaseudun kapitalististen ainesten rajoittamisen (ja syrjäyttämisen) politiikan tehostamista? Sitä, että huolimatta tästä kulakiston rajoittamisesta **täytyi** kulakiston luokkana kuitenkin jäädä olemaan toistaiseksi. Tällä perusteella XV puoluekokous jätti voimaan lain maanvuokrauksesta tietäen erinomaisen hyvin, että vuokralleottajat ovat valtaosaltaan kulakkeja. Tällä perusteella XV puoluekokous jätti voimaan lain palkkatyövoiman käytöstä maaseudulla vaatien sen tarkkaa noudattamista. Tällä perusteella julistettiin vieläkin kerran, että kulakkiomaisuuden pakkoluovuttaminen ei ole sallittua. Ovatko nämä lait ja nämä päätökset ristiriidassa maaseudun kapitalististen ainesten rajoittamis- (ja syrjäyttämisen-) politiikan kanssa? **Ei**, eivät mitenkään. Ovatko nämä lait ja nämä päätökset ristiriidassa kulakiston luokkana likvidoimisen politiikan kanssa? **Kyllä**, ovat ehdottomasti! Nämä lait ja nämä päätökset täytyy siis nyt panna syrjään yleisen kollektivisoinnin alueilla, joiden piiri laajenee ei vain päivä päivältä, vaan tunti tunnilta. Itse kolhoosiliikkeen kulku on muuten jo pannut ne syrjään yleisen kollektivisoinnin alueilla.

Voidaanko tämän jälkeen väittää, että kulakiston luokkana likvidoimisen politiikka on maaseudun kapi-

talististen ainesten rajoittamis- (ja syrjäyttämisen-) politiikan jatkoa? On selvää, ettei voida.

Yllämainitun kirjoituksen tekijä unohtaa, että kulakkiluokkaa ei voida syrjäyttää luokkana verotus- ja kaikenlaisilla muilla rajoitustoimenpiteillä, jos tämän luokan käsiin jätetään tuotantovälineet sekä oikeus käyttää vapaasti maata ja jos säilytetään käytännössä laki palkkatyöstä maaseudulla, laki maanvuokrauksesta, kulakkiomaisuuden pakkoluovuttamisen kieltö. Kirjoittaja unohtaa, että kulakiston riistopyrkimysten rajoittamispolitiikkaa harjoitettaessa voidaan odottaa vain erillisten kulakkiryhmien syrjäyttämistä, mikä ei ole ristiriidassa sen kanssa, että kulakisto säilyy toistaiseksi luokkana, vaan päinvastoin edellyttää sitä. Kulakiston syrjäyttämiseksi luokkana ei riitä sen erillisten ryhmien rajoittamisen ja syrjäyttämisen politiikka. Kulakiston syrjäyttämiseksi luokkana täytyy murtaa avoimessa taistelussa tämän luokan vastarinta ja ottaa siltä pois sen olemassaolon ja kehittymisen tuotannolliset lähteet (vapaa maankäyttö, tuotantovälineet, maanvuokraus, oikeus työvoiman palkkaamiseen j.n.e.).

Tämä juuri onkin käänne kulakiston luokkana likvidoimisen politiikkaan. Ilman sitä ovat puheet kulakiston syrjäyttämisestä luokkana tyhjää jaarittelua, joka on mieluista ja edullista vain oikeistouklo-nisteille. Ilman sitä ei voida ajatellakaan mitään vakavaa maaseudun kollektivisointia, puhumattakaan yleisestä kollektivisoinnista. Tämän ovat hyvin käsittäneet maascutumme köyhälistö ja keskitalonpojat, jotka hävittävät kulakistoa ja toteuttavat yleistä

kollektivisointia. Tätä eivät nähtävästi vielä käsitä jotkut tovereistamme.

Siis puolueen nykyinen maaseutupolitiikka ei ole vanhan politiikan **jatkoa**, vaan **käännö** vanhasta, maaseudun kapitalististen ainesten **rajoittamisen** (ja syrjäyttämisen) politiikasta uuteen, kulakiston luokkana **likvidoimisen** politiikkaan.

„Krasnaja Zvezda“ № 18,
tammikuun 21 pnä 1930
Allekirjoitus: J. Stalin

VASTAUS TOVEREILLE SVERDLOVILAISILLE ³⁰

I

SVERDLOVILAISTEN KYSYMYKSET

1. Kominternin III kongressin hyväksymissä teeseissä VKP(b):n taktikasta ³¹ Lenin puhuu kahden perusluokan olemassaolosta Neuvosto-Venäjällä.

Nykyään me puhumme kulakiston ja uuden porvariston luokkana likvidoisesta.

Merkitseekö se, että uuden talouspolitiikan aikana meillä muodostui kolmas luokka?

2. Puheessanne marxilaisten maatalousasiantuntijain edustajakokouksessa Te sanoitte: „Kun me noudatamme uutta talouspolitiikkaa, niin teemme sen siksi, että se palvelee sosialismin asiaa. Mutta kun se lakkaa palvelemasta sosialismin asiaa, niin me viskaamme sen hiiteen“. Kuinka on ymmärrettävä tuo „viskaaminen“ ja kuinka se tapahtuu?

3. Kuinka puolueen tulee kollektivisoinnin ja kulakiston luokkana likvidoisien ratkaisevien menestysten mukaisesti muuttaa tunnusta, joka määrittelee nykyään proletariaatin ja erilaisten talonpoikaisten väliset keskinäissuhteet: „On osattava saada aikaan sopimus keskitalonpojan kanssa — luopumatta hetkeksikään taistelusta kulakkia vastaan ja nojautuen lujasti ainoastaan köyhälistöön“ (Lenin) ³²?

4. Minkälaisin menetelmin on kulakiston luokkana likvidoiminen toteutettava?

5. Eikö kahden tunnuksen samanaikainen toteuttaminen: toinen yleisen kollektivisoinnin piireille — kulakin luokkana likvidoiminen ja toinen piireille, joissa ei ole yleistä kollektivisointia — kulakin rajoittaminen ja syrjäyttäminen, johda siihen, että viimeainituissa piireissä kulakki itse likvidoi itsensä (tuhlaa omaisuutensa, tuotantovälineensä)?

6. Minkälainen vaikutus voi kulakiston luokkana likvidoisella ja luokkataistelun kärjistymisellä meillä sekä talouspulalla ja vallankumouksellisen aallon kasvulla kapitalistimaissa olla „hengähdysketken“ pituuteen?

7. Mitä mieltä Te olette kapitalistimaissa nykyisin olevan vallankumouksellisen nousun välittömästi vallankumoukselliseksi tilanteeksi muuttumisen mahdollisuudesta?

8. Kuinka tulee arvioida ne uudet murrokset työväenluokassa, joita luonnehtivat kokonaisten työosastojen päätökset liittyä puolueen riveihin, puolueen ja työväenluokan tulevien keskinäissuhteiden kannalta?

9. Kolhoosiliikkeen valtavan laajuuden yhteydessä astuu päiväjärjestykseen kysymys puoluejärjestön laajentamisesta maaseudulla. Minkälaisen tulee olla politiikkamme tämän laajentamisen rajojen suhteen ja kolhoosilaisten eri ryhmien puolueeseen hyväksymisen suhteen?

10. Mitä mieltä Te olette niistä kiistoista, joita käydään taloustieteilijöiden keskuudessa poliittisen taloustieteen tärkeimmistä kysymyksistä?

II

TOVERI STALININ VASTAUS

Ensimmäiseen kysymykseen. Lenin puhui kahdesta perusluokasta. Mutta hän oli tietysti tietoinen kolmannen, kapitalistisen luokan (kulakit, kaupungin kapitalistinen porvaristo) olemassaolosta. Kulakit ja kaupungin kapitalistinen porvaristo eivät tietenkään „muodostuneet“ luokaksi vasta uuden talouspolitiikan käytäntöönottamisen jälkeen. Ne olivat olemassa jo ennen uutta talouspolitiikkaakin, ja sitä paitsi ne olivat olemassa toisarvoisena luokkana. Ensimmäisissä kehitysvaiheissa uusi talouspolitiikka jossain määrin helpotti tämän luokan kasvua. Mutta vieläkin enemmän se auttoi sosialistisen sektorin kasvua. Puolueen siirtyminen hyökkäykseen koko rintamalla käänsi asian jyrkästi maaseudun ja osaksi kaupunkien kapitalistien luokan murtamisen ja hävittämisen suuntaan.

Täsmällisyyden vuoksi tulee sanoa, että puolue ei antanut ohjeita kulakiston luokkana likvidoimisen tunnuksen ulottamisesta uutta, kaupunkilaisporvaristoa koskevaksi. Täytyy nähdä ero toisaalta nepmanien, joilta jo kauan sitten on pääpiirteissään poistettu tuotannollinen perusta ja joilla sen vuoksi ei ole vähääkään huomattavaa painavuutta meidän talouselämässämme, ja toisaalta kulakkien välillä, joilla viime aikoihin asti on ollut hyvin suuri taloudellinen painavuus maaseudulla ja joilta me **vasta nyt** poistamme heidän **tuotannollisen** perustansa.

Minusta näyttää, että eräät järjestömme unohtavat tämän eron ja tekevät virheen yrittäessään „täyden-

tää“ kulakiston luokkana likvidoimisen tunnusta kaupunkilaisporvariston likvidoimisen tunnuksella.

Toiseen kysymykseen. Tunnettu lause puheestani marxilaisten maatalousasiantuntijain edustajakokouksessa tulee ymmärtää siten, että me „viskaamme uuden talouspolitiikan hiiteen“, kun meillä ei tule olemaan enää tarvetta sallia vissiä yksityiskaupan vapautta, kun sellainen salliminen tulee antamaan vain kielteisiä tuloksia, kun me saamme mahdollisuuden järjestää kaupungin ja maaseudun väliset taloudelliset suhteet omien kauppajärjestöjemme avulla ilman yksityiskauppaa ja siihen liittyvää yksityistä kauppavaihtoa ja vissinlaista kapitalismin elpymisen sallimista.

Kolmanteen kysymykseen. Ymmärrettävää on, että sitä mukaa, kun kollektiivit valtaavat suurimman osan Neuvostoliiton piireistä, niin kulakisto tullaan likvidoimaan,— siis Iljitshin määritelmän se osa jää pois. Mitä tulee keskitalonpoikiin ja köyhiin kolhooseissa, niin sitä mukaa, kun kolhoosit varustetaan koneilla ja traktoreilla, he tulevat sulautumaan kollektivisoidun maaseudun työntekijöiden yhtenäiseksi joukoksi. Tämän mukaisesti tulevat meidän tunnuksistamme tulevaisuudessa katoamaan käsitteet „keskitalonpoika“ ja „köyhä“.

Neljänteen kysymykseen. Perusmenetelmänä kulakiston luokkana likvidoimisessa on joukkoluontoinen kollektivisointi. Kaikki muut toimenpiteet on sopeutettava tämän perusmenetelmän mukaisiksi. Kaikki se, mikä on ristiriidassa tämän menetelmän kanssa tai heikentää sen merkitystä, on viskattava syrjään.

Viidenteen kysymykseen. Ei saa kuvitella „kulakiston luokkana likvidoimisen“ ja „kulakiston rajoittamisen“ tunnuksia kahdeksi itsenäiseksi ja saman-

arvoiseksi tunnukseksi. Kulakiston luokkana likvidoinnisen politiikkaan siirtymisen jälkeen tämä tunnus tuli perustunnukseksi ja kulakiston rajoittamistunnus yleisen kollektivisoinnin piireissä muuttui itsenäisestä tunnuksesta alistetuksi tunnukseksi, perustunnuksen suhteen avustavaksi tunnukseksi, tunnukseksi, joka helpottaa näissä viimemainituissa piireissä ehtojen valmistamista perustunnukseen siirtymiseksi. Kuten näette, „kulakiston rajoittamisen“ tunnuksen asema on nykyisissä uusissa oloissa muuttunut perusteellisesti sen siihen asemaan verraten, mikä sillä oli vuosi sitten ja aikaisemmin.

Täytyy panna merkille, etteivät eräät lehtemme valitettavasti ota huomioon tätä erikoisuutta.

Mahdollista ja todennäköistä on, että piireissä, joissa ei ole yleistä kollektivisointia, joku osa kulakistosta tulee kulakkiomaisuuden pakkoluovuttamista odotellessaan „itse likvidoimaan itsensä“, „tuhlaamaan omaisuutensa ja tuotantovälineensä“. Sellaista vastaan on tietenkin taisteltava. Mutta siitä ei lainkaan seuraa, että meidän olisi sallittava kulakkiomaisuuden pakkoluovuttaminen ei kollektivisoinniasian osana, vaan itsenäisenä tehtävänä, joka toteutettaisiin ennen ja ilman kollektivisointia. Sen salliminen merkitsisi pakkoluovutetun kulakkiomaisuuden kolhooseissa suoritettavan yhteiskunnallistamispolitiikan vaihtamista tämän omaisuuden jakamispolitiikkaan erillisten talonpoikain henkilökohtaisen rikastuttamisen hyväksi. Sellainen vaihdos olisi askel taaksepäin eikä eteenpäin. Kulakkiomaisuuden „tuhlaamisesta“ vastaan on vain yksi keino — kollektivisointityön voimistaminen piireissä, joissa ei ole yleistä kollektivisointia.

Kuudenteen kysymykseen. Luettelemanne keinot ja ehdot voivat supistaa huomattavasti „hengähdysketken“ aikamääriä. Mutta ne tulevat ehdottomasti voimistamaan ja kartuttamaan meidän puolustuskeinojamme. Hyvin paljon tässä riippuu kansainvälisestä tilanteesta, ristiriitojen kasvusta kansainvälisen kapitalismin leirissä, kansainvälisen talouspulan edelleenkemmitymisestä. Mutta se on toinen kysymys.

Seitsemänten kysymykseen. Ei voida vetää ylipääsemätöntä rajaa „vallankumouksellisen nousun“ ja „välittömästi vallankumouksellisen tilanteen“ välille. Ei voida sanoa: „tähän rajaan saakka meillä on vallankumouksellinen nousu, mutta tämän rajan takana on hyppäys välittömästi vallankumoukselliseen tilanteeseen“. Siten voivat asettaa kysymyksen vain skolasitikot. Ensimmäinen muuttuu tavallisesti „huomattomasti“ toiseksi. Tehtävänä on valmistaa proletariaatti nyt heti ratkaiseviin vallankumouksellisiin taisteluihin odottamatta niin sanotun välittömästi vallankumouksellisen tilanteen „koittamisen“ hetkeä.

Kahdeksanteen kysymykseen. Kokonaisten työosastojen ja jopa tehtaidenkin halu liittyä puolueeseen on merkki työväenluokan miljoonaisten joukkojen mitä suurimmasta vallankumouksellisesta noususta, merkki puolueen politiikan oikeellisuudesta, merkki tämän politiikan avoimesta hyväksymisestä työväenluokan laajojen joukkojen taholta. Tästä ei kuitenkaan lainkaan seuraa, että meidän pitäisi hyväksyä puolueeseen kaikki, jotka haluavat siihen liittyä. Työosastoissa ja tehtaissa on kaikenlaisia ihmisiä aina tuholaisia myöten. Sen vuoksi puolueen on pidettävä voimassa koeteltu henkilökohtaisen suhtautumisen

menetelmä jokaiseen, joka haluaa liittyä puolueeseen, ja puolueeseen henkilökohtaisen hyväksymisen menetelmä. Meille ei ole tarpeen ainoastaan määrä, vaan myöskin laatu.

Yhdeksänteen kysymykseen. On itsestään ymmärrettävää, että puoluerivien kasvu kolhooseissa tulee tapahtumaan enemmän tai vähemmän nopealla vauhdilla. On toivottavaa, että kolhoosiliikkeen ne ainekset, erikoisesti batrakkien ja maalaisköyhälistön joukosta, jotka ovat parhaiten karaistuneet kulakistoa vastaan käydyssä taistelussa, ryhtyisivät käyttämään voimiaan puolueen riveissä. Ymmärrettävää on, että tällöin on erikoisen järkähtämättömästi sovellettava henkilökohtaista suhtautumista ja henkilökohtaista puolueeseen hyväksymistä.

Kymmenenteen kysymykseen. Minusta tuntuu, että taloustieteilijäin välisissä kiistoissa on paljon skolas-tista ja keksittyä. Kun heitetään syrjään kiistojen ulko-kuori, niin kiistapuolien perusvirheet ovat seuraavat:

a) kumpikaan puoli ei ole kyennyt asiaankuuluvalla tavalla soveltamaan kahdella rintamalla käytävän taistelun menetelmää: ei „rubinismia“ vastaan eikä myöskään „mekanismia“ vastaan;³³

b) kumpikin puoli on erottautunut neuvostotalouden ja maailman imperialismiin peruskysymyk-sistä talmudisoitujen abstraktioiden alalle hukaten siten kaksi vuotta työtä abstraktisiin aiheisiin, tietenkin vihollistemme mieliksi ja hyödyksi.

Kommunistisin terveisin

Helmikuun 9 p:nä 1930

J. Stalin

MENESTYS PANEE PÄÄN PYÖRÄLLE

Kolhoosiliikkeen kysymyksistä

Neuvostovallan menestyksistä kolhoosiliikkeen alalla puhuvat nykyään kaikki. Jopa vihollistenkin on pakko tunnustaa, että on saavutettu huomattavia menestyksiä. Ja nämä menestykset ovat todellakin suuria.

Tosiasia on, että kuluvan vuoden helmikuun 20 pnä oli Neuvostoliiton talonpoikaistalouksista kollektivisoitu jo 50 prosenttia. Se merkitsee, että vuoden 1930 helmikuun 20 päivään mennessä olemme ylittäneet kollektivisoinnin viisivuotissuunnitelman enemmän kuin kaksinkertaisesti.

Tosiasia on, että kuluvan vuoden helmikuun 28 päivään mennessä ovat kolhoosit jo ehtineet varata siemeniä kevätkylvöjä varten yli 36 miljoonaa sentneriä, s.o. yli 90 prosenttia suunnitelmasta, s.o. noin 220 miljoonaa puutaa. Täytyy myöntää, että 220 miljoonan puudan siemenviljamäärän varaaminen yksistään kolhooseissa — viljanhankintasuunnitelman menestyksellisen täyttämisen jälkeen — on mitä valtavin saavutus.

Mitä tämä kaikki todistaa?

Sitä, että maaseudun perinpohjainen käänne sosialismiin voidaan katsoa jo taatuksi.

Todistelemattakin on selvää, että näillä menestyksillä on mitä suurin merkitys maamme kohtaloille, koko työväenluokalle maamme johtavana voimana, ja vihdoin, itse puolueelle. Puhumattakaan suoranaisista käytännöllisistä tuloksista näillä menestyksillä on valtava merkitys itse puolueen sisäiselle elämälle, puolueemme kasvatukselle. Ne tuovat puolueeseemme reipasta mielialaa ja luottamusta omiin voimiin. Ne aseistavat työväenluokan uskolla asiamme voittoon. Ne tuovat puolueellemme uusia miljoonareservejä.

Tästä johtuu puolueen tehtävä: **varmistaa** saavutetut menestykset ja käyttää niitä suunnitelmallisesti vastaisen eteenpäinmenon hyväksi.

Mutta menestyksillä on varjopuolensakin, varsinkin kun ne saavutetaan verrattain „helpolla“, niin sanoaksemme „odottamatta“. Sellaiset menestykset synnyttävät joskus omahyväisyyttä ja ylvästelyä: „Me voimme kaiken!“, „Meille on kaikki helppoa!“. Nämä menestykset juovuttavat useasti ihmisiä, ja heidän päänsä alkaa mennä menestyksestä pyörälle, menetetään määrän tunto, menetetään kyky käsittää todellisuutta, ilmaantuu pyrkimystä omien voimien yliarvioimiseen ja vastustajan voimien aliarvioimiseen, ilmaantuu seikkailunomaisia yrityksiä ratkaista „käden käänteessä“ kaikki sosialistisen rakennustyön kysymykset. Tällöin ei enää ole sijaa huolehtimiselle siitä, että **varmistettaisiin** saavutetut menestykset ja **käytettäisiin** niitä suunnitelmallisesti vastaisen eteenpäinmenon hyväksi. Miksi meidän pitäisi varmistaa saavutetut menestykset, — mehän kykenemme muuten-

kin „käden käänteessä“ juoksemaan sosialismin täydelliseen voittoon asti: „Me voimme kaiken!“, „Meille on kaikki helppoa!“.

Tästä johtuu puolueen tehtävä: käydä päättäväistä taistelua noita vaarallisia ja asiaa vahingoittavia mielialoja vastaan ja karkoittaa ne puolueesta.

Ei voida sanoa, että nämä vaaralliset ja asiaa vahingoittavat mielialat olisivat levinneet kovin laajalle puolueemme riveihin. Mutta näitä mielialoja kuitenkin on puolueessamme eikä ole perustaa väittää, että ne eivät tule voimistumaan. Ja jos nämä mielialat saavat meillä kansalaisoikeudet, niin ei ole epäilystäkään siitä, etteikö kolhoosiliike huomattavasti heikkenisi ja tämän liikkeen murtumisen vaara voisi käydä realiseksi.

Tästä johtuu sanomalehdistömme tehtävä: on paljastettava järjestelmällisesti näitä ja muita samantapaisia leniniläisvastaisia mielialoja.

Muutamia tosiasioita.

1. Kolhoosipolitiikkamme menestysten selityksenä on muun muassa se, että tämä politiikka nojautuu kolhoosiliikkeen **vapaachtoisuuteen** sekä **olosuhteiden erilaisuuden huomioonottamiseen** Neuvostoliiton eri seuduilla. Kolhooseja ei saa perustaa väkipakolla. Se olisi typerää ja taantumuksellista. Kolhoosiliikkeen täytyy nojautua talonpoikaiston perusjoukkojen aktiiviseen kannatukseen. Ei saa mekaanisesti siirtää kolhoosirakennustyön malleja kehittyneiltä seuduilta kehittymättömille. Se olisi typerää ja taantumuksellista. Sellainen „politiikka“ pilaisi yhdellä iskulla kolhoosiaatteen maineen. Kolhoosirakennustyön vauhtia ja menetelmiä määriteltäessä täytyy tarkoin ottaa

huomioon olosuhteiden erilaisuus Neuvostoliiton eri alueilla.

Kolhoosiliikkeessä ovat meillä vilja-alueet edellä kaikista muista alueista. Miksi?

Ensinnäkin siksi, että näillä alueilla on meillä suurin määrä jo varttuneita neuvostotiloja ja kolhooseja, joiden avulla talonpojilla on ollut mahdollisuus vakuuttua uuden tekniikan voimasta ja merkityksestä, talouden uuden, kollektiivisen järjestämisen voimasta ja merkityksestä.

Toiseksi siksi, että nämä alueet ovat jo käyneet kaksivuotisen koulun taistelussa kulakistoa vastaan viljanhankintakamppailujen aikana, mikä ei ole voinut olla helpottamatta kolhoosiliikettä.

Ja lopuksi siksi, että viime vuosina on näille alueille lähetetty teollisuuskeskuksista voimaperäisesti parhaita kaadereita.

Voidaanko sanoa, että nämä erikoisen suotuisat edellytykset ovat olemassa toisillakin alueilla, esimerkiksi kulutusvoittoisilla alueilla, sellaisilla kuin pohjoiset alueemme, tai vielä nytkin takapajuisten kansallisuuksien alueilla, kuten esimerkiksi Turkestanissa?

Ei, sitä ei voida sanoa.

On selvää, että Neuvostoliiton eri alueiden erilaisten olosuhteiden huomioonottamisen periaate rinnan vapaaehtoisuusperiaatteen kanssa on yksi tärkeimpiä edellytyksiä terveelle kolhoosiliikkeelle.

Mutta mitä tapahtuu meillä joskus käytännössä? Voidaanko sanoa, ettei vapaaehtoisuusperiaatetta ja paikallisten erikoisuuksien huomioonottamisen periaatetta rikota eräillä alueilla? Ei, sitä ei ikävä kyllä voida sanoa. Tunnettua esimerkiksi on, että eräissä

kulutusvoittoisen vyöhykkeen pohjoisissa piireissä, missä suotuisia edellytyksiä kolhoosien viipymättömälle järjestämiselle on suhteellisesti vähemmän kuin vilja-alueilla, kolhoosien järjestämisen valmistelutyö pyritään usein korvaamaan kolhoosiliikkeen virkavaltaisella dekreeteillä määräämisellä, paperipäätöslauselmilla kolhoosien kasvusta, kolhoosien paperilla perustamisella, vaikka niitä ei vielä ole todellisuudessa, mutta joiden „olemassaolosta“ on tehty pinkka kerskailevia päätöslauselmia.

Tai katsokaamme joitakin Turkestanin piirejä, missä suotuisia edellytyksiä kolhoosien viipymättömälle järjestämiselle on vieläkin vähemmän kuin kulutusvoittoisen vyöhykkeen pohjoisilla alueilla. Tunnettua on, että eräillä Turkestanin seuduilla on jo yritetty „saavuttaa ja sivuuttaa“ Neuvostoliiton edistyneimmät alueet uhkaamalla sotavoimalla, uhkaamalla peltojen kasteluveden ja teollisuustavaroiden eväämisellä niitä talonpoikia, jotka eivät vielä halua mennä kolhooseihin.

Mitä yhteistä voi olla tällä aliupseeri Prishibejevin „politiikalla“ ja puolueen politiikalla, joka viimeaikaan perustuu vapaaehtoisuuteen ja paikallisten erikoisuuksien huomioonottamiseen kolhoosirakennustyössä? Selvää on, että niillä ei ole eikä voi olla mitään yhteistä.

Kuka tarvitsee näitä vääristelyjä, tätä kolhoosiliikkeen virkavaltaista dekreeteillä määräämistä, näitä sopimattomia uhkailuja talonpoikia kohtaan? Ei kukaan muu kuin vihollisemme!

Mihin nämä vääristelyt voivat johtaa? Vihollisemme voimistumiseen ja kolhoosiliikkeen aatteen maineen pilaamiseen.

Eikö ole selvää, että näiden vääristelyjen tekijät, jotka luulevat olevansa „vasemmistolaisia“, valavat itse asiassa vettä oikeisto-oppoportunismin myllyyn?

2. Puolueemme poliittisen strategian eräs suurimpia ansioita on se, että se osaa kullakin hetkellä valita liikkeen **perusrenkaan**, johon tarttuen se sitten vetää koko ketjun yhteen yleiseen päämäärään saadakseen tehtävän ratkaistuksi. Voidaanko sanoa, että puolue on jo valinnut kolhoosiliikkeen perusrenkaan kolhoosirakennustyön systeemissä? Kyllä, voidaan ja täytyy sanoa.

Mikä on tämä perusrenkas?

Ehkä osuuskunta yhteistä maanmuokkausta varten?

Ei, ei se. Osuuskunnat yhteistä maanmuokkausta varten, joissa tuotantovälineitä ei vielä ole yhteistetty, ovat jo kolhoosiliikkeen sivuutettu aste.

Ehkä maatalouskommuuni? Ei, se ei ole kommuuni. Kommuunit ovat toistaiseksi vielä yksinäisiä ilmiöitä kolhoosiliikkeessä. Edellytykset eivät ole vielä kypsyneet maatalouskommuunille **vallitsevana** muotona, jossa ei ole yhteiskunnallistettu ainoastaan tuotanto, vaan myöskin jakelu.

Kolhoosiliikkeen perusrenkas, sen tällä hetkellä **vallitseva** muoto, johon nyt on tartuttava, on **maatalousartteli**.

Maatalousarttelissa on yhteiskunnallistettu perustuotantovälineet, pääasiassa viljatalouden alalla: työ, maankäyttö, koneet ja muu kalusto, työkarja, talousrakennukset. Siinä ei **yhteiskunnallisteta**: asuinrakennukseen liittyvää maapalstaa (pieniä kasvitarihjoja, pieniä puutarhoja), asuinrakennuksia, määrättyä osaa maitokarjaa, pientä karjaa, siipikarjaa j.n.e.

. Artteli on kolhoosiliikkeen perusringas sen vuoksi, että se on tarkoituksenmukaisin muoto viljaprobleemin ratkaisemiseksi. Ja viljaprobleemi taas on perusringas koko maatalouden systeemissä, sillä ilman sen ratkaisemista ei voida ratkaista karjanhoidon (pien- ja suurkarjanhoidon) probleemia eikä myöskään niiden raaka-aine- ja erikoiskasvien probleemia, joista saadaan tärkein raaka-aine teollisuudelle. Juuri siksi on maatalousartteli tällä hetkellä perusringas kolhoosiliikkeen systeemissä.

Tämä on lähtökohtana kolhoosien „Mallisäännöille“, joiden lopullinen teksti julkaistaan tänään*.

Tämän pitää olla lähtökohtana myöskin puolue- ja neuvostotoimihenkilöillemme, joiden yhtenä velvollisuutena on tutkia perusteellisesti näitä sääntöjä ja toteuttaa ne täydellisesti.

Tällainen on puolueen kanta tällä hetkellä.

Voidaanko sanoa, että tätä puolueen kantaa toteutetaan käytännössä ilman rikkomuksia ja vääristelyjä? Ei, sitä ei ikävä kyllä voida sanoa. Tunnettua on, että Neuvostoliiton monilla alueilla, joissa taistelu kolhoosien olemassaolosta ei ole vielä läheskään päättynyt, joissa arteleita ei ole vielä varmistettu, esiintyy yrityksiä hypätä arttelin puitteiden ulkopuolelle ja harpata suoraan maatalouskommuuniin. Arttelia ei vielä ole varmistettu, mutta he „yhteistävät“ jo asuinrakennuksia, pikkukarjaa, siipikarjaa, ja tämä „yhteistäminen“ muuttuu byrokraattiseksi paperilla ja dekreeteillä määräämiseksi, sillä ei ole vielä olemassa edellytyksiä, jotka tekisivät tällaisen yhteistämisen

---

* „Pravda“, maaliskuun 2 pnä 1930.

välttämättömäksi. Saatetaan luulla, että viljaprobleemi on kolhooseissa jo ratkaistu, että se on jo sivuutettu aste, että perustehtävänä tällä hetkellä ei ole viljaprobleemin ratkaiseminen, vaan karjan- ja siipikarjanhoitoprobleemin ratkaiseminen. Herää kysymys, kenelle on hyötyä sellaisesta tomppelimaaisesta „työstä“, jossa kolhoosiliikkeen eri muodot lyödään samaan läjään? Kenelle on hyötyä tuosta tyhmästä ja asiaa vahingoittavasta edelle juoksemisesta? Kun ärsytetään kolhoositalonpoikaa asuinrakennusten, koko lypsykarjan, koko pikkukarjan ja siipikarjan „yhteistämällä“ silloin kun viljaprobleemi ei ole vielä ratkaistu, kun kolhoosien arttelimuoto ei ole vielä varmistettu,—niin eikö ole selvää, että sellainen „politiikka“ voi olla mieluista ja edullista vain meidän vannoutuneille vihollisillemme?

Muuan tällaisista virkaintoisista „yhteistäjistä“ menee niinkin pitkälle, että antaa arttelille päiväkäs-kyn, jossa määrää „kolmen päivän kuluessa luetteloimaan jokaisen talouden koko siipikarjan“, perustamaan erityisten luettelointi- ja silmälläpito-„päällikköjen“ toimet, „valtaamaan arttelissa hallitsevat asemat“, „johtamaan sosialistista taistelua poistumatta taistelupaikalta“ ja — selvä juttu — puristamaan koko arttelin nyrkkiinsä.

Onko tuo kolhoosin johtamispolitiikkaa vaiko sen **hajoittamis- ja halventamispolitiikkaa?**

En edes puhukaan niistä luvalla sanoen „vallankumouksellisista“, jotka aloittavat arttelin järjestämistyön kirkonkellojen poistamisella. Kirkonkellojen poistaminen — on sekin „vallankumouksellisuutta“!

Miten ovat keskuudessamme voineet saada alkunsa nuo tomppelimaiset edesottamukset „yhteistämisen“ alalla, nuo naurettavat yritykset hypätä itsensä yli, yritykset, joiden tarkoituksena on kiertää luokat ja luokkataistelu, mutta jotka todellisuudessa valavat vettä luokkavihollistemme myllyyn?

Ne ovat voineet saada alkunsa vain niiden „helppojen“ ja „odottamattomien“ menestysten ilmapiirissä, joita olemme saavuttaneet kolhoosirakennustyön rintamalla.

Ne ovat voineet saada alkunsa vain sen seurauksena, että puolueen eräässä osassa on vallinnut tomppelimaisia mielialoja: „Me voimme kaiken!“, „Meille on kaikki helppoa!“.

Ne ovat voineet saada alkunsa vain sen seurauksena, että joidenkin toveriemme pää on alkanut mennä pyörälle menestyksistä, että he ovat hetkeksi menettäneet järjen selvyuden ja katseen selkeyden.

Työlinjamme oikaisemiseksi kolhoosirakennustyön alalla on tehtävä loppu näistä mielialoista.

Tämä on nyt yksi päiväjärjestyksessä olevista puolueen tehtävistä.

Johtamistaito on vakava asia. Ei saa jäädä jälkeen liikkeestä, sillä jälkeen jääminen merkitsee joukoista irroittautumista. Mutta ei saa juosta edellekään, sillä edelle juokseminen merkitsee joukkojen kadottamista ja itsensä eristämistä. Joka tahtoo johtaa liikettä ja säilyttää samalla yhteyden miljoonajoukkoihin, sen täytyy käydä taistelua kahdella rintamalla — sekä jälkeen jääviä että edelle juoksevia vastaan.

Puolueemme on voimakas ja voittamaton siksi, että liikettä johtaessaan se osaa säilyttää ja kartuttaa yhteyksiään työläisten ja talonpoikien miljoonajoukkoihin.

„Pravda“ № 60,
maaliskuun 2 p:nä 1930
Allekirjoitus: J. S t a l i n

KIRJE TOV. BEZYMENSKILLE

Tov. Bezymenski!

Kirjoitan viivästyneenä.

En ole kirjallisuuden tuntija enkä tietysti myöskään kirjallisuusarvostelija. Järkähtämättömien vaatimustenne vuoksi voin kuitenkin tiedoittaa Teille oman henkilökohtaisen mielipiteeni.

Luin sekä „Vyistrelin“ että „Denj nashei zhiznin“. Mitään „pikkuporvarillista“ enempää kuin „puoluevas-taistakaan“ näissä teoksissa ei ole. Sekä ensimmäinen että toinen, erikoisesti „Vyistrel“, voidaan katsoa vallankumouksellisen proletaarisen taiteen mallinäyt-teeksi nykyisyyttä varten.

Niissä on tosin jonkinlaisia jätteitä nuorisoliittolai-sesta avant-kaartilaisuudesta. Näitä teoksia lukiessaan voi asiaatuntemattomasta lukijasta näyttää jopa siltä, että ei puolue oikaise nuorison virheitä, vaan päin-vastoin. Mutta näiden teosten peruspiirteenä, niiden innoituksena ei ole tämä epäkohta. Niiden innoituksena on kysymyksen kärjistäminen meidän laitostemme epä-kohtiin ja syvälinen luottamus näiden epäkohtien poistamisen mahdollisuuteen. Se on tärkeintä sekä „Vyistrelissä“ että „Denj nashei zhiznissä“. Siinä

on myöskin niiden perusansio. Ja tämä ansio korvaa runsaalla mitalla ja jättää kauaksi varjoon niiden minun mielestäni pienet ja menneisyyteen jäävät epäkohdat.

Komm. terveisin

J. Stalin

Maaliskuun 19 pnä 1930

Julkaistaan ensi kertaa

VASTAUS TOVEREILLE KOLHOOSILAISILLE

Sanomalehdistä tiedetään, että Stalinin kirjoitus „Menestys panee pään pyörälle“* ja Keskuskomitean tunnettu päätös „Taistelusta puoluelinjan vääristelyjä vastaan kolhoosiliikkeessä“³⁴ ovat aiheuttaneet vilkasta vastakaikua kolhoosiliikkeen käytännönmiesten riveissä. Tämän yhteydessä olen viime aikoina saanut tovereilta kolhoosilaisilta monia kirjeitä, joissa vaaditaan vastausta kirjeissä tehtyihin kysymyksiin. Velvollisuuteni olisi ollut vastata kirjeisiin yksityistä kirjeenvaihtotietä. Mutta se osoittautui mahdottomaksi, sillä yli puolet kirjeistä saatiin ilman kirjoittajien osoitetta (olivat unohtaneet lähettää osoitteensa). Kirjeissä kosketelluilla kysymyksillä on kuitenkin valtava poliittinen merkitys kaikille tovereillemme. Sitä paitsi on ymmärrettävää, että en ole voinut jättää vastausta vaille niitäkään tovereita, jotka ovat unohtaneet lähettää osoitteensa. Tämän johdosta on minun pakko vastata toverien kolhoosilaisten kirjeisiin julkisesti, s.o. sanomalehdistössä, ottaen kirjeistä kaikki asian kannalta tarpeelliset kysymyk-

* Kts. tämä osa, s. 206—215. *Toim.*

set. Olen ryhtynyt tähän tehtävään sitäkin mieluummin, kun siitä oli Keskuskomitean suoranainen päätös.

Ensimmäinen kysymys. Missä on talonpoikaiskysymyksessä tehtyjen virheiden juuri?

Vastaus. Väärässä suhtautumisessa keskitalonpoikaan. Väkivallan sallimisessa taloudellisten suhteiden alalla keskitalonpoikaan. Sen seikan unohtamisessa, että taloudellinen liittoyhteys keskitalonpoikaiston joukkojen kanssa ei saa rakentua väkivaltaisten toimenpiteiden pohjalle, vaan sopimuksen pohjalle keskitalonpojan kanssa, liiton pohjalle keskitalonpojan kanssa. Sen seikan unohtamisessa, että kolhoosiliikkeen perustana tällä hetkellä on työväenluokan ja maalaisköyhälistön liitto keskitalonpojan kanssa kapitalismia vastaan yleensä ja kulakistoa vastaan erikokoisesti.

Niin kauan kun hyökkäystä kulakistoa vastaan käytiin yhteisrintamassa keskitalonpojan kanssa, kävi kaikki hyvin. Mutta kun jotkut tovereistamme menestysten huumaamina alkoivat huomaamatta luisua hyökkäyksestä kulakkia vastaan taisteluun keskitalonpoikaa vastaan, kun he tavoitellessaan korkeata kollektivisoimisprosenttia alkoivat käyttää väkivaltaa keskitalonpoikaa kohtaan, riistäen häneltä äänioikeuden, pakkoluovuttaen hänen „kulakkiomaisuutensa“, — alkoi hyökkäys mennä vinoon, yhteisrintama keskitalonpojan kanssa alkoi rakoilla ja kulakki sai tietysti mahdollisuuden yrittää jälleen päästä jaloilleen.

Oli unohdettu, että väkivalta, joka on välttämätön ja hyödyllinen taistelussa luokkavihollisiamme vastaan, on sallimatonta ja turmiollista keskitalonpojan suhteen, joka on liittolaisemme.

Oli unohdettu, että ratsuväkiryännäköt, jotka ovat välttämättömiä ja hyödyllisiä sotilasluontoisten tehtävien ratkaisemisessa, ovat sopimattomia ja turmiollisia kolhoosirakennustyön tehtäviä ratkaistaessa, varsinkin kun tätä rakennustyötä järjestetään liitossa keskitalonpojan kanssa.

Siinä on talonpoikaiskysymyksessä tehtyjen virheiden juuri.

Lenin sanoo taloudellisista suhteista keskitalonpojan kanssa:

„Eniten meidän täytyy nojautua siihen totuuteen, että väkivaltamenetelmillä ei tässä asian oleelliselta kannalta voida saavuttaa mitään. Tässä on taloudellinen tehtävä aivan toisin. Tässä ei ole sitä huippukerrosta, joka voidaan pyyhkäistä pois jättäen jällelle koko perustuksen, koko rakennuksen. Sitä huippukerrosta, jona kaupungissa ovat olleet kapitalistit, ei tässä ole. Väkivallan käyttäminen tässä merkitsee koko asian turmelemista... Ei ole mitään typerämpää kuin ajatuskin väkivallasta keskitalonpojan taloudellisten suhteiden alalla“ (XXIV osa, s. 168).

Edelleen:

„Väkivalta keskitalonpoikaistoon nähden on mitä vahingollisinta. Tämä kerros on monilukuinen, monimiljoonainen. Euroopassakaan, jossa se ei missään saavuta sellaista voimaa ja missä tekniikka ja kulttuuri, kaupunkielämä, rautatiet ovat jättiläismäisesti kehittyneet, missä tämä olisi kaikkein helpoimmin ajateltavissa, — ei kukaan, ei ainoakaan kaikkein vallankumouksellisimmistakaan sosialisteista ole ehdottanut väkivaltatoimenpiteitä keskitalonpoikaiston suhteen“ (XXIV osa, s. 167).

Lienee selvä.

Toinen kysymys. Mitkä ovat päävirheet kolhoosiliikkeessä?

Vastaus. Näitä virheitä on ainakin kolme.

1) On rikottu leniniläistä vapaaehtoisuusperiaatetta kolhooseja perustettaessa. On rikottu puolueen perusohjeita ja maatalousarttelin mallisääntöjä kolhoosirakennustyön vapaaehtoisuuteen nähden.

Leninismi opettaa, että talonpojat on siirrettävä kollektiivisen talouden raiteille vapaaehtoisuuden tietä, saamalla heidät vakuuttuneiksi yhteisen, kollektiivisen talouden paremmuudesta yksilötalouteen verrattuna. Leninismi opettaa, että talonpojat voidaan saada vakuuttuneiksi kollektiivisen talouden paremmuudesta vain siinä tapauksessa, että heille näytetään ja todistetaan teossa, kokemuksen perusteella, että kolhoosi on parempi kuin yksilöllinen talous, että se on edullisempi kuin yksilöllinen talous, että kolhoosi tarjoaa talonpojalle, köyhälle ja keskivarakkaalle, pois pääsyn puutteesta ja kurjuudesta. Leninismi opettaa, että ilman näitä ehtoja kolhoosit eivät voi olla lujia. Leninismi opettaa, että jokainen yritys tyrkyttää väkisin kollektiivista taloutta, jokainen yritys perustaa kolhooseja pakoitusta käyttäen voi tuottaa vain kielteisiä tuloksia ja että siten talonpoika saadaan vain vieromaan kolhoosiliikettä.

Ja todellakin, niin kauan kuin tuota perussääntöä noudatettiin, kolhoosiliike saavutti menestyksen toisensa jälkeen. Mutta jotkut tovereistamme alkoivat menestyksistä huumantuneina hyljeksiä tätä sääntöä, alkoivat pitää liiallista kiirettä ja tavoitellessaan korkeita kollektivisoimisprosentteja alkoivat perustaa kolhooseja pakollisessa järjestyksessä. Ei ole ihme, että tällaisen „politiikan“ kielteisiä tuloksia ei tarvinnut kauan odottaa. Äkkipikaa syntyneet kolhoosit alkoivat huveta yhtä pian kuin ne olivat synty-

neetkin, ja osa talonpoikaistoa, joka vielä eilen oli suhtautunut kolhooseihin suurella luottamuksella, alkoi kääntyä niistä pois.

Tämä on ensimmäinen ja perusvirhe kolhoosiliikkeessä.

Lenin sanoo kolhoosirakennustyön vapaaehtoisuudesta:

„Nyt on tehtävänämmä siirtyä maan yhteismuokkaukseen, siirtyä yhteiseen suurtalouteen. Mutta mitään pakoitusta ei Neuvostovallan taholta voi olla; mikään laki ei siihen pakoita. Maatalouskommuni perustetaan vapaaehtoisesti, siirtyminen maiden yhteismuokkaukseen voi olla vain vapaaehtoinen, vähintäkään pakoitusta ei tässä suhteessa työläis- ja talonpoikaishallituksen taholta voi olla eikä laki sitä salli. Jos joku teistä huomaa sellaista pakoitusta, täytyy teidän tietää, että se on väärinkäytöstä, että se on lain rikkomista, jonka me koetamme oikaista kaikin voimin ja tulemme oikaisemaan“* (XXIV osa, s. 43).

Edelleen:

„Vain siinä tapauksessa, että meidän onnistuu käytännössä osoittaa talonpojille maan yhteisen, kollektiivisen, osuustoiminnallisen, arttelina viljelemisen edut, ainoastaan siinä tapauksessa, että meidän onnistuu osuustoiminnallisten ja arttelitalouksien avulla auttaa talonpoikaa, vain silloin valtiovaltaa käsissään pitävä työväenluokka saa todella todistetuksi talonpojalle olevansa oikeassa ja todella vetää pysyvästi ja todenteolla puolelleen monimiljoonaisen talonpoikaisjoukon. Siksi kaikenlaisilla maanviljelyksen osuustoiminnallista ja arttelimuotoa edistäväillä yrityksillä on arvaamattoman suuri merkitys. Meillä on miljoonia hajallaan olevia, maaseudun syrjäkulmille siroteltuja yksityisiä talouksia... Vasta sitten, kun käytännössä ja talonpojille läheisen kokemuksen pohjalla tulee todistetuksi, että siirtyminen osuustoiminnalliseen ja artteliviljelykseen on tarpeellinen ja mahdollinen, vasta silloin meillä on oikeus sanoa, että sellaisessa suun-

* Alleviivaus minun. J. St.

nattomassa talonpoikaismaassa kuin Venäjällä on otettu vakava askel eteenpäin sosialistisen maanviljelyksen alalla“* (XXIV osa, s. 579—580).

Lopuksi vielä yksi kohta Leninin teoksista:

„Edistäessään keskitalonpoikien kaikenlaisia osuuskuntia ja myöskin maatalouskommuuneja Neuvostovallan edustajat eivät saa niitä perustettaessa sallia vähäisintäkään pakoitusta. Vain ne yhtymät ovat arvokkaita, jotka talonpojat itse ovat vapaasta aloitteestaan perustaneet ja joiden edullisuuden he ovat koetelleet käytännössä. Liiallinen hätiköinti tässä asiassa on vahingollista, sillä se on vain omiaan vahvistamaan keskitalonpoikaiston ennakkoluuloja uutuuksia vastaan. Ne Neuvostovallan edustajat, jotka uskaltavat käyttää ei ainoastaan välitöntä, vaan vaikkapa vain välillistäkin pakoitusta tarkoituksella saada talonpojat liittymään kommuuneihin, on saatettava mitä ankarimpaan vastuuseen ja syrjäytettävä työstä maaseudulla“* (XXIV osa, s. 174).

Lienee selvä.

Tuskinpa tarvitsee todistella, että puolue tulee toteuttamaan näitä Leninin ohjeita kaikella ankaruudella.

2) On rikottu sitä Leninin periaatetta, että on otettava huomioon olosuhteiden erilaisuus Neuvostoliiton eri alueilla kolhoosirakennustyön suhteen. On unohdettu, että Neuvostoliitossa on mitä erilaisimpia alueita erilaisine talousmuotoineen ja kulttuuritasoineen. On unohdettu, että näiden alueiden joukossa on kehittyneitä, keskinkertaisia ja takapajuisia alueita. On unohdettu, että kolhoosiliikkeen vauhti ja kolhoosirakennustyön menetelmät eivät voi olla yhtäläiset näillä alueilla, jotka eivät ole läheskään yhtäläiset.

---

* Alleviivaus minun. J. St.

„Olisi virhe“, sanoo Lenin, „jos me yksinkertaisesti vain jäljentäisimme saman kaavan mukaan dekreettejä Venäjän kaikille alueille, jos bolshevikki-kommunistit, neuvostotoimihenkilöt Ukrainassa ja Donilla alkaisivat ylimalkaisesti, summakaupalla ulottaa niitä muille alueille“... sillä „me emme missään tapauksessa sido itseämme yhtäläiseen kaavaan, emme päätä kerta kaikkiaan, että meidän kokemuksemme, Keski-Venäjän kokemus, voidaan kokonaisuudessaan siirtää kaikkiin reunamaihin“ (XXIV osa, s. 125—126).

Lenin sanoo edelleen, että:

„Keski-Venäjän, Ukrainan ja Siperian kaavallistaminen, alistaminen samaan määrättyyn kaavaan olisi mitä suurinta tyhmyyttä“ (XXVI osa, s. 243).

Lopuksi Lenin velvoittaa Kaukaasian kommunisteja, että he

„ymmärtäisivät asemansa, tasavaltojensa aseman erikoisuudet eroitukseksi Venäjän Sosialistisen Federatiivisen Neuvostotasavallan asemasta ja olosuhteista, ymmärtäisivät, että ei ole jäljennettävä meidän taktiikkaamme, vaan muotoiltava sitä harkiten konkreettisten olosuhteiden erilaisuuden mukaan“ (XXVI osa, s. 191).

Lienee selvä.

Näiden Leninin ohjeiden mukaan on puolueemme Keskuskomitea päätöksessään „Kollektivisoinnin vauhdista“ (kts. „Pravdaa“ tammikuun 6 päivältä 1930³⁵) jakanut Neuvostoliiton alueet kollektivisoinnin vauhdin kannalta katsoen kolmeen ryhmään, joista Pohjois-Kaukaasia, Keski-Volga ja Ala-Volga voivat pääpiirteissään päättää kollektivisoinnin vuoden 1931 keväällä, toiset vilja-alueet (Ukraina, Keskinen mustanmullan alue, Siperia, Urali, Kazakhstan j.n.e.) voivat päättää sen pääpiirteissään vuoden 1932 keväällä

ja muut alueet voivat pitkittää kollektivisointia viisivuotiskauden loppuun, s.o. vuoteen 1933 asti.

Mutta miten on käynyt todellisuudessa? Osoittautuu, että jotkut toverimme, kolhoosiliikkeen ensi menestyksistä huumaantuneina, ovat onnellisesti unohtaneet sekä Leninin ohjeet että Keskuskomitean päätöksen. Moskovan alue, tavoitellessaan kuumeisesti paisutettuja kollektivisoimisnumeroita, alkoi suunnata työntekijöitään kollektivisoinnin loppuunsaorittamiseen vuoden 1930 keväällä, vaikka sen käytettävänä oli kokonaista kolme vuotta (vuoden 1932 loppuun). Keskinen mustanmullan alue, joka ei halunnut „jäädä muista jälkeen“, alkoi suunnata työntekijöitään kollektivisoinnin loppuunsaorittamiseen vuoden 1930 ensi puoliskolla, vaikka sen käytettävänä oli vähintään kaksi vuotta (vuoden 1931 loppuun). Ja takakaukaasiaiset sekä turkestanilaiset, haluten innoissaan „saavuttaa ja sivuuttaa“ etumaiset alueet, alkoivat pyrkiä kollektivisoinnin päättämiseen „mitä lyhimässä ajassa“, vaikka heillä oli käytettävissään kokonaista neljä vuotta (vuoden 1933 loppuun).

On ymmärrettävää, että kollektivisointi-„vauhdin“ ollessa näin hätäistä oli kolhoosiliikkeeseen vähemmän valmistautuneiden alueiden, jotka innoissaan tahtivat „sivuuttaa“ paremmin valmistautuneet alueet, pakko panna käyntiin voimakas hallinnollinen painostus yrittäessään korvata kolhoosiliikkeen nopean vauhdin puuttuvat tekijät omalla hallinnollisella innollaan. Tulokset ovat tunnetut. Kaikille on tunnettua se sekaannus, mikä näillä alueilla syntyi ja mitä sitten piti selvitellä siten, että Keskuskomitea puuttui asiaan.

Tämä on toinen virhe kolhoosiliikkeessä.

3) Kolhoosirakennustyössä on rikottu sitä Leninin periaatetta, että ei saa hypätä liikkeen keskeneräisten muotojen yli. On rikottu sitä Leninin periaatetta, että ei saa kiiruhtaa joukkojen kehityksen edelle, ei saa määrällillä dekreeteillä joukkojen liikettä, ei saa irtaantua joukoista, vaan on kuljettava yhdessä joukkojen kanssa ja vietävä niitä eteenpäin, lähentäen niitä meidän tunnuksiimme ja helpottaen niitä oman kokemuksensa perusteella vakuuttumaan siitä, että meidän tunnuksemme ovat oikeat.

„Kun Pietarin proletariaatti ja Pietarin varuskunnan sotilaat ottivat käsiinsä vallan“, sanoo Lenin, „niin he tiesivät varsin hyvin, että rakennustyö maaseudulla kohtaa suuria vaikeuksia, että tässä täytyy kulkea asteittaisemmin, että olisi mitä suurinta tyhmyyttä yrittää dekreeteillä, lakisäädöksillä saattaa voimaan maan yhteismuokkausta, että siihen voisi lähteä mitätön määrä tietoisia talonpoikia, mutta talonpoikien valtava enemmistö ei asettaisi tätä tehtävää. Ja tämän vuoksi me rajoituimme siihen, mikä oli ehdottomasti välttämätöntä vallankumouksen kehityksen etujen kannalta: ei saa missään tapauksessa kiirehtiä joukkojen kehityksen edelle, vaan on odotettava, kunnes näiden joukkojen omasta kokemuksesta, niiden omasta taistelusta kasvaa liike eteenpäin“ * (XXIII osa, s. 252).

Lähtien näistä Leninin ohjeista Keskuskomitea selitti tunnetussa päätöksessään „Kollektivisoinnin vauhdista“ (kts. „Pravda“ tammik. 6 pltä 1930), että

a) kolhoosiliikkeen päämuoto tällä hetkellä on maatalousartteli, että

b) tämän vuoksi on välttämätöntä laatia mallisäännöt maatalousarttelille, kolhoosiliikkeen päämuodolle, että

* Alleviivaus minun. J. St.

c) käytännöllisessä työssämme ei saa sallia kolhoosiliikkeen „määräilemistä dekreeteillä“ ylhäältäkin eikä „kollektivisoimisleikkiä“.

Tämä merkitsee, että meidän on nyt suuntauduttava ei kommuuniin, vaan maatalousartteliin kolhoosirakennustyön päämuotona, että ei saa sallia hyppäämistä maatalousarttelin yli kommuuniin, että talonpoikien joukkoliikettä kolhooseihin ei saa vaihtaa kolhoosien „dekreeteillä määräilemiseen“, „kolhoosileikkiin“.

Lienee selvä.

Mutta miten kävi todellisuudessa? Osoittautui, että jotkut tovereistamme, huumaantuneina kolhoosiliikkeen ensimmäisistä menestyksistä, olivat onnellisesti unohtaneet sekä Leninin ohjeet että Keskuskomitean päätökset. Sen sijaan, että olisivat järjestäneet joukkoliikettä maatalousarttelin puolesta, nämä toverit alkoivat „siirtää“ yksilötalonpoikia suoraan kommuunin sääntöjen alaisiksi. Liikkeen arttelimuodon varmistamisen asemesta alettiin pakollisessa järjestyksessä „yhteistää“ pientä karjaa, siipikarjaa, kotitarpeiksi pidettyä maitokarjaa, asuinrakennuksia.

Tämän leniniläiselle sallimattoman hätiköimisen tulokset ovat nyt kaikille tunnetut. Kestäviä kommuuneja ei tietenkään yleensä saatu muodostetuksi. Mutta sen sijaan on päästetty luisumaan käsistä monia maatalousartteleja. On tosin jäänyt jällelle „hyviä“ päätöslausemia. Mutta mitä hyötyä niistä on?

Tämä on kolmas virhe kolhoosiliikkeessä.

Kolmas kysymys. Miten nämä virheet saattoivat syntyä ja miten puolueen on ne oikaistava?

Vastaus. Ne syntyivät meidän kolhoosiliikkeen alalla saavuttamiemme nopeiden menestysten pohjalla. Menestys panee joskus pään pyörälle. Se synnyttää useasti liiallista omahyväisyyttä ja ylvästelyä. Näin voi erikoisen helposti sattua vallassa olevan puolueen edustajille. Varsinkin sellaisen kuin meidän puolueemme, jonka voima ja arvovalta ovat melkein mittaamattomat. Tässä ovat täysin mahdollisia kommunistisen pöyhkeyden ilmaukset, jota vastaan Lenin taisteli kiivaasti. Tässä on täysin mahdollista usko dekreetin, päätöslauselman, määräyksen kaikkivoipaisuuteen. Tässä on täysin realinen se vaara, että puolueen vallankumoukselliset toimenpiteet muuttuvat äärettömän maamme jossakin kolkassa tyhjäksi virkavaltaiseksi dekreeteillä määräämiseksi puolueen erinäisten edustajain taholta. En tarkoita ainoastaan paikallisia toimihenkilöitä, vaan myöskin erinäisiä alueiden toimihenkilöitä, myöskin erinäisiä Keskuskomitean jäseniäkin.

„Kommunistinen pöyhkeys“, sanoo Lenin, „merkitsee, että henkilö, joka on kommunistisessa puolueessa eikä ole vielä tullut puhdistetuksi siitä pois, kuvittelee voivansa ratkaista kaikki tehtävänsä kommunistisella dekreetoimisella“ (XXVII osa, s. 50—51).

Sellaisella pohjalla ovat syntyneet virheet kolhoosiliikkeessä, puolueen linjan vääristelyt kolhoosirakennustyössä.

Mitä vaaraa on näistä virheistä ja vääristelyistä, jos ne jatkuvat vastedeskin, jos niitä ei lopeteta nopeasti ja täydellisesti?

Niistä on se vaara, että nämä virheet johtavat meidät suoraa päätä kolhoosiliikkeen maineen pilaami-

seen, epäsopuun keskitalonpojan kanssa, maalaisköyhälistön desorganisoimiseen, hämminkiin riveissämme, koko sosialistisen rakennustyömme heikkenemiseen, kulakiston palauttamiseen.

Lyhyesti sanoen, nämä virheet pyrkivät sysäämään meidät pois tieltä, joka lujittaa liittoa talonpoikaiston perusjoukkojen kanssa, tieltä, joka lujittaa proletariaatin diktatuuria, tielle, joka johtaa välien katkeamiseen näiden joukkojen kanssa ja proletariaatin diktatuurin horjuttamiseen.

Tämä vaara alkoi näkyä jo helmikuun toisella puoliskolla, juuri siihen samaan aikaan, jolloin osa tovereistamme, aikaisempien menestysten sokaisemana, kiiti täyttä laukkaa syrjään Leninin osoittamalta tieltä. Puolueen Keskuskomitea otti tämän vaaran huomioon ja puuttui viivyttelämästä asiaan antaen Stalinin tehtäväksi varoittaa liiaksi innostuneita tovereita erikoisessa kirjoituksessa kolhoosiliikkeestä. Jotkut luulevat, että kirjoitus „Menestys panee pään pyörälle“ on Stalinin henkilökohtaisen aloitteen tulos. Se on tietenkin joutavaa puhetta. Keskuskomitea ei meillä ole sitä varten, että tällaisessa asiassa voitaisiin sallia kenenkään yksityisen aloitteita. Se oli Keskuskomitean suorittamaa syvyystiedustelua. Ja kun selvisi virheiden syvyys ja laajuus, ei Keskuskomitea vitkastellut antaessaan iskun näille virheille arvovaltansa koko voimalla julkaisemalla kuulun päätöksensä maaliskuun 15 pltä 1930.

On vaikeaa saada pysähtymään kesken hurjaa juoksua ja kääntää oikealle tielle henkilöitä, jotka ovat kiitämässä suinpäin kuilua kohti. Mutta meidän Keskuskomiteamme sanotaankin juuri siksi Leninin

puolueen Keskuskomiteaksi, että se osaa voittaa pahempiakin vaikeuksia. Ja se on jo voittanut nämä vaikeudet pääpiirteissään.

Sellaisissa tapauksissa on puolueen kokonaisten joukko-osastojen vaikeaa pysäyttää juoksuaan, kääntyä ajoissa oikealle tielle ja järjestää rivinsä uudelleen toiminnan kulussa. Mutta meidän puoluettamme sanotaankin juuri sen vuoksi Leninin puolueeksi, että se on riittävän joustava voittaakseen tällaiset vaikeudet. Ja se on jo voittanut nämä vaikeudet pääpiirteis-

sään. Pääasia tässä on se, että on miehuullisuutta tunnustaa virheensä ja löytää itsestään voimaa näiden virheiden likvidoimiseen mahdollisimman lyhyessä ajassa. Virheiden tunnustamisen pelko äskeisten menestysten aiheuttaman huumauksen jälkeen, itsekritiikin pelko, haluttomuus korjata virheet nopeasti ja päättävästi,— se on päävaikeus. Tarvitsee vain voittaa tämä vaikeus, tarvitsee vain heittää pois paisutetut numerotehtävät ja kansliamais-byrokraattinen maksimalismi, tarvitsee vain siirtää huomionsa kolhoosien organisaattorista ja taloudellista rakennustyötä koskeviin tehtäviin, niin virheistä ei jää jälkeäkään. Ei ole mitään syytä epäilyyn, etteikö puolue olisi jo pääpiirteissään voittanut tätä vaarallista vaikeutta.

„Kaikki vallankumoukselliset puolueet“, sanoo Lenin, „jotka tähän asti ovat tuhoutuneet, ovat tuhoutuneet siitä syystä, että tulivat pöyhkeiksi eivätkä kyenneet näkemään, missä on niiden voima, pelkäsivät puhua heikkouksistaan. Mutta me emme tuhoudu, sillä me emme pelkää puhua heikkouksistamme ja opimme voittamaan heikkoudet“ * (XXVII osa, s. 260—261).

* Alleviivaus minun. J. St.

Näitä Leninin sanoja ei saa unohtaa.

Neljäs kysymys. Eikö taistelu puoluelinjan vääristelyjä vastaan ole taaksepäin kulkemista, perääntymistä?

Vastaus. Ei tietenkään! Perääntymisestä voivat tässä puhua vain henkilöt, jotka pitävät virheiden ja vääristelyjen jatkamista hyökkäyksenä, mutta taistelua virheitä vastaan — perääntymisenä. Hyökkäys virheiden ja vääristelyjen kasaamisen muodossa — on sekin „hyökkäystä“...

Olemme esittäneet maatalousarttelin kolhoosiliikkeen perusmuotona tällä hetkellä, julkaisten vastaavat mallisäännöt ohjeeksi kolhoosirakennustyölle. Peräännymmekö tästä? Emme tietenkään!

Olemme esittäneet työväenluokan ja maalaisköyhälistön sekä keskitalonpojan välisen tuotannollisen liittoyhteyden lujittamisen kolhoosiliikkeen perustana tällä hetkellä. Peräännymmekö tästä? Emme tietenkään!

Olemme esittäneet tunnuksen kulakiston luokkana likvidoimisesta päätunnuksena käytännöllisessä työsämme maaseudulla tällä hetkellä. Peräännymmekö tästä? Emme tietenkään!

Otimme jo tammikuussa 1930 määrätyn vauhdin Neuvostoliiton maatalouden kollektivisoimisessa jakaen Neuvostoliiton alueet määrättyihin ryhmiin ja osoittaen kullekin ryhmälle oman erikoisen vauhtinsa. Peräännymmekö tästä? Emme tietenkään!

Missä tässä on puolueen „perääntyminen“?

Me tahdomme, että henkilöt, jotka ovat tehneet virheitä ja vääristelyjä, perääntyvät virheistään. Me tahdomme, että tomppelit perääntyvät tomppelimai-

suudestaan leninismien asemille. Me tahdomme tätä, sillä vain tällä ehdolla voidaan jatkaa **todellista** hyökkäystä luokkavihollisiamme vastaan. Merkitseekö se, että me otamme siten askeleen taaksepäin? Ei tietenkään! Se merkitsee vain sitä, että me tahdomme käydä **oikeaa** hyökkäystä emmekä tomppelimaista hyökkäysleikkiä.

Eikö ole selvää, että vain houkkiot ja „vasemmistolaiset“ äkkijyrkät voivat pitää perääntymisenä tällaista puolueen kantaa?

Henkilöt, jotka jaarittelevat perääntymisestä, eivät ymmärrä ainakaan kahta asiaa.

a) He eivät tunne hyökkäyksen lakeja. He eivät käsitä, että hyökkäys **ilman** vallattujen asemien **varmistamista** on epäonnistumaan tuomittu hyökkäys.

Milloin voi hyökkäys olla menestyksellinen esimerkiksi sotilaallisella alalla? Silloin, kun ei tyydytä vain umpimähkäiseen etenemiseen, vaan pyritään samalla **varmistamaan** vallatut asemat, **ryhmittämään** voimansa **uudelleen** muuttunutta tilannetta vastaavasti, **tuomaan** huoltoportaot ja reservit lähemmäksi **rintamaa**. Miksi tämä kaikki on tarpeen? Siksi, että saataisiin takeet yllätysten varalta, että voitaisiin likvidoida erilliset rintamamurrot, joilta yksikään hyökkäys ei ole taattu, ja valmisteltaisiin siten vihollisen täydellistä tuhoamista. Puolan sotajoukkojen virhe vuonna 1920, jos otetaan vain asian sotilaallinen puoli, oli siinä, että ne eivät piitanneet tästä säännöstä. Tämä muun muassa selittääkin sen, että niiden, vyöryttyään päätäpahkaa Kieviin saakka, oli sitten pakko samoin päätäpahkaa perääntyä Varsovaan asti.

Neuvostojoukkojen virhe vuonna 1920, jos taaskin otetaan vain asian sotilaallinen puoli, oli siinä, että hyökkäyksessään Varsovaan ne toistivat puolalaisten virheen.

Samaa on sanottava hyökkäyksen laeista luokka-taistelun rintamalla. Menestyksellistä hyökkäystä luokkavihollisten hävittämiseksi ei voida suorittaa, **ellei varmisteta** vallattuja asemia, **ellei ryhmitetä** voimia **uudelleen**, **ellei** turvata rintamaa **reserveillä**, **tuoda huoltoportaita lähemmäksi** rintamaa j.n.e.

Koko juttu on siinä, että **tomppelit** eivät ymmärrä hyökkäyksen lakeja. Koko juttu on siinä, että puolue ymmärtää ja toteuttaa niitä.

b) He eivät **käsitä** hyökkäyksen luokkaluonnetta. Huudetaan hyökkäyksestä. Mutta hyökkäys **mitä** luokkaa vastaan ja **minkä** luokan kanssa liitossa? Me suoritamme hyökkäystä maaseudun kapitalistisia aineksia vastaan liitossa keskitalonpojan kanssa, sillä vain sellainen hyökkäys voi tuottaa meille voiton. Mutta miten olla, jos hyökkäys puolueen joidenkin joukko-osastojen innostuksen puuskassa alkaa luisua pois oikealta tieltä ja **kääntää** kärkensä liittolaistamme, keskitalonpoikaa vastaan? Onkohan meille tarpeen **kaikenlainen** hyökkäys eikä hyökkäys jotakin määrättyä luokkaa vastaan liitossa jonkin määrätyn luokan kanssa? Kuvittelihan Don Quijotekin tuulimyllyä vastaan **hyökätessään**, että hän hyökkää vihollisia vastaan. Mutta tunnettua kuitenkin on, että hän loukkasi otsansa tässä luvalla sanoen hyökkäyksessä.

Don Quijoten laakerit eivät nähtävästi suo unirauhaa meidän „vasemmistolaisille“ äkkijyrkillemme.

Viides kysymys. Mikä meillä on päävaara, oikeistovaiko „vasemmisto“-vaara?

Vastaus. Päävaara meillä on nyt oikeistovaara. Oikeistovaara on meillä ollut ja on edelleenkin päävaara.

Eikö tämä väite ole ristiriidassa sen Keskuskomitean päätöksessä maaliskuun 15 pltä 1930 esitetyn tunnetun teesin kanssa, että „vasemmistolaisten“ äkkijyrkkien virheet ja vääristelyt ovat nyt kolhoosiliikkeen pahin jarru? Ei, ei ole ristiriidassa. Asia on niin, että „vasemmistolaisten“ äkkijyrkkien virheet kolhoosiliikkeessä ovat sellaisia virheitä, jotka luovat suotuisan tilanteen oikeistopoikkeaman voimistumiselle ja lujittumiselle puolueessa. Miksi? Siksi, että nämä virheet esittävät puolueen linjan nurinkurisessa valossa, — ne siis helpottavat puolueen arvon alentamista, — helpottavat siis oikeistoinesten taistelua puolueen johtoa vastaan. Puoluejohdon arvon alentaminen on juuri se alkeellinen maaperä, jolla oikeistouklonistien taistelu puoluetta vastaan voi vain tapahtuakin. Tämän maaperän antavat oikeistouklonisteille „vasemmistolaiset“ äkkijyrkät, heidän virheensä ja vääristelynsä. Siksi on, jotta voitaisiin menestyksellä taistella oikeistopportunityismia vastaan, voitettava „vasemmisto“-opportunistien virheet. „Vasemmistolaiset“ äkkijyrkät ovat objektiivisesti oikeistouklonistien liittolaisia.

Sellainen on omalaatuinen yhteys „vasemmisto“-opportunistien ja oikeistopoikkeaman välillä.

Tällä yhteydellä onkin selitettävä se tosiasia, että jotkut „vasemmistolaiset“ puhelevat useasti blokista oikeistolaisten kanssa. Tällä on myöskin selitettävä se

omalaatuinen ilmiö, että „vasemmistolaisten“ eräs osa, joka vielä eilen „suoritti“ hurraa-hyökkäystä ja yritti kollektivisoida Neuvostoliiton joissain parissa kolmessa viikossa, lankeaa tänään passiivisuuteen, masentuu ja luovuttaa onnellisesti taistelukentän oikeistouklonisteille pitäen siten suuntaa todelliseen perääntymiseen (ilman lainausmerkkejä!) kulakiston edessä.

Nykyhetken erikoisuus on siinä, että taistelu „vasemmistolaisten“ äkkijyrkkien virheitä vastaan on meillä oikeisto-oppotunismia vastaan käytävän menestyksellisen taistelun ehto ja omalaatuinen muoto.

Kuudes kysymys. Miten on arvioitava talonpoikien erään osan virtaamista pois kolhooseista?

Vastaus. Talonpoikien erään osan pois virtaaminen merkitsee sitä, että meillä on viime aikoina syntynyt joku määrä heikkoja kolhooseja, jotka nyt puhdistuvat horjuvista aineksista. Se merkitsee, että näennäiset kolhoosit katoavat, vankat säilyvät ja tulevat lujittumaan. Olen sitä mieltä, että se on täysin normaali ilmiö. Jotkut toverit lankeavat tästä epätoivoon, joutuvat pakokauhun valtaan ja tarrautuvat kiihkeästi paisuteltuihin kollektivisoimisprosentteihin. Toiset ovat vahingoniloisia ja ennustavat kolhoosiliikkeen „myttyynmenoa“. Kummatkin erehtyvät pahasti. Kummatkin ovat kaukana kolhoosiliikkeen olemuksen marxilaisesta käsittämisestä.

Kolhooseista eroavat ennen kaikkea niin sanotut kuolleet sielut. Eikä se ole edes eroamista, vaan tyhjyyden toteamista. Tarvitsemme me kuolleita sieluja? Emme tietenkään. Olen sitä mieltä, että pohjoiskaukaasialaiset ja ukrainalaiset menettelevät

aivan oikein, kun hajoittavat ne kolhoosit, jotka ovat muodostuneet kuolleista sieluista, ja perustavat todella eläviä ja todella kestäviä kolhooseja. Siitä kolhoosiliike vain hyötyy.

Toiseksi eroavat vieraat ainekset, jotka ovat suoraan vihamielisiä meidän asiallemme. On selvää, että mitä pikemmin sellaiset ainekset tulevat ulos heite-tyiksi, sitä parempi kolhoosiliikkeelle.

Vihdoin eroavat horjuvat ainekset, joita ei voida sanoa vieraksi aineksiksi eikä kuolleiksi sieluiksi. Ne ovat juuri niitä talonpoikia, joita emme vielä tänään ole kenneet saamaan vakuuttuneiksi asiamme oikeudesta, mutta jotka me varmasti saamme siitä vakuuttuneiksi huomenna. Sellaisten talonpoikien eroaminen merkitsee tuntuva, vaikkakin väliaikaista menetystä kolhoosiliikkeelle. Sen takia on nyt taistelu kolhoosien horjuvista aineksista yksi kolhoosiliikkeen välttämättömmimpiä tehtäviä.

Talonpoikain erään osan poisvirtaaminen kolhooseista ei siis ole yksinomaan kielteinen ilmiö. Osoittautuu, että sikäli kuin tämä poisvirtaaminen vapauttaa kolhoosit kuolleista sieluista ja suorastaan vieraista aineksista, se merkitsee hyväatekevää kolhoosien tervehtymis- ja lujittumisprosessia.

Kuukausi sitten laskettiin, että vilja-alueilla on kollektivisoitu yli 60 prosenttia. Nyt on selvää, että jos tarkoitetaan todellisia ja jotenkin kestäviä kolhooseja, niin tämä numero on ilmeisesti ollut liioiteltu. Jos kolhoosiliike, talonpoikain erään osan virrattua pois, pysyy 40 prosentissa vilja-alueilla, — mikä on varmasti toteutettavissa, — niin se on mitä

suurin kolhoosiliikkeen saavutus tällä hetkellä. Otan keskimääräisen numeron vilja-alueilta, hyvin tietäen, että meillä on yksityisiä yleisen kollektivisoinnin alueita, joissa on kollektivisoitu 80—90 prosenttia. 40 prosentin kollektivisointi vilja-alueilla merkitsee sitä, että olemme kyenneet täyttämään kollektivisoinnin alkuperäisen viisivuotissuunnitelman **kaksinkertaisesti** vuoden 1930 kevääseen mennessä.

Kenellä on rohkeutta kieltää tämän Neuvostoliiton sosialistisen kehityksen **historiallisen** saavutuksen **ratkaisevaa** luonnetta?

Seitsemäs kysymys. Menettelevätkö horjuvat talonpojat hyvin, kun eroavat kolhooseista?

Vastaus. Ei, he menettelevät huonosti. Erotessaan kolhooseista he toimivat omia etujaan vastaan, sillä vain kolhoosit tarjoavat talonpojille vapautumisen puutteesta ja pimeydestä. Erotessaan kolhooseista he saattavat itsensä huonompaan asemaan, sillä he jättävät itsensä ilman niitä helpotuksia ja etuja, joita Neuvostovalta antaa kolhooseille. Kolhooseissa tapahtuvat virheet ja vääristelyt eivät ole peruste eroamiselle. Virheet täytyy korjata yhteisvoimin ja jäädä kolhoosiin. Ne on sitäkin helpompi korjata, kun Neuvostovalta tulee kaikin voimin taistelemaan niitä vastaan.

Lenin sanoo:

„Pientalouden systeemi tavaratuotannon vallitessa ei kykene vapauttamaan ihmiskuntaa joukkojen kurjuudesta ja niiden sortamisesta“ (XX osa, s. 122).

Lenin sanoo:

„Pientaloudella ei päästä puutteesta“ (XXIV osa, s. 540).

Lenin sanoo:

„Jos me tulemme vanhaan tapaan pysymään pienissä talouksissa, vaikkapa vapaina kansalaisinakin vapaalla maalla, niin meitä uhkaa kuitenkin väistämätön tuho“ (XX osa, s. 417).

Lenin sanoo:

„Vain yhteisen, arttelityön, osuustoiminnallisen työn avulla voidaan päästä pois siitä umpikujasta, johon imperialistinen sota on meidät ajanut“ (XXIV osa, s. 537).

Lenin sanoo:

„On siirryttävä yhteisviljelyyn suurissa mallitalouksissa“, sillä „ilman sitä ei voida päästä siitä taloudellisesta rappiotilasta, siitä suorastaan epätoivoisesta tilasta, missä Venäjä on“ (XX osa, s. 418).

Mitä tämä kaikki merkitsee?

Se merkitsee, että kolhoosit ovat ainoa keino, joka tarjoaa talonpojille pääsyn pois puutteesta ja pimeydestä.

On selvää, että erotessaan kolhooseista talonpojat menettelevät väärin.

Lenin sanoo:

„Neuvostovallan koko toiminnasta te kaikki tietysti tiedätte, kuinka suunnattoman merkityksen me annamme kommuuneille, artteleille ja yleensä kaikille sellaisille järjestöille, jotka tähtäävät pienen, yksilöllisen talonpoikaistalouden muuttamiseen yhteiskunnalliseksi taloudeksi, osuuskunnalliseksi eli arttelitaloudeksi, ja tämän muuttamisen asteittaiseen edistämiseen“ * (XXIV osa, s. 579).

Lenin sanoo:

„Neuvostovalta on antanut suoranaisen etuoikeuden kommuuneille ja osuuskunnille, asettaen ne ensi tilalle“ * (XXIII osa, s. 399).

---

* Alleviivaus minun. J. St.

Mitä tämä merkitsee?

Se merkitsee, että Neuvostovalta tulee antamaan kolhooseille helpotuksia ja etuisuuksia yksilötalouksiin verrattuna. Se merkitsee, että se tulee antamaan kolhooseille helpotuksia sekä maan saannissa että koneiden, traktorien, siemenviljan y.m. hankkimisessa sekä verotuksen huojentamisessa että luoton myöntämisessä.

Miksi Neuvostovalta antaa kolhooseille helpotuksia ja etuisuuksia?

Siksi, että kolhoosit ovat ainoa keino talonpoikien vapauttamiseksi kurjuudesta.

Siksi, että avun antaminen kolhooseille etuisuuksien muodossa on kaikkein oikein avun muoto maalaisköyhälistölle ja keskitalonpojille.

Näinä päivinä on Neuvostovalta päättänyt vapauttaa veroista kahden vuoden ajaksi kolhoosien kaiken yhteistetyn työkarjan (hevokset, härät j.n.e.), kaikki lehmät, siat, lampaat ja siipikarjan, jotka ovat joko kolhoosien yhteistä omaisuutta tai kolhoositalonpoikien henkilökohtaista omaisuutta.

Sitä paitsi Neuvostovalta on päättänyt lykätä vuoden loppuun asti kolhoosien jäsenten luottovelkojen maksun sekä peruuttaa kaikki sakot ja oikeuden päätöksellä määrätyt maksut, jotka ennen huhtikuun 1 päivää on määrätty kolhooseihin liittyneiden talonpoikien suoritettaviksi.

Se on vihdoin päättänyt ehdottomasti toteuttaa 500 miljoonan ruplan luoton antamisen kuluvana vuonna kolhooseille.

Nämä helpotukset tulevat kolhoositalonpoikien avuksi. Nämä helpotukset tulevat niiden kolhoositalonpoikien avuksi, jotka ovat jaksaneet vastustaa

poisvirtaamista, jotka ovat karaistuneet taistelussa kolhoosien vihollisia vastaan ja jotka ovat suojanneet kolhoosit ja pitäneet käsissään kolhoosiliikkeen suuren lipun. Nämä helpotukset tulevat niiden köyhien ja keskivarakkaiden kolhoosilaisten avuksi, jotka muodostavat nyt kolhoosiemme ydinjoukon, jotka lujittavat kolhoosimme ja antavat niille muodon ja jotka voittavat sosialismin puolelle miljoonat talonpojat. Nämä helpotukset tulevat niiden kolhoositalonpoikien avuksi, jotka nyt muodostavat kolhoosien kantajoukot ja jotka täysin ansaitsevat sen, että heitä kutsutaan kolhoosiliikkeen sankareiksi.

Näitä helpotuksia eivät saa ne talonpojat, jotka ovat eronneet kolhooseista.

Eikö ole selvää, että talonpojat tekevät virheen erotessaan kolhooseista?

Eikö ole selvää, että vain palaamalla kolhooseihin he voivat hankkia itselleen nämä helpotukset?

Kahdeksas kysymys. Miten on meneteltävä kommuunien suhteen, eikö niitä ole laskettava hajalle?

Vastaus. Ei, niitä ei ole laskettava hajalle eikä siihen ole syytä. Tarkoitan todellisia kommuuneja eikä paperikommuuneja. Neuvostoliiton vilja-alueilla on monia erinomaisia kommuuneja, jotka ansaitsevat sen, että niitä edistetään ja tuetaan. Tarkoitan vanhoja kommuuneja, jotka ovat kestäneet koettelemusten vuodet ja karaistuneet taistelussa ja jotka täysin puolustavat paikkaansa. Niitä ei pidä laskea hajalle, vaan ne on muutettava artteleiksi.

Kommuunien muodostaminen ja hoitaminen on mutkikas ja vaikea tehtävä. Suuret ja kestävät kommuunit voivat toimia ja kehittyä vain sillä ehdolla,

että on olemassa kokeneita kaadereita ja koeteltuja johtajia. Häतिकöity siirtyminen arttelin säännöistä kommuunin sääntöihin voi vain vieroittaa talonpoikia kolhoosiliikkeestä. Siksi on tähän asiaan suhtauduttava erikoisen vakavasti ja ilman mitään hätiköintiä. Artteli on helpompi asia ja suurille talonpoikaisjoukoille helpommin käsitettävissä. Siksi on artteli tällä hetkellä kolhoosiliikkeen enimmäin levinnyt muoto. Vain sitä mukaa, kun maatalousarttelit vahvistuvat ja lujittuvat, voi muodostua maaperä talonpoikien joukko-
liikkeelle kommuunia kohti. Mutta se ei tapahdu vielä pian. Siksi kommuuni, joka on korkeampi muoto, voi vasta tulevaisuudessa muodostua kolhoosiliikkeen perusrenkaaksi.

Yhdeksäs kysymys. Miten on meneteltävä kulakiston suhteen?

Vastaus. Tähän saakka olemme puhuneet keskitalonpojasta. Keskitalonpoika on työväenluokan liittolainen, ja meidän politiikkamme keskitalonpojan suhteen täytyy olla ystävyyspolitiikkaa. Toisin on asia kulakin suhteen. Kulakki on Neuvostovallan vihollinen. Hänen kanssaan ei meillä ole eikä voi olla rauhaa. Meidän politiikkamme kulakiston suhteen on sen luokkana likvidoimisen politiikkaa. Tämä ei tietenkään merkitse sitä, että me voimme likvidoida sen yhdellä rupeamalla. Mutta se merkitsee sitä, että me tulemme toimimaan niin, että se tulee saarretuksi ja likvidoiduksi.

Lenin sanoo kulakista:

„Kulakit ovat kaikkein petomaisimpia, kaikkein törkeimpiä, kaikkein raaimpia riistäjiä, jotka muiden maiden historiassa ovat usein palauttaneet tilanherrojen, tsaarien, pappien ja kapitalistien

vallan. Kulakkeja on enemmän kuin tilanherroja ja kapitalisteja. Mutta sittenkin kulakit ovat vähemmistönä kansassa... Nämä verenimijät ovat rikastuneet sodan aikana kansan hädästä, he ovat kasanneet tuhansia ja satoja tuhansia ruplia rahaa korottamalla viljan ja muiden tuotteiden hintoja. Nämä hämähäkit ovat lihoineet sodan vuoksi häviöön joutuneiden talonpoikien kustannuksella, nälkää näkevien työläisten kustannuksella. Nämä iilimadot ovat juoneet työtätekevien verta, rikastuen sitä enemmän, mitä enemmän kaupunkien ja tehtaiden työläiset näkivät nälkää. Nämä vampyyrit ovat keränneet ja keräävät käsiinsä tilanherrojen maita, he orjuuttavat yhä uudelleen köyhiä talonpoikia“ (XXIII osa, s. 206—207).

Me siedimme näitä verenimijöitä, hämähäkkejä ja vampyyrejä toteuttaessamme niiden riistopyrkimysten rajoittamispolitiikkaa. Me siedimme niitä, sillä kulakkitalouden, kulakkien tuotannon tilalle emme voineet asettaa mitään muuta. Nyt on meillä mahdollisuus korvata yllin kyllin niiden talous kolhoosiemme ja neuvostotilojemme taloudella. Ei ole mitään syytä sietää enempää näitä hämähäkkejä ja verenimijöitä. Jos vielä siedettäisiin näitä hämähäkkejä ja verenimijöitä, jotka tekevät murhapolttoja kolhooseissa, murhaavat kolhoosien toimihenkilöitä ja yrittävät estää kylvöt, — niin se olisi samaa kuin toimia työläisten ja talonpoikien etuja vastaan.

Siksi on kulakiston luokkana likvidoimisen politiikkaa toteutettava kaikella sillä järkähtämättömyydellä ja johdonmukaisuudella, mihin vain bolshevikit pystyvät.

Kymmenes kysymys. Mikä on kolhoosien lähin käytännöllinen tehtävä?

Vastaus. Kolhoosien lähin käytännöllinen tehtävä on taistelu kylvöjen puolesta, taistelu kylvöalojen

mahdollisimman suuren laajentamisen puolesta, taistelu kylvöjen oikean järjestämisen puolesta.

Kylvötehtävän ympärille on nyt sovitettava kaikki muut kolhoosien tehtävät.

Kylvöjen järjestämistyötä palvelemaan on nyt alistettava kaikki muut työt kolhooseissa.

Tämä merkitsee, että kolhoosien ja niiden puolueeseen kuulumattoman aktiivijoukon kestävyyttä, kolhoosien johtajien ja niiden bolshevistisen ydinjoukon kykyjä tullaan tarkastamaan ei räiskyvien päätöslauselmien eikä suurisanaisten tervehdyspuheiden mukaan, vaan kylvöjen oikean järjestämisen elävän työn perusteella.

Mutta voidaksemme toteuttaa kunnialla tämän käytännöllisen tehtävän on kolhoosityöntekijäin huomio käännettävä kolhoosirakennustyön **taloudellisiin** kysymyksiin, kolhoosien sisäisen rakennustyön kysymyksiin.

Viime aikoihin asti on kolhoosityöntekijäin huomio keskittynyt suurten kollektivisoimisnumeroiden tavoitteluun, eikä ole tahdottu nähdä eroa todellisen kollektivisoinnin ja paperikollektivisoinnin välillä. Nyt on tämä numeroihin hurmaantuminen heitettävä tiehensä. Nyt on työntekijäin huomio keskitettävä kolhoosien **lujittamiseen**, organisatooristen **muotojen antamiseen** kolhooseille ja asiallisen työn **järjestämiseen** kolhooseissa.

Viime aikoihin asti on kolhoosityöntekijäin huomio ollut keskitetty suurten kolhoosiyksikköjen järjestämiseen, niin sanottujen „jättiläisten“ järjestämiseen, jotka „jättiläiset“ usein muuttuivat suunnattomiksi paperi- ja komendanttivirastoiksi, joilta puuttuivat

taloudelliset juuret kylissä. Näön vuoksi tehty työ on siis niellyt asiallisen työn. Nyt on tuo näennäiseen puoleen innostuminen heitettävä pois. Nyt on toimihenkilöiden huomio keskitettävä kolhoosien organisaatiois-taloudelliseen työhön kylissä. Kun tämä työ antaa asiaankuuluvia tuloksia, niin „jättiläiset“ ilmaantuvat itsestään.

Viime aikoihin asti on keskitalonpoikien vetämiseen johtavaan työhön kolhooseissa kiinnitetty vähän huomiota. Mutta keskitalonpoikien joukossa on erinomaisia isäntiä, joista voisi tulla mainioita talousmiehiä kolhoosien rakennustyössä. Nyt on tämä epäkohta työssämme poistettava. Tehtävä on nyt siinä, että johtavaan työhön kolhooseissa vedetään parhaat voimat keskitalonpojista ja annetaan heidän panna kykynsä liikkeelle tässä työssä.

Viime aikoihin saakka ei ole kiinnitetty riittävää huomiota työhön talonpoikaisnaisten keskuudessa. Kulunut aika on näyttänyt, että työ talonpoikaisnaisten keskuudessa on työmme heikoin kohta. Nyt on tämä puutteellisuus poistettava päättäväisesti ja lopullisesti.

Viime aikoihin asti ovat useiden seutujen kommunistit olleet sillä kannalla, että he voivat omin voimin ratkaista kaikki kolhoosirakennustyön tehtävät. Tällä kannalla ollen he eivät ole kiinnittäneet riittävää huomiota puolueeseen kuulumattomien henkilöiden vetämiseen vastuunalaiseen työhön kolhooseissa, puolueeseen kuulumattomien henkilöiden nostamiseen johtavaan työhön kolhooseissa, laajan puolueeseen kuulumattoman aktiivijoukon muodostamiseen kolhooseissa. Puolueemme historia on todistanut ja kulunut

kolhoosirakennustyön kausi jälleen osoittanut, että tällainen kanta on kerrassaan väärä. Jos kommunistit vetäytyisivät kuoreensa, erottaen itsensä seinällä puolueeseen kuulumattomista, niin he turmelisivat koko työn. Kun kommunistien on onnistunut hankkia itselleen mainetta taistelussa sosialismin puolesta ja kommunismin viholliset on lyöty, on tämä johtunut muun muassa siitä, että kommunistit ovat osanneet vetää mukaan parhaat voimat puolueeseen kuulumattomien keskuudesta, että he ovat osanneet ammentaa voimia puolueen ulkopuolella olevien laajojen kerrostien keskuudesta, että he ovat osanneet ympäröidä puolueensa laajalla puolueeseen kuulumattomalla aktiivilla. Nyt on tämä puutteellisuus puolueeseen kuulumattomien keskuudessa tekemässämme työssä poistettava päättäväisesti ja lopullisesti.

Näiden työmme puutteellisuuksien poistaminen, niiden hävittäminen juuriaan myöten, se juuri merkitsee kolhoosien **taloudellisen** työn saattamista oikeille raiteille.

Siis:

1) Kylvöjen oikea järjestäminen — sellainen on tehtävä.

2) Huomion keskittäminen kolhoosiliikkeen taloudellisiin kysymyksiin — sellainen on keino, joka on välttämätön tämän tehtävän ratkaisemiseksi.

„Pravda“ № 92,
huhtikuun 3 p:nä 1930

Allekirjoitus: J. S t a l i n

TEOLLISUUSAKATEMIAN ENSIMMÄISELLE PÄÄSTÖLLE

Sosialistisen teollisuuden uusien kaaderien kasvataminen työväenluokan ja yleensä työtätekevien joukosta, kaaderien, jotka kykenevät johtamaan tuotantolaitoksia niin yhteiskunnallis-poliittisesti kuin myös tuotannollis-teknillisesti,— on ajankohdan ensivuoroinen tehtävä.

Tätä tehtävää täyttämättä ei voida toteuttaa Neuvostoliiton muuttamista jälkeensä jääneestä maasta edistyneeksi maaksi, agraarimaasta teollisuusmaaksi, sähkön ja metallin maaksi, koneiden ja traktorien maaksi.

Teollisuusakatemia on maamme tärkeimpiä ahjoja sellaista kaaderien kasvattamiseksi.

Teollisuusakatemia ensimmäinen päästö on sen ensimmäinen nuoli, joka on ammuttu meidän vihollistemme leiriin, tuotannollisen vanhoillisuuden ja teknillisen takapajuisuuden leiriin.

Toivokaamme, että teollisuuden uudet johtajat, jotka tänään jättävät Akatemian, näyttävät käytännössä esimerkkiä työinnostuksesta ja tosi vallankumouksellisesta työstä rakennustyön bolshevistisen vauhdin toteuttamiseksi.

Tervehdys Teollisuusakatemia ensimmäiselle päästölle, Teollisuusakatemia, joka antaa maallemme sosialistisen teollisuutemme uuden, teknillisillä tiedoilla varustetun, bolshevistisen johtajajoukon.

J. Stalin

Huhtikuun 25 pñä 1930

„Pravda“ № 115,
huhtikuun 26 pñä 1930

VASTAUS TOV. M. RAFAILILLE

(Leningrad, Ammattiliittojen alueneuvosto)

Kopio: NKP(b):n aluekomitean sihteerialle tov. Kirovulle

Tov. Rafail!

Ajan puutteen vuoksi vastaan lyhyesti:

1) Kolhoosiliikkeessä esiintyneitä ylilyöntejä vastaan tämän vuoden maaliskuussa tehdyn Keskuskomitean päätöksen ja Brestin kauden tai uuden talouspolitiikan käytäntöönottamisen kauden välillä ei ole eikä voi olla minkäänlaista analogiaa. Silloin meillä oli kysymys käänteestä politiikassa. Nyt, maaliskuussa 1930, ei ollut minkäänlaista käännettä politiikassa. Me panimme järjestykseen yltiöpäiset toverimme ja siinä kaikki. Siis kaikki analogialle, joskaan ei täydelliselle analogialle, rakentuvat käsityksenne raukeavat.

2) Käännä kolhoosiliikkeen kysymyksiä koskevassa politiikassamme meillä todellakin oli (keskitalonpoikaisjoukkojen kääntyessä kolhoosien puoleen), mutta ei maaliskuussa 1930, vaan vuoden 1929 toisen vuosipuoliskon aikana. Tälle käänteelle politiikassa pantiin alku jo puolueemme XV edustajakokouksessa (kts. päätöslauselmaa „Työstä maaseudulla“).

Tämä käänne sai aivan käytännöllisen luonteen, kuten jo sanoin, vuoden 1929 lopulla. Te varmastikin tiedätte, että tunnetussa päätöksessään 5 piltä tammi-

kuuta 1930 Keskuskomitea määritteli tarkasti tämän uuden politiikan ja sääti kolhoosiliikkeen vauhdin Neuvostoliiton eri seutuja varten. Tosiasiat osoittavat, että tämä Keskuskomitean päätös oli kaikissa kohdissaan täysin oikea.

Oliko tässä Keskuskomitean puolelta jonkinlaista jälkeenjäämistä liikkeen kulusta? Arvelen, että mikäli tässä on puhe teoreettisesta ennakkonäkemyksestä ja vastaavan poliittisen kannan ottamisesta, niin siinä ei ollut minkäänlaista jälkeenjäämistä.

Oliko puolueen huomattavien osien ja Keskuskomitean eri jäsenten puolelta jälkeenjäämistä niiden käytännöllisessä politiikassa? Kyllä, oli ehdottomasti. Muussa tapauksessa meillä ei olisi ollut taistelua puolueessa enempää kuin itse Keskuskomiteassakaan yleislinjan puolesta ja syrjäpoikkeamia vastaan.

3) Onko mahdollista, että hallitseva puolue heti huomaisi elämässä tapahtuvat uudet prosessit ja heti myös heijastaisi niitä käytännöllisessä politiikassaan? Mielestäni se on mahdotonta. Se on mahdotonta siksi, että ensin ovat tosiasiat, sitten niiden heijastus puolueen edistyneimpien aineiden tietoisuudessa ja vasta sen jälkeen seuraa se, että puolueen jäsenjoukot käsittävät nämä uudet prosessit. Muistatteko, mitä Hegel sanoi: „Minervan pöllö lähtee lentämään vasta yöllä“? Toisin sanoen: tietoisuus jää jonkinverran jälkeen tosiasioista.

Ero toisaalta vuoden 1929 toisen vuosipuoliskon aikana politiikassamme tapahtuneen käänteiden ja toisaalta niiden käänteiden välillä, jotka tapahtuivat Brestin kaudella ja uuden talouspolitiikan käytäntöönottamisen kaudella, on tässä suhteessa siinä, että vuo-

den 1929 toisen vuosipuoliskon aikana puolue nopeammin käsitti objektiivisen todellisuuden uudet prosessit kuin Brestin kaudella ja uuden talouspolitiikan käytäntöönottamisen kaudella tapahtuneiden käänteiden aikana. Tämä johtui siitä, että tänä aikana puolue oli ehtinyt kehittyä ja sen kaaderien huomiokyky oli kasvanut.

Komm. terveisin

J. Stalin

Toukokuun 31 pnä 1930

Julkaistaan ensi kertaa

ROSTOV. MAATALOUSKONETEHIDAS

Onnittelten Maatalouskonetehtaan työläisiä, teknillistä henkilökuntaa ja tehtaan koko johtavaa ydinjoukkoa voiton johdosta. Teidän voittonne on suuri jo senkin vuoksi, että yksistään Maatalouskonetehtas on täydellisen suunnitelman mukaan tuottava maatalouskoneita 115 miljoonan ruplan arvosta vuodessa, sen sijaan kun sodanedellisen maatalouskonetuotannon kaikki 900 tehdasta tuottivat maatalouskoneita vain 70 miljoonan ruplan arvosta vuodessa.

Toivotan teille menestystä tämän suunnitelman täyttämässä.

Stalin

Kesäkuun 16 pnä 1930

„Pravda“ № 165,
kesäkuun 17 pnä 1930

STALINGRAD. TRAKTORITEHDAS

Tervehdykseni ja onnitteluni voiton johdosta Neuvostoliiton ensimmäisen Punalippuisen traktoritehdasjättiläisen työläisille ja johtavalle henkilökunnalle. Ne 50 tuhatta traktoria, jotka teidän tulee maallemme vuosittain antaa, ovat 50 tuhatta ammusta, jotka räjäyttävät hajalle vanhaa porvarillista maailmaa ja raivaavat tietä uudelle, sosialistiselle elämänjärjestykselle maaseudulla.

Toivotan teille menestystä suunnitelmanne täyttämässä.

J. Stalin

Kesäkuun 17 pnä 1930

*„Pravda“ № 166,
kesäkuun 18 pnä 1930*

**KESKUSKOMITEAN
POLIITTINEN TOIMINTASELOSTUS
NKP(b):n XVI EDUSTAJAKOKOUKSELLE ³⁶**

kesäkuun 27 pnä 1930

I

**MAAILMAN KAPITALISMIN KASVAVA PULA
JA NEUVOSTOLIITON ULKOPOLIITTINEN
ASEMA**

Toverit! XV edustajakokouksen ajoista on kulunut 2¹/₂ vuotta. Aikajakso ei näytä kovinkaan pitkältä. Mutta tänä aikana on kansojen ja valtioiden elämässä tapahtunut kuitenkin mitä vakavimpia muutoksia. Jos kulunut kausi luonnehditaan parilla sanalla, niin sitä voitaisiin sanoa **murroskaudeksi**. Se ei ollut murroskautta vain meille, Neuvostoliitolle, vaan myöskin koko maailman kapitalistisille maille. Mutta näiden kahden murroksen välillä on perusteellinen ero. Samaan aikaan kun tämä murros on merkinnyt Neuvostoliitolle käännettä uuteen, vielä voimakkaampaan taloudelliseen nousuun, niin kapitalistisille maille murros on merkinnyt käännettä taloudelliseen laskuun. Meillä, Neuvostoliitossa, on sosialistisen rakennustyön kasvava nousu sekä teollisuudessa että maataloudessa. Heillä, kapitalisteilla, on talouselämän kasvava pula sekä teollisuudessa että maataloudessa.

Sellainen on kuva nykyisestä tilanteesta parilla sanalla luonnehdittuna.

Palauttakaapa mieleenne, minkälainen oli asiointi kapitalistisissa maissa 2¹/₂ vuotta sitten. Teollisuustuotannon ja kaupan kasvu melkein kaikissa kapitalismin maissa. Raaka-aineiden ja elintarvikkeiden tuotannon kasvu melkein kaikissa agraarimaissa. Kapitalismin täysverisimmän maan sädekehä Yhdysvaltojen ympärillä. Voittolauluja „kukoistuksesta“. Pokkuroiminen dollarin edessä. Ylistysvirsiä uuden tekniikan kunniaksi, kapitalistisen rationalisoinnin kunniaksi. Kapitalismin „tervehtymisen“ aikakauden ja kapitalismin vakaantumisen murtumattoman lujouden julistaminen. „Yleinen“ hälinä ja melu Neuvostojen Maan „kiertämättömästä tuhoutumisesta“, Neuvostoliiton „kiertämättömästä romahduksesta“.

Siten oli asia eilen.

Entä minkälainen on nykyinen tilannekuva?

Nykyään on melkein kaikissa kapitalismin teollisuusmaissa talouspula. Nykyään on kaikissa agraarimaissa maatalouspula. „Kukoistuksen“ asemesta on joukkojen kurjuus ja työttömyyden jättiläismäinen kasvu. Maatalouden nousun asemesta on talonpoikaiston miljoonaisten joukkojen taloudellinen häviö. Luhistuvat harhaluulot kapitalismin kaikkivoipaisuudesta yleensä ja pohjoisamerikkalaisen kapitalismin kaikkivoipaisuudesta erikoisesti. Voittolaulut dollarin ja kapitalistisen rationalisoinnin kunniaksi käyvät yhä heikommiksi. Pessimistiset voivotukset kapitalismin „virheistä“ käyvät yhä voimakkaammiksi. „Yleinen“ hälinä Neuvostoliiton „kiertämättömästä tuhoutumisesta“ muuttuu „yleiseksi“ kiukkuseksi sähinäksi siitä, että on rangaistava „tuota maata“, joka rohkenee kehittää talouttaan silloin, kun ympärillä vallitsee pula.

Sellainen on tilannekuva nykyään.

On käynyt juuri niin, kuin bolshevikit pari kolme vuotta sitten sanoivat.

Bolshevikit sanoivat, että työläisten ja talonpoikain miljoonaisten joukkojen elintason ollessa rajoitetuissa puitteissa on tekniikan kasvu kapitalistisissa maissa, tuotantovoimien ja kapitalistisen rationalisoinnin kasvu johtava kiertämättömästi ankaraan talouspulaan. Porvarillinen lehdistö teki pilaa bolshevikkien „originellista ennustuksesta“. Oikeistouklonistit sanoutuivat irti bolshevistisesta ennustuksesta vaihtaen marxilaisen analyysin liberaaliseen jaaritteluun „järjestyneestä kapitalismista“. Mutta kuinka kävi todellisuudessa? Kävi niin, kuin bolshevikit olivat sanoneet.

Sellaisia ovat tosiasiat.

Siirtykäämme tarkastelemaan tietoja talouspulasta kapitalistisissa maissa.

1. MAAILMAN TALOUSPULA

a) Pulaa tutkittaessa pistävät silmään ennen kaikkea seuraavat seikat:

1. Nykyinen talouspula on liikatuotannon pulaa. Se merkitsee, että tavaroita on tuotettu enemmän kuin markkinat voivat ottaa vastaan. Se merkitsee, että kankaita, polttoaineita, tehdasvalmisteita ja elintarvikkeita on tuotettu enemmän kuin peruskuluttajat, s.o. kansanjoukot, voivat käteisellä ostaa, sillä niiden tulot jäävät alhaiselle tasolle. Mutta kun kansanjoukkojen ostokyky jää kapitalismin vallitessa minimaalisen alhaiselle tasolle, niin kapitalistit jättävät tavaroiden, kankaiden, viljan j.n.e. „ylijäämät“ varastoihin

tai jopa tuhoavatkin niitä voidakseen säilyttää korkeat hinnat, supistavat tuotantoa, antavat työläisille lopputilejä, ja kansanjoukkojen on kärsittävä puutetta sen vuoksi, että tavaroita on tuotettu liian paljon.

2. Nykyinen pula on sodan jälkeen ensimmäinen yleismaailmallinen talouspula. Se on yleismaailmallinen pula ei vain siinä mielessä, että se käsittää kaikki tai melkein kaikki maailman teollisuusmaat, jolloin Ranskakaan, joka siirtää järjestelmällisesti Saksalta sotakorvausmaksuina saamiaan miljardeja markkoja omaan elimistöön, ei ole voinut välttää vissiä lamakautta, joka kaikesta päättäen on muuttuva pulaksi. Se on yleismaailmallinen pula vielä siinäkin mielessä, että teollisuuspula on sattunut samaan aikaan maatalouspulan kanssa, joka käsittää kaikkien raaka-aine- ja elintarvikelajien tuotannon maailman tärkeimmissä agraarimaissa.

3. Huolimatta yleisestä luonteestaan nykyinen yleismaailmallinen pula kehittyy epätasaisesti iskien eri maihin eri aikoina ja erilaisella voimalla. Teollisuuspula alkoi ensiksi Puolassa, Romaniassa, Balkanin maissa. Se kehittyi siellä koko viime vuoden ajan. Alkaneen maatalouspulan selviä merkkejä oli havaittavissa jo vuoden 1928 lopulla Kanadassa, Yhdysvalloissa, Argentiinassa, Brasiliassa ja Austraaliassa. Koko tämän ajan Yhdysvaltojen teollisuus on yhä noussut. Vuoden 1929 puolivälissä Yhdysvaltojen teollisuustuotanto pääsee miltei ennätystasolle. Vasta vuoden 1929 jälkipuoliskolla alkaa murros, ja sen jälkeen vasta kehittyy nopeasti teollisuustuotannon pula, joka heitti Yhdysvallat takaisin vuoden 1927 tasolle. Sen jälkeen kehittyi teollisuuspula Kanadassa ja Japanissa. Sitten

seuraavat vararikot ja pula Kiinassa ja siirtomaissa, joissa hopean hinnan aleneminen syventää pulaa ja liikatuotannon pula yhtyy talonpoikaistalouden hajoamiseen, jonka feodaalien harjoittama riisto ja ylivoimaiset verot ovat täydellisesti näännyttäneet. Mitä tulee Länsi-Eurooppaan, niin siellä pula alkaa päästä vallalle vasta tämän vuoden alussa eikä kaikkialla samanlaisella voimalla, ja Ranskassa vieläpä tänäkin kautena ilmenee yhä teollisuustuotannon kasvua.

Mielestäni ei ole tarvetta erikoisesti pysähtyä koskettelemaan niitä numerotietoja, jotka osoittavat pulan olemassaoloa. Siitä, että pula on olemassa, ei nykyään enää väitellä. Siksi rajoitun erään pienen, mutta kuvaavan taulukon esittämiseen, jonka saksalainen „Konjunktuuritutkimusten Instituutti“ on äskettäin julkaissut. Tämä taulukko kuvaa vuoriteollisuuden ja jalostavan suurteollisuuden perusalojen kehitystä Yhdysvalloissa, Englannissa, Saksassa, Ranskassa, Puolassa ja Neuvostoliitossa vuodesta 1927 alkaen, ottaen vuoden 1928 tuotantotason 100:ksi.

Tuo taulukko on tällainen:

Vuodet	Neuvostoliitto	Yhdysvallat	Englanti	Saksa	Ranska	Puola
1927	82,4	95,5	105,5	100,1	86,6	88,5
1928	100	100	100	100	100	100
1929	123,5	106,3	107,9	101,8	109,4	99,8
1930 (ensi neljännes) . .	171,4	95,5	107,4	93,4	113,1	84,6

Mistä tämä taulukko puhuu?

Se puhuu ennen kaikkea siitä, että Yhdysvallat, Saksa ja Puola kokevat jyrkästi ilmenevää teollisen suurtuotannon pulaa, jolloin Yhdysvalloissa vuoden 1929 ensi puoliskolla tapahtuneen nousun jälkeen tuotannon taso putosi vuoden 1930 ensi neljänneksellä vuoden 1929 tasoon verraten 10,8% :lla laskien vuoden 1927 tasolle; Saksassa tuotannon taso laski kolmivuotisen lamaannuksen jälkeen viime vuoteen verrattuna 8,4% :lla pudoten 6,7% vuoden 1927 tasoa alemmaksi, ja Puolassa tuotannon taso laski viimevuotisen pulan jälkeen viime vuoteen verrattuna 15,2% :lla pudoten 3,9% vuoden 1927 tasoa alemmaksi.

Toiseksi, se puhuu siitä, että Englanti on tallannut jo kolme vuotta paikallaan, vuoden 1927 tason kohdalla, ja kokee raskasta taloudellista lamaannusta, ja se ehti vuoden 1930 ensimmäisellä neljänneksellä jo alentaa tuotannon tasoa 0,5% :lla viime vuoteen verraten astuen siten pulan alkuvaiheeseen.

Kolmanneksi, se puhuu siitä, että suurista kapitalistisista maista vain Ranskassa on jonkinlaista suurteollisuuden kasvua, mutta kun kasvun prosentti vuonna 1928 oli 13,4 ja vuonna 1929 — 9,4, niin vuoden 1930 ensimmäisellä neljänneksellä kasvu oli kuitenkin vuoteen 1929 verraten vain 3,7% antaen siten kuvan vuodesta toiseen alenevasta kasvukäyrästä.

Vihdoin se puhuu siitä, että maailman kaikista maista vain Neuvostoliitossa tapahtuu suurteollisuuden myrskyinen kasvu, ja tuotannon taso ylittää vuoden 1930 ensimmäisellä neljänneksellä vuoden 1927 tason enemmän kuin kaksinkertaisesti ja kasvuprosentti nousee 17,6:sta vuonna 1928 23,5:aan vuonna 1929 ja 32:een vuoden 1930 ensimmäisellä neljänneksellä

antaen siten kuvan vuodesta toiseen **kohoavasta** kasvukäyrästä.

Voidaan sanoa, että joskin asiat olivat näin tämän vuoden ensimmäisen neljänneksen lopussa, niin ei ole mahdotonta, että tämän vuoden toisella neljänneksellä se on voinut muuttua paremmaksi. Mutta tiedot toiselta neljännekseltä kumoavat jyrkästi sellaisen olettamuksen. Päinvastoin, ne puhuvat siitä, että toisella neljänneksellä tilanne on huonontunut yhä enemmän. Nämä tiedot puhuvat: uudesta **osakkeiden laskusta** New Yorkin pörssissä ja **vararikkojen** uudesta aallosta Amerikan Yhdysvalloissa; tuotannon uudesta **supistamisesta**, **työläisten työpalkan laskusta** ja **työttömyyden kasvusta** Yhdysvalloissa, Saksassa, Englannissa, Italiassa, Japanissa, Etelä-Amerikassa, Puolassa, Tshekkoslovakiassa j.n.e.; Ranskan teollisuuden useiden alojen joutumisesta **lamaantumisen** vaiheeseen, mikä nykyisen kansainvälisen taloudellisen tilanteen oloissa on alkavan pulan merkki. Työttömiä on Yhdysvalloissa nykyään yli 6 miljoonaa, Saksassa noin 5 miljoonaa, Englannissa yli 2 miljoonaa, Italiassa, Etelä-Amerikassa ja Japanissa miljoona kussakin, Puolassa, Tshekkoslovakiassa ja Itävallassa 500 tuhatta kussakin. Minä en edes puhukaan maatalouspulan edelleen kärjistymisestä, mikä saattaa häviöön miljoonia farmareita ja työtätekeviä talonpoikia. Liikatuotannon pula on maataloudessa mennyt niin pitkälle, että korkeiden hintojen ja porvariston voittojen säilyttämiseksi on Brasiliassa heitetty 2 miljoonaa säkillistä kahvia mereen, Amerikassa on alettu käyttää polttoaineena hiilen sijasta maissia, Saksassa on miljoonia puutia ruista pantu sikojen ruoaksi, puuvil-

lan- ja vehnänviljelyksen alalla on ryhdytty kaikkiin toimenpiteisiin kylvöalojen supistamiseksi noin 10—15 prosentilla.

Sellainen on yleinen kuva kehittyvästä yleismaailmallisesta talouspulasta.

b) Nykyään, jolloin maailman talouspula kehittää hävitystyötään upottaen pohjaan keskisuurten ja pienkapitalistien kokonaisia kerroksia, köyhdyttäen työväen aristokratian ja farmareiden kokonaisia ryhmiä ja tuomiten nälkään työläisten miljoonaisia joukkoja,— nykyään kaikki kysyvät: mikä on pulan syy, mikä on sen perusta, miten sitä vastaan voidaan taistella, miten se voidaan lopettaa? Tekaistaan mitä erilaisimpia pulan „teorioita“. Ehdotetaan kokonaisia luonnoksia pulan „lieventämisestä“, „ehkäisemisestä“ ja „likvidoimisesta“. Porvarilliset oppositiot viittailevat porvarillisiin hallituksiin, jotka kuulemma „eivät olleet ryhtyneet kaikkiin toimenpiteisiin“ pulan ehkäisemiseksi. „Demokraatit“ syyttävät „tasavaltalaisia“, „tasavaltalaiset“— „demokraatteja“ ja kaikki yhdessä Hooverin ryhmää „Federation reservisysteemeineen“³⁷, joka ei kyennyt „hillitsemään“ pulaa. Onpa vielä sellaisiakin älypatteja, jotka näkevät maailman talouspulan syyn „bolshevikkien vehkeilyissä“. Tarkoitin tunnettua „teollisuusmiestä“ Rehbergiä, joka oikeastaan on kovin vähän teollisuusmiehen kaltainen ja muistuttaa paremmin „teollisuusmiestä“ kirjailijoiden joukossa ja „kirjailijaa“ teollisuusmiesten joukossa. (Naurua.)

Ymmärrettävää on, ettei näillä „teorioilla“ ja luonnoksilla ole mitään yhteistä tieteen kanssa. Täytyy sanoa, että porvarilliset taloustieteilijät ovat osoittautuneet pulan edessä täysin kyvyttömiksi. Enemmän-

kin, he ovat osoittautuneet olevansa vailla sitäkin minimaalista elämäntajua, jota heidän edeltäjiltään ei voida aina kieltää. Nuo herrat unohtavat, että pulia ei voida pitää satunnaisena ilmiönä kapitalistisen talouden järjestelmässä. Nuo herrat unohtavat, että talouspulat ovat kapitalismin kiertämätön tulos. Nuo herrat unohtavat, että pulat syntyivät yhdessä kapitalismin herruuden syntymisen kanssa. Enemmän kuin sadan vuoden aikana on ollut ajoittaisia talouspulia, jotka ovat toistuneet 12—10—8 vuoden ja lyhyemmänkin ajan kuluttua. Tämän kauden aikana ovat poikkeuksetta kaikki eriasteiset ja -väriset porvarilliset hallitukset ja kaikkien arvoluokkien ja lahjakkuusasteiden porvarilliset toimihenkilöt yrittäneet kokeilla voimiaan pulien „ehkäisemiseksi“ ja „hävittämiseksi“. Mutta kaikki he ovat epäonnistuneet. He ovat epäonnistuneet siksi, että talouspulia ei voida ehkäistä tai hävittää niin kauan kuin pysytään kapitalismin puitteissa. Onko se mikään ihme, kun nykyiset porvarilliset toimihenkilöt myöskin epäonnistuvat? Onko se mikään ihme, kun porvarillisten hallitusten toimenpiteet eivät johda todellisuudessa pulan lieventymiseen, työtätekevien miljoonajoukkojen aseman helpottumiseen, vaan vararikkojen uusiin purkauksiin, työttömyyden uuteen aaltoon, heikompien kapitalististen yhtymien joutumiseen voimakkaampien kapitalististen yhtymien nielemiksi?

Liikatuotannon talouspulien perusta, niiden syy on itse kapitalistisen talouden systeemissä. Pulan perustana on tuotannon yhteiskunnallisen luonteen ja tuotannon tulosten kapitalistisen omistusmuodon välinen ristiriita. Tämän kapitalismin perusristiriidan

ilmauksena on ristiriita kapitalismin tuotantomahdollisuuksien valtavan kasvun, jonka tarkoituksena on enimmäismääräisen kapitalistisen voiton saaminen, ja työtätekevien miljoonajoukkojen maksukykyisen kysynnän suhteellisen supistumisen välillä, joiden joukkojen elintason kapitalistit pyrkivät aina pitämään äärimmäisen vähimmäismäärän rajoissa. Voittaakseen kilpailussa ja saadakseen puristetuksi enemmän voittoa kapitalistien on pakko kehittää tekniikkaa, käyttää rationalisointia, voimistaa työläisten riistämistä ja kohottaa tuotantolaitostensa tuotantomahdollisuuksia äärimmilleen. Voidakseen olla jäämättä jälkeen toisistaan on kaikkien kapitalistien tavalla tai toisella astuttava tälle tuotantomahdollisuuksien kuumeisen kehittämisen tielle. Mutta sisäiset ja ulkoiset markkinat, työläisten ja talonpoikain miljoonajoukkojen ostokyky, jotka ovat loppukädessä ostajien perusjoukko, jää alhaiselle tasolle. Siitä johtuvat liikatuotannon pulat. Siitä johtuvat enemmän tai vähemmän samanlaisten aikajaksojen kuluttua toistuvat tunnetut seuraukset, joiden vuoksi tavarat jäävät myymättä, tuotanto supistuu, kasvaa työttömyys, alenee työpalkka ja siten tuotantotason ja maksukykyisen kysynnän välinen ristiriita kärjistyy yhä enemmän. Liikatuotannon pula on tämän ristiriidan ilmenemistä myrskyisissä ja hävittävässä muodoissa.

Jos kapitalismi voisi sopeuttaa tuotannon ei enimmäismääräisen voiton saamiseen, vaan kansanjoukkojen aineellisen aseman järjestelmälliseen parantamiseen, jos se voisi käyttää voiton ei loisloukkien mielitekojen tyydyttämiseen, ei riistomenetelmien täydellistämiseen, ei pääoman maastavientiin, vaan työläisten

ja talonpoikain aineellisen aseman järjestelmälliseen parantamiseen, niin silloin ei olisi pulia. Mutta silloin kapitalismikaan ei olisi kapitalismia. Pulien hävittämiseksi täytyy hävittää kapitalismi.

Sellainen on liikatuotannon talouspulien perusta yleensä.

Mutta nykyisen pulan luonnehtimisessa ei kysymystä voida rajoittaa tähän. Nykyistä pulaa ei voida pitää yksinkertaisena entisten pulien toistumisena. Se tapahtuu ja kehittyy eräiden uusien ehtojen vallitessa, jotka on tuotava esiin, jotta pulasta saataisiin täydellinen kuva. Sitä pulmallistavat ja syventävät monet erikoiset seikat, joita selvittämättä nykyisestä talouspulasta ei voi saada selvää käsitystä.

Mitä ovat nämä erikoiset seikat?

Ne, nuo erikoiset seikat, sisältyvät seuraaviin luonteenomaisiin tosiasioihin:

1. Kaikkein voimakkaimmin pula on iskenyt kapitalismin päämaahan, sen linnoitukseen, Yhdysvaltoihin, joka on keskittänyt käsiinsä vähintään puolet maailman kaikkien maiden koko tuotannosta ja kulutuksesta. Ymmärrettävää on, että tämä seikka ei voi olla johtamatta pulan vaikutusalueen valtavaan laajentumiseen, pulan kärjistymiseen ja ylimääräisten vaikeuksien karttumiseen maailman kapitalismille.

2. Talouspulan kehityksen kulussa tärkeimpien kapitalistimaiden teollisuuspula ei yksinkertaisesti satunut samaan aikaan agraarimaiden maatalouspulan kanssa, vaan kietoutui yhteen sen kanssa lisäten siten vaikeuksia ja määräten ennakolta taloudellisen aktiivisuuden yleisen laskun kiertämättömyyden. Sanomatakin on selvää, että teollisuuspula tulee syventämään

maatalouspulaa ja maatalouspula pitkittämään teollisuuspulaa, mikä ei voi olla johtamatta talouspulan syvenemiseen yleensä.

3. Erotukseksi vanhasta kapitalismista nykyinen kapitalismi on monopolistista kapitalismia, mikä määrää ennakolta sen taistelun kiertämättömyyden, jota kapitalistiset yhtymät käyvät säilyttääkseen liikatuotannosta huolimatta tavaroiden korkeat, monopolihinnat. Ymmärrettävää on, että tämä seikka, joka tekee pulan erikoisen tuskalliseksi ja hävittäväksi kansanjoukoille, jotka ovat tavaroiden peruskuluttajia, ei voi olla johtamatta pulan pitkittymiseen, ei voi olla jarruttamatta sen hälvenemistä.

4. Nykyinen talouspula kehittyy sen kapitalismin yleisen pulan pohjalla, joka syntyi jo imperialistisen sodan aikana ja joka jäytää kapitalismin perustuksia ja joka helpotti talouspulan puhkeamista.

Mitä se merkitsee?

Se merkitsee ennen kaikkea sitä, että imperialistinen sota ja sen seuraukset ovat voimistaneet kapitalismin mätänemistä ja horjuttaneet sen tasapainon, että me elämme nykyään sotien ja vallankumousten aikakautta, että kapitalismi ei ole enää maailmantalouden ainoa ja kaikkikäsittevä järjestelmä, että kapitalistisen talousjärjestelmän rinnalla on sosialistinen järjestelmä, joka kasvaa, joka menestyy, joka on kapitalistista järjestelmää vastassa ja joka jo olemassaolonsa tosiasialla osoittaa kapitalismin mädänneisyyden ja horjuttaa sen perustoja.

Edelleen, se merkitsee, että imperialistinen sota ja vallankumouksen voitto Neuvostoliitossa ovat horjuttaneet imperialismin perustoja siirtomaissa ja riip-

puvaisissa maissa, että imperialismin arvovalta näissä maissa on jo horjahtanut, että se ei voi enää entiseen tapaan isännöidä noissa maissa.

Edelleen, se merkitsee, että sodan aikana ja sen jälkeen on siirtomaissa ja riippuvaisissa maissa ilmaantunut ja kasvanut oma nuori kapitalismi, joka menestyksellisesti kilpailee markkinoilla vanhojen kapitalistimaiden kanssa kärjistäen ja pulmallistaen menekkimarkkinoista käytävää taistelua.

Ja lopuksi, se merkitsee, että sota jätti useimmille kapitalistimaille raskaan perinnön **tuotantolaitosten kroonillisen alikuormituksen** muodossa ja niiden miljoonaisten työttömien armeijain muodossa, jotka ovat muuttuneet reserviarmeijoista **vakinaisiksi työttömien armeijoiksi**, mikä synnytti kapitalismille suuren määrän vaikeuksia jo ennen nykyistä talouspulaa ja mikä tulee pulan aikana vieläkin enemmän pulmallistamaan asiaa.

Sellaisia ovat maailman talouspulaa syventävät ja kärjistävät seikat.

Täytyy myöntää, että kaikista tähänastisista maailman talouspulista nykyinen talouspula on kaikkein vakavin ja kaikkein syvin pula.

2. KAPITALISMIN RISTIRIITOJEN KÄRJISTYMINEN

Maailman talouspulan tärkeimpänä tuloksena on maailman kapitalismille ominaisten ristiriitojen paljastuminen ja kärjistyminen.

a) Paljastuvat ja kärjistyvät **tärkeimpien imperialististen maiden väliset ristiriidat**, taistelu menekkimarkkinoista, taistelu raaka-aineista, taistelu pääoman

viennistä. Vaikutusalueiden ja siirtomaiden vanha jako ei tyydytä nykyään enää ainoatakaan kapitalistista valtiota. Ne näkevät, että voimasuhteet ovat muuttuneet ja menekkimarkkinat, raaka-ainelähteet, vaikutusalueet j.n.e. täytyy jakaa uudelleen näiden muuttuneiden voimasuhteiden mukaisesti. Tärkein näistä ristiriidoista on Yhdysvaltojen ja Englannin välinen ristiriita. Sekä valmiiden tavaroiden viennin alalla että pääoman viennin alalla taistelua käydään pääasiallisesti Yhdysvaltojen ja Englannin välillä. Tästä vakuuttuakseen ei tarvitse muuta kuin ottaa minkä hyvänsä talousalan sanomalehden, minkä asiakirjan hyvänsä tavaroiden ja pääomien viennistä. Tärkeimpänä taistelukenttänä ovat Etelä-Amerikka, Kiina ja vanhojen imperialististen valtioiden siirtomaat ja dominioonit. Ylivoima, ja selvä ylivoima, tässä taistelussa on Yhdysvaltojen puolella.

Tärkeimmän ristiriidan lisänä ovat ei tärkeimmät, mutta aika oleelliset ristiriidat Amerikan ja Japanin välillä, Saksan ja Ranskan välillä, Ranskan ja Italian välillä, Englannin ja Ranskan välillä j.n.e.

Ei voi olla mitään epäilystä siitä, etteikö kehittyvän pulan yhteydessä taistelu menekkimarkkinoista, raaka-aineista ja pääoman viennistä tulisi voimistumaan kuukaudesta toiseen, päivästä toiseen.

Taistelukeinot: tullipolitiikka, halvat tavarat, huokea luotto, voimien uudelleen ryhmittäminen ja uudet sotilas-poliittiset liitot, aseistuksen kasvu ja valmistautuminen uusiin imperialistisiin sotiin ja lopuksi — sota.

Minä puhuin pulasta, joka on vallannut kaikki tuotantoalat. Mutta on eräs ala, jota pula ei ole val-

lannut. Se ala on sotateollisuus. Se kasvaa jatkuvasti pulasta huolimatta. Porvarilliset valtiot aseistautuvat ja uudestiaseistautuvat kuumeisella vauhdilla. Mitä varten? Ei tietenkään keskusteluja varten, vaan sotaa varten. Ja imperialistit tarvitsevat sotaa, sillä se on ainoa keino maailman uudelleen jakamiseksi, menekkimarkkinoiden, raaka-ainelähteiden ja pääoman sijoittamisalueiden uudelleen jakamiseksi.

On täysin ymmärrettävää, että niin sanottu pasifismi elää tällaisessa tilanteessa viimeisiä päiviään, Kansainliitto lahoaa paikalleen, „aseistariisumissuunnitelmat“ vierivät kuiluun ja meriaseistuksen supistamisen konferenssit muuttuvat laivaston uudistamisen ja lisäämisen konferensseiksi.

Se merkitsee, että sodanvaara tulee kasvamaan kiihtyvällä vauhdilla.

Jaaritelkoot sosialidemokraatit pasifismista, rauhasta, kapitalismin rauhallisesta kehityksestä y.m. Sosialidemokratian vallassaolon kokemus Saksassa ja Englannissa osoittaa, että pasifismi on heillä vain naamiona, jota tarvitaan uusien sotien valmisteleminen verhoamiseksi.

b) Paljastuvat ja tulevat kärjistymään **voittajamaiden ja voitettujen maiden väliset ristiriidat**. Voitetuista maista tarkoitan pääasiassa Saksaa. Epäilemätöntä on, että pulan ja markkinaprobleemin kärjistymisen yhteydessä tulee kasvamaan painostus Saksaan, joka ei ole vain velallinen, vaan myöskin mitä suurin tavaroiden maastaviejä. Ne originellit suhteet, jotka ovat muodostuneet voittajamaiden ja Saksan välillä, voitaisiin kuvata pyramiidin muodossa, jonka huipulla isäntien lailla istuvat Amerikka, Ranska, Englanti j.n.e. käsis-

sään Youngin suunnitelma³⁸, jossa on kirjoitus: „Maksa!“, mutta alla on puristuksessa Saksa, joka on menehtymäisillään ja jonka on pakko ponnistaa kaikki voimansa täyttääkseen käskyn miljardisotakorvausten maksamisesta. Haluatteko tietää, mitä se on? Se on „Locarnon henki“³⁹. Jos luullaan, että tällaisesta tilanteesta ei koidu maailman kapitalismille jälkiseurauksia, niin se merkitsee, ettei ymmärretä elämästä mitään. Jos luullaan, että Saksan porvaristo kykenee lähimpien 10 vuoden aikana maksamaan 20 miljardia markkaa ja että Saksan proletariaatti, joka elää „oman“ ja „vieraan“ porvariston kaksinkertaisen ikeen alaisena, antaa Saksan porvariston puristaa proletariaatista nuo 20 miljardia markkaa ilman vakavia taisteluja ja järjestyksiä, niin se merkitsee järkensä menettämistä. Olkoot Saksan ja Ranskan poliitikot uskovinaan sellaiseen ihmeeseen. Me, bolshevikit, emme usko ihmeisiin.

c) Paljastuvat ja kärjistyvät **imperialististen valtioiden ja siirto- ja riippuvaisten maiden väliset ristiriidat**. Kasvava talouspula ei voi olla lisäämättä imperialistien puristusta siirtomaiden ja riippuvaisten maiden suhteen, jotka ovat tärkeimpiä menekki- ja raaka-ainemarkkinoita. Ja puristus todellakin voimistuu äärimmilleen. Tosiasia on, että Euroopan porvaristo on nyt sotatilassa „omien“ siirtomaittensa kanssa Intiassa, Indo-Kiinassa, Indoneesiassa ja Pohjois-Afrikassa. Tosiasia on, että „riippumaton“ Kiina on jo tosiasiallisesti jaettu vaikutusalueisiin, ja vastavallankumouksellisten kuomintangilaisten kenraalikoplat, taistellessaan keskenään ja köyhdyttäessään Kiinan kansaa, täyttävät imperialismin leiriin kuuluvien isäntiensä tahtoa.

Valheelliset selitykset, että Venäjän lähetystöjen työntekijät Kiinassa olisivat syyllisiä „rauhan ja hiljaisuuden“ rikkoontumiseen Kiinassa, on nyt pidettävä lopullisesti kumottuina. Venäjän lähetystöjä ei ole enää pitkään aikaan ollut enempää etelä- kuin keski-Kiinassakaan. Mutta sen sijaan siellä on Englannin, Japanin, Saksan, Amerikan ja kaikenlaisia muita lähetystöjä. Venäjän lähetystöjä ei ole enää pitkään aikaan ollut enempää etelä- kuin keski-Kiinassakaan. Mutta sotaakäyvillä kiinalaisilla kenraaleilla on sen sijaan saksalaisia, englantilaisia ja japanilaisia sotilasneuvonantajia. Venäjän lähetystöjä siellä ei ole ollut enää pitkään aikaan. Mutta sen sijaan siellä on englantilaisia, amerikkalaisia, saksalaisia, tshekkoslovakialaisia ja kaikenlaisia muita tykkejä, kivääreitä, lentokoneita, tankkeja ja myrkkyaasuja. Ja mitä me havaitsemme? „Rauhan ja hiljaisuuden“ asemesta etelä- ja keski-Kiinassa on nyt kenraalien mitä hillittömin ja mitä hävittävin sota, jota rahoittavat ja instruktoivat Euroopan ja Amerikan „sivistys“-valtiot. Kapitalististen valtioiden „sivistys“-työstä syntyy aika pikantti kuva. Käsittämätöntä vain on, mitä yhteyttä venäläisillä bolshevikeilla on siihen?

Olisi naurettavaa luulla, että nuo imperialistien ruokottomuudet jäisivät ilman jälkiseurauksia. Kiinan työläiset ja talonpojat ovat jo vastanneet niihin Neuvostojen ja Punaisen Armeijan muodostamisella. Puhutaan, että siellä on muodostunut jo neuvostohallitus. Jos se on totta, niin siinä ei ole mielestäni mitään ihmeellistä. Ei voi olla epäilystä siitä, että vain Neuvostot pystyvät pelastamaan Kiinan lopulliselta luhistumiselta ja kurjistumiselta.

Mitä tulee Intiaan, Indo-Kiinaan, Indoneesiaan, Afrikkaan j.n.e., niin vallankumouksellisen liikkeen kasvu näissä maissa, joka saa toisinaan kansallisen vapaussodan muodon, on aivan epäilemätöntä. Herrat porvarit luulevat voivansa hukuttaa nämä maat vereen ja nojautua poliisien pistimiin kutsumalla avukseen Gandhin tapaisia miehiä. Ei voi olla epäilystä siitä, etteivätkö poliisien pistimet olisi huono tuki. Tsaarivalta pyrki myöskin aikoinaan nojautumaan poliisien pistimiin, mutta kaikille on tunnettua, minkälainen tuki siitä syntyi. Mitä tulee Gandhin tyyppisiin apulaisiin, niin tsaarivallalla oli niitä kokonainen lauma kaikenlaisten liberaalisten sovittelijain muodossa, mutta siitä ei kuitenkaan syntynyt mitään muuta kuin kammellus.

d) Ovat paljastuneet ja kärjistyneet porvariston ja proletariaatin väliset ristiriidat kapitalistisissa maissa. Pula on jo ehtinyt voimistaa kapitalistien puristusta työväenluokan suhteen. Pula on jo ehtinyt aiheuttaa uuden kapitalistisen rationalisoinnin aallon, työväenluokan aseman uuden huonontumisen, työttömyyden kasvun, työttömien vakinaisen armeijan suurenemisen ja työpalkan alenemisen. Ei ole ihme, että nämä seikat vallankumouksellistavat tilannetta, kärjistävät luokkien taistelua ja sysäävät työläisiä uusiin luokkaotteluihin.

Tämän yhteydessä työväenjoukkojen keskuudessa hajoavat ja luhistuvat sosialidemokraattiset harhaluulot. Sen jälkeen kun on saatu sosialidemokraattien vallassaolon kokemus, sosialidemokraattien, jotka murtavat lakkoja, järjestävät työnsulkuja ja ampuvat työläisiä, valheelliset lupaukset „tuotantodemokra-

tiasta“, „teollisuusrauhasta“ ja taistelun „rauhallisista menetelmistä“ kaikuvat työläisten korvissa karkealta ivalta. Paljonko löytyy nyt työläisiä, jotka voisivat uskoa sosialifasistien valheelliseen saarnaan? Työväen tunnetut mielenosoitukset elokuun 1 p:nä 1929 (sodanvaaraa vastaan) ja maaliskuun 6 p:nä 1930 (työttömyyttä vastaan)⁴⁰ osoittavat, että työväenluokan parhaat ihmiset ovat jo kääntyneet pois sosialifasisteista. Talouspula antaa uuden iskun sosialidemokraattisille harhaluuloille työläisten keskuudessa. Nykyään löytyy vähän sellaisia työläisiä, jotka pulan aiheuttamien vararikkojen ja hävitysten jälkeen suostuisivat uskomaan „jokaisen työläisen“ rikastumismahdollisuuteen osallistumalla „demokratisoituihin“ osakeyhtiöihin. Sanomattakin on selvää, että pula antaa murskaavan iskun kaikille näille ja muille niiden kaltaisille harhaluuloille.

Mutta työväenjoukkojen loittoneminen sosialidemokratiasta merkitsee niiden kääntymistä kommunismin puoleen. Ja todellisuudessa niin tapahtuukin. Kommunistiselle puolueelle läheisen ammattiliikkeen kasvu; kommunististen puolueiden vaalivoitot; kommunistien johtamien lakkojen aalto; taloudellisten lakkojen muuttuminen kasvaessaan kommunistien järjestämiksi poliittisiksi vastalauseiksi; kommunismille myötämielisten työläisten joukkomielenosoitukset, jotka saavat osakseen mitä vilkkainta vastakaikua työväenluokan keskuudessa,— kaikki tämä puhuu siitä, että työväenjoukot näkevät kommunistisessa puolueessa ainoan puolueen, joka kykenee taistelemaan kapitalismia vastaan, ainoan puolueen, joka on työläisten luottamuksen arvoinen, ainoan puolueen, jonka

kanssa voi ja kannattaa kulkea taistelussa kapitalismista vapautumisen puolesta. Se on joukkojen kääntymistä kommunismin puoleen. Se on tae siitä, että kommunistiset veljespuolueemme muuttuvat työväenluokan suuriksi joukkopuolueiksi. On vain tarpeen, että kommunistit osaisivat arvioida tilanteen ja käyttäisivät sitä hyväkseen oikealla tavalla. Kehittäessään leppymätöntä taistelua sosialidemokratiaa vastaan, joka on pääoman asioimisto työväenluokan keskuudessa, ja lyödessään hajalle kaikki ja kaikenlaiset leninismistä poikkeamiset, jotka kaatavat vettä sosialidemokratian myllyyn, kommunistiset puolueet ovat osoittaneet, että ne ovat oikealla tiellä. Niiden täytyy vain lopullisesti lujittautua tälle tielle. Sillä vain siinä tapauksessa ne voivat luottaa siihen, että ne voittavat työväenluokan enemmistön puolelleen ja voivat valmistaa proletariaatin menestyksellisesti tuleviin luokkaotteluihin. Sillä vain siinä tapauksessa voidaan luottaa Kommunistisen Internationalen vaikutuksen ja arvovallan edelleen kasvamiseen.

Sellainen on maailman kapitalismin perusristiriitojen tila, jotka ovat maailman talouspulan yhteydessä kärjistyneet äärimmilleen.

Mistä nämä kaikki tosiasiat puhuvat?

Siitä, että kapitalismin vakaantumiselle tulee loppu.

Siitä, että joukkojen vallankumouksellisen liikkeen nousu tulee kasvamaan uudella voimalla.

Siitä, että maailman talouspula tulee useissa maissa kasvaessaan muuttumaan poliittiseksi pulaksi.

Se merkitsee, ensiksikin, että sisäpolitiikan alalla porvaristo tulee etsimään ulospääsyä tilanteesta yhä

pitemmälle menevän fasistisoimisen kautta käyttäen siinä kaikkia taantumuksellisia voimia, siinä luvussa myös sosialidemokratiaa.

Toiseksi, se merkitsee, että ulkopoliittikan alalla porvaristo tulee etsimään ulospääsyä uuden imperiaalistisen sodan kautta.

Ja vihdoin, se merkitsee, että proletariaatti, joka taistelee kapitalistista riistoa ja sodanvaaraa vastaan, tulee etsimään ulospääsyä vallankumouksen kautta.

3. NEUVOSTOLIITON JA KAPITALISTISTEN VALTIOIDEN VÄLISET SUHTEET

a) Edellä puhuin maailman kapitalismin ristiriidoista. Mutta näiden ristiriitojen lisäksi on vielä eräs ristiriita. Tarkoitin ristiriitaa kapitalistisen maailman ja Neuvostoliiton välillä. Tätä ristiriitaa ei tosin voida pitää kapitalistisen järjestelmän sisäisenä ristiriitana. Se on koko kapitalismin ja sosialismia rakentavan maan välinen ristiriita. Mutta tämä seikka ei estä sitä hajoittamasta ja horjuttamasta kapitalismin perustoja. Enemminkin, se paljastaa kaikki kapitalismin ristiriidat juuria myöten ja kokoaa ne yhteen solmuun muuttaen ne itsensä kapitalistisen järjestelmän elämän ja kuoleman kysymykseksi. Sen vuoksi porvaristo joka kerta, kun kapitalistiset ristiriidat alkavat kärjistyä, kääntää katseensa Neuvostoliittoon: eikö kapitalismin tätä tai tuota ristiriitaa tai kaikkia ristiriitoja yhdessä otettuna voitaisi ratkaista Neuvostoliiton kustannuksella, tuon Neuvostojen Maan, vallankumouksen linnoituksen kustannuksella, joka yksistään olemassaolollaan vallankumouksellistaa työ-

väenluokkaa ja siirtomaita, estää uuden sodan järjestämistä, estää maailman jakamista uudella tavalla, estää isännöimästä laajoilla sisäisillä markkinoillaan, jotka ovat niin tarpeellisia kapitalisteille, erikoisesti nyt talouspulan yhteydessä.

Siitä johtuu tendenssi seikkailumaisiin hyökkäilyihin Neuvostoliiton kimppuun ja interventioon, joka (tendenssi) on kehittyvän talouspulan yhteydessä voimistuva.

Tämän tendenssin kaikkein räikeimpänä ilmaisijana on tällä ajankohdalla nykyinen porvarillinen Ranska, lemmeikkään „Pan-Euroopan“⁴¹ syntymämaa, Kelloggin sopimuksen⁴² „kehto“, maailman kaikista aggressiivisista ja militaristisista maista kaikkein aggressiivisin ja militaristisin maa.

Mutta interventio on keppi, jossa on kaksi päätä. Sen porvaristo tietää hyvin. Se ajattelee, että on hyvä, jos interventio menee sujuvasti ja päättyy Neuvostoliiton häviöön. Mutta entä kuinka käy, jos se päättyy kapitalistien häviöön? Olihan jo yksi interventio, joka päättyi romahdukseen. Kun ensimmäinen interventio, jolloin bolshevikit olivat heikkoja, päättyi romahdukseen, niin mitä takeita on siitä, ettei myöskin toinen päättyisi romahdukseen? Kaikki näkevät, että bolshevikit ovat nyt verrattomasti voimakkaampia sekä taloudellisesti että poliittisesti ja myöskin maan puolustuskuntoisuuden kehittämisen mielessä. Ja miten on meneteltävä kapitalististen maiden työläisten suhteen, jotka eivät salli interventiota Neuvostoliittoa vastaan, jotka tulevat taistelemaan interventiota vastaan ja voivat ehkä vielä iskeä kapitalisteja selustaan? Eikö ole parempi ryhtyä lujittamaan kauppa-

yhteyksiä Neuvostoliiton kanssa, jota bolshevikitkaan eivät vastusta?

Siitä johtuu tendenssi rauhanomaisten suhteiden jatkamiseen Neuvostoliiton kanssa.

Täten meillä on kaksi tekijäsarjaa ja kaksi erilaista tendenssiä, jotka vaikuttavat vastakkaisiin suuntiin:

1. Neuvostoliiton ja kapitalististen maiden välisten taloudellisten yhteyksien hajoittamisen politiikka, provokatooriset hyökkäilyt Neuvostoliiton kimppuun, avoin ja salainen toiminta intervention valmisteleiseksi Neuvostoliittoa vastaan. Nämä ovat tekijöitä, jotka uhkaavat Neuvostoliiton kansainvälistä asemaa. Näiden tekijöiden vaikutuksesta johtuvat sellaiset seikat kuin Englannin konservatiivisen hallituksen suhteiden katkaiseminen Neuvostoliittoon, Itä-Kiinan rautatien anastus Kiinan militaristien toimesta, Neuvostoliiton finanssisaarto, papiston „sotaretki“ paavin johdolla Neuvostoliittoa vastaan, meidän specialistiemme tuholaisuus, jota ulkovaltioiden asiamiehet ovat järjestäneet, sellaisten räjähdysten ja murhapolttojen järjestäminen, jollaisia eräät „Lena-Goldfieldsin“⁴³ toimitsijat panivat toimeen, hyökkäykset Neuvostoliiton edustajain kimppuun (Puola), tekosyiden etsiminen meidän vientiämme vastaan (Yhdysvallat, Puola) j.n.e.

2. Neuvostoliiton nauttima kapitalististen maiden työläisten myötätunto ja kannatus, Neuvostoliiton taloudellisen ja poliittisen mahdin kasvu, Neuvostoliiton puolustuskuntoisuuden kasvu, Neuvostovallan järkkymättömästi harjoittama rauhanpolitiikka. Nämä ovat tekijöitä, jotka lujittavat Neuvostoliiton kansainvälistä asemaa. Näiden tekijöiden vaikutuksesta ovat johtuneet sellaiset seikat kuin Itä-Kiinan rautatien

selkkauksen menestyksellinen selvittäminen, suhteiden palauttaminen Iso-Britannian kanssa, taloudellisten yhteyksien karttuminen kapitalististen maiden kanssa j.n.e.

Näiden tekijöiden taistelu määrää Neuvostoliiton ulkopoliittisen aseman.

b) Puhutaan, että kompastuskivenä Neuvostoliiton taloudellisten yhteyksien lujittamisessa porvarillisten valtioiden kanssa on velkakysymys. Minun mielestäni se ei ole todistus velkojen maksamisen puolesta, vaan se on tekosyy aggressiivisilla aineksilla interventio-propagandaa varten. Meidän politiikkamme on tässä kysymyksessä selvä ja täysin perusteltu. Sillä ehdolla, että meille myönnetään luottoa, me olemme suostuvaisia maksamaan pienen osan sodanedellisistä veloista pitäen sitä lisäkorkona luotosta. Ilman tätä ehtoa me emme voi emmekä saa maksaa. Meiltä vaaditaan enemmän? Millä perusteella? Eikö ole tunnettua, että nuo velat otti tsaarin hallitus, jonka vallankumous kukisti ja jonka sitoumuksista Neuvostohallitus ei voi ottaa itselleen vastuuta? Puhutaan kansainvälisestä oikeudesta ja kansainvälisistä sitoumuksista. Mutta minkä kansainvälisen oikeuden perusteella herrat „liittolaiset“ lohkaisivat Neuvostoliitosta Bessarabian ja luovuttivat sen romanialaisten bojaarien orjuuteen? Minkälaisen kansainvälisten sitoumusten mukaan Ranskan, Englannin, Amerikan ja Japanin kapitalistit ja hallitukset hyökkäsivät Neuvostoliiton kimppuun, järjestivät intervention sitä vastaan, ryöväisivät sitä kokonaista kolme vuotta ja köyhdyttivät sen väestöä? Jos tätä nimitetään kansainväliseksi oikeudeksi ja kansainväliseksi sitoumukseksi, niin mitä silloin

rosvoukseksi nimitetään? (Naurua. Suosionosoituksia.) Eikö ole selvää, että pantuaan toimeen nuo ryöväysteot herrat „liittolaiset“ riistivät siten itseltään oikeuden vedota kansainväliseen oikeuteen ja kansainvälisiin sitoumuksiin?

Edelleen, puhutaan, että „normaalien“ suhteiden järjestämistä haittaa Venäjän bolshevikkien propaganda. Propagandan vahingollisen vaikutuksen ehkäisemiseksi herrat porvarit aitautuvat tämän tästä „suojalinjoilla“ ja „piikkilankaesteillä“ uskoen „esteiden“ suojelemisen kunnian armollisesti Puolalle, Romanianle, Suomelle j.n.e. Puhutaan, että Saksan käy kateeksi, kun sille ei kuulemma haluta uskoa „suojalinjojen“ ja „piikkilankaesteiden“ suojelemista. Tarvitseeko todistella sitä, että propagandasta jaarittelu ei ole perusteena „normaalien suhteiden“ järjestämistä vastaan, vaan tekosyynä interventiopropagandaa varten. Kuinka ihmiset voivat, elleivät he halua olla naurettavia, „aitautua“ bolshevismiin aatteilta, kun kerran itse maassa on näille aatteille otollinen maaperä? Myöskin tsarismi yritti aikoinaan „aitautua“ bolshevismilta, mutta, kuten tunnettua, se ei pystynyt „aitautumaan“. Se ei pystynyt aitautumaan sen vuoksi, että bolshevismi kasvaa kaikkialla, eikä ulkoakäsin, vaan sisältä. Nähtävästi ei ole maita, jotka olisivat enemmän „aidatut“ Venäjän bolshevikeilta kuin Kiina, Intia ja Indo-Kiina. Ja miten käy? Bolshevismi kasvaa ja tulee kasvamaan siellä kaikenlaisista „suojalinjoista“ huolimatta, sillä siellä nähtävästi on bolshevismille otollisia olosuhteita. Mitä tekemistä siinä on venäläisten bolshevikkien propagandalla? Mutta jos herrat kapitalistit voisivat joten-

kin „aitautua“ talouspulalta, joukkojen kurjuudelta, työttömyydeltä, alhaisilta työpalkoilta, työtätekevien riistolta, — silloin asia olisi toisin, silloin heillä ei olisi bolshevistista liikettäkään. Mutta siinähan se asia onkin, että jokainen lurjus pyrkii puolustelemaan heikkouttaan tai kyvyttömyyttään viittaamalla venäläisten bolshevikkien propagandaan.

Edelleen puhutaan, että kompastuskivenä on meidän neuvostojärjestelmämme, kollektivisoiminen, taistelu kulakistoa vastaan, uskonnonvastainen propaganda, taistelu „tieteen miehiin“ kuuluvia tuholaisia ja vastavallankumouksellisia vastaan, Besedovskien, Solomonien, Dmitrijevskien y.m. pääoman lakeijoiden karkoittaminen. Mutta se käy jo kovin huvittavaksi. Heitä ei nähkääs miellytä neuvostojärjestelmä. Mutta meitä ei myöskään miellytä kapitalistinen järjestelmä. (Naurua. Suosionosoituksia.) Meitä ei miellytä se, että kymmenien miljoonien työttömien täytyy elää heillä nälässä ja kurjuudessa, kun taas pieni ryhmä kapitalisteja omistaa miljardien omaisuuksia. Mutta kun olemme kerran suostuneet olemaan sekaantumatta muiden maiden sisäisiin asioihin, niin eikö ole selvää, ettei tähän kysymykseen kannata palata? Kollektivisoiminen, taistelu kulakistoa vastaan, taistelu tuholaisia vastaan, uskonnonvastainen propaganda j.n.e. ovat Neuvostoliiton työläisten ja talonpoikien eittämätön oikeus, joka on varmistettu meidän Perustuslaillamme. Neuvostoliiton Perustuslakia meidän on noudatettava ja tulemme noudattamaan kaikella johdonmukaisuudella. On siis ymmärrettävää, että se, joka ei halua ottaa huomioon meidän Perustuslakiamme, voi laputtaa ohi kaikille neljälle ilmansuun-

nalle. Mitä tulee Besedovskeihin, Solomoneihin, Dmitrijevskeihin y.m., niin sellaiset miehet me tulemme edelleenkin viskaamaan ulos kuin hylkytavaran, joka on vallankumoukselle tarpeetonta ja vahingollista. Ylistelkööt heitä ne, jotka tuntevat erikoista myötätuntoa hylkyihin. (Naurua.) Vallankumouksemme myllynkivi jauhaa hyvin. Se valikoi kaiken hyvän ja antaa sen Neuvostoille, mutta akanat se viskaa syrjään. Sanotaan, että Ranskassa, pariisilaisen porvariston keskuudessa, on suuri kysyntä tälle hylkytavaralle. Siis mitäpä tuosta, importoikoot sitä terveydekseen. Tosin se kyllä rasittaa jonkun verran Ranskan kauppataseen tuontitiliä, jota herrat porvarit aina vastustavat. Mutta se on heidän asiansa. Älkäämme sekaantuko Ranskan sisäisiin asioihin. (Naurua. Suosionosoituksia.)

Siten on niiden „esteiden“ laita, jotka haittaavat Neuvostoliiton „normaalien“ suhteiden järjestämistä muiden maiden kanssa.

Asia on siis niin, että nuo „esteeet“ ovat näennäisiä „esteitä“, jotka on laskettu liikkeelle tekosyyn saamiseksi neuvostovastaiselle propagandalle.

Meidän politiikkamme on rauhan politiikkaa ja kauppasuhteiden kehittämisen politiikkaa kaikkien maiden kanssa. Tämän politiikan tulosta on suhteiden parantuminen monien maiden kanssa ja monien sopimusten solmiminen kaupan, teknillisen avunannon j.n.e. alalla. Sen tulosta on myöskin Neuvostoliiton yhtyminen Kelloggin sopimukseen, tunnetun pöytäkirjan allekirjoittaminen Kelloggin sopimuksen linjaa Puolan, Romanian, Liettuan y.m. kanssa, pöytäkirjan allekirjoittaminen Turkin kanssa solmitun ystävyys-

ja puolueettomuussopimuksen voimassaoloajan jatkamisesta. Ja vihdoin tämän politiikan tulosta on se tosiasia, että huolimatta sodanlietsojien monista provokatioteoista ja seikkailumaisista hyökkäilyistä me olemme onnistuneet suojaamaan rauhan antamatta vihollisen vetää itseämme selkkauksiin. Tätä rauhanpolitiikkaa me tulemme harjoittamaan edelleenkin kaikin voimin ja kaikin keinoin. Me emme tahdo vierasta maata vaaksankaan vertaa. Mutta myöskään omaa maatamme, yhtään tuumaa omaa maatamme me emme luovuta kenellekään. (Suosionosoituksia.)

Sellaista on ulkopoliitikamme.

Tehtävänä on toteuttaa tätä politiikkaa edelleenkin kaikella bolshevikeille ominaisella sitkeydellä.

II

SOSIALISTISEN RAKENNUSTYÖN KASVAVA NOUSU JA NEUVOSTOLIITON SISÄINEN TILANNE

Siirtykäämme tarkastelemaan Neuvostoliiton sisäistä tilannetta.

Päinvastoin kuin kapitalistisissa maissa, joissa nyt vallitsee talouspula ja kasvava työttömyys, meidän maamme sisäinen tilanne antaa kuvan kansantalouden kasvavasta noususta ja työttömyyden yhä nopeammasta supistumisesta. Suurteollisuus on kasvanut ja jouduttanut kehityksensä vauhtia. Raskas teollisuus on lujittunut. Teollisuuden sosialistinen sektori on harpannut pitkän matkan eteenpäin. Maataloudessa on kasvanut uusi voima — neuvostotilat ja kolhoosit. Kun meillä pari vuotta sitten oli viljatuotannon pula

ja viljanhankinnoissamme nojauduimme pääasiallisesti yksilölliseen talouteen, niin nyt on painopiste siirtynyt kolhooseihin ja neuvostotiloihin ja viljapula voidaan katsoa pääpiirteissään ratkaistuksi. Talonpoikaiston perusjoukot ovat kääntyneet lopullisesti kolhooseihin. Kulakiston vastarinta on lyöty. Neuvostoliiton sisäinen tilanne on tullut yhä lujemmaksi.

Sellainen on yleinen kuva Neuvostoliiton sisäisestä tilanteesta nykyhetkellä.

Tarkastelkaamme konkreettisia tietoja.

1. KANSANTALouden KASVU YLEENSÄ

a) Kun meillä vuonna 1926/27, s.o. puolueen XV edustajakokouksen edellä, **koko maataloudessa**, metsätalous, kalastus j.n.e. lukuunotettuna, kokonaistuotanto oli sodanedellisissä ruplissa laskettuna 12.370 miljoonaa ruplaa, s.o. 106,6% sodanedelliseen tasoon verraten, niin seuraavana vuonna, s.o. vuonna 1927/28, se oli meillä 107,2%, vuonna 1928/29 109,1% ja kuluvana vuonna 1929/30 se tulee maatalouden kehityksen kulusta päätellen olemaan meillä vähintään 113—114% sodanedelliseen tasoon verraten.

Maataloustuotannossa yleensä meillä on jatkuvaa, joskin verraten hidasta nousua.

Kun meillä vuonna 1926/27, s.o. puolueen XV edustajakokouksen edellä, **koko teollisuudessa**, sekä pien- että suurteollisuudessa, myllyteollisuus lukuunotettuna, kokonaistuotanto oli sodanedellisissä ruplissa laskettuna 8.641 miljoonaa ruplaa, s.o. 102,5% sodanedelliseen tasoon verraten, niin seuraavana vuonna, s.o. vuonna 1927/28, se oli meillä 122%, vuonna 1928/29—142,5% ja kuluvana vuonna 1929/30 se tulee

teollisuuden kehityksen kulusta päätellen olemaan vähintään 180% sodanedelliseen tasoon verraten.

Teollisuudessa yleensä meillä on ennenkuulumattoman nopeaa kasvua.

b) Kun meillä vuonna 1926/27, s.o. puolueen XV edustajakokouksen edellä, koko **rautatieverkostomme tavarankuljetusten määrä** oli 81,7 miljardia tonnikiilometriä, s.o. 127% sodanedelliseen tasoon verraten, niin seuraavana vuonna, s.o. vuonna 1927/28, se oli 134,2%, vuonna 1928/29 — 162,4% ja kuluvana vuonna 1929/30 se kaikesta päätellen tulee olemaan vähintään 193% sodanedelliseen tasoon verraten. Mitä tulee uusien rautateiden rakentamiseen, niin selostuskaudella, s.o. vuodesta 1927/28 laskien, rautatieverkosto on kasvanut 76 tuhannesta kilometristä 80 tuhanteen kilometriin, mikä on 136,7% sodanedelliseen tasoon verraten.

c) Kun välitys- ja kauppavaihdon tila maassa vuonna 1926/27 otetaan 100:ksi (31 miljardia ruplaa), niin vuonna 1927/28 vaihdon määrä oli kasvanut 124,6%:iin, vuonna 1928/29 — 160,4%:iin ja kuluvana vuonna 1929/30 vaihdon määrä on kaikesta päätellen oleva 202%, s.o. tulee kaksinkertaistumaan vuoteen 1926/27 verrattuna.

d) Kun meidän kaikkien **luottolaitostemme yleiset tilitaseet** lokakuun 1 p:nä 1927 otetaan 100:ksi (9.173 milj. ruplaa), niin lokakuun 1 p:nä 1928 ne olivat kasvaneet 141%:iin ja lokakuun 1 p:nä 1929 — 201,1%:iin, s.o. kaksinkertaistuneet vuoteen 1927 verraten.

e) Kun **yleinen valtionbudjetti** vuodelle 1926/27 otetaan 100:ksi (6.371 milj. ruplaa), niin vuonna 1927/28

valtionbudjetti oli meillä kasvanut 125,5% :iin, vuonna 1928/29 —146,7% :iin ja vuonna 1929/30 —204,4% :iin, s.o. kaksinkertaistunut vuoden 1926/27 budjettiin verraten (12.605 milj. ruplaa).

f) Kun meidän **ulkomaankauppamme vaihto** (vientituonti) vuonna 1926/27 oli 47,9% sodanedelliseen tasoon verraten, niin vuonna 1927/28 ulkomaankaupan vaihto kasvoi meillä 56,8% :iin, vuonna 1928/29 — 67,9% :iin ja vuonna 1929/30 se tulee kaikesta päätellen olemaan meillä vähintään 80% sodanedelliseen tasoon verraten.

g) Yhteenvetona meillä on koko **kansantulojen** kasvusta selostuskaudella seuraavanlainen kuva (vuoden 1926/27 muuttumattomissa hinnoissa): kansantulot olivat vuonna 1926/27 Valtion Suunnittelukomission tietojen mukaan 23.127 miljoonaa ruplaa; vuonna 1927/28 — 25.396 miljoonaa ruplaa, kasvu 9,8%; vuonna 1928/29 — 28.596 miljoonaa ruplaa, kasvu 12,6%; vuonna 1929/30 kansantulot tulevat kaikesta päätellen olemaan vähintään 34 miljardia ruplaa, siis kasvu vuoden aikana 20%. Keskimääräinen vuotuinen kasvu on siis kolmen selostusvuoden kaudella yli 15%.

Kun otetaan huomioon, että kansantulojen keskimääräinen vuotuinen kasvu sellaisissa maissa kuin Yhdysvalloissa, Englannissa ja Saksassa on enintään 3—8%, niin täytyy tunnustaa, että kansantulojen kasvun vauhti Neuvostoliitossa on todella ennätysellinen.

2. TEOLLISTAMISEN MENESTYKSET

Kansantalouden kasvu ei tapahdu meillä vaistovaraisesti, vaan määrättyyn suuntaan, nimittäin teollistamisen suuntaan, teollistamisen merkeissä,

teollisuuden ominaispainon kasvamisen merkeissä kansantalouden yleisessä systeemissä, maamme agrariimaasta teollisuusmaaksi muuttamisen merkeissä.

a) Koko teollisuuden ja koko maatalouden välisen voimasuhteen kehitys teollisuuden ominaispainon kannalta koko kansantalouden kokonaistuotannossa antaa selostuskaudelta seuraavan kuvan: sodanedellisenä aikana teollisuuden osuus kansantalouden kokonaistuotannossa oli 42,1%, maatalouden osuus—57,9%; vuonna 1927/28 teollisuuden osuus oli 45,2%, maatalouden—54,8%; vuonna 1928/29 teollisuuden osuus oli 48,7%, maatalouden—51,3%; vuonna 1929/30 teollisuuden osuus tulee kaikesta päätellen olemaan vähintään 53% ja maatalouden enintään 47%.

Se merkitsee, että kansantalouden yleisessä systeemissä teollisuuden ominaispaino alkaa jo ylittää maatalouden ominaispainon ja me elämme maamme agrariimaasta teollisuusmaaksi muuttumisen aattoa. (Suosionosoituksia.)

b) Vieläkin selvempi ylivoima teollisuuden hyväksi havaitaan sen ominaispainossa kansantalouden tavara-tuotannossa. Kun vuonna 1926/27 teollisuuden tavara-tuotannon osuus kansantalouden tavaratuotannon yleisessä taseessa oli 68,8% ja maatalouden tavara-tuotannon osuus—31,2%, niin vuonna 1927/28 teollisuuden osuus oli 71,2% ja maatalouden—28,8%; vuonna 1928/29 teollisuuden osuus oli 72,4% ja maatalouden—27,6%; vuonna 1929/30 teollisuuden osuus tulee meillä kaikesta päätellen olemaan 76% ja maatalouden—24%.

Tässä maatalouden erikoisen epäedullisessa tilassa ilmenee muuten maatalouden pientalonpoikaisen ja

vähätavarallisen luonteen vaikutus. Samalla on selvää, että tämä tila tulee vississä määrin muuttumaan sitä mukaa, kun maatalous kehittyy suurtalouden suuntaan neuvostotilojen ja kolhoosien linjalla, ja sitä mukaa, kun sen tavaratuotannon osuus kasvaa.

c) Mutta teollisuuden kehitys yleensä ei anna vielä täydellistä kuvaa teollistamisen vauhdista. Täydellisen kuvan saamiseksi on vielä saatava selville raskaan ja kevyen teollisuuden välisen voimasuhteen kehitys. Kaikkein selvimmäksi todistukseksi teollistamisen kasvusta on sen vuoksi katsottava **työ- ja tuotantovälineiden** tuotannon (raskas teollisuus) ominaispainon edistyvä kasvu teollisuuden yleisessä tuotannossa. Kun vuonna 1927/28 työ- ja tuotantovälineiden tuotannon osuus **koko** teollisuuden yleisessä tuotannossa oli 27,2% ja joukkokulutustarvikkeiden tuotannon osuus 72,8%, niin vuonna 1928/29 työ- ja tuotantovälineiden tuotannon osuus oli jo 28,7% 71,3%:a vastaan, ja vuonna 1929/30 työ- ja tuotantovälineiden tuotannon osuus tulee kaikesta päätellen olemaan jo 32,7% 67,3%:a vastaan.

Kun ei oteta koko teollisuutta, vaan ainoastaan Korkeimman Kansantalousneuvoston suunnittelema teollisuus, joka käsittää kaikki teollisuuden perusalat, niin se antaa työ- ja tuotantovälineiden tuotannon ja joukkokulutustarvikkeiden tuotannon suhteesta vieläkin myönteisemmän kuvan, nimittäin: vuonna 1927/28 työ- ja tuotantovälineiden tuotannon osuus oli 42,7% 57,3%:a vastaan; vuonna 1928/29 — 44,6% 55,4%:a vastaan; vuonna 1929/30 se tulee kaikesta päätellen olemaan vähintään 48% joukkokulutustarvikkeiden tuotannon 52%:a vastaan.

Meidän kansantaloutemme kehitys tapahtuu teollistamisen merkeissä, oman raskaan teollisuutemme lujittamisen ja kehittämisen merkeissä.

Se merkitsee, että taloudellisen riippumattomuutemme perustan, raskaan teollisuutemme, me olemme jo nostaneet ja kehitämme sitä edelleen.

3. SOSIALISTISEN TEOLLISUUDEN HALLITSEVA ASEMA JA SEN KASVUN VAUHTI

Kansantaloutemme kehitys tapahtuu teollistamisen merkeissä. Mutta me emme tarvitse minkäläistä teollistamista hyvänsä. Me tarvitsemme sellaista teollistamista, joka turvaa teollisuuden **sosialististen muotojen** kasvavan ylivoiman **pientavaratalouden** ja sitäkin suuremmalla syyllä **kapitalististen muotojen** suhteen. Meidän teollistamisemme luonteenomaisena piirteenä on, että se on **sosialistista teollistamista**, sellaista teollistamista, joka turvaa teollisuuden **yhteiskunnallistetun sektorin** voiton **yksityistaloudellisesta** sektorista, **pientavarataloudellisesta** ja **kapitalistisesta** sektorista.

Tässä on eräitä tietoja peruspääomasijoitusten ja kokonaistuotannon kasvusta sektoreittain.

a) Kun otetaan teollisuuden **pääomasijoitusten** kasvu sektoreittain, niin saamme seuraavanlaisen kuvan. **Yhteiskunnallistettu sektori:** vuonna 1926/27 — 1.270 miljoonaa ruplaa; vuonna 1927/28 — 1.614 miljoonaa ruplaa; vuonna 1928/29 — 2.046 miljoonaa ruplaa; vuonna 1929/30 — 4.275 miljoonaa ruplaa. **Yksityistaloudellinen ja kapitalistinen sektori:** vuonna 1926/27 — 63 miljoonaa ruplaa; vuonna 1927/28 —

64 miljoonaa ruplaa; vuonna 1928/29 — 56 miljoonaa ruplaa; vuonna 1929/30 — 51 miljoonaa ruplaa.

Se merkitsee, ensinnäkin, että teollisuuden yhteiskunnallistetussa sektorissa pääomasijoitukset ovat kasvaneet tällä ajalla enemmän kuin kolminkertaiseksi (335%).

Toiseksi, se merkitsee, että yksityistaloudellisen ja kapitalistisen sektorin pääomasijoitukset ovat supistuneet tällä ajalla yhdellä viidesosalla (81%).

Yksityistaloudellinen ja kapitalistinen sektori elää vanhan pääoman kustannuksella ja kulkee perikatoaan kohti.

b) Kun otetaan teollisuuden kokonaistuotannon kasvu sektoreittain, niin saamme seuraavanlaisen kuvan. **Yhteiskunnallistettu sektori:** vuonna 1926/27 — 11.999 miljoonaa ruplaa; vuonna 1927/28 — 15.389 miljoonaa ruplaa; vuonna 1928/29 — 18.903 miljoonaa ruplaa; vuonna 1929/30 — 24.740 miljoonaa ruplaa. **Yksityistaloudellinen ja kapitalistinen sektori:** vuonna 1926/27 — 4.043 miljoonaa ruplaa; vuonna 1927/28 — 3.704 miljoonaa ruplaa; vuonna 1928/29 — 3.389 miljoonaa ruplaa; vuonna 1929/30 — 3.310 miljoonaa ruplaa.

Tämä merkitsee, ensinnäkin, että teollisuuden yhteiskunnallistetun sektorin kokonaistuotanto on kasvanut kolmen vuoden aikana enemmän kuin kaksinkertaiseksi (206,2%).

Toiseksi, se merkitsee, että teollisuuden yksityistaloudellisen ja kapitalistisen sektorin kokonaistuotanto on saman ajan kuluessa supistunut melkein yhdellä viidesosalla (81,9%).

Kun ei oteta koko teollisuuden tuotantoa, vaan ainoastaan suur- (sensus-) teollisuuden tuotanto ja

tarkastellaan sitä sektoreittain, niin saamme seuraavanlaisen kuvan yhteiskunnallistetun ja yksityistaloudellisen sektorin välisestä suhteesta. Yhteiskunnallistetun sektorin ominaispaino maan suurteollisuuden tuotannossa: vuonna 1926/27—97,7%; vuonna 1927/28—98,6%; vuonna 1928/29—99,1%; vuonna 1929/30—99,3%. Yksityistaloudellisen sektorin ominaispaino maan suurteollisuuden tuotannossa: vuonna 1926/27—2,3%; vuonna 1927/28—1,4%; vuonna 1928/29—0,9%; vuonna 1929/30—0,7%.

Kuten näette, kapitalistiset ainekset ovat suurteollisuudessa painuneet jo pohjaan.

Selvää on, että kysymys „kumpi voittaa“, kysymys siitä, sosialismiko voittaa kapitalistiset ainekset teollisuudessa vai ne voittavat sosialismin, on jo ratkaistu teollisuuden sosialististen muotojen hyväksi. Se on ratkaistu lopullisesti ja peruuttamattomasti. (Suosionosoituksia.)

c) Erikoisen mielenkiintoisia ovat tiedot Korkeimman Kansantalouselvoston suunnitteleman valtionteollisuuden kehityksen vauhdista selostuskaudella. Kun Korkeimman Kansantalouselvoston suunnitteleman sosialistisen teollisuuden kokonaistuotanto vuonna 1926/27 otetaan 100:ksi, niin vuonna 1927/28 tämän teollisuuden kokonaistuotanto kasvoi 127,4%:iin, vuonna 1928/29—158,6%:iin ja vuonna 1929/30 se kasvaa 209,8%:iin.

Se merkitsee, että Korkeimman Kansantalouselvoston suunnittelema sosialistinen teollisuus, joka käsittää teollisuuden kaikki perusalat ja koko raskaan teollisuuden, on kolmen vuoden aikana kasvanut **enemmän kuin kaksinkertaiseksi.**

Ei voida olla tunnustamatta, ettei yksikään toinen maa maailmassa tunne suurteollisuutensa kehityksessä näin myrskyistä vauhtia.

Tämä seikka antaakin meille perustan puhua viisivuotissuunnitelman täyttämistä neljässä vuodessa.

d) Eräät toverit suhtautuvat epäilevästi tunnukseen „viisivuotissuunnitelma neljässä vuodessa“. Vielä aivan hiljattain eräs osa tovereista piti meidän viisivuotissuunnitelmaamme, jonka Neuvostojen V edustajakokous⁴⁴ vahvisti, mielikuvituksellisena. Minä en edes puhukaan porvarillisista kynäilijöistä, joilta pelkästään „viisivuotissuunnitelma“-sana saa silmät pyöreiksi. Mutta mitä meillä on todellisuudessa, jos tarkastelemme viisivuotissuunnitelmaa sen toteuttamisen kannalta kahden ensimmäisen vuoden aikana? Mistä puhuu meille viisivuotissuunnitelman optimaalivariantin täyttämisen tarkastus? Se ei puhu vain siitä, että me voimme täyttää viisivuotissuunnitelman neljässä vuodessa. Se puhuu vielä siitä, että monilla teollisuusaloilla me voimme täyttää sen kolmessa ja jopa kahdessa ja puolessa vuodessa. Opportunistien leiriin kuuluvista epäilijöistä se voi näyttää uskomattomalta. Mutta se on tosiasia, jota vastaan kiistäminen olisi typerää ja naurettavaa.

Päätelkää itse.

Naftateollisuuden piti viisivuotissuunnitelman mukaan antaa vuonna 1932/33 tuotteita 977 miljoonan ruplan arvosta. Mutta todellisuudessa se jo vuonna 1929/30 antaa tuotteita 809 miljoonan ruplan arvosta, s.o. 83% viisivuotissuunnitelmassa vuodeksi 1932/33 suunnitellusta tuotannosta. Siis naftateollisuudessa me täytämme viisivuotissuunnitelman noin 2¹/₂ vuodessa.

Polttoturveteollisuudelta meidän piti viisivuotissuunnitelman mukaan saada vuonna 1932/33 tuotteita 122 miljoonan ruplan arvosta. Mutta todellisuudessa se antaa tuotteita jo vuonna 1929/30 yli 115 miljoonan ruplan arvosta, s.o. 96% viisivuotissuunnitelmassa vuodeksi 1932/33 suunnitellusta tuotannosta. Siis polttoturvetuotannossa me täytämme viisivuotissuunnitelman $2\frac{1}{2}$ vuodessa, ellei ennemminkin.

Yleisen konerakennusteollisuuden pitää viisivuotissuunnitelman mukaan antaa vuonna 1932/33 tuotteita 2.058 miljoonan ruplan arvosta. Mutta todellisuudessa se antaa jo vuonna 1929/30 tuotteita 1.458 miljoonan ruplan arvosta, s.o. 70% viisivuotissuunnitelmassa vuodeksi 1932/33 suunnitellusta tuotannosta. Siis yleisessä konerakennusteollisuudessa me täytämme viisivuotissuunnitelman $2\frac{1}{2}$ —3 vuodessa.

Maatalouskonerakennusteollisuuden pitää viisivuotissuunnitelman mukaan vuonna 1932/33 antaa tuotteita 610 miljoonan ruplan arvosta. Mutta todellisuudessa se antaa jo vuonna 1929/30 tuotteita 400 miljoonan ruplan arvosta, s.o. yli 60% viisivuotissuunnitelmassa vuodeksi 1932/33 suunnitellusta tuotannosta. Siis maatalouskonerakennusteollisuudessa me täytämme viisivuotissuunnitelman 3 vuodessa, ellei ennemminkin.

Sähköteknillisen teollisuuden pitää viisivuotissuunnitelman mukaan vuonna 1932/33 antaa tuotteita 896 miljoonan ruplan arvosta. Mutta todellisuudessa se antaa jo vuonna 1929/30 tuotteita 503 miljoonan ruplan arvosta, s.o. yli 56% viisivuotissuunnitelmassa vuodeksi 1932/33 suunnitellusta tuotannosta. Siis sähköteknillisessä teollisuudessa me täytämme viisivuotissuunnitelman 3 vuodessa.

Sellainen on meidän sosialistisen teollisuutemme ennenkuulumaton kehitysvauhti.

Me kuljemme eteenpäin joudutettua vauhtia saavuttaen edistyneimmät kapitalistiset maat teknillistaloudellisessa suhteessa.

e) Se ei tietenkään merkitse sitä, että me olisimme jo saavuttaneet ne tuotannon määrän mielessä, että meidän teollisuutemme olisi jo saavuttanut edistyneimpien kapitalistimaiden teollisuuden kehityksen tason. Ei, se ei merkitse vielä likimainkaan sitä. Teollisuuden kehitysvauhtia ja teollisuuden kehitystasoa ei saa sotkea toisiinsa. Meillä monet sotkevat ne arvellen, että kun me kerran olemme saaneet aikaan teollisuuden kehityksen ennenkuulumattoman vauhdin, niin me olemme siten jo saavuttaneet edistyneimpien kapitalistimaiden teollisuuden kehityksen tason. Mutta se on perinpohjin väärin.

Ottakaamme esimerkiksi sähkövoiman tuotanto, jossa meillä on hyvin nopea kehitysvauhti. Sähkövoiman tuotannossa me olemme saaneet aikaan sen kohoamisen vuodesta 1924 vuoteen 1929 melkein 600%:iin, kun taas Yhdysvallat ovat nostaneet sähkövoiman tuotannon samana aikana vain 181%:iin, Kanada — 218%:iin, Saksa — 241%:iin, Italia — 222%:iin. Kuten näette, meillä on tällä alalla suorastaan ennenkuulumaton vauhti, joka on suurempi kuin missään muussa valtiossa. Mutta jos otetaan sähkövoiman tuotannon kehitystaso noissa maissa, esimerkiksi vuonna 1929, ja verrataan sitä kehitystasoon Neuvostoliitossa, niin saadaan kuva, joka ei ole likimainkaan lohdullinen Neuvostoliitolle. Sähkövoiman tuotannon ennenkuulumattomasta kehitysvauhdista huolimatta

sähkövoiman tuotanto oli Neuvostoliitossa vuonna 1929 vain 6.465 miljoonaa kilovattituntia, kun sen sijaan Yhdysvalloissa se oli 126.000 miljoonaa kilovattituntia, Kanadassa 17.628 miljoonaa kilovattituntia, Saksassa 33.000 miljoonaa kilovattituntia, Italiassa 10.850 miljoonaa kilovattituntia.

Kuten näette, ero on valtava.

Asia on siis niin, että kehitystasossa me olemme kaikkien noiden valtioiden jäljessä.

Tai ottakaamme esimerkiksi valuraudan tuotanto meillä. Kun otetaan valuraudan tuotanto vuonna 1926/27 100:ksi (2,9 miljoonaa tonnia), niin kolmen vuoden aikana, s.o. vuodesta 1927/28 vuoteen 1929/30, valuraudan tuotanto lisääntyy meillä melkein **kaksinkertaiseksi** nouden 190%:iin (5,5 miljoonaa tonnia). Kuten näette, kehitysvauhti on aika suuri. Mutta jos tarkastellaan kysymystä valurautatuotantomme kehitystason kannalta ja verrataan Neuvostoliiton valurautatuotannon määrää edistyneimpien kapitalistimaiden valurautatuotannon määriin, niin saadaan aika lohduton kuva. Ensinnäkin valuraudan tuotannon sodanedellisen tason me saavutamme ja sivuutamme vasta kuluvana vuonna, 1929/30. Yksistään jo tämä seikka pakottaa meidät tekemään sen ehdottoman johtopäätöksen, että ellemme kiihdytä edelleen metallurgian kehitysvauhtia, niin me voimme saattaa uhanalaiseksi koko teollisuustuotantomme tulevaisuuden. Mitä tulee valuraudan tuotannon kehitystasoon meillä ja Länessä, niin kuva on seuraavanlainen: valuraudan tuotanto Yhdysvalloissa vuonna 1929 oli 42,3 miljoonaa tonnia; Saksassa — 13,4 miljoonaa tonnia; Ranskassa — 10,45 miljoonaa tonnia; Englannissa — 7,7 miljoonaa

tonnia; mutta Neuvostoliitossa valuraudan tuotanto on vuoden 1929/30 lopulla vain 5,5 miljoonaa tonnia.

Kuten näette, ero ei ole pieni.

Asia on siis niin, että valuraudan tuotannon kehitystason kannalta me olemme kaikista noista maista jäljessä.

Mistä tämä kaikki puhuu?

Siitä, että:

1) ei saa sotkea teollisuuden kehitysvauhtia sen kehitystasoon;

2) teollisuutemme kehitystason mielessä me olemme jääneet hirveästi jälkeen edistyneimmistä kapitalistimaista;

3) vain teollisuutemme kehitysvauhdin edelleen kiihdyttäminen tekee meille mahdolliseksi saavuttaa ja sivuuttaa edistyneimmät kapitalistimaat teknillis-taloudellisessa suhteessa;

4) henkilöt, jotka jaarittelevat teollisuutemme kehitysvauhdin hidastuttamisen välttämättömyydestä, ovat sosialismin vihollisia, meidän luokkavihollistemme asiamiehiä. (Suosionosoituksia.)

4. MAATALOUS JA VILJAPROBLEEMI

Edellä puhuin maatalouden tilasta kokonaisuudessaan, metsätalous, kalastus y.m. mukaanluettuna, luokittelematta maataloutta sen perusaloihin. Kun koko maataloudesta otetaan sen perusalat, kuten esimerkiksi viljatalous, karjanhoito ja teknillisten kasvien viljelys, niin asiaintilasta saadaan Neuvostoliiton Valtion Suunnittelukomission ja Maanviljelyksen kansankomissariaatin tietojen mukaan seuraavanlainen kuva:

a) Kun viljakasvien kylvöala vuonna 1913 otetaan 100:ksi, niin saamme viljakasvien kylvöalan kehityksestä vuosittain seuraavanlaisen kuvan: vuonna 1926/27 — 96,9%; vuonna 1927/28 — 94,7%; vuonna 1928/29 — 98,2%; ja kuluvana vuonna, 1929/30, ovat kylvöalat kaikesta päätellen 105,1% sodanedelliseen tasoon verraten.

Huomiota kiinnittää viljakasvien kylvöalan lasku vuonna 1927/28. Tämä lasku ei johtunut viljatalouden rappeutumisesta, kuten oikeisto-oppoportunistien leirin tomppelit jaarittelivat, vaan syyskylvöjen tuhoutumisesta 7.700.000 hehtaarin alalla (20% Neuvostoliiton syyskylvöistä).

Kun edelleen otetaan viljakasvien kokonaistuotanto vuonna 1913 100:ksi, niin saamme seuraavanlaisen kuvan: vuonna 1927 — 91,9%; vuonna 1928 — 90,8%; vuonna 1929 — 94,4%; ja vuonna 1930 me kaikesta päätellen saamme noin 110% sodanedelliseen tasoon verraten.

Tässä myöskin kiinnittää huomiota viljakasvien kokonaistuotannon lasku vuonna 1928, joka johtui syysviljojen tuhoutumisesta Ukrainassa ja Pohjois-Kaukaasiassa.

Mitä tulee viljakasvien kokonaistuotannon tavaraosaan (maaseudun ulkopuolinen vaihto), niin se antaa vieläkin opettavaisemman kuvan. Kun viljatuotannon tavaraosa vuonna 1913 otetaan 100:ksi, niin havaitaan, että vuonna 1927 meillä oli tavaratuotanto 37%; vuonna 1928 — 36,8%; vuonna 1929 — 58%; ja kuluvana vuonna, 1930, se tulee meillä kaikesta päätellen olemaan vähintään 73% sodanedelliseen tasoon verraten.

Asia on siis niin, että viljakasvien kylvöaloissa ja kokonaistuotannossa me saavutamme ja vähän ylitämme sodanedellisen tason vasta kuluvana vuonna, 1930.

Edelleen asia on siis niin, että viljakasvien tavara-tuotannon alalla me emme ole likimainkaan vielä saavuttaneet sodanedellistä tasoa ja tulemme vielä tänä vuonna jäämään siitä jälkeen noin 25 prosenttia.

Siinä on niiden viljavaikeuksiemme perusta, jotka kärjistyivät erikoisesti vuonna 1928.

Siinä on myös viljaprobleemin perusta.

b) Suunnilleen samanlainen kuva, mutta vielä hälyyttävämmiin osoittimin, saadaan myöskin **karjan-**hoidon alalta.

Kun kaiken karjan pääluku vuonna 1916 otetaan 100:ksi, niin saadaan seuraavanlainen kuva vuosittain. Vuonna 1927 hevosia oli sodanedelliseen määrään verraten 88,9%, nautakarjaa — 114,3%, lampaita ja vuohia — 119,3%, sikoja — 111,3%; vuonna 1928 hevosia — 94,6%, nautakarjaa — 118,5%, lampaita ja vuohia — 126%, sikoja — 126,1%; vuonna 1929 hevosia — 96,9%, nautakarjaa — 115,6%, lampaita ja vuohia — 127,8%, sikoja — 103%; vuonna 1930 hevosia — 88,6%, nautakarjaa — 89,1%, lampaita ja vuohia — 87,1%, sikoja — 60,1% vuoden 1916 määrästä.

Kuten näette, jos otamme huomioon tiedot viime vuodelta, niin meillä on selviä merkkejä alkavasta karjatalouden supistumisesta.

Vieläkin lohduttomampi kuva saadaan karjatalouden, erikoisesti lihan ja rasvan tuotannon tavaraosan kannalta katsoen. Kun lihan ja rasvan tuotanto otetaan joka vuosi 100:ksi, niin lihan ja rasvan tuotannon

tavaraosa on vuonna 1926 — 33,4%, vuonna 1927 — 32,9%, vuonna 1928 — 30,4%, vuonna 1929 — 29,2%.

Meillä on siis olemassa selviä merkkejä pienen ja vähätavarallisen karjanhoitotalouden heikkoudesta ja taloudellisesta kestämyydestä.

Asia on siis niin, että vuoden 1916 tason ylittämisen asemesta meillä on viime vuonna karjatalouden alalla selviä merkkejä laskusta tätä tasoa alemmaksi.

Viljaprobleemin jälkeen, jota me jo ratkaisemme pääpiirteissään menestyksellisesti, meidän eteemme nousee siis lihaprobleemi, jonka kärkevyys tuntuu jo nyt ja joka odottaa ratkaisuaan.

c) Raaka-aineita kevyelle teollisuudellemme antavien **teknillisten kasvien** kehityksestä saadaan toisenlainen kuva. Kun teknillisten kasvien **kylvöala** vuonna 1913 otetaan 100:ksi, niin kylvöala on meillä ollut vuosittain seuraavanlainen: **puuvillan** kylvöala oli vuonna 1927 — 107,1%, vuonna 1928 — 131,4%, vuonna 1929 — 151,4%, vuonna 1930 — 217% sodanedelliseen tasoon verraten; **pellavan** kylvöala oli vuonna 1927 — 86,6%, vuonna 1928 — 95,7%, vuonna 1929 — 112,9%, vuonna 1930 — 125% sodanedelliseen tasoon verraten; **sokerijuurikkaan** kylvöala oli vuonna 1927 — 106,6%, vuonna 1928 — 124,2%, vuonna 1929 — 125,8%, vuonna 1930 — 169% sodanedelliseen tasoon verraten; **öljykasvien** kylvöala oli vuonna 1927 — 179,4%, vuonna 1928 — 230,9%, vuonna 1929 — 219,7%, vuonna 1930 — vähintään 260% sodanedelliseen tasoon verraten.

Yleispiirtein yhtä edullisen kuvan antaa myös teknillisten kasvien **kokonaistuotanto**. Kun vuoden 1913 kokonaistuotanto otetaan 100:ksi, niin kokonaistuotanto on meillä ollut seuraavanlainen: **puuvillan** kokonais-

tuotanto oli vuonna 1928 — 110,5%, vuonna 1929 — 119%, vuonna 1930 se tulee olemaan meillä kaikesta päätellen 182,8% sodanedelliseen tasoon verraten; pellavan kokonaistuotanto oli vuonna 1928 — 71,6%, vuonna 1929 — 81,5%, vuonna 1930 se tulee olemaan meillä kaikesta päätellen 101,3% sodanedelliseen tasoon verraten; sokerijuurikkaan kokonaistuotanto oli vuonna 1928 — 93%, vuonna 1929 — 58%, vuonna 1930 se tulee olemaan meillä kaikesta päätellen 139,4% sodanedelliseen tasoon verraten; öljykasvien kokonaistuotanto oli vuonna 1928 — 161,9%, vuonna 1929 — 149,8%, vuonna 1930 se tulee olemaan meillä kaikesta päätellen 220% sodanedelliseen tasoon verraten.

Teknillisten kasvien alalla meillä on siis edullisempi tilanne, lukuunottamatta sokerijuurikasta vuonna 1929, jolloin koisaperhonen vahingoitti sen satoa.

Muuten tässäkin, teknillisten viljelyskasvien alalla, ovat pientalouden vallallaolon vuoksi tulevaisuudessa mahdollisia ja todennäköisiä vakavat heilahtelut ja epävakaisuuden ilmenemiset, sen tapaiset heilahtelut ja epävakaisuuden ilmenemiset, joita nämä numerot osoittavat olevan pellavan ja öljykasvien alalla, jolla alalla kolhoosien ja neuvostotilojen vaikutus on heikoin.

Meidän ratkaistavanamme ovat siis seuraavat probleemit maatalouden alalla:

- 1) teknillisten viljelyskasvien aseman lujittamisprobleemi turvaamalla asianomaisille seuduille riittävä määrä halpoja viljatuotteita;
- 2) karjanhoitotalouden kohottamisen probleemi ja lihakypsyksen ratkaiseminen turvaamalla asian-

omaisille seuduille riittävä määrä halpoja viljatuotteita ja rehuja;

3) viljataloutta koskevan kysymyksen, joka on tällä ajankohdalla maatalouden tärkein kysymys, lopullisen ratkaisemisen probleemi.

Asia on siis niin, että viljaprobleemi on perusrengas maatalouden systeemissä ja avain viimeainitun kaikkien muiden probleemien ratkaisemiseksi.

Asia on siis niin, että viljaprobleemin ratkaiseminen on maatalouden muiden probleemien joukossa ensivuoroinen tehtävä.

Mutta viljaprobleemin ratkaiseminen ja maatalouden saattaminen siten voimakkaan nousun raiteille merkitsee sitä, että hävitetään juurineen maatalouden jälkeenjääneisyys, varustetaan se traktoreilla ja maatalouskoneilla, turvataan se tieteellisten työntekijäin uusilla kaadereilla, kohotetaan työn tuottavaisuutta ja suurennetaan tavaratuotantoa. Ilman näitä ehtoja ei voida haaveillakaan viljaprobleemin ratkaisemisesta.

Voidaanko nämä kaikki ehdot toteuttaa pienen yksilöllisen talonpoikaistalouden pohjalla? Ei, ei voida. Ei voida, sillä pieni talonpoikaistalous ei kykene ottamaan vastaan ja omaksumaan uutta tekniikkaa, ei kykene kohottamaan riittävässä määrin työn tuottavaisuutta, ei kykene suurentamaan riittävässä määrin maatalouden tavaratuotantoa. Jää vain yksi tie, maatalouden suurtaloudeksi muuttamisen tie, nykyaikaisella tekniikalla varustettujen suurtalouksien juurruttamisen tie.

Mutta Neuvostomaa ei voi lähteä kulkemaan kapitalististen suurtalouksien järjestämisen tietä. Se voi ja sen täytyy ryhtyä järjestämään vain sosialistis-

tyyppisiä suurtalouksia, jotka on varustettu uudella tekniikalla. Sellaisia talouksia ovatkin meillä neuvostotilat ja kolhoosit.

Tästä johtuu tehtävä juurruttaa neuvostotiloja ja yhdistää pienet yksilölliset talonpoikaistaloudet suuriksi kollektiivisiksi talouksiksi, joka on ainoa tie maatalousprobleemin ratkaisemiseksi yleensä ja vilja-probleemin ratkaisemiseksi erikoisesti.

Tälle tielle puolue lähtikin jokapäiväisessä käytännöllisessä työssään XV edustajakokouksen jälkeen, erikoisesti sen jälkeen, kun vuoden 1928 alussa oli tullut esiin vakavia viljavaikeuksia.

On sanottava, että tämän perusprobleemin puoleemme asetti päiväjärjestykseen käytännöllisenä tehtävänä jo XV edustajakokouksessa, jolloin meillä ei vielä ollut vakavia viljavaikeuksia. XV edustajakokouksen tunnetussa päätöslauselmassa „Työstä maaseudulla“ sanotaan suoraan, että:

„Pienten yksilöllisten talonpoikaistalouksien suuriksi kollektiiviksi yhdistämisen ja muuttamisen tehtävä on nykyisenä ajan-kohtana asetettava puolueen perustehtäväksi maaseudulla“⁴⁵.

Ei liene haitaksi esittää myös vastaava kohta Keskuskomitean toimintaselostuksesta XV edustajakokouksessa, jossa maatalouden jälkeenjäämisen hävittämisen probleemi kollektivisoimisen pohjalla on asetettu yhtä jyrkästi ja selvästi. Siinä sanotaan:

„Missä sitten on ulospääsy? Ulospääsy on siinä, että pienet ja hajanaiset talonpoikaistaloudet muutetaan suuriksi ja yhdistetyiksi talouksiksi maiden yhteismuokkauksen perustalla, että siirytään kollektiiviseen maiden muokkaukseen uuden, korkeamman tekniikan perustalla.

Ulospääsy on siinä, että pienet ja kääpiömäiset talonpoikaistaloudet liitetään vähitellen, mutta varmasti, ei painostuksen, vaan esimerkin ja vakuuttamisen avulla suurtalouksiksi yhteiskunnallisen, yhteisen, kollektiivisen maanmuokkauksen pohjalla, käyttäen maatalouskoneita ja traktoreita, käyttäen maanviljelyksen voimaperäistämisen tieteellisiä keinoja.

Muita ulospääsyjä ei ole⁴⁶.

5. TALONPOIKAISTON KÄÄNTYMINEN SOCIALISMIN PUOLEEN JA NEUVOSTOTILOJEN JA KOLHOOSIEN RAKENNUSTYÖN KEHITYKSEN VAUHTI

Talonpoikaiston kääntyminen kollektivisoinnin puoleen ei alkanut heti. Se, tämä käänne, ei voinutkaan alkaa heti. Kollektivisoimistunnuksen puolue antoi tosin jo XV edustajakokouksessa. Mutta tunnuksen julistaminen ei ole vielä riittävää talonpoikaiston joukkokääntymiselle sosialismin puoleen. Kääntymistä varten on tarpeen vielä ainakin eräs seikka, nimittäin se, että itse talonpoikaistaloudet ovat tulleet vakuuttuneiksi siitä, että annettu tunnus on oikea, ja että ne ottavat sen vastaan omana tunnuksenaan. Sen vuoksi tätä käännettä valmisteltiin vähitellen.

Sitä valmisteli koko kehityksemme kulku, teollisuutemme koko kehityksen kulku, ja ennen kaikkea sen teollisuuden kehitys, joka antaa maataloudelle koneita ja traktoreita. Sitä valmisteli päättäväisen taistelun politiikka kulakistoa vastaan ja meidän viljanhankintojemme kulku niiden uusissa muodoissa vuosina 1928 ja 1929, jotka asettivat kulakkitalouden köyhien ja keskitalonpoikain joukkojen valvonnan alaiseksi. Sitä valmisteli maataloudellisen osuustoiminnan kehitys, joka totutti yksilötalonpoikaa asioiden

kollektiiviseen hoitamiseen. Sitä valmisteli kolhoosien verkosto, joissa talonpoika kokeili kollektiivisten talousmuotojen paremmuutta yksilötalouteen verraten. Sitä valmisteli vihdoin niiden koko Neuvostoliiton alueelle siroiteltujen ja uudella tekniikalla varustettujen neuvostotilojen verkosto, joissa talonpojalla oli mahdollisuus tulla vakuuttuneeksi uuden tekniikan voimasta ja etuisuuksista.

Olisi virheellistä pitää meidän neuvostotilojamme pelkästään vain viljavarojen lähteenä. Todellisuudessa neuvostotilat, joilla on käytettävissään uusi tekniikka, jotka auttavat niiden ympäristössä asuvia talonpoikia ja joilla on ennenkuulumattomat taloudelliset mittasuhteet, ovat olleet sinä eteenpäinvievänä voimana, joka on helpottanut talonpoikaisjoukkojen kääntymistä ja suunnannut ne kollektivisoimisen raiteille.

Juuri tällä pohjalla on syntynyt se miljoonien köyhien ja keskitalonpoikain joukkoluontoinen kolhoosiliike, joka alkoi vuoden 1929 jälkipuoliskolla ja joka pani alun suuren murroksen kaudelle maamme elämässä.

Mihin toimenpiteisiin Keskuskomitea ryhtyi ollakseen täysin valmis ottamaan tämän liikkeen vastaan ja johtaakseen sitä?

Keskuskomitean toimenpiteet ovat käyneet kolmea linjaa: neuvostotilojen järjestämisen ja rahoittamisen linjaa, kolhoosien järjestämisen ja rahoittamisen linjaa ja vihdoin traktorien ja maatalouskoneiden tuotannon järjestämisen ja maaseudun niillä varustamisen linjaa kone- ja traktoriasemien, traktorikolonniin j.n.e. kautta.

a) Jo huhtikuussa vuonna 1928 Keskuskomitean Politbyroo teki päätöksen uusien neuvostotilojen jär-

jestämisestä 3—4 vuoden kuluessa sitä silmälläpitäen, että nämä neuvostotilat voisivat antaa tämän aikajakson lopussa vähintään 100 miljoonaa puutaa tavaraviljaa. Keskuskomitean täysistunto vahvisti sitten tämän päätöksen. Perustettiin Viljatrusti, jonka huoleksi annettiin tämän päätöksen täytäntöönpano. Tämän ohella tehtiin päätös entisten neuvostotilojen lujittamisesta ja niiden kylvöpeltojen laajentamisesta. Perustettiin Neuvostotilakeskus, jonka tehtäväksi annettiin tämän päätöksen toteuttaminen käytännössä.

Ei voida olla mainitsematta, että puolueemme opportunistinen osa otti nämä päätökset vastaan pistimin. Oli sellaisia puheita, että neuvostotiloihin sijoitetut varat ovat „hukkaanviskattuja“ rahoja. Oli myöskin arvostelua „tieteen“ miesten taholta suurten neuvostotilojen perustamisen mahdottomuudesta ja mielettömyydestä, jota arvostelua puolueen opportunistiset ainekset kannattivat. Keskuskomitea toteutti kuitenkin omaa linjaansa ja vei sen kaikesta huolimatta päätökseen.

Vuonna 1927/28 neuvostotilojen rahoittamiseen (lukuunottamatta lyhytaikaista käyttövaraluottoa) myönnettiin 65,7 miljoonaa ruplaa. Vuonna 1928/29 myönnettiin 185,8 miljoonaa ruplaa. Ja vihdoinkin kuluvana vuonna on myönnetty 856,2 miljoonaa ruplaa. Selostuskaudella on neuvostotilojen käyttöön annettu 18 tuhatta traktoria, joiden teho on 350 tuhatta hevosvoimaa.

Minkälaisia ovat näiden toimenpiteiden tulokset?

Viljatrustin kylvöala oli vuonna 1928/29 — 150 tuhatta hehtaaria, vuonna 1929/30 — 1.060 tuhatta hehtaaria, vuonna 1930/31 se on 4.500 tuhatta hehtaaria, vuonna

1931/32 se on 9 miljoonaa hehtaaria ja vuonna 1932/33, s.o. viisivuotiskauden lopulla, se on 14 miljoonaa hehtaaria. Neuvostotilakeskuksen kylvöala vuonna 1928/29 oli 430 tuhatta hehtaaria, vuonna 1929/30 — 860 tuhatta hehtaaria, vuonna 1930/31 se on 1.800 tuhatta hehtaaria, vuonna 1931/32 se on 2 miljoonaa hehtaaria ja vuonna 1932/33 se on 2 miljoonaa 500 tuhatta hehtaaria. Ukrainan Neuvostotilayhtymän kylvöala vuonna 1928/29 oli 170 tuhatta hehtaaria, vuonna 1929/30 — 280 tuhatta hehtaaria, vuonna 1930/31 se on 500 tuhatta hehtaaria ja vuonna 1932/33 se on 720 tuhatta hehtaaria. Neuvostoliiton Sokeritrustin kylvöala (viljojen) vuonna 1928/29 oli 780 tuhatta hehtaaria, vuonna 1929/30 — 820 tuhatta hehtaaria, vuonna 1930/31 se on 860 tuhatta hehtaaria, vuonna 1931/32 se on 980 tuhatta hehtaaria ja vuonna 1932/33 se on 990 tuhatta hehtaaria.

Se merkitsee, ensiksikin, että yksistään Viljatrussilla tulee viisivuotiskauden lopussa olemaan yhtä suuri viljojen kylvöala kuin se nykyään on koko Argentiinassa. (Suosionosoituksia.)

Toiseksi, se merkitsee, että kaikilla neuvostotiloilla yhteensä tulee viisivuotiskauden lopussa viljojen kylvöala olemaan miljoona hehtaaria suurempi kuin se nykyään on koko Kanadassa. (Suosionosoituksia.)

Mitä tulee neuvostotilojen viljojen kokonais- ja tavaratuotantoon, niin se on kehittynyt vuosittain seuraavasti: vuonna 1927/28 kaikkien neuvostotilojen yhteinen kokonaistuotanto oli meillä 9,5 miljoonaa sentneriä, siitä tavaratuotanto 6,4 miljoonaa sentneriä; vuonna 1928/29 — 12,8 miljoonaa sentneriä, siitä

tavaratuotanto 7,9 miljoonaa sentneriä; vuonna 1929/30 meillä tulee kaikesta päätellen olemaan 28,2 miljoonaa sentneriä, siitä tavaratuotanto 18 miljoonaa sentneriä (108 milj. puutaa); vuonna 1930/31 meillä tulee olemaan 71,7 miljoonaa sentneriä, siitä tavaratuotanto 61 miljoonaa sentneriä (370 milj. puutaa) j.n.e., y.m.s.

Sellaisia ovat puolueemme neuvostotilapolitiikan jo saavutetut ja odotettavissa olevat tulokset.

Keskuskomitean Politbyroon uusien neuvostotilojen järjestämisestä huhtikuussa 1928 tekemän päätöksen mukaan meidän piti saada uusilta neuvostotiloilta vuonna 1931/32 vähintään 100 miljoonaa puutaa tavaraviljaa. Tosiasiassa käy niin, että jo vuonna 1931/32 me tulemme saamaan yksistään uusilta neuvostotiloilta yli 200 miljoonaa puutaa. Ohjelma tulee täytetyksi kaksinkertaisesti.

Siis henkilöt, jotka nauroivat Keskuskomitean Politbyroon päätökselle, saattoivatkin itsensä pahasti naurunalaisiksi.

Neuvostojen edustajakokouksen vahvistaman viisivuotissuunnitelman mukaan kaikkien systeemien neuvostotilojen kylvöalan piti viisivuotiskauden lopulla olla meillä 5 miljoonaa hehtaaria. Mutta todellisuudessa neuvostotilojen kylvöala on meillä jo tänä vuonna 3,8 miljoonaa hehtaaria, ja ensi vuonna, s.o. viisivuotiskauden kolmantena vuonna, niiden kylvöala tulee olemaan meillä 8 miljoonaa hehtaaria.

Se merkitsee, että neuvostotilojen rakennustyön viisivuotissuunnitelman me täytämme ja ylitämme 3 vuodessa.

Viisivuotissuunnitelman mukaan neuvostotilojen viljojen kokonaistuotanto piti meillä viisivuotiskauden

lopussa olla 54,3 miljoonaa sentneriä. Mutta todellisuudessa neuvostotilojen viljojen kokonaistuotanto on meillä jo tänä vuonna 28,2 miljoonaa sentneriä ja ensi vuonna se tulee olemaan meillä 71,7 miljoonaa sentneriä.

Se merkitsee, että viljojen kokonaistuotannossa me täytämme ja ylitämme viisivuotissuunnitelman 3 vuodessa.

Viisivuotissuunnitelma 3 vuodessa!

Jaaritelkoot nyt porvarilliset töhertelijät ja heidän opportunistiset säästäjänsä, että neuvostotilojen rakennustyön viisivuotissuunnitelmaa ei voida täyttää ja ylittää 3 vuodessa.

b) Mitä tulee kolhoosirakennustyöhön, niin siinä meillä ovat asiat vieläkin paremmin.

Jo heinäkuussa vuonna 1928 Keskuskomitean täysistunto teki seuraavan päätöksen kolhoosirakennustyöstä:

„On toteutettava horjumatta XV edustajakokouksen asettamaa tehtävää „pienien yksilöllisten talonpoikaistalouksien yhdistämisestä ja muuttamisesta suuriksi kollektiiveiksi“ **vapaachtoisina yhtyminä**, jotka on rakennettu uuden tekniikan perustalle ja jotka ovat viljatalouden korkein muoto niin maatalouden sosialistisen uudistamisen mielessä kuin myöskin sen tuottavaisuuden ja tavaratuotannon osuuden radikaalisen kohottamisen turvaamisen mielessä“ (kts. Keskuskomitean heinäkuun täysistunnon päätöstä „Viljanhankintapolitiikasta yleisen taloudellisen tilanteen yhteydessä“, 1928) 47.

Myöhemmin tämä päätös tuli vahvistetuksi puolueen XVI konferenssin päätöslauselmissa ja Keskuskomitean vuoden 1929 marraskuun täysistunnon erikoisessa päätöslauselmassa kolhoosiliikkeestä 48.

Vuoden 1929 jälkipuoliskolla, jolloin tuli esiin talonpoikaiston perusteellinen kääntyminen kolhoosien puoleen ja jolloin keskivarakas lähti joukolla kolhooseihin, Keskuskomitean Politbyroo teki 5 p:nä tammikuuta 1930 erikoisen päätöksen „Kollektivisoinnin vauhdista ja valtion toimenpiteistä kolhoosirakennustyön auttamiseksi“.

Tässä päätöslauselmassaan Keskuskomitea:

1) totesi talonpoikain joukkoluontoisen kääntymisen kolhoosien puoleen ja kolhoosirakennustyön viisivuotissuunnitelman ylittämisen mahdollisuuden keväällä 1930;

2) totesi niiden aineellisten ja muiden ehtojen olemassaolon, jotka ovat tarpeen **kulakkien tuotannon korvaamiseksi kolhoosien tuotannolla**, ja julisti tämän yhteydessä välttämättömäksi siirtyä kulakiston rajoittamispolitiikasta kulakiston luokkana likvidoimisen politiikkaan;

3) antoi perspektiivin siitä, että jo keväällä 1930 tulee yhteisyysperustalla muokattu kylvöala ylittämään huomattavasti 30 miljoonaa hehtaaria;

4) jakoi Neuvostoliiton kolmeen alueryhmään määritellen niille kullekin likimääräiset määrääjat kollektivisoinnin pääpiirteissään loppuunsaorittamiseksi;

5) tarkisti maankäyttöjärjestyksen kolhoosien hyväksi ja maatalouden rahoittamisen muodot määritellen kolhooseille annettavan luoton vuodeksi 1929/30 vähintään 500 miljoonaksi ruplaksi;

6) määritteli kolhoosiliikkeen arttelimuodon kolhoosijärjestelmän perusrenkaaksi tällä ajankohdalla;

7) antoi vastaiskun puolueen opportunistisille aineksille, jotka koneiden ja traktoreiden puutteen vuoksi yrittivät jarruttaa kolhoosiliikettä;

8) ja lopuksi varoitti puolueetyöntekijöitä mahdollisista ylilyönneistä kolhoosiliikkeessä ja kolhoosirakennustyön ylhäältäkäsin dekretoimisen vaarasta, joka uhkaa asettaa todellisen ja joukkoluontoisen kolhoosiliikkeen tilalle kollektivisoimisella leikkimisen.

On sanottava, että puolueemme opportunistiset ainekset ottivat tämän Keskuskomitean päätöksen vastaan enemmän kuin epäystävällisesti. Oli sellaisia puheita ja kuiskutuksia, että Keskuskomitea on ryhtynyt rakentamaan pilvinnoja, että se „tuhlaa“ kansan varoja „olemattomiin“ kolhooseihin. Oikeistolaisainekset hieroskelivat käsiään nauttien „turvatusta“ epäonnistumisesta. Keskuskomitea toteutti kuitenkin linjaansa kaikella päättäväisyydellä ja vei sen päätökseen mistään huolimatta, huolimatta oikeistolaisten poroporvarillisesta hihityksestä, huolimatta „vasemistolaisen“ ylilyönneistä ja päänpyöräytyksestä.

Vuonna 1927/28 kolhoosien rahoittamiseen annettiin 76 miljoonaa ruplaa, vuonna 1928/29 — 170 miljoonaa ruplaa ja vihdoinkin tänä vuonna on annettu 473 miljoonaa ruplaa. Sen lisäksi on annettu 65 miljoonaa ruplaa kollektivisoimisrahastoon. On määritelty kolhooseille annettavat huojennukset, jotka ovat kohottaneet kolhoosien finanssivaroja 200 miljoonalla ruplalla. Kolhooseille on turvattu pakkoluovutettujen kulakkitalouksien talousomaisuus, jonka arvo on yli 400 miljoonaa ruplaa. Kolhoosien pelloilla käyttämistä varten on turvattu vähintään 30 tuhatta traktoria, joiden teho on yli 400 tuhatta hevosvoimaa,

lukuunottamatta Traktorikeskuksen 7 tuhatta traktoria, jotka palvelevat kolhooseja, ja sitä traktoriapua, jota neuvostotilat antavat kolhooseille. Kolhooseille on annettu tänä vuonna siemenlainoja ja siemenapua 10 miljoonaa sentneriä jyviä (61 miljoonaa puutaa). Ja vihdoin kolhooseille on annettu välitöntä organisaattorista apua kone- ja hevosasemien järjestämisessä, joiden lukumäärä on yli 7 tuhatta ja joiden käytettävänä on vähintään 1.300.000 hevosta.

Minkälaisia ovat näiden toimenpiteiden tulokset?

Kolhoosien kylvöala vuonna 1927 oli 0,8 miljoonaa hehtaaria, vuonna 1928 — 1,4 miljoonaa hehtaaria, vuonna 1929 — 4,3 miljoonaa hehtaaria, vuonna 1930 — vähintään 36 miljoonaa hehtaaria, lukien siihen sekä kevät- että syyskylvöt.

Se merkitsee, ensiksikin, että 3 vuodessa kolhoosien kylvöala on kasvanut yli 40-kertaiseksi. (Suosionosoituksia.)

Se merkitsee, toiseksi, että meidän kolhooseillamme on nyt **yhtä paljon** kylvöalaa kuin Ranskalla ja Italialla yhteensä. (Suosionosoituksia.)

Mitä tulee viljojen **kokonaistuotantoon** ja sen **tavaraosaan**, niin siinä on tilanne seuraavanlainen. Vuonna 1927 kolhoosit tuottivat meillä 4,9 miljoonaa sentneriä, niistä tavaraviljaa 2 miljoonaa sentneriä; vuonna 1928 — 8,4 miljoonaa sentneriä, niistä tavaraviljaa 3,6 miljoonaa sentneriä; vuonna 1929 — 29,1 miljoonaa sentneriä, niistä tavaraviljaa 12,7 miljoonaa sentneriä; vuonna 1930 meillä tulee kaikesta päätellen olemaan 256 miljoonaa sentneriä (1.550 miljoonaa puutaa), joista tavaraviljaa vähintään 82 miljoonaa sentneriä (yli 500 miljoonaa puutaa).

Täytyy tunnustaa, ettei mikään ala teollisuudessamme, joka kehittyy yleensä verrattain nopeaa vauhtia, ole päässyt sellaiseen nousuvauhtiin kuin kolhoosirakennustyö.

Mistä nämä kaikki numerot puhuvat?

Ne puhuvat ennen kaikkea siitä, että viljojen kokonaistuotanto on kolhooseissa kasvanut 3 vuoden aikana yli 50-kertaiseksi ja tavaratuotanto yli 40-kertaiseksi.

Toiseksi, ne puhuvat siitä, että tänä vuonna meillä on mahdollisuus saada kolhooseilta enemmän kuin puolet koko maan tavaraviljan tuotannosta.

Kolmanneksi, ne puhuvat siitä, että tästä lähtien maatalouden ja sen perusprobleemien kohtaloa eivät tule määräämään yksilölliset talonpoikaistaloudet, vaan kolhoosit ja neuvostotilat.

Neljänneksi, ne puhuvat siitä, että kulakiston luokkana likvidoimisen prosessi edistyy meillä täydellä höyryllä.

Ja vihdoin, ne puhuvat siitä, että maassa on tapahtunut sellaisia taloudellisia muutoksia, jotka antavat täyden perustan sanoa, että meidän on onnistunut kääntää maaseutu uudelle tielle, kollektivisoimistielle, ja turvata siten sosialismin menestyksellinen rakentaminen ei vain kaupungissa, vaan myöskin maaseudulla.

Tammikuun 5 p:nä 1930 tekemässään päätöksessä Keskuskomitean Politbyroo määritteli kolhoosien yhteisyysperustalla muokattavien kylvöalojen suunnitelman vuoden 1930 kevättä varten 30 miljoonaksi hehtaariksi. Mutta todellisuudessa meillä on 36 miljoonaa hehtaaria. Keskuskomitean asettama tehtävä on tullut ylitetyksi.

Siis ne henkilöt, jotka nauroivat Keskuskomitean päätökselle, saattoivat itsensä pahasti naurunalaisiksi. Puolueemme opportunistisia jaarittelijoita ei auttanut pikkuporvarillinen luonnonvoima eivätkä myöskään ylilyönnit kolhoosiliikkeessä.

Viisivuotissuunnitelman mukaan piti kolhoosien kylvöalan olla meillä viisivuotiskauden lopussa 20,6 miljoonaa hehtaaria. Mutta todellisuudessa meillä on kolhoosien kylvöala jo tänä vuonna 36 miljoonaa hehtaaria.

Se merkitsee, että kahdessa vuodessa me olemme jo ylittäneet kolhoosirakennustyön viisivuotissuunnitelman yli 1½-kertaisesti. (Suosionosoituksia.)

Viisivuotissuunnitelman mukaan piti kolhoosien viljojen kokonaistuotannon olla meillä viisivuotiskauden lopussa 190,5 miljoonaa sentneriä. Mutta todellisuudessa meillä tulee kolhoosien viljojen kokonaistuotanto olemaan jo tänä vuonna 256 miljoonaa sentneriä.

Se merkitsee, että 2 vuodessa me jo ylitämme kolhoosien viljatuotannon viisivuotissuunnitelman enemmän kuin 30%:lla.

Viisivuotissuunnitelma 2 vuodessa! (Suosionosoituksia.)

Jaaritelkoot nyt opportunistikuomat, että kolhoosirakennustyön viisivuotissuunnitelmaa ei voida täyttää ja ylittää 2 vuodessa.

6. TYÖLÄISTEN JA TALONPOIKAIN AINEELLISEN JA KULTTUURIASEMAN PARANEMINEN

Asia on siis niin, että sosialistisen sektorin yhä edistyvä kasvu niin teollisuuden kuin myöskin maatalouden alalla on tosiasia, jota ei voida mitenkään epäillä.

Mikä merkitys sillä voi olla työtätekevien aineellisen aseman kannalta katsottuna?

Se merkitsee, että siten on jo laskettu perusta työläisten ja talonpoikain aineellisen ja kulttuuriase-
man perinpohjaiselle parantamiselle.

Miksi, millä tavalla?

Ensinnäkin siksi, että sosialistisen sektorin kasvu merkitsee ennen kaikkea kaupungin ja maaseudun riistävien ainesten vähenemistä, niiden ominaispainon vähenemistä kansantaloudessa. Ja se merkitsee, että työläisten ja talonpoikain osuus maan kantantuloissa tulee riistävien luokkien osuuden supistamisen kustannuksella kiertämättä kasvamaan.

Toiseksi siksi, että yhteiskunnallistetun (sosialistisen) sektorin kasvaessa kantantulojen se osa, joka tähän asti on mennyt riistävien luokkien ja niiden palvelusväen ylläpitoon, on tästä lähtien jäävä itseensä tuotantoon, tuotannon laajentamiseen, uusien tehtaiden rakentamiseen ja työtätekevien elinehtojen parantamiseen. Ja se merkitsee, että työväenluokan lukumäärä ja voima tulee kasvamaan, mutta työttömyys supistumaan ja katoamaan pois.

Ja vihdoin siksi, että yhteiskunnallistetun sektorin kasvu, koska se johtaa työväenluokan aineellisen aseman paranemiseen, merkitsee kotimaisten markkinain vastaanottokyvyn yhä edistyvää kasvua, teollisuustuotteiden kysynnän kasvua työläisten ja talonpoikain puolelta. Ja se merkitsee, että kotimaisten markkinain kasvu tulee menemään edelle teollisuuden kasvusta ja sysäämään teollisuutta eteenpäin, herkeämättömään laajentumiseen.

Kaikki nämä ja muut sellaiset seikat johtavat työläisten ja talonpoikain aineellisen ja kulttuuriaseman jatkuvaan paranemiseen.

a) Aloittakaamme työväenluokan lukumäärällisen kasvun ja työttömyyden supistumisen kysymyksestä.

Kun palkkatyössä käyvien henkilöiden lukumäärä (ilman työttömiä) vuonna 1926/27 oli 10.990.000, niin vuonna 1927/28 heitä oli 11.456.000, vuonna 1928/29 — 11.997.000, ja vuonna 1929/30 heitä tulee kaikesta päätellen olemaan vähintään 13.129.000. Heistä oli fyysillistä työtä tekeviä (mukaanlukien maatalous- ja sesonkityöläiset) vuonna 1926/27 — 7.069.000, vuonna 1927/28 — 7.404.000, vuonna 1928/29 — 7.758.000, vuonna 1929/30 — 8.533.000. Heistä oli suurteollisuuden työläisiä (ilman toimitsijoita) vuonna 1926/27 — 2.439.000, vuonna 1927/28 — 2.632.000, vuonna 1928/29 — 2.858.000, vuonna 1929/30 — 3.029.000.

Se merkitsee, että työväenluokan lukumäärä meillä kasvaa johdonmukaisesti, ja kun palkkatyössä käyvien henkilöiden lukumäärän kasvuprosentti 3 vuoden aikana on 19,5 ja fyysillistä työtä tekevien 20,7, niin teollisuustyöläisten lukumäärän kasvuprosentti on 24,2.

Siirtykäämme tarkastelemaan työttömyyskysymystä. Täytyy sanoa, että tällä alalla on niin Työasiain kansankomissariaatissa kuin myös Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvostossakin suurta sekavuutta.

Toisaalta näiden laitosten tietojen mukaan on asia niin, että meillä on työttömiä noin miljoona, joista minimaalisen ammattitaidon omaavia on vain 14,3%, mutta niin sanottua henkistä työtä tekeviä ja ammatti-

taidottomia on noin 73%, ja valtava enemmistö viime mainituista on naisia ja alaikäisiä, jotka eivät ole olleet yhteydessä teollisuustuotantoon.

Toisaalta näiden samojen tietojen mukaan meillä on hirveä puute ammattitaitoisesta työvoimasta, työpörssit jättävät täyttämättä meidän tuotantolaitostemme työvoimakysynnästä noin 80% ja sen vuoksi meidän on pakko opettaa pikaisesti, kirjaimellisesti työn kulussa, aivan ammattitaidottomia henkilöitä ja kouluttaa heistä ammattitaitoisia työläisiä tyydyttääksemme edes minimaaliset tuotantolaitostemme tarpeet.

Koettakaapa ottaa selvä tästä sekasotkusta. Joka tapauksessa on selvää, että nämä työttömät eivät muodosta työttömien reserviarmeijaa eivätkä semminkään työttömien vakinaista armeijaa teollisuudessamme. Ja kuinka asia on? Vieläpä Työasiain kansankomissariaatinkin tietojen mukaan asia on niin, että viime aikoina on työttömien määrä supistunut viime vuoteen verraten yli 700 tuhannella henkilöllä. Se merkitsee työttömien luvun supistumista tämän vuoden toukokuun 1 päivään yli 42%:lla.

Siinä on vielä eräs tulos kansantaloutemme sosiaalisen sektorin kasvusta.

b) Vieläkin kuvaavampi tulos saadaan, kun asiaa tarkastellaan siltä kannalta, miten kansantulot jakaantuvat eri luokkien kesken. Kysymys kansantulojen jakaantumisesta eri luokkien kesken on työläisten ja talonpoikain aineellisen ja kulttuuriaseman kannalta peruskysymys. Eivät Saksan, Englannin ja Yhdysvaltojen porvarilliset taloustieteilijät suotta yritä sotkea tätä kysymystä porvariston hyväksi julkaise-

malla siitä tämän tästä „aivan objektiivisia“ tutkielmiaan.

Yleissaksalaisen tilastohallinnon tietojen mukaan työpalkan osuus Saksan kansantuloissa vuonna 1929 oli 70% ja porvariston osuus 30%. Federation kauppakomission ja Taloustutkimusten kansallisen toimiston tietojen mukaan työläisten osuus oli Yhdysvaltojen kansantuloissa vuodelta 1923 yli 54% ja kapitalistien osuus yli 45%. Ja lopuksi taloustieteilijäin Boleyn ja Stampin tietojen mukaan työväenluokan osuus oli Englannin kansantuloissa vuonna 1924 vähää vaille 50% ja kapitalistien osuus vähän yli 50%.

Ymmärrettävää on, ettei näiden tutkielmien tuloksiin voida ilman muuta luottaa. Niihin ei voida luottaa, sillä puhtaasti taloustieteellisten epätarkkuuksien lisäksi näissä tutkielmissa on vielä toisenlaisia epätarkkuuksia, joiden tarkoituksena on osittain peittää kapitalistien tuloja ja pienennellä niitä, ja osittain taas paisuttaa ja liioitella työväenluokan tuloja lukien työläisten joukkoon virkailijoita, jotka saavat tavattoman suuria palkkoja. Minä en edes puhukaan siitä, että usein näissä tutkielmissa ei huomioida farmarien ja yleensä maaseutukapitalistien tuloja.

Tov. Varga suoritti näiden tietojen kriittillisen analyysin. Ja hän havaitsi seuraavaa. Osoittautuu, että työläisten sekä kaupungin ja maaseudun muiden vierasta työtä riistämättömien työtätekevien osuus kansantuloissa oli Saksassa 55%, Yhdysvalloissa 54% ja Englannissa 45%; kapitalistien osuus sitävastoin oli Saksassa 45%, Yhdysvalloissa 46% ja Englannissa 55%.

Siten on asia suurimmissa kapitalistimaissa.

Mutta miten on asia Neuvostoliitossa?

Tässä on Valtion suunnittelukomission tiedot. Osoitetaan, että:

a) **Työläisten ja vierasta työtä riistämättömien työtätekevien talonpoikain osuus koko kansantuloissa** vuonna 1927/28 oli meillä 75,2% (siinä luvussa kaupungin ja maaseudun työläisten osuus 33,3%), vuonna 1928/29 — 76,5% (siinä luvussa kaupungin ja maaseudun työläisten osuus 33,2%), vuonna 1929/30 — 77,1% (siinä luvussa kaupungin ja maaseudun työläisten osuus 33,5%).

b) **Kulakkien ja kaupunkikapitalistien osuus** vuonna 1927/28 oli 8,1%, vuonna 1928/29 — 6,5% ja vuonna 1929/30 — 1,8%.

c) **Käsityöläisten, joista enemmistö on työtätekeviä aineksia, osuus** vuonna 1927/28 oli 6,5%, vuonna 1928/29 — 5,4% ja vuonna 1929/30 — 4,4%.

d) **Valtion sektorin, jonka tulot ovat työväenluokan ja yleensä työtätekevien joukkojen tuloja, osuus** vuonna 1927/28 oli 8,4%, vuonna 1928/29 — 10% ja vuonna 1929/30 — 15,2%.

e) **Ja lopuksi niin sanottujen muiden (tarkoitetaan eläkkeitä) osuus** vuonna 1927/28 oli 1,8%, vuonna 1928/29 — 1,6% ja vuonna 1929/30 — 1,5%.

Asia on siis niin, että samaan aikaan kun riistävien luokkien osuus kansantuloissa on edistyneimmissä kapitalistimaissa noin 50% ja vieläpä enemmänkin, niin meillä Neuvostoliitossa riistäjäluokkien osuus kansantuloissa ei ole 2% suurempi.

Siten muuten onkin selitettävissä se hämmästyttävä tosiasia, että amerikkalaisen porvarillisen kirjailijan **Dunnen** sanojen mukaan Yhdysvalloissa vuonna

1922 „1% omistajia keskitti käsiinsä 59% koko kansallisrikkaudesta“, ja Englannissa vuonna 1920/21 tämän saman **Dunnen** sanojen mukaan „vajaa 2% omistajain yleisestä määrästä omisti 64% koko kansallisrikkaudesta“ (kts. **Dunnen** kirjasta „Amerikka valtaa Britanniaa“).

Voiko meillä, Neuvostoliitossa, Neuvostojen Maassa, olla sijaa tuollaisille tosiasioille? Selvää on, että ei voi olla. Neuvostoliitossa ei enää pitkiin aikoihin ole ollut eikä voi olla tuollaisia „omistajia“.

Mutta kun Neuvostoliitossa vuonna 1929/30 vain noin 2% kansantuloista joutuu riistäville luokille, niin minne menee kansantulojen muu osa?

Selvää on, että se jää työläisille ja työtätekeville talonpojille.

Juuri siinä on Neuvostovallan voiman ja sen työväenluokan ja talonpoikaiston miljoonien keskuudessa nauttiman auktoriteetin lähde.

Juuri siinä on perusta Neuvostoliiton työläisten ja talonpoikain aineellisen hyvinvoinnin herkeämättömälle kasvulle.

f) Näiden ratkaisevien tekijäin valossa käy täysin ymmärrettäväksi työläisten realipalkan herkeämätön kohoaminen, työläisten yhteiskunnallisen vakuutuksen budjetin kasvu, talonpoikaiston köyhille ja keski-varakkaille talouksille annettavan avun voimistuminen, määrärahojen lisääntyminen työväen asuntojen rakentamiseen, työläisten elinehtojen parantamiseen, äitiyden ja pienten lasten suojeluun, sekä kaiken tämän yhteydessä Neuvostoliiton väestön yhä edistyvä kasvu kuolevaisuuden, erikoisesti lasten kuolevaisuuden, supistuessa.

On tunnettua esimerkiksi, että työläisten realipalkka, lukien siihen yhteiskunnallisen vakuutuksen ja siirrot voitoista työläisten elinehtojen parantamisrahaan, on kasvanut sodanedelliseen tasoon verran 167%:iin. Yksistään työläisten yhteiskunnallisen vakuutuksen budjetti on kasvanut viimeisten 3 vuoden aikana 980 miljoonasta ruplasta vuonna 1927/28 1.400 miljoonaan ruplaan vuonna 1929/30. Äitiyden ja pienten lasten suojeluun on viimeisten 3 vuoden aikana (1927/28—1929/30) käytetty 494 miljoonaa ruplaa. Esikoulukasvatukseen (lastentarhat ja -kentät j.n.e.) käytettiin samana aikana 204 miljoonaa ruplaa. Työväen asuntojen rakentamiseen—1.880 miljoonaa ruplaa.

Tämä ei tietenkään merkitse sitä, että realipalkan tuntuva kohottamista varten olisi jo tehty kaikki, mikä on välttämätöntä, että realipalkkaa ei olisi voitu kohottaa korkeammalle tasolle. Ja kun se on jäänyt tekemättä, niin syyssä siihen on yleensä meidän huoltokoneistomme byrokratismi ja ennen kaikkea ja erikoisesti kulutusosuuskuntien byrokratismi. Valtion suunnittelukomission tietojen mukaan yli 99% tukku-kaupasta ja yli 89% vähittäiskaupasta on vuonna 1929/30 kotimaisen kaupan alalla yhteiskunnallistetun sektorin käsissä. Se merkitsee, että osuustoiminta lyö järjestelmällisesti laudalta yksityistä sektoria ja tulee monopolistiksi kaupan alalla. Se on tietysti hyvä. Mutta huono puoli on se, että monissa tapauksissa tämä monopoli on vahingoksi kuluttajille. Osoittautuu, että huolimatta miltei monopoliasemastaan kaupan alalla osuuskaupat katsovat edullisemmaksi varustaa työläisiä „tuottoisimmilla“ tavaroilla, jotka antavat

suuren voiton (rihkama j.n.e.), ja karttaa heidän varustamistaan vähemmän „tuottoisilla“, joskin työläisille tarpeellisemmilla tavaroilla (maataloustuotteilla). Sen vuoksi työläisten on pakko tyydyttää noin 25% maataloustuotteiden tarpeistaan yksityismarkkinoilla maksaen siellä kalliimpia hintoja. Minä en edes puhukaan siitä, että kulutusosuuskuntien elimet huolehtivat eniten tilitaseesta, jonka vuoksi ne, huolimatta johtavien keskusten kategorisista ohjeista, liian vastahakoisesti suostuvat vähittäismyyntihintojen alentamiseen. Asia on siis niin, että osuuskunnat eivät toimi tässä tapauksessa niinkuin sosialistinen sektori, vaan kuin omalaatuinen, jonkinlaisen nepmannilaisen hengen tartuttama sektori. Herää kysymys, kenelle ovat tarpeen tällaiset osuuskunnat ja mitä hyötyä työläisille on niiden monopolista, elleivät ne täytä työläisten realipalkan tuntuvan kohottamisen tehtävää?

Ja kun realipalkka siitä huolimatta meillä kuitenkin vuosi vuodelta jatkuvasti nousee, niin se merkitsee, että meidän järjestelmämme, kansantulojen jakaantumisen systeemi ja koko kysymyksen asetus työpalkan alalla ovat sellaisia, että ne pystyvät tekemään tehottomiksi ja korvaamaan kaikki ja kaikenlaiset osuuskunnissa havaittavat kielteiset seikat.

Kun tähän lisätään joukko muita tekijöitä, kuten yhteisruokailun osuuden kasvu, työläisten asuntovuokrien alentaminen, työläisille ja työläisten lapsille maksettavien stipendien valtava määrä, kulttuuripalvelu j.n.e., niin voidaan rohkeasti sanoa, että työläisten työpalkan kasvun prosentti on paljon suurempi kuin meidän eräiden virastojemme tilastoissa osoitetaan.

Kaikki tämä yhdessä otettuna ynnä yli 830 tuhanen teollisuustyöläisen (33,5%) siirtäminen 7-tuntiseen työpäivään ynnä yli 1 $\frac{1}{2}$ miljoonan teollisuustyöläisen (63,4%) siirtäminen 5-päiväiseen viikkoon ynnä laajan lepokoti-, parantola- ja kylpyläverkoston olemassaolo työläisiä varten, joissa viimeisten 3 vuoden aikana on käynyt yli 1.700 tuhatta työläistä,— kaikki tämä luo työväenluokan työlle ja elämälle sellaiset ehdot, jotka tekevät meille mahdolliseksi sellaisen uuden, terveen ja elämäniloisen työläispolven kasvattamisen, joka pystyy nostamaan Neuvostomaan mahdin asia-vaatimalle tasolle ja puolustamaan sitä miehuullisesti vihollisten hyökkäyksiltä. (Suosionosoituksia.)

Mitä tulee talonpojille, sekä yksilötalonpojille että kolhoositalonpojille, annettuun apuun, ottaen huomioon myös talonpoikaisköyhälistölle annetun avun, niin se tekee viimeisten 3 vuoden aikana (1927/28—1929/30) vähintään neljän miljardin ruplan summan, mikä on annettu luoton ja valtionbudjetin linjaa. Tunnettua on, että yksistään siemenapuna on talonpojille annettu näiden 3 vuoden aikana vähintään 154 miljoonaa puutaa viljaa.

Ei ole ihme, että työläiset ja talonpojat elävät meillä yleensä hyvin, väestön kuolevaisuus yleensä on sodanedelliseen aikaan verraten alentunut 36%:lla ja lasten kuolevaisuus 42,5%:lla ja väestön vuotuinen kasvu on meillä noin 3 miljoonaa henkeä. (Suosionosoituksia.)

Mitä tulee työläisten ja talonpoikain kulttuuriasemaan, niin tälläkin alalla meillä on jonkinlaisia saavutuksia, jotka eivät kuitenkaan voi meitä missään tapauksessa tyydyttää, sillä ne ovat vähäisiä. Kun ei

oteta lukuun erilaisia työläisklubeja, lukutupia, kirjastoja ja lukutaidottomuuden poistamisen kouluja, viimeainittujen käsittäessä tänä vuonna 10¹/₂ miljoonaa henkeä, niin kulttuuri- ja valistus-alalla tilanne on seuraavanlainen. Alkeissivistyksen kouluissa on kuluvana vuonna 11.638 tuhatta oppilasta; II asteen kouluissa — 1.945 tuhatta; teollisuus-tekniillisissä, liikenne- ja maatalouskouluissa sekä yleisten ammattialojen tuotannollisilla kursseilla — 333,1 tuhatta; opistoissa ja niihin verrattavissa ammattikouluissa — 238,7 tuhatta; korkeakouluissa ja tekniillisissä korkeakouluissa — 190,4 tuhatta. Kaikki tämä on tehnyt mahdolliseksi luku- ja kirjoitustaitoisten prosenttimäärän kohottamisen Neuvostoliitossa 62,6%:iin, kun se ennen sotaa oli 33%.

Tärkeintä on nykyään yleiseen oppivelvollisuuteen siirtyminen alkeisopetuksen alalla. Sanon „tärkeintä“, sillä tällainen siirtyminen olisi ratkaiseva askel kulttuurivallankumouksen alalla. Ja on jo korkea aika ryhtyä sen toteuttamiseen, sillä meillä on nyt olemassa kaikki, mikä on välttämätöntä yleisen oppivelvollisuuden järjestämiseksi alkeisopetuksen alalla Neuvostoliiton kaikilla seuduilla.

Tähän saakka meidän on ollut pakko „säätää kaikessa, jopa koulualallakin“ voidaksemme „pelastaa ja kunnostaa raskaan teollisuuden“ (Lenin). Viime aikoina me olemme jo kuitenkin saaneet raskaan teollisuuden kuntoon ja kehitämme sitä edelleen. On siis tullut aika, jolloin meidän on käytävä käsiksi yleisen oppivelvollisuuden täydelliseen toteuttamiseen alkeisopetuksen alalla.

Edustajakokous tekee mielestäni oikein, jos se hyväksyy tästä asiasta selvän ja aivan kategorisen päätöksen. (Suosionosoituksia.)

7. KASVUVAIKEUDET, LUOKKIEN TAISTELU- JA SOSIALISMIN HYÖKKÄYS KOKO RINTAMALLA

Minä puhuin saavutuksistamme kansantalouden kehittämisesssä. Puhuin saavutuksista teollisuuden alalla, maatalouden alalla, koko kansantalouden uudestirakentamisen alalla sosialismin perustoilla. Ja lopuksi puhuin saavutuksista työläisten ja talonpoikain aineellisen aseman parantamisen alalla.

Mutta olisi virheellistä luulla, että me olemme päässeet näihin saavutuksiin „helposti ja rauhallisesti“, niin sanoakseni itsestänsujumisen tietä, ilman erikoisia voimanponnistuksia ja tahdon jännittämistä, ilman taistelua ja ravistelua. Tällaisia saavutuksia ei saada itsestänsujumisen tietä. Todellisuudessa me pääsimme näihin saavutuksiin päättäväisessä taistelussa vaikeuksia vastaan, ankarassa ja pitkällisessä taistelussa vaikeuksien voittamiseksi.

Vaikeuksista puhuvat meillä kaikki. Mutta eivät kaikki tee itselleen selväksi näiden vaikeuksien luonnetta. Vaikeuksien probleemilla on meille kuitenkin mitä vakavin merkitys.

Minkälaisia ovat vaikeuksiemme luonteenomaiset piirteet, minkälaisia vihamielisiä voimia piilee niiden takana ja millä tavalla me voitamme ne?

a) Vaikeuksiamme luonnehdittaessa on pidettävä silmällä ainakin seuraavia seikkoja.

Ennen kaikkea on huomioitava se seikka, että nykyiset vaikeutemme ovat **uudestirakentamiskauden** vaikeuksia. Mitä se merkitsee? Se merkitsee, että ne eroavat perinpohjaisesti taloutemme **kuntoonpalauttamiskauden** vaikeuksista. Kun kuntoonpalauttamiskaudella oli kysymys vanhojen tehtaiden kuormittamisesta ja maatalouden auttamisesta sen entisellä perustalla, niin nyt on kysymys siitä, että sekä teollisuus että maatalous rakennetaan perinpohjaisesti uudelleen, rekonstruoidaan muuttamalla niiden teknillinen perusta, aseistamalla ne nykyaikaisella tekniikalla. Se merkitsee, että ratkaistavanamme on kansantalouden koko teknillisen perustan uudestirakentamisen tehtävä. Ja se vaatii uusia ja suurempia sijoituksia kansantalouteen, uusia ja taitavampia kaadereita, jotka pystyvät hallitsemaan uutta tekniikkaa ja viemään sitä eteenpäin.

Toiseksi, on otettava huomioon se seikka, että kansantalouden uudestirakentaminen ei rajoitu meillä sen teknillisen perustan uudestirakentamiseen, vaan päinvastoin vaatii samalla yhteiskunnallis-taloudellisten suhteiden uudestirakentamista. Tarkoitan tällä pääasiallisesti maataloutta. Teollisuudessa, joka on jo yhdistetty ja sosialisoitu, teknillisellä uudestirakentamisella on jo pääpiirteissään valmis yhteiskunnallis-taloudellinen perusta. Uudestirakentamisen tehtävä on tässä se, että voimistetaan kapitalististen ainesten syrjäyttämisprosessia teollisuudessa. Maataloudessa asia ei ole niin yksinkertainen. Maatalouden teknillisen perustan uudestirakentamisella pyritään tietysti samoihin päämääriin. Mutta maatalouden erikoisuus on meillä siinä, että siinä yhä vieläkin on vallitsevana

talonpoikainen pientalous, että pientalous ei voi omaksua uutta tekniikkaa ja että sen vuoksi maatalouden teknillisen perustan uudestirakentaminen on mahdotonta ilman samanaikaisesti tapahtuvaa vanhan yhteiskunnallis-taloudellisen muodon uudestirakentamista, ilman pienten yksilöllisten talouksien yhdistämistä suuriksi kollektiivisiksi talouksiksi, ilman kapitalismin juurien poisjuurimista maataloudessa.

Ymmärrettävää on, että nämä seikat eivät voi olla tekemättä vaikeuksiamme pulmallisemmiksi, eivät voi olla tekemättä työtämme pulmallisemmaksi näiden vaikeuksien voittamisessa.

Kolmanneksi, on otettava huomioon se seikka, että meidän työmme kansantaloutemme sosialistisen uudestirakentamisen alalla, mikä katkoo kapitalismin taloudelliset yhteydet ja kääntää vanhan maailman kaikki voimat ylösalaisin, ei voi olla aiheuttamatta näiden voimien raivokasta vastarintaa. Ja kuten tunnettua, niin asia onkin. **Porvarillisen intelligenessin** huippukerroksen turmiollinen tuholaisuus teollisuutemme kaikilla aloilla, **kulakiston** petomainen taistelu talouden kollektiivisiä muotoja vastaan maaseudulla, Neuvostovallan toimenpiteiden sabotoiminen koneiston **byrokraattisten** aineiden taholta, jotka ovat luokkavihollisen asioimistona, — sellaisia ovat toistaiseksi maamme aikansa eläneiden luokkien vastarinnan päämuodot. Selvää on, että nämä seikat eivät voi olla helpotuksena työssämme kansantalouden uudestirakentamisen alalla.

Neljäänneksi, on otettava huomioon se seikka, että maamme aikansa eläneiden luokkien vastarinta ei

tapahdu ulkomaailmasta eristettynä, vaan saa tukea kapitalistiselta ympäristöltä. Kapitalistista ympäristöä ei saa pitää pelkkänä maantieteellisenä käsitteenä. Kapitalistinen ympäristö merkitsee, että Neuvostoliiton ympärillä on vihamielisiä luokkavoimia, jotka ovat valmiita tukemaan meidän luokkavihollisiamme Neuvostoliiton sisällä sekä moraalisesti että aineellisesti, finanssisaarrolla ja tilaisuuden sattuessa sotilaallisella interventiollakin. On todistettu, että spesialistiemme tuholaisuutta, kulakiston neuvostovastaisia esiintymisiä, teollisuus- ja muiden laitostemme murhapolttoja ja räjäyttämisiä rahoitetaan ja innoitetaan ulkoa. Imperialistiselle maailmalle ei ole edullista, että Neuvostoliitto pääsisi lujasti jaloilleen ja saisi mahdollisuuden saavuttaa ja sivuuttaa etumaiset kapitalistimaat. Siitä johtuu sen apu vanhan maailman voimille Neuvostoliitossa. Ymmärrettävää on, että tämäkään seikka ei voi olla helpotuksena meidän uudestirakentamistyössämme.

Mutta vaikeuksiemme luonnehtiminen ei ole täydellinen, ellei oteta huomioon vielä erästä seikkaa. Tarkoitin vaikeuksiemme erikoista luonnetta. Tarkoitin sitä, että vaikeutemme eivät ole laskuvaikeuksia tai lamaannusvaikeuksia, vaan kasvuvaikeuksia, nousuvaikeuksia, eteenpäinmenovaikeuksia. Se merkitsee, että meidän vaikeutemme eroavat perinpohjaisesti kapitalististen maiden vaikeuksista. Kun Yhdysvalloissa puhutaan vaikeuksista, niin niillä tarkoitetaan laskuvaikeuksia, sillä Amerikka kokee nykyään kriisiä, s.o. talouden laskua. Kun Englannissa puhutaan vaikeuksista, niin niillä tarkoitetaan lamaannusvaikeuksia, sillä Englanti on jo useamman vuoden ajan

ollut lamatilassa, s.o. eteenpäinmenon pysähtymisen tilassa. Mutta kun me puhumme vaikeuksistamme, niin emme tarkoita niillä kehityksen laskun tai lamaannusvaikeuksia, vaan voimiemme kasvua, voimiemme nousua, taloutemme eteenpäinmenoa. Kuinka paljon on päästävä eteenpäin määrättyyn aikaan mennessä, kuinka monta prosenttia enemmän on tuotettava tuotteita, montako miljoonaa hehtaaria enemmän on kylvettävä, montako kuukautta ennen on rakennettava tehdas tai rautatie, — sellaisia kysymyksiä tarkoitetaan meillä vaikeuksista puhuttaessa. Meidän vaikeutemme eroitukseksi esimerkiksi Amerikan tai Englannin vaikeuksista ovat siis kasvuvaikeuksia, eteenpäinmenovaikeuksia.

Entä mitä se merkitsee? Se merkitsee, että meidän vaikeutemme ovat sellaisia vaikeuksia, joihin itseensä sisältyy niiden voittamisen mahdollisuus. Se merkitsee, että meidän vaikeuksiemme ominainen piirre on se, että ne itse antavat meille perustan niiden voittamiseksi.

Mitä tästä kaikesta johtuu?

Siitä johtuu ennen kaikkea se, että meidän vaikeutemme eivät ole pienten ja satunnaisten „häiriöiden“ vaikeuksia, vaan luokkataisteluvaikeuksia.

Toiseksi, siitä johtuu, että meidän vaikeuksiemme takana piileskelevät meidän luokkavihollisemme, että näitä vaikeuksia pulmallistavat maamme aikansa eläneiden luokkien epätoivoinen vastarinta, näiden luokkien ulkoapäin saama tuki, byrokraattisten ainesten olemassaolo meidän omissa virastoissamme, epävarmuus ja kankeus puolueemme eräissä kerroksissa.

Kolmanneksi, siitä johtuu, että vaikeuksien voittamiseksi on ennen kaikkea lyötävä takaisin kapitalististen ainesten rynnäköt, lannistettava niiden vastarinta ja puhdistettava siten tie nopealle eteenpäinmenolle.

Siitä johtuu vihdoin se, että itse vaikeuksiemme luonne, niiden ollessa kasvuvaikeuksia, antaa meille luokkavihollistemme lannistamiseen tarvittavat **mahdollisuudet**.

Mutta näiden **mahdollisuuksien** käyttämiseksi ja niiden muuttamiseksi **todellisuudeksi**, luokkavihollisten vastarinnan lannistamiseksi ja vaikeuksien voittamiseksi on olemassa vain yksi keino: on järjestettävä **hyökkäys** kapitalistisia aineksia vastaan **koko rintamalla** ja eristettävä omissa riveissämme olevat opportunistiset ainekset, jotka häiritsevät hyökkäystä, heittelehtivät pakokauhun vallassa puolelta toiselle ja kylvävät puolueessa epäluottamusta voittoon. (Suosionosoituksia.)

Muita keinoja ei ole.

Vain päästään pyörälle menneet ihmiset voivat etsiä ulospääsyä Buharinin lapsellisesta formulasta, joka puhuu kapitalististen ainesten rauhallisesta kasvamisesta sosialismiin. Kehitys ei ole käynyt eikä käy meillä Buharinin formulaa mukaan. Kehitys on käynyt ja käy edelleenkin Leninin formulaa „kumpi voittaa“ mukaan. Mekö lyömme ja lannistamme heidät, riistäjät, vai hekö lyövät ja lannistavat meidät, Neuvostoliiton työläiset ja talonpojat, — siitä on kysymys, toverit.

Siis sosialismin **hyökkäyksen** järjestäminen **koko rintamalla**, — sellainen tehtävä nousi ratkaistavak-

semme kehittäessämme koko kansantalouden uudestirakentamisen työtä.

Siten puolue käsittikin tehtävänsä järjestäessään hyökkäyksen maamme kapitalistisia aineksia vastaan.

b) Mutta onko hyökkäys yleensä ja vielä hyökkäys koko rintamalla sallittavaa uuden talouspolitiikan olosuhteissa?

Eräät arvelevat, että hyökkäys on yhteensoveltumaton uuden talouspolitiikan kanssa, että uusi talouspolitiikka on itseasiassa perääntymistä ja että koska perääntyminen on päättynyt, niin uusi talouspolitiikka on lakkautettava. Se on tietysti typeryyttä. Sellaista typeryyttä, joka on lähtöisin joko trotskilaisilta, jotka eivät ole käsittäneet mitään leninismistä ja aikovat „lakkauttaa“ uuden talouspolitiikan „käden käänteessä“, tahi oikeisto-opportunisteilta, jotka myöskään eivät ole leninismistä mitään käsittäneet ja luulevat jaarittelullaan „uuden talouspolitiikan lakkauttamisen vaarasta“ voivansa tinkiä itselleen hyökkäyksestä luopumisen. Jos uusi talouspolitiikka olisi vain perääntymistä, niin Lenin ei olisi sanonut puolueen XI edustajakokouksessa, jolloin uutta talouspolitiikkaa toteutettiin meillä kaikella johdonmukaisuudella, että „perääntyminen on päättynyt“. Eikö Lenin, puhuesaan perääntymisen päättymisestä, samalla sanonut, että me aiomme ottaa uuden talouspolitiikan käytäntöön „vakavasti ja pitkäksi ajaksi“? Ei tarvitse muuta kuin asettaa tämä kysymys, niin ymmärtää, että on kokonaan järjetöntä jaaritella uuden talouspolitiikan ja hyökkäyksen yhteensoveltumattomuudesta. Tosi-asiassa uusi talouspolitiikka ei edellytä vain perääntymistä ja yksityiskaupan elpymisen sallimista, kapita-

lismien elpymisen sallimista turvaamalla samalla valtion säännöstelevän osuuden (uuden talouspolitiikan alkuvaihe). Tosiasiassa uusi talouspolitiikka edellyttää samalla kehityksen määrättyssä vaiheessa sosialismin **hyökkäystä** kapitalistisia aineksia vastaan, yksityiskaupan toimikentän **supistamista**, kapitalismin suhteellista ja ehdotonta **supistamista**, yhteiskunnallistetun sektorin kasvavaa **ylivoimaa** ei-yhteiskunnallistetun sektorin suhteen, sosialismin voittoa kapitalismista (uuden talouspolitiikan nykyinen vaihe). Uusi talouspolitiikka on otettu käytäntöön sosialismin voittoa varten kapitalistisista aineksista. Siirtyessämme hyökkäykseen koko rintamalla me emme vielä lakkautta uutta talouspolitiikkaa, sillä yksityiskauppaa ja kapitalistisia aineksia jää vielä olemaan, „vapaa tavaravaihto“ jää vielä olemaan, mutta me lakkautamme varmasti uuden talouspolitiikan alkuvaiheen ja kehitämme sen seuraavaa vaihetta, sen nykyistä vaihetta, joka on uuden talouspolitiikan viimeinen vaihe.

Lenin sanoi vuonna 1922, vuoden kuluttua uuden talouspolitiikan käytäntöönottamisen jälkeen:

„Me peräännyimme nyt, ikään kuin peräännyimme taaksepäin, mutta me teemme sen perääntyäksemme aluksi ja ottaaksemme sitten vauhtia sekä harpataksemme voimakkaammin eteenpäin. Vain tällä yhdellä ehdolla me peräännyimme taaksepäin toteuttaessamme uutta talouspolitiikkaamme. Missä ja miten meidän on nyt järjestettävä rivimme uudelleen, soveltauduttava ja järjestäydyttävä uudelleen aloittaaksemme perääntymisen jälkeen mitä sitkeimmän hyökkäyksen eteenpäin, sitä me emme vielä tiedä. Näiden toimien suorittamiseksi normaalijärjestyksessä täytyy, kuten sananparsa sanoo, mitata ei kymmenen, vaan sata kertaa, ennen kuin ratkaistaan“ (XXVII osa, s. 361—362).

Lienee selvä.

Mutta herää kysymys: onko jo tullut hyökkäykseen siirtymisen aika, onko tilanne jo kypsänyt hyökkäystä varten?

Lenin puhui eräässä toisessa kohdassa samana vuonna, 1922, välttämättömyydestä:

„Yhtyä talonpoikaisjoukkojen kanssa, tavallisen työtätekevän talonpoikaiston kanssa, ja alkaa eteneminen paljon, tavattoman paljon hitaammin kuin me olimme haaveilleet, mutta sen sijaan niin, että koko joukko tulee kulkemaan meidän kanssamme“... että „silloin tämän liikkeen kiihtyväisyyskin tulee aikoinaan olemaan sellainen, josta me emme nykyään voi haaveillakaan“ (XXVII osa, s. 231—232).

Ja vieläkin sama kysymys: onko jo tullut aika liikkeen tällaiselle kiihdyttämiseksi, kehityksemme vauhdin kiihdyttämiseksi, olemmeko valinneet ajankohdan oikein siirtyessämme ratkaisevaan hyökkäykseen koko rintamalla vuoden 1929 jälkipuoliskolla?

Tähän kysymykseen puolue on jo antanut selvän ja varman vastauksen.

Kyllä, sellainen ajankohta on jo koittanut.

Kyllä, puolue on valinnut ajankohdan oikein siirtyessään hyökkäykseen koko rintamalla.

Siitä puhuu työväenluokan kasvava aktiivisuus ja puolueen arvovallan ennenkuulumaton kasvu työtätekevien miljoonaisten joukkojen keskuudessa.

Siitä puhuu talonpoikaisköyhälistön ja keskitalonpoikain joukkojen kasvava aktiivisuus ja näiden joukkojen perusteellinen käänne kolhoosirakennustyön puoleen.

Siitä puhuvat meidän saavutuksemme niin teollisuuden kehittämisen alalla kuin myöskin neuvostotilojen ja kolhoosien rakennustyön alalla.

Siitä puhuu se tosiasia, että meillä on nyt mahdollisuus ei vain korvata kulakkitalouksien tuotanto kolhoosien ja neuvostotilojen tuotannolla, vaan myöskin ylittää se moninkertaisesti.

Siitä puhuu se tosiasia, että me olemme jo pääpiirteissään onnistuneet ratkaisemaan viljaprobleemin ja kokoamaan määrätynlaiset viljareservit siirtämällä viljojen tavaraosan tuotannon painopisteen yksityistuotannon alalta kolhoosien ja neuvostotilojen tuotannon alalle.

Juuri tässä on todistus siitä, että puolue on valinnut ajankohdan oikein siirtyessään hyökkäykseen koko rintamalla ja antaessaan tunnuksen kulakiston luokkana likvidoisesta.

Miten olisi käynyt, jos me olisimme kuunnelleet Buharinin ryhmän oikeisto-opportunisteja, jos me olisimme luopuneet hyökkäyksestä, heikentäneet teollisuuden kehittämisen vauhtia, pidättäneet kolhoosien ja neuvostotilojen kehitystä ja nojautuneet yksilölliseen talonpoikaistalouteen?

Me olisimme varmasti murtaneet teollisuutemme, olisimme saattaneet turmioon maatalouden sosialistisen uudestirakentamisen asian, olisimme jääneet viljatta ja olisimme raivanneet tien kulakiston harjoittamalle sorrolle. Me olisimme jääneet särkyneen kaukalon ääreen.

Miten olisi käynyt, jos olisimme kuunnelleet Trotskin ja Zinovjevin ryhmän „vasemmisto“-opportunisteja ja aloittaneet hyökkäyksen vuonna 1926/27,

jolloin meillä ei ollut minkäänlaista mahdollisuutta korvata kulakkitalouksien tuotantoa kolhoosien ja neuvostotilojen tuotannolla?

Me olisimme siinä varmasti epäonnistuneet, näytäneet havainnollisesti heikkoutemme, lujittaneet kulakiston ja yleensä kapitalististen ainesten asemia, sysänneet keskitalonpojan kulakiston syliin, murtaneet sosialistisen rakennustyömme ja olisimme jääneet viljatta. Me olisimme jääneet särkyneen kaukalon ääreen.

Tulokset olisivat olleet samat.

Työläiset eivät meillä suotta sano: „Kun lähdet „vasemmalle“, niin tulet oikealle“. (Suosionosoituksia.)

Eräät toverit luulevat, että tärkeintä sosialismin hyökkäyksessä ovat rankaisutoimenpiteet ja että jos rankaisutoimenpiteet eivät lisäänty, niin ei ole hyökkäystäkään.

Onko se totta? Se ei ole tietenkään totta.

Sosialistisen rakennustyön alalla rankaisutoimenpiteet ovat hyökkäyksen välttämätön aines, mutta ei tärkein, vaan avustava. Nykyisissä oloissamme on sosialismin hyökkäyksessä tärkeintä teollisuutemme kehitysvauhdin kiihdyttäminen, neuvostotilojen ja kolhoosien kehitysvauhdin kiihdyttäminen, kaupungin ja maaseudun kapitalististen ainesten taloudellisen syrjäyttämisen vauhdin kiihdyttäminen, joukkojen mobilisoiminen sosialistisen rakennustyön ympärille, joukkojen mobilisoiminen kapitalismia vastaan. Te voitte vangita ja karkoittaa kymmeniä ja satoja tuhansia kulakkeja, mutta jos te ette samaan aikaan tee kaikkea välttämätöntä sitä varten, että voitaisiin joudut-

taa talouden uusien muotojen rakennustyötä, saada talouden uudet muodot vanhojen, kapitalististen muotojen sijalle, murtaa ja likvidoida maaseudun kapitalististen aineiden taloudellisen olemassaolon ja kehityksen tuotannolliset lähteet, niin kulakki tulee kaikesta huolimatta syntymään uudestaan ja kasvaamaan.

Toiset luulevat, että sosialismin hyökkäys on umpimähkäistä eteenpäinmenoa ilman tarpeellista valmistelua, ilman voimien uudelleenryhmittämistä hyökkäyksen kulussa, ilman vallattujen asemien varmistamista, ilman reservien käyttöä menestyksen kehittämiseksi, ja että jos ilmaantuu merkkejä sanokaamme talonpoikain jonkin osan poistumisesta kolhooseista, niin se merkitsee, että meillä on jo „vallankumouksen laskukausi“, liikkeen lasku, hyökkäyksen pysähtyminen.

Onko se totta? Se ei ole tietenkään totta.

Ensinnäkin, ainoakaan, kaikkein menestykselliskään hyökkäys ei mene ilman eräitä murtumia ja edellesyöksähtelyjä rintaman erinäisillä lohkoilla. Kun tämän perusteella puhutaan hyökkäyksen pysähtymisestä tai sen myttyynmenosta, niin se merkitsee, ettei ymmärretä hyökkäyksen olemusta.

Toiseksi, menestyksellistä hyökkäystä ei ole ollut eikä voi olla ilman voimien uudelleenryhmittämistä itse hyökkäyksen kulussa, ilman vallattujen asemien varmistamista, ilman reservien käyttämistä menestyksen kehittämiseksi ja hyökkäyksen viemiseksi loppuun asti. Jos eteneminen suoritetaan umpimähkään, s.o. ilman näiden ehtojen noudattamista, on hyökkäys kiertämättä raukeava ja epäonnistuva. Umpimähkäi-

nen eteneminen on hyökkäyksen surma. Siitä puhuu kansalaisotamme antama rikas kokemus.

Kolmanneksi, kuinka voidaan pitää analogisina „vallankumouksen laskukautta“, joka syntyy tavallisesti liikkeen **laskun** perustalla, ja talonpoikain erään osan poistumista kolhooseista, joka on syntynyt liikkeen jatkuvan **nousun** perustalla, koko meidän sosialistisen rakennustyömme, sekä teollisen että kolhoosirakennustyön, jatkuvan **nousun** perustalla, vallankumouksemme jatkuvan **nousun** perustalla? Mitä yhteistä voi olla näillä kahdella aivan erilaatuisella ilmiöllä?

c) Mikä on bolshevistisen hyökkäyksen olemus meidän nykyisissä oloissamme?

Bolshevistisen hyökkäyksen olemus on ennen kaikkea siinä, että joukkojen luokkavalppaus ja vallankumouksellinen aktiivisuus mobilisoidaan maamme kapitalistisia aineksia vastaan; mobilisoidaan joukkojen luova aloitteellisuus ja oma-aloitteinen toiminta virastojemme ja järjestöjemme byrokratismia vastaan, joka ei päästä esiin niitä jättiläismäisiä reservejä, joita järjestelmämme uumenissa piilee, eikä anna niitä käyttää; järjestetään joukkojen kilpailu ja työinnostuksen nousu työn tuottavaisuuden kohottamiseksi ja sosialistisen rakennustyön kehittämiseksi.

Bolshevistisen hyökkäyksen olemus on toiseksi siinä, että ammattiliittojen, osuustoiminnallisten, neuvosto- ja kaikkien muiden joukkojärjestöjen käytännöllinen työ järjestetään uudella tavalla uudestirakentamiskauden vaatimusten mukaiseksi; luodaan niissä ydinryhmä kaikkein aktiivisimmista ja vallankumouksellisimmista työntekijöistä ja työnnetään syrjään ja eristetään opportunistiset, tradeunionistiset, byro-

kraattiset ainekset; karkoitetaan niistä vieraat ja rappeutuneet ainekset ja nostetaan uusia työntekijöitä alhaalta.

Bolshevistisen hyökkäyksen olemus on edelleen siinä, että teollisuutemme finansoimiseksi, neuvostotilojemme ja kolhoosiemme finansoimiseksi mobilisoidaan enimmäismäärä varoja ja lähetetään puolueemme parasta väkeä järjestämään tätä asiaa.

Bolshevistisen hyökkäyksen olemus on vihdoin siinä, että itse puolue mobilisoidaan koko hyökkäyksen järjestämistyöhön; lujitetaan ja hiotaan puoluejärjestöt karkoittaen niistä byrokratismin ja rappeutumisen ainekset; eristetään ja työnnetään syrjään leniniläiseltä linjalta oikealle ja „vasemmalle“ poikkeamisten ilmaisijat ja nostetaan etualalle todellisia, horjumattomia leniniläisiä.

Sellaisia ovat bolshevistisen hyökkäyksen perustat nykyhetkellä.

Kuinka puolue on toteuttanut tätä hyökkäyssuunnitelmaa?

Te tiedätte, että puolue on toteuttanut tätä suunnitelmaa kaikella johdonmukaisuudella.

Asia alkoi siitä, että puolue kehitti laajan **itsekritiikin** keskittäen joukkojen huomion rakennustyömme puutteellisuuksiin, järjestöjemme ja virastojemme puutteellisuuksiin. Itsekritiikin voimistamisen välttämättömyys julistettiin jo XV edustajakokouksessa. Toisaalta Shahtyn juttu ja tuholaisuus teollisuuden eri aloilla, jotka toivat ilmi vallankumouksellisen vaiston puuttumisen puolueemme erinäisissä renkaissa, ja toisaalta taistelu kulakistoa vastaan ja maaseutujärjestöissämme ilmaantuneet puutteellisuus-

det antoivat itsekritiikille lisäsysisäyksen. Vetoomuksessaan kesäkuun 2 pnä 1928⁴⁹ Keskuskomitea antoi itsekritiikin puolesta käytävälle kamppailulle lopullisen muodon kehoittaen puolueen ja työväenluokan kaikkia voimia kehittämään itsekritiikkiä „ylhäältä alas ja alhaalta ylös saakka“ „henkilöön katsomatta“. Erottautuen trotskilaisesta „arvostelusta“, joka tulee barrikaadin toiselta puolelta ja jonka tarkoituksena on Neuvostovallan arvovallan horjuttaminen ja Neuvostovallan heikentäminen, puolue julisti itsekritiikin tehtäväksi työmme puutteellisuuksien armottoman paljastamisen rakennustyömme **parantamiseksi** ja Neuvostoval-
lan lujittamiseksi. Tunnettua on, että puolueen kutsu on saanut osakseen mitä vilkkainta vastakaikua työväenluokan ja talonpoikaiston joukkojen keskuudessa.

Edelleen, puolue järjesti laajan kamppailun **byrokratismia** vastaan antaen tunnuksen puolue-, ammattiliitto-, osuustoiminnallisten ja neuvostojärjestöjen **puhdistamisesta** vieraista ja byrokratisoituneista aineksista. Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean tunnettu päätös maaliskuun 16 pnä 1930 työläisten nostamisesta valtiokoneistoon ja neuvostokoneiston joukkoluontoisesta työväenvalvonnasta (tehtaiden kunniapäällikkyys)⁵⁰ on tämän kamppailun jatkoa. Tunnettua on, että tämä kamppailu sai aikaan työväenjoukkojen mitä suurimman innostuksen ja aktiivisuuden. Tämän kamppailun tuloksena on puolueen arvovallan valtava nousu työtätekevien joukkojen keskuudessa, työväenluokan luottamuksen kasvu puolueeseen, uusien satojen tuhansien työläisten liittyminen puolueeseen, työläisten päätöslauselmat halusta liittyä puolueeseen koko tehdasosastoittain ja tehtait-

tain. Ja vihdoin tämän kamppailun tuloksena on meidän järjestöjemme vapautuminen eräistä piintyneistä ja byrokraattisista aineksista, Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvoston vapautuminen vanhasta, opportunistisesta johdosta.

Edelleen, puolue järjesti tehtaissa laajan sosialistisen kilpailun ja joukkoluontoisen **työinnon nousun**. Puolueen XVI konferenssin julistus kilpailusta pani asian raiteille. Iskuprikaatit vievät sitä eteenpäin. Leniniläinen nuorisoliitto ja sen johtama työläisnuoriso seppelöivät kilpailun ja iskuruuden ratkaisevilla saavutuksilla. Täytyy myöntää, että meidän vallankumouksellisella nuorisollamme on ollut tässä asiassa tavattoman suuri osuus. Nykyään ei voi olla enää epäilystä siitä, etteikö rakennustyömme eräänä tärkeimpänä tosiasiana, ellei kaikkein tärkeimpänä tosiasiana, olisi nykyhetkellä tehtaiden sosialistinen kilpailu, satojen tuhansien työläisten tiedoitukset toisilleen kilpailussa saavuttamastaan menestyksestä ja **iskuruuden** laaja kehittyminen.

Vain sokeat eivät näe sitä, että joukkojen psykologiassa ja niiden suhtautumisessa työhön on tapahtunut valtava murros, joka on perinpohjaisesti muuttanut meidän tehtaittemme piirteitä. Vielä joku aika sitten meillä kuului ääniä kilpailun ja iskuruuden „keinotekoisuudesta“ ja „kestämättömyydestä“. Nykyään näistä „viisaista“ ihmisistä ei viitsitä tehdä edes pilaakaan,— heitä pidetään yksinkertaisesti aikansa eläneinä „ällypatteina“. Nykyään on kilpailun ja iskuruuden asia saavutettu ja varmistettu asia. Tosiasia on se, että sosialistiseen kilpailuun meillä osallistuu

yli kaksi miljoonaa työläistä ja iskuprikaateissa on vähintään miljoona työläistä.

Erinomaisinta kilpailussa on se, että se saa aikaan perinpohjaisen mullistuksen ihmisten mielipiteissä työn suhteen, sillä se muuttaa työn hävettävästä ja raskaasta taakasta, jollaisena sitä ennen pidettiin, kunnian asiaksi, maineen asiaksi, uljuuden ja sankaruuden asiaksi. Kapitalistisissa maissa ei ole eikä voikaan olla mitään sen tapaista. Siellä heillä, kapitalisteilla, kaikkein toivotuin asia, joka ansaitsee yhteiskunnan hyväksymisen, on omata korkotuloja, elää koroilla, olla vapaa työstä, jota siellä pidetään ylenkatsottavana. Meillä Neuvostoliitossa sitävastoin kaikkein toivotuimmaksi asiaksi, joka ansaitsee yhteiskunnan hyväksymisen, tulee mahdollisuus olla työn sankari, mahdollisuus olla iskuruuden sankari, jota ympäröi miljoonien työtätekevien kunnioituksen sädekehä.

Yhtä erinomaisena on kilpailussa pidettävä sitä tosiasiaa, että se on alkanut levitä myöskin maaseudulle ja on jo vallannut meidän neuvostotilamme ja kolhoosimme. Kaikille ovat tunnettuja monilukuiset esimerkit todellisesta työinnostuksesta neuvostotilojen työläisten ja kolhoosilaisten miljoonaisten joukkojen keskuudessa.

Kuka olisi voinut pari vuotta sitten haaveilla kilpailun ja iskuruuden tällaisista saavutuksista?

Edelleen, puolue mobilisoi maan finanssivaroja neuvostotilojen ja kolhoosien asiain kehittämiseksi, lähetti neuvostotiloille parhaita organisaattoreita, antoi kolhoosien avuksi 25 tuhatta eturivin työläistä, nosti kolhoositalonpojista parhaita kolhoosien johtoon, jär-

jesti kolhoosilaisten kurssiverkoston laskien siten perustan kolhoosiliikkeen horjumattomien ja koeteltujen kaaderien kasvattamiselle.

Ja vihdoin, puolue uudestijärjesti omat rivinsä taistelun raiteille, aseisti lehdistön uudestaan, järjesti taistelun kahdella rintamalla, murskasi trotskilaisuuden rippeet, löi täydellisesti oikeistouklonistit, eristi sovittelijat turvaten siten leniniläisen linjan perustalla riviensä yhtenäisyyden, joka on välttämätön menestyksellistä hyökkäystä varten, ja toteutti hyökkäyksen oikeaa johtoa taltuttaen ja painaen alalleen niin oikeistolaisleirin asteittaisuusmiehet kuin myöskin „vasemistolaiset“ äkkijyrkät kolhoosiliikkeen alalla.

Sellaisia ovat puolueen tärkeimmät toimenpiteet, joita se on toteuttanut hyökkäyksen toimeenpanemiseksi koko rintamalla.

Kaikille on tunnettua, että tässä hyökkäyksessä on saavutettu menestystä työmme kaikilla aloilla.

Juuri tästä johtui, että meidän onnistui voittaa kokonainen joukko kansantaloutemme uudestirakentamiskauden vaikeuksia.

Juuri tästä johtuu, että me onnistumme voittamaan menestyksellisesti rakennustyömme kaikkein suurimman vaikeuden, talonpoikaiston perusjoukkojen sosialismin puoleen kääntymisen vaikeuden.

Ulkomaalaiset kyselevät toisinaan Neuvostoliiton sisäisestä tilanteesta. Mutta voikohan olla epäilystä siitä, että Neuvostoliiton sisäinen tilanne on luja ja järkkymätön? Silmäilkää kapitalistisia maita, pulan ja työttömyyden kasvua noissa maissa, lakkoja ja työsulkuja, hallitusvastaisia mielenosoituksia,—kuinka

näiden maiden sisäistä tilannetta voitaisiin verrata Neuvostoliiton sisäiseen tilanteeseen?

Täytyy myöntää, että Neuvostovalta on nykyään kaikista maailman valloista lujin valta. (Suosionosoituksia.)

8. KAPITALISTINEN VAIKO SOSIALISTINEN TALOUSJÄRJESTELMÄ

Meillä on siis nyt kuva Neuvostoliiton sisäisestä tilanteesta.

Meillä on myöskin kuva tärkeimpien kapitalistimaiden sisäisestä tilanteesta.

Väkisinkin herää kysymys: mutta minkälaisia ovat tulokset, jos nämä kaksi kuvaa pannaan rinnakkain ja vertaillaan niitä toisiinsa?

Tämä kysymys on sitäkin mielenkiintoisempi, kun kaikkien maiden porvarilliset toimihenkilöt ja kaikkien asteiden ja arvoluokkien porvarillinen lehdistö, räikeästi kapitalistisesta menshevikkiläis-trotskilaiseen saakka, huutavat yhteen ääneen kapitalististen maiden „kukoistuksesta“, Neuvostoliiton „perikadosta“, Neuvostoliiton „finanssi- ja taloudellisesta romahduksesta“ j.n.e.

Siis minkälaisia ovat analyysin tulokset tilanteesta meillä, Neuvostoliitossa, ja heillä, kapitalistisissa maissa?

Mainitsemme tärkeimmät, yleisesti tunnetut tosiasiat.

Heillä, kapitalisteilla, on talouspula ja tuotannon lasku niin teollisuuden kuin myöskin maatalouden alalla.

Meillä, Neuvostoliitossa, on taloudellinen nousu ja tuotannon kasvu kansantalouden kaikilla aloilla.

Heillä, kapitalisteilla, on työtätekevien aineellisen aseman huononeminen, työläisten työpalkan lasku ja työttömyyden kasvu.

Meillä, Neuvostoliitossa, on työtätekevien aineellisen aseman paraneminen, työläisten työpalkan kohoaminen ja työttömyyden supistuminen.

Heillä, kapitalisteilla, on lakkojen ja mielenosoitusten kasvu, joka johtaa miljoonien työpäivien menetykseen.

Meillä, Neuvostoliitossa, lakkoja ei ole, meillä on työläisten ja talonpoikain työinnostuksen nousu, mikä antaa meidän järjestelmällemme miljoonia lisätyöpäiviä.

Heillä, kapitalisteilla, on sisäisen tilanteen kärjistyminen ja työväenluokan vallankumouksellisen liikkeen voimistuminen kapitalistista järjestelmää vastaan.

Meillä, Neuvostoliitossa, on sisäisen tilanteen lujittuminen ja työväenluokan miljoonaisten joukkojen luja yhteenliittyminen Neuvostovallan ympärille.

Heillä, kapitalisteilla, on kansallisuuskysymyksen kärjistyminen ja kansallisen vapausliikkeen kasvu Intiassa, Indo-Kiinassa, Indoneesiassa, Filippiinien saarilla j.n.e., joka kasvaa kansalliseksi sodaksi.

Meillä, Neuvostoliitossa, on kansallisuusveljeyden perustojen lujittuminen, taattu kansallisuusrauha ja Neuvostoliiton kansojen miljoonaisten joukkojen luja yhteenliittyminen Neuvostovallan ympärille.

Heillä, kapitalisteilla, on neuvottomuus ja tilanteen edelleen huononemisen perspektiivi.

Meillä, Neuvostoliitossa, on luottamus omiin voimiin ja tilanteen edelleen paranemisen perspektiivi.

Jaaritellaan Neuvostoliiton „perikadosta“, kapitalististen maiden „kukoistuksesta“ j.n.e. Eiköhän ole oikeampaa puhua niiden väistämättömästä perikadosta, jotka ovat niin „odottamatta“ joutuneet talouspulan kurimukseen eivätkä yhä vieläkkään voi päästä pois laskukauden suosta?

Mikä on syynä niin suureen romahdukseen heillä, kapitalisteilla, ja niin suuriin saavutuksiin meillä, Neuvostoliitossa?

Sanotaan, että kansantalouden tila on monessa suhteessa riippuvainen pääomien runsaudesta tai riittämättömyydestä. Se on tietysti totta! Eiköhän pula kapitalistisissa maissa ja nousu Neuvostoliitossa johdu pääomien runsaudesta meillä ja pääomien riittämättömyydestä heillä? Ei, ei tietenkään. Kaikille on tunnettua, että Neuvostoliitossa on pääomia paljon vähemmän kuin kapitalistisissa maissa. Jos kysymyksen ratkaisisi tässä tapauksessa kasaantumisen tila, niin meillä olisi pula, mutta kapitalistisissa maissa nousu.

Sanotaan, että talouden tila on monessa suhteessa riippuvainen talouskaadereiden teknillisestä ja organisatorisesta taitavuudesta. Se on tietysti totta. Eiköhän pula kapitalistisissa maissa ja nousu Neuvostoliitossa johdu teknillisten kaaderien riittämättömyydestä heillä ja niiden runsaudesta meillä? Ei, ei tietenkään! Kaikille on tunnettua, että teknillisesti taitavia kaadereita on kapitalistisissa maissa paljon enemmän kuin meillä, Neuvostoliitossa. Me emme ole milloinkaan peitelleet emmekä aio peitellä sitä, että tekniikan alalla me olemme saksalaisten, englantilais-

ten, ranskalaisten, italialaisten ja ennen kaikkea ja pääasiallisesti amerikkalaisten oppilaita. Ei, kysymystä ei ratkaise tässä teknillisten kaaderien runsaus tai riittämättömyys, vaikka kaaderiprobleemilla onkin suuri merkitys kansantalouden kehittämisessä.

Ehkä arvoituksen ratkaisu on siinä, että kulttuuritaso on meillä korkeampi kuin kapitalistisissa maissa? Taaskin — ei. Kaikille on tunnettua, että joukkojen yleinen kulttuuritaso on meillä alhaisempi kuin Yhdysvalloissa, Englannissa, Saksassa. Ei, kysymys ei ole joukkojen kulttuuritasosta, vaikka sillä onkin tavattoman suuri merkitys kansantalouden kehittämisessä.

Ehkä syy on tässä kapitalististen maiden johtajain henkilökohtaisissa ominaisuuksissa? Taaskin — ei. Pulat syntyivät samaan aikaan kuin alkoi kapitalismin herruus. Jo yli sadan vuoden kuluessa on ollut kapitalismin aika-ajoittaisia talouspulia, jotka toistuvat 12—10—8 vuoden ja lyhyemmänkin ajan kuluttua. Kapitalismin kaikki puolueet, kapitalismin kaikki vähänkin huomattavat toimihenkilöt, kaikkein „nerokkaimmista“ aivan keskinkertaisimpiin asti, ovat koetelleet voimiaan pulan „ehkäisemisessä“ tai „hävittämisessä“. Mutta kaikki he ovat kärsineet tappion. Mitä ihmettä siinä on, kun Hoover ryhmineen myöskin kärsi tappion? Ei, tässä ei ole kysymys kapitalismin johtajista tai puolueista, vaikka kapitalismin johtajilla ja puolueilla onkin tässä melkoinen merkitys.

Mutta mistä sitten on kysymys?

Mistä johtuu, että Neuvostoliitto, huolimatta kulttuurisesta jälkeenjääneisyydestään, huolimatta

pääoman riittämättömyydestä, huolimatta teknillisesti taitavien talouskaaderien riittämättömyydestä on kasvavan taloudellisen nousun tilassa ja sillä on taloudellisen rakennustyön rintamalla ratkaisevia menestyksiä, mutta edistyneimmät kapitalistiset maat, huolimatta pääoman runsaudesta, huolimatta teknillisten kaaderien runsaudesta ja korkeammasta kulttuuritasosta, ovat kasvavan talouspulan tilassa ja kärsivät taloudellisen kehityksen alalla tappion toisensa jälkeen?

Syynä on talouden talousjärjestelmien erilaisuus meillä ja kapitalisteilla.

Syynä on kapitalistisen talousjärjestelmän kyvyttömyys.

Syynä on neuvostollisen talousjärjestelmän etevämyys kapitalistiseen järjestelmään verrattuna.

Mitä on neuvostollinen talousjärjestelmä?

Neuvostollinen talousjärjestelmä merkitsee, että:

1) kapitalisti- ja tilanherraluokan valta on kukistettu ja sen tilalle on pantu työväenluokan ja työtätekevän talonpoikaiston valta;

2) työ- ja tuotantovälineet, maa, tehtaat j.n.e. on otettu pois kapitalisteilta ja annettu työväenluokan ja talonpoikaiston työtätekevien joukkojen omaisuudeksi;

3) tuotannon kehitystä ei ole alistettu kapitalistisen kilpailun ja kapitalistisen voiton turvaamisen periaatteelle, vaan suunnitelmallisen johtamisen ja työtätekevien aineellisen ja kulttuuritason järjestelmällisen kohottamisen periaatteelle;

4) kansantulojen jakaantuminen ei tapahdu riistävien luokkien ja niiden suurilukuisen loismaisen

apurijoukon rikastuttamisen hyväksi, vaan työläisten ja talonpoikain aineellisen aseman järjestelmällisen kohottamisen ja kaupungin ja maaseudun sosialistisen tuotannon laajentamisen hyväksi;

5) työtätekevien aineellisen aseman järjestelmällinen parantaminen ja heidän tarpeidensa (ostokyvyn) herkeämätön kasvu, joka on tuotannon laajentamisen herkeämättä kasvava lähde, turvaa työtätekevät liikatuotannon pulilta, työttömyyden kasvulta ja kurjuudelta;

6) työväenluokka ja työtätekevä talonpoikaisto ovat maan isäntiä eivätkä he työskentele kapitalistien hyväksi, vaan oman työtätekevän kansansa hyväksi.

Mitä on kapitalistinen talousjärjestelmä?

Kapitalistinen talousjärjestelmä merkitsee, että:

1) valta maassa kuuluu kapitalisteille;

2) työ- ja tuotantovälineet on keskitetty riistäjien käsiin;

3) tuotanto ei ole alistettu työtätekevien joukkojen aineellisen aseman parantamisen periaatteelle, vaan korkean kapitalistisen voiton turvaamisen periaatteelle;

4) kansantulojen jakaantuminen ei tapahdu työtätekevien aineellisen aseman parantamisen hyväksi, vaan riistäjien voittojen enimmäismäärän turvaamisen hyväksi;

5) kapitalistinen rationalisointi ja tuotannon nopea kasvu, joiden tarkoituksena on kapitalistien korkeiden voittojen turvaaminen, törmäävät, aivan kuin esteeseen, työtätekevien miljoonajoukkojen kurjaan asemaan ja aineellisen toimeentulon huononemiseen, joilla ei ole aina mahdollisuutta tyydyttää tarpeitaan edes

äärimmäisen minimin puitteissa, mikä luo väistämättä maaperän kiertämättömille liikat tuotannon pulille, työttömyyden kasvulle ja joukkojen kurjuudelle;

6) työväenluokka ja työtätekevät talonpojat ovat riistettyjä, jotka eivät työskentele itseään varten, vaan vieraalle luokalle, riistäjien luokalle.

Sellaisia ovat **neuvostollisen** talousjärjestelmän etevämmyydet **kapitalistiseen** talousjärjestelmään verrattuna.

Sellaisia ovat talouden **socialistisen** organisation etevämmyydet talouden **kapitalistiseen** organisaatioon verrattuna.

Juuri siitä johtuu se, että meillä, Neuvostoliitossa, on kasvava taloudellinen nousu, mutta heillä, kapitalisteilla, on kasvava talouspula.

Juuri siitä johtuu se, että meillä, Neuvostoliitossa, joukkojen kulutuksen (ostokyvyn) kasvu menee aina edelle tuotannon kasvusta ja sysää sitä eteenpäin, mutta heillä, kapitalisteilla, päinvastoin joukkojen kulutuksen (ostokyvyn) kasvu ei koskaan pysy tuotannon kasvun mukana, vaan kaiken aikaa jää siitä jälkeen syösten tuotannon tämän tästä puliin.

Juuri siitä johtuu, että heillä, kapitalisteilla, pidetään täysin normaalina sitä, että pulien aikana tuhoetaan „liiat“ tavarat ja poltetaan „liiat“ maataloustuotteet, jotta voitaisiin säilyttää korkeat hinnat ja turvata korkeat voitot, kun taas meillä, Neuvostoliitossa, sellaisiin rikoksiin syylliset pantaisiin hullujenhuoneeseen. (Suosionosoituksia.)

Juuri siitä johtuu, että siellä, kapitalisteilla, työläiset lakkoilevat ja osoittavat mieltään järjestäen vallankumouksellista taistelua vallitsevaa kapitalistista

valtaa vastaan, kun taas meillä, Neuvostoliitossa, on Neuvostovaltaa miehuullisesti puolustamaan valmiiden miljoonien työläisten ja talonpoikain suurenmoinen työkilpailu.

Juuri siitä johtuu Neuvostoliiton sisäisen tilanteen järkkymättömyys ja lujuus ja kapitalististen maiden sisäisen tilanteen horjuvaisuus ja epävarmuus.

Täytyy myöntää, että sellainen talousjärjestelmä, joka ei tiedä, minne panisi tuotantonsa „ylijäämät“ ja jonka on pakko polttaa ne sellaisena aikana, jolloin joukkojen keskuudessa vallitsee puute ja työttömyys, nälkä ja kurjuus,—sellainen talousjärjestelmä itse langettaa itselleen kuolemantuomion.

Viime vuodet ovat olleet kahden vastakkaisen talousjärjestelmän, neuvostollisen ja kapitalistisen talousjärjestelmän, käytännöllisen koettelemisen kautta, tutkinnon suorittamisen kautta. Ennustuksia neuvostollisen järjestelmän „tuhosta“ ja „romahduksesta“ on ollut näinä vuosina enemmän kuin tarpeeksi. Puheita ja ylistyslauluja kapitalismin „kukoistuksesta“ — vieläkin enemmän. Ja kuinka on käynyt? Nämä vuodet ovat vielä kerran osoittaneet, että kapitalistinen talousjärjestelmä on **kyvytön** järjestelmä, että neuvostollisella talousjärjestelmällä on sellaisia **etevämyyksiä**, joista ainoakaan porvarillinen valtio, olkoonpa se vaikka kaikkein „demokraattisin“, „yleiskansallinen“ j.n.e., ei rohkene haaveillakaan.

VKP(b):n konferenssissa toukokuussa 1921 pitämässään puheessa Lenin sanoi:

„Nykyään me vaikutamme edistävästi kansainväliseen vallankumoukseen pääasiallisesti talouspolitiikallamme. Kaikki katsovat Venäjän Neuvostotasavaltaan, kaikki työtätekevät maailman

kaikissa maissa, ilman mitään poikkeusta ja ilman vähäisintäkään liioittelua. Se on saavutettu. Kapitalistit eivät voi vaieta mistään, eivät voi mitään peittää. Siksi he etsivät ennen kaikkea meidän taloudellisia virheitämme ja meidän heikkouksetamme. Taistelu on siirretty tälle areenalle koko maailman mitassa. Kun olemme ratkaisseet tämän tehtävän, niin silloin me olemme voittaneet varmasti ja lopullisesti kansainvälisessä mitassa" (XXVI osa, s. 410—411).

Täytyy myöntää, että Leninin asettamaa tehtävää puolueemme täyttää menestyksellisesti.

9. LÄHIMMÄT TEHTÄVÄT

a) Yleiset

1) Ennen kaikkea probleemi, joka koskee teollisuuden oikealla tavalla sijoittamista Neuvostoliiton alueella. Vaikka me kehittäisimme kansantaloutta kuinka hyvin tahansa, niin emme voi kiertää kysymystä siitä, kuinka teollisuus kansantalouden johtavana alana voidaan sijoittaa oikein. Nykyään on asia niin, että teollisuutemme samoin kuin kansantalouttemmekin nojautuu pääasiallisesti Ukrainan hiili- ja metallurgiatukikohtaan. Ymmärrettävää on, että ilman tällaista tukikohtaa maan teollistaminen on mahdotonta. Ja tällaisena tukikohtana meillä on Ukrainan polttoaine- ja metallurgiatukikohta.

Mutta voiko vain tämä yksi tukikohta tyydyttää edelleen sekä etelän, Neuvostoliiton keskiosan, pohjo-lan, koillisosan, Kauko-Idän että Turkestanin? Kaikki tiedot puhuvat siitä, että ei voi. Utta meidän kansantaloutemme kehityksessä on muun muassa se, että tämä tukikohta on käynyt meille jo riittämättömäksi.

Uutta on se, että kehittären tätä tukikohtaa kaikkiin voimin edelleenkin on samalla viipymättä aloitettava toisen hiili- ja metallurgiatukikohdan luominen. Tänä tukikohtana tulee olla Uralin-Kuznetskin kombinaatti, Kuznetskin koksiihilen yhdistäminen Uralin malmin kanssa. (Suosionosoituksia.) Autotehtaan rakentaminen Nizhni Novgorodiin, traktoritehtaan rakentaminen Tsheljabinskiin, konerakennustehtaan rakentaminen Sverdlovskiin, kombainitehtaiden rakentaminen Saratoviin ja Novosibirskiin; kasvava värimetallurgia Siperiassa ja Kazakstanissa, mikä vaatii korjauspajaverkoston ja useiden varsinaisten metallurgisten tehtaiden rakentamista itään; vihdoin päätös tekstiilitehtaiden rakentamisesta Novosibirskiin ja Turkestaniin,— kaikki se vaatii käskevästi ryhtymään viipymättä toisen hiili- ja metallurgiatukikohdan luomiseen Uralilla.

Te tiedätte, että puolueemme Keskuskomitea asetui Uralmet'ista tekemässään päätöslauselmassa⁵¹ juuri tälle kannalle.

2) Edelleen, maatalouden perusalojen oikealla tavalla sijoittamisen probleemi Neuvostoliiton alueella, alueittemme spesialisoinnin probleemi maatalouskasvien ja -alojen mukaan. Ymmärrettävää on, että talonpoikaisen pientalouden vallitessa ei voida toteuttaa vakavaa spesialisointia. Ei voida, sillä epävakaisena, välttämättömiä reservejä vailla olevana pientalouden on pakko viljellä taloudessaan kaikkia ja kaikenlaisia viljelyskasveja voidakseen epäonnistumisen sattuessa joidenkin kasvien viljelyn alalla tulla toimeen toisilla. Ymmärrettävää on myöskin se, että turvaamatta valtiolle määrätynlaisia viljareservejä ei

spesialisoimiskysymystä voida järjestää. Nyt, kun olemme siirtyneet suurtalouteen ja turvanneet valtiolle viljareservejä, me voimme ja meidän täytyy asettaa tehtäväksemme spesialisoinnin oikein järjestäminen viljelyskasvien ja maatalousalojen mukaan. Lähtökohtana tämän kysymyksen ratkaisemisessa on tällöin oltava viljaprobleemin lopullinen ratkaiseminen. Sanon „lähtökohtana“, sillä ilman viljaprobleemin ratkaisemista, ilman viljavarastojen laajan verkoston luomista karjanhoitotalouden sekä puuvillan-, sokerijuurikas-, pellavan- ja tupakanviljelyksen piireissä ei karjanhoitoa ja teknillisten kasvien viljelystä voida edistää, ei voida turvata viljelyskasvien ja maatalousalojen mukaista alueittemme spesialisointia.

Tehtävänä on käyttää ilmaantuneita mahdollisuuksia ja viedä tätä asiaa eteenpäin.

3) Edelleen meillä on kaaderiprobleemi niin teollisuuden kuin myöskin maatalouden alalla. Kaikille on tunnettua talouskaaderiemme, spesialistiemme, teknikkojemme ja taloustyöntekijöidemme, heikko teknillinen valmentuneisuus. Kysymystä pulmallistaa se seikka, että spesialistien eräs osa, joka on yhteydessä entisiin isäntiin ja jota kiihoitetaan ulkomailta, on ollut tubolaisuuden johdossa. Vieläkin enemmän kysymystä pulmallistaa se seikka, että useat talousmieskommunistimme eivät ole osoittaneet tällöin vallankumouksellista valppautta, vaan ovat olleet useinkin henkisesti tuholaisainesten vankeina. Mutta edessämme on koko kansantalouden uudestirakentamisen valtavat tehtävät, jotka vaativat suuren määrän uutta tekniikkaa hallitsemaan pystyviä uusia kaadereita. Tämän

vuoksi on kaaderiprobleemi muodostunut meillä todella päivänpolttavaksi probleemiksi.

Tämän probleemin ratkaiseminen tapahtuu meillä seuraavien toimenpiteiden linjaa:

1) päättäväinen taistelu tuholaisia vastaan;

2) mitä suurin huolenpito ja huomaavaisuus spesialistien ja teknikkojen valtavan enemmistön suhteen, jotka ovat tehneet eron tuholaisista (en tarkoita Ust-rjalovin tapaisia kaunopuhujia ja teeskentelijöitä, vaan todellisia tieteen työntekijöitä, jotka viekkaasti viisastelematta työskentelevät yhdessä työväenluokan kanssa);

3) teknillisen avun järjestäminen ulkomailta;

4) talousmiestemme lähettäminen ulkomaille opiskelua ja yleensä teknillisen kokemuksen hankkimista varten;

5) teknillisten oppilaitosten antaminen vastaavien talousjärjestöjen huostaan saadaksemme mitä nopeimmin koulutetuksi riittävän määrän teknikkoja ja spesialisteja työväenluokan ja talonpoikaiston keskuudesta.

Tehtävänä on työn kehittäminen näiden toimenpiteiden toteuttamiseksi.

4) **Byrokratisminvastaisen taistelun** probleemi. Byrokratismi vaara on ennen kaikkea siinä, että byrokratismi ei päästä esiin valtavia reservejä, joita meidän järjestelmämme uumenissa piilee, eikä salli niiden käyttämistä, yrittää saattaa olemattomiin joukkojen luovan aloitteellisuuden kahlehtien sen kansliavitkutuksella, yrittää kääntää asiaa siihen suuntaan, että puolueen jokainen uusi aloite voitaisiin muuttaa pikumaiseksi ja tyhjänpäiväiseksi hommailuksi. Byrokratismi vaara on toiseksi siinä, että byrokratismi ei siedä toimeenpanon tarkastusta ja pyrkii muut-

tamaan johtavien laitosten perusohjeet tyhjiksi paperiohjeiksi, jotka ovat irrallaan elävästä elämästä. Vaarana eivät ole yksistään eivätkä niinkään suuressa määrin vanhat byrokraatit, jotka ovat juuttuneet virastoihimme, kuin — erikoisesti — uudet byrokraatit, neuvostobyrokraatit, joiden joukossa „kommunisti“-byrokraateilla ei ole läheskään viimeinen sija. Tarkoitin niitä „kommunisteja“, jotka kansliamääräyksillä ja „dekreeteillä“, joiden voimaan he uskovat kuin fetishiin, yrittävät korvata työväenluokan ja talonpoikaiston miljoonaisten joukkojen luovan aloitteellisuuden ja oma-aloitteisen toiminnan.

Tehtävänä on byrokritismin murskaaminen virastoissamme ja järjestöissämme, byrokraattisten „tapojen“ ja „tottumusten“ hävittäminen ja tien raivaaminen järjestelmämme reservien käyttämiselle, joukkojen luovan aloitteellisuuden ja oma-aloitteisen toiminnan laajalle kehittämiselle.

Se ei ole helppo tehtävä. Sitä ei voida ratkaista „käden käänteessä“. Mutta se on ratkaistava hinnalla millä hyvänsä, jos me haluamme todella uudistaa maamme sosialismin perustoilla.

Byrokritisminvastaisessa taistelussa puolueen toiminta käy neljää linjaa: itsekritiikin kehittämisen linjaa, täytäntöönpanon tarkastuksen järjestämisen linjaa, koneiston puhdistamisen linjaa ja vihdoin uskollisten työntekijäin työväenluokan keskuudesta koneistoon alhaalta nostamisen linjaa.

Tehtävänä on kaikkien voimien ponnistaminen näiden kaikkien toimenpiteiden toteuttamiseksi.

5) Työn tuottavaisuuden kasvun probleemi. Ilman työn tuottavaisuuden järjestelmällistä kasvua niin

teollisuuden kuin maataloudenkin alalla me emme voi ratkaista uudestirakentamisen tehtäviä, me emme pysty saavuttamaan ja sivuuttamaan etumaisia kapitalistimaita emmekä edes suojaamaan riippumatonta olemassaoloamme. Sen vuoksi työn tuottavaisuuden kasvun probleemilla on meille mitä tärkein merkitys.

Puolueen toimenpiteet tämän probleemin ratkaisemiseksi käyvät kolmea linjaa: työtätekevien aineellisen aseman järjestelmällisen parantamisen linjaa, toverillisen työkurin juurruttamisen linjaa teollisuus- ja maatalouslaitoksissamme ja vihdoin sosialistisen kilpailun ja iskuruuden järjestämisen linjaa. Kaikki tämä tapahtuu parannetun tekniikan ja työn järkipärisen järjestämisen pohjalla.

Tehtävänä on joukkokamppailun edelleen kehittäminen näiden toimenpiteiden toteuttamiseksi.

6) Varusteluprobleemi. Siihen kuuluu kysymys kaupungin ja maaseudun työtätekevien riittävästä varustamisesta välttämättömillä elintarvikkeilla, kysymys osuuskuntakoneiston soveltamisesta työläisten ja talonpoikain tarpeiden mukaiseksi, kysymys työläisten realipalkan järjestelmällisestä kohottamisesta, kysymys teollisuustavaroiden ja maataloustuotteiden hintojen alentamisesta. Kulutusosuuskuntien puutteellisuuksista olen jo puhunut. Nuo puutteellisuudet on poistettava ja saatava aikaan hintojen alentamispolitiikan toteuttaminen. Mitä tulee tavarain riittämättömyyteen („tavarankään“), niin nyt meillä on mahdollisuus laajentaa kevyen teollisuuden raaka-aineperustaa ja lisätä joukkokulutuksen kaupunkilaistavaroiden tuotantoa. Viljalla varustelu voidaan pitää jo turvattuna. Huonommalla kannalla on lihalla, maitotuotteilla ja

vihanneksilla varustaminen. Tätä vaikeutta ei valitettavasti voida poistaa muutamien kuukausien kuluessa. Tämän vaikeuden voittamiseksi tarvitaan vähintään vuosi. Vuoden kuluttua meillä tulee olemaan mahdollisuus turvata täydellisesti lihalla, maitotuotteilla ja vihanneksilla varustelu ennen kaikkea niiden neuvostotilojen ja kolhoosien ansiosta, joita tätä varten on järjestetty. Mutta mitä merkitsee näillä tuotteilla varustelun turvaaminen, kun meillä on jo viljareservit, kankaat, asuntojen voimaperäinen rakentaminen työläisille ja halpa kunnallispalvelu? Se merkitsee niiden kaikkien perustekijöiden hallitsemista, joista työläisen budjetti ja hänen realipalkkansa määräytyvät. Se merkitsee työläisten realipalkan nopean kasvamisen turvaamista varmasti ja lopullisesti.

Tehtävänä on kaikkien järjestöjemme työn kehittäminen tähän suuntaan.

7) **Luoton ja rahan kiertokulun probleemi.** Luottotasejärjestyksen järjestyksellä ja rahareserveillä oikein manöveeraamisella on suuri merkitys kansantalouden kehittämiseksi. Tämän probleemin ratkaisemiseksi puolueen toimenpiteet käyvät kahta linjaa: koko lyhytaikaisen luottotoiminnan Valtionpankkiin keskittämisen linjaa ja siirtotilien käytäntöönottamisen linjaa yhteiskunnallistetussa sektorissa. Siten, ensinnäkin, Valtionpankista tulee tuotannon ja tuotteiden jakamisen yleisvaltakunnallinen kirjanpitokoneisto ja, toiseksi, kiertokulusta vapautuvat suuret rahamäärät. Ei voi olla pienintäkään epäilystä siitä, etteivätkö nämä toimenpiteet johtaisi (ne jo johtavat) koko luottotoiminnan järjestykseen saattamiseen ja meidän tshervonetsimme lujittumiseen.

8) **Reserviprobleemi.** Siitä, että valtio yleensä ja meidän valtiomme erikoisesti ei voi tulla toimeen ilman reservejä, on puhuttu jo useasti, joten ei ole syytä lähteä sitä toistamaan. Meillä on jonkinlaisia vilja-, tavara- ja valuuttareservejä. Tänä aikana tovereillamme on ollut mahdollisuus havaita näiden reservien terveellinen vaikutus. Mutta „jonkinlaiset“ reservit ovat meille riittämättömiä. Me tarvitsemme perusteellisempia reservejä kaikilla aloilla.

Tästä johtuu tehtävä — on kartutettava reservejä.

b) Teollisuuden alalla

1) Perusprobleemina on **mustan metallurgian** joudutettu kehittäminen. Ottakaa huomioon, että valuraudan sodanedellisen tason me saavutimme ja ylitämme sen vasta kuluvana vuonna, 1929/30. Se on suuri vaara koko kansantaloudellemme. Tämän vaaran poistamiseksi on saatava aikaan mustan metallurgian joudutettu kehittäminen. Viisivuotiskauden lopussa me tarvitsemme 15—17 miljoonaa tonnia valurautaa eikä 10 miljoonaa tonnia, minkä viisivuotissuunnitelma edellyttää. Tämä tehtävä meidän on täytettävä hinnalla millä hyvänsä, jos haluamme tositeolla kehittää laajasti maamme teollistamista.

Bolshevikkien on osoitettava, että he kykenevät suoriutumaan tästä tehtävästä.

Se ei tietenkään merkitse sitä, että meidän olisi lyötävä laimin kevyt teollisuus. Ei, se ei merkitse sitä. Tähän saakka me olemme säästäneet kaikessa, muun muassa myöskin kevyen teollisuuden kustannuksella, voidaksemme kunnostaa raskaan teollisuus-

den. Mutta raskaan teollisuuden me olemme jo kunnostaneet. Sitä on vain kehitettävä edelleen. Nyt me voimme kääntyä kevyen teollisuuden puoleen ja kehittää sitä eteenpäin joudutettua vauhtia. Teollisuutemme kehittämisessä on uutta muun muassa se, että nyt meillä on mahdollisuus kehittää joudutettua vauhtia sekä raskasta että kevyttä teollisuutta. Puuvillan, pellavan ja sokerijuurikkaan kylvösuunnitelmien ylittäminen tänä vuonna, kendir- ja keinosilkki-probleemin ratkaiseminen,— kaikki se puhuu siitä, että meillä on mahdollisuus todella viedä eteenpäin kevyttä teollisuutta.

2) **Rationalisoinnin, tuotantokustannusten alentamisen ja tuotteiden laadun parantamisen** probleemi. Ei voida enää sietää aukkoja rationalisoinnin alalla, tuotantokustannusten alentamissuunnitelman täyttämättä jäämistä ja monien tuotantolaitostemme tuotteiden säädytöntä laatua. Nämä aukot ja epäkohdat painavat koko kansantalouttamme ja estävät sen kehitystä. On jo aika, on jo korkea aika päästä tästä häpeäpilkusta.

Bolshevikkien on osoitettava, että he kykenevät suoriutumaan tästä tehtävästä.

3) **Yksilöpäällikkyyssprobleemi.** Sietämättömiksi käyvät myöskin rikkomukset yksilöpäällikkyyden käytäntöönottamisessa tuotantolaitoksissa. Työläiset valittavat tämän tästä: „tehtaassa ei ole isäntää“, „työssä ei ole järjestystä“. Ei voida enää kauemmin sietää sitä, että tuotantolaitoksemme muuttuvat tuotanto-organismeista parlamenteiksi. Puolue- ja ammattiliittojärjestöjemme on lopultakin ymmärrettävä, että ilman yksilöpäällikkyyden turvaamista ja tiukan

vastuunalaisuuden säättämistä työn kulusta me emme voi ratkaista teollisuuden uudestirakentamisen tehtäviä.

c) Maatalouden alalla

1) **Karjanhoidon ja teknillisten kasvien probleemi.** Nyt, kun olemme jo pääpiirteissään ratkaisseet vilja-probleemin, me voimme ryhtyä ratkaisemaan samanaikaisesti sekä karjanhoitoprobleemia, joka on tällä ajankohdalla päivänpolttava probleemi, että teknillisten kasvien probleemia. Näiden probleemien ratkaisemisessa meidän tulee kulkea sitä samaa tietä, jota kuljimme viljaprobleemia ratkaistaessa. Siis neuvostotilojen ja kolhoosien järjestämisen tietä, jotka ovat politiikkamme tukikohtia, muuttaen vähitellen nykyisen pientalonpoikaisen karjanhoidon ja teknillisten kasvien viljelyn teknillistä ja taloudellista perustaa. „Karjanhoito“, „Lampaanhoito“, „Sianhoito“, „Maitoja voitrusti“ ynnä kolhoosit karjanhoidon alalla; nykyiset neuvostotilat ja kolhoosit teknillisten kasvien alalla, — sellaisia ovat edessämme olevien probleemien ratkaisemisen lähtökohdat.

2) **Neuvostotilojen ja kolhoosien rakennustyön edelleen kehittämisen probleemi.** Tuskin tarvinnee laajemmin puhua siitä, että tämä probleemi on meille ensivuoroinen probleemi koko rakennustyössämme maaseudulla. Nykyään sokeatkin näkevät, että on saatu aikaan talonpoikaiston valtava, perusteellinen käänne vanhasta uuteen, kulakkiorjuudesta vapaaseen kolhoosielämään. Vanhaan palaamisen mahdollisuutta ei enää ole. Kulakisto on häviöön tuomittu ja se tullaan likvidoimaan. Jää vain yksi tie, kolhoosien tie. Ja

kolhoositie ei ole meille enää tuntematon ja tutkima-
ton. Itse talonpoikaisjoukot ovat sen tutkineet ja
tarkastaneet tuhansin tavoin. Se on tutkittu ja arvioitu
siksi uudeksi tieksi, joka tuo talonpojille vapautuksen
kulakkiorjuudesta, puutteesta ja sivistymättömyy-
destä. Siinä on saavutustemme perusta.

Kuinka uusi liike maaseudulla tulee kehittymään
edelleen? Edellä tulevat kulkemaan neuvostotilat,
jotka ovat maaseudun vanhan elämänjärjestyksen
uudestijärjestämisen selkärankana. Niitä tulevat seu-
raamaan lukuisat kolhoosit uuden liikkeen tukikohtina
maaseudulla. Näiden kahden systeemin yhdistetty
toiminta luo ehdot Neuvostoliiton kaikkien alueiden
täydelliselle kollektivisoimiselle.

Kolhoosiliikkeen eräs kaikkein suurenmoisimpia
saavutuksia on se, että se on jo ehtinyt nostaa kol-
hoosiasian tuhansia organisaattoreja ja kymmeniä
tuhansia agitaattoreja itse talonpoikain keskuudesta.
Nyt tulevat kollektivisoimisen lippua kantamaan
eteenpäin itse talonpojat kolhooseissa, kymmenet
tuhannet kolhoosiasian organisaattorit ja agitaattorit
talonpoikain keskuudesta emmekä vain me, kouluun-
tuneet bolshevikit. Ja talonpoikaisagitaattorit ovat
kolhoosiliikkeen mainioita agitaattoreita, sillä he
löytävät sellaisia todisteita kolhoosien puolesta, jotka
muu talonpoikaisjoukko ymmärtää ja hyväksyy ja
joista me, kouluuntuneet bolshevikit, emme osaa edes
haaveillakaan.

Siellä ja täällä kuuluu ääniä, että olisi luovuttava
yleisen kollektivisoimisen politiikasta. On sellaisia tie-
toja, että vieläpä meidän puolueessammekin on tuon
„ajatuksen“ kannattajia. Mutta siten voivat puhua vain

sellaiset henkilöt, jotka ovat tieteen tai tahtomattaan liit-
tyneet kommunismin vihollisiin. Yleisen kollektivi-
soimisen menetelmä on se välttämätön menetelmä,
jota ilman Neuvostoliiton kaikkien alueiden kollektivi-
soimisen viisivuotissuunnitelman toteuttaminen on
mahdotonta. Kuinka siitä voitaisiin luopua pettämättä
kommunismia, pettämättä työväenluokan ja talon-
poikaiston etuja?

Se ei tietenkään merkitse, että kolhoosiliikkeen
alalla meillä tulee kaikki käymään „tasaisesti“ ja
„normaalisti“. Horjuntaa tulee kolhoosien sisällä vielä
olemaan. Nousu- ja laskukausia tulee vielä olemaan.
Mutta se ei voi eikä saa saattaa kolhoosiliikkeen
järjestäjiä ymmälle. Sitäkin vähemmän se voi olla
vakavana esteenä kolhoosiliikkeen voimakkaalle kehittä-
miselle. Sellainen terve liike, jollainen kolhoosiliike
epäilemättä on, ottaa omansa kaikesta huolimatta,
erinäisistä esteistä ja vaikeuksista huolimatta.

Tehtävänä on kouluttaa voimia ja järjestää asiat
kolhoosiliikkeen edelleen kehittämistä varten.

3) **Koneiston mahdollisimman lähelle piirejä ja
kyliä lähentämisen** probleemi. Epäilemätöntä on, että
me emme olisi pystyneet suoriutumaan maatalouden
uudestijärjestämisen ja kolhoosiliikkeen kehittämisen
valtavasta työstä, elleimme olisi suorittaneet **piirijakoa**.
Kuntien suurentaminen ja niiden muuttaminen pii-
reiksi, läänien lakkauttaminen ja niiden muuttaminen
pienemmiksi yksiköiksi (piirikunniksi) ja lopuksi
alueiden muodostaminen Keskuskomitean välittömiksi
tukikohdiksi—sellainen on piirijaon yleinen kuva.
Piirijaon tarkoituksena on lähentää puolue- ja neu-
vostokoneistoa sekä talous- ja osuuskuntakoneistoa

piiriin ja kylään, jotta saataisiin mahdollisuus ajoissa ratkaista maatalouden, sen kohottamisen ja uudesti-järjestämisen päivänpolttavat kysymykset. Toistan, että tässä mielessä piirijako on ollut koko rakennustyöllemme suureksi eduksi.

Mutta onko tehty kaikki sitä varten, että koneisto saataisiin todellakin lähemmäksi, tositateossa lähemmäksi piirejä ja kyliä? Ei, kaikkea ei ole tehty. Nykyään on kolhoosirakennustyön painopiste siirtynyt piirijärjestöihin. Niihin kulkevat kolhoosirakennustyön ja kaiken muunkin taloudellisen toiminnan langat maaseudulla niin osuustoiminnan linjalla, Neuvostojen linjalla, luoton linjalla kuin myös hankintojen linjalla. Onko piirijärjestöillä riittävästi tarpeellisia ja välttämättömiä työntekijöitä, jotta koko tämä monipuolinen työ olisi niille voimienmukaista? Epäilemättöä on, että työntekijöitä niillä on äärimmäisen riittämättömästi. Missä on ulospääsy? Mitä on tehtävä, että tämä epäkohta voitaisiin poistaa ja turvata piirijärjestöille kaikille työaloillemme riittävä määrä tarpeellisia työntekijöitä? Sitä varten on suoritettava ainakin kaksi tehtävää:

1) lakkautettava piirikunnat (suosionosoituksia), jotka muodostuvat tarpeettomaksi väliseinäksi alueiden ja piirien välille, ja lujitettava vapautuvilla piirikuntatyöntekijöillä piirijärjestöjä;

2) sidottava piirijärjestöt välittömästi aluekomiteaan (aluepiirikomiteaan, kansalliseen Keskuskomiteaan).

Se tulee olemaan piirijaon loppuunviemistä, koneiston piireihin ja kyliin lähentämisen loppuunviemistä.

Täällä osoitettiin suosiota piirikuntien lakkauttamisen perspektiiville. Piirikunnat täytyy tietenkin lakkauttaa. Mutta olisi virheellistä luulla, että tämä seikka antaa meille oikeuden morkata piirikuntia, kuten eräät toverit tekevät „Pravdan“ palstoilla. Ei saa unohtaa, että piirikunnat ovat suorittaneet valtaavan työn ja että niillä oli aikoinaan suuri historiallinen merkitys. (Suosionosoituksia.)

Arvelen myös, että liiallinen kiirehtiminen piirikuntien lakkauttamisessa olisi virheellistä. Keskuskomitea on tehnyt päätöksen piirikuntien lakkauttamisesta⁵². Mutta se ei ole lainkaan sitä mieltä, että tämä tehtävä on pantava täytäntöön heti. Ilmeistä on, että ennen piirikuntien lakkauttamista täytyy suorittaa välttämättömiä valmistelutöitä.

d) Liikenteen alalla

Ja lopuksi liikenneprobleemi. Ei ole syytä lähteä puhumaan laajemmin siitä, kuinka valtava merkitys liikennelaitoksella on koko kansantaloudelle. Eikä vain kansantaloudelle. Kuten tunnettua, liikennelaitoksella on mitä suurin merkitys maan puolustuksellekin. Ja liikennelaitoksen valtavasta merkityksestä huolimatta liikennelaitoksen talous, tämän talouden uudestirakentaminen jää kuitenkin yhä vieläkin jälkeen kehityksen yleisestä vauhdista. Onko vielä syytä todistella sitä, että tällaisessa tilanteessa me olemme vaarassa saattaa liikennelaitoksen kansantalouden „ahtaaksi kohdaksi“, joka voi jarruttaa eteenpäinmenoamme? Eiköhän ole aika tehdä loppu tällaisesta asiointilasta?

Erikoisen huonosti ovat asiat jokiliikenteen alalla. Tosiasia on, että Volgan laivaliikennelaitos on saavuttanut tuskin 60% ja Dneprin 40% sodanedellisestä tasosta. 60 ja 40% sodanedellisestä tasosta — siinä on kaikki, mitä jokiliikennelaitos voi kirjoittaa „saavutustensa“ tileihin. Todellakin, aimo „saavutus“! Eikö-hän ole aika tehdä loppu tuosta häpeästä? (Ä ä n i ä: „Kyllä on“.)

Tehtävänä on käydä vihdoinkin bolshevistisesti käsiksi liikennelaitokseen ja kehittää sitä eteenpäin.

* * *

Sellaisia ovat puolueen lähimmät tehtävät.

Mitä tarvitaan sitä varten, että nämä tehtävät voitaisiin toteuttaa?

Sitä varten tarvitaan ennen kaikkea ja pääasiallisesti sitä, että jatketaan suurhyökkäystä kapitalistisia aineksia vastaan koko rintamalla ja viedään se loppuun saakka.

Siinä on politiikkamme keskiö ja perusta tällä ajankohdalla. (Suosionosoituksia.)

III

PUOLUE

Siirryn puoluetta koskevaan kysymykseen.

Puhuin edellä talouden neuvostollisen järjestelmän paremmuuksista kapitalistiseen järjestelmään verraten. Puhuin niistä jättiläismahdollisuuksista, joita järjestelmämme meille antaa taistelussa sosialismin täydellisen voiton puolesta. Puhuin siitä, että ilman näitä mahdollisuuksia, ilman näiden mahdollisuuksien

käyttämistä me emme olisi voineet saavuttaa niitä menestyksiä, joita me kuluneena kautena olemme saavuttaneet.

Mutta herää kysymys: onko puolue osannut käyttää oikein niitä mahdollisuuksia, joita neuvostojärjestelmä meille tarjoaa; eikö se ole estänyt näitä mahdollisuuksia tulemasta esiin häiriten siten työväenluokkaa käyttämästä täydellisesti vallankumouksellista voimaansa; onko puolue osannut puristaa näistä mahdollisuuksista kaiken sen, mikä niistä voidaan puristaa sosialistisen rakennustyön kehittämiseksi koko rintamalla?

Neuvostojärjestelmä antaa sosialismin täydellistä voittoa varten jättiläismäisiä mahdollisuuksia. Mutta mahdollisuus ei ole vielä todellisuus. Mahdollisuuden muuttamiseksi todellisuudeksi tarvitaan useita ehtoja, joiden joukossa puolueen linjalla ja tämän linjan oikealla toteuttamisella ei ole likimainkaan pienin merkitys.

Eräitä esimerkkejä.

Oikeisto-opportunistit väittävät, että uusi talouspolitiikka turvaa meille sosialismin voiton, — siis ei tarvitse olla huolissaan teollistamisen vauhdista, neuvostotilojen ja kolhoosien kehittämisestä j.n.e., koska voiton saaminen on joka tapauksessa turvattu niin sanoakseni itsestänsujumisen pohjalla. Se on tietysti väärin ja tyhmää. Sellainen väite merkitsee, että kielletään puolueen osuus sosialismin rakentamisessa, kielletään puolueen vastuu tästä rakennustyöstä. Lenin ei lainkaan sanonut, että uusi talouspolitiikka turvaa meille sosialismin voiton. Lenin puhui vain siitä, että „taloudellisesti ja poliittisesti uusi talouspoli-

tiikka turvaa meille täydellisesti sosialistisen talouden perustan rakentamisen mahdollisuuden“⁵³. Mutta mahdollisuus ei ole vielä todellisuus. Mahdollisuuden muuttamiseksi todellisuudeksi on ennen kaikkea viskattava syrjään opportunistinen itsestäänsujumisen teoria, on uudestirakennettava (rekonstruoitava) kansantalous ja käytävä päättäväistä hyökkäystä kaupungin ja maaseudun kapitalistisia aineksia vastaan.

Oikeisto-opportunistit väittävät edelleen, että meidän järjestelmämme ei sisällä perustaa työväenluokan ja talonpoikaiston kahtiajakautumiselle, — siis ei tarvitse olla huolissaan oikean politiikan säätämisestä maaseudun yhteiskunnallisten ryhmien suhteen, koska kulakki kuitenkin kasvaa sosialismiin ja työläisten ja talonpoikain liitto tulee turvatuksi niinsanoakseni itsestäänsujumisen pohjalla. Se myöskin on väärin ja tyhmää. Siten voivat puhua vain sellaiset ihmiset, jotka eivät ymmärrä sitä, että puolueen politiikka, ja vielä sellaisen puolueen politiikka, joka on vallassa, on tässä se perusseikka, joka määrää työläisten ja talonpoikain liittoasian kohtalon. Lenin ei lainkaan katsonut mahdottomaksi kahtiajakautumisen vaaraa työväenluokan ja talonpoikaiston välillä. Lenin puhui siitä, että „meidän yhteiskunnallinen järjestelmämme ei sisällä ehdottomasti perustaa tällaiselle kahtiajakautumiselle“, mutta „jos näiden luokkien välillä syntyy vakavia luokkaerimielisyyksiä, niin silloin kahtiajakautuminen on väistämätön“.

Tämän yhteydessä Lenin oli sitä mieltä, että:

„Meidän Keskuskomiteamme ja Keskuskontrollikomiteamme, samoin kuin koko puolueemme kokonaisuudessaan, tärkein tehtävä on se, että pidetään tarkasti silmällä niitä seikkoja, joista kahtia-

jakautuminen voi johtua, ja ehkäistään ne, sillä tasavaltamme kohtalo tulee loppukädessä riippumaan siitä, lähteekö talonpoikaisjoukko työväenluokan mukaan pysyen uskollisena sen kanssa solmimalleen liitolle vai antaako se „nepmannien“, s.o. uuden porvariston, erottaa itsensä työläisistä, lohkaista itsensä irti heistä“⁵⁴.

Siis kahtiajakautuminen työväenluokan ja talonpoikaiston välillä ei ole mahdoton, mutta se ei ole lainkaan välttämätön, koska meidän järjestelmämme sisältää mahdollisuuden tämän kahtiajakautumisen välttämistä ja työväenluokan ja talonpoikaiston liiton lujittamista varten. Mutta mitä tarvitaan sitä varten, että tämä mahdollisuus voitaisiin muuttaa todellisuudeksi? Kahtiajakautumisen välttämisen mahdollisuuden muuttamiseksi todellisuudeksi on ennen kaikkea haudattava opportunistinen itsestäänsujumisen teoria, on rai-vattava pois kapitalismin juuret järjestämällä kolhooseja ja neuvostotiloja sekä siirryttävä kulakiston riistopyrkimysten rajoittamisen politiikasta kulakiston luokkana likvidoimisen politiikkaan.

Asia on siis niin, että on tehtävä tarkka ero järjestelmässämme olevien mahdollisuuksien ja näiden mahdollisuuksien hyväksikäyttämisen välillä, näiden mahdollisuuksien todellisuudeksi muuttamisen välillä.

Asia on siis niin, että sellaiset tapaukset ovat täysin mahdollisia, jolloin mahdollisuudet voittoa varten ovat olemassa, mutta puolue ei näe näitä mahdollisuuksia tai ei osaa niitä käyttää oikein, minkä vuoksi tulokseksi voidaan saada voiton sijasta tappio.

Ja vieläkin tuo sama kysymys: onko puolue osannut käyttää oikein neuvostojärjestelmän meille tarjoamat mahdollisuudet ja etevämmyydet? Onko se

tehnyt kaikki sitä varten, että nämä mahdollisuudet voitaisiin muuttaa todellisuudeksi ja turvata siten rakennustyöllemme enimmäismäärä menestyksiä?

Toisin sanoen: ovatko puolue ja sen Keskuskomitea kuluneena kautena johtaneet sosialismin rakentamista oikein?

Mitä tarvitaan oikeaa puoluejohtoa varten nykyisissä oloissamme?

Oikeaa puoluejohtoa varten on kaiken muun lisäksi välttämätöntä, että puolueen linja olisi oikea, että joukot käsittäisivät puolueen linjan oikeellisuuden ja tukisivat sitä aktiivisesti, että puolue ei rajoittuisi yleislinjan laatimiseen, vaan johtaisi sen elämässä toteuttamista päivästä toiseen, että puolue kävisi päättäväistä taistelua yleislinjalta syrjäänpoikkeamia vastaan sekä noihin poikkeamiin sovittelevaa suhtautumista vastaan, että taistelussa syrjäpoikkeamia vastaan puolue takoisivat riviensä yhtenäisyyttä ja rautaista kuria.

Mitä puolue ja sen Keskuskomitea ovat tehneet näiden ehtojen toteuttamiseksi?

1. SOSIALISTISEN RAKENNUSTYÖN JOHTAMISEN KYSYMYKSET

a) Puolueen perussuuntana on nykyisellä ajankohdalla **siirtyminen** sosialismin hyökkäyksestä taloudellisen rintaman **erillisillä osilla** hyökkäykseen **koko rintamalla** niin teollisuuden alalla kuin myöskin maatalouden alalla.

XIV edustajakokous oli pääasiallisesti **teollistamisen** edustajakokous.

XV edustajakokous oli pääasiallisesti **kollektiivisoinnin** edustajakokous.

Se oli valmistautumista yleiseen hyökkäykseen.

Eroitukseksi kuljetuista taipaleista XVI edustajakokouksen edellinen kausi on **koko rintamalla** tapahtuvan sosialismin yleisen hyökkäyksen kautta, sosialismin tarmokkaan rakentamisen kautta niin teollisuuden alalla kuin myöskin maatalouden alalla.

Puolueen XVI edustajakokous on **koko rintamalla** tapahtuvan sosialismin **suurhyökkäyksen**, kulakiston luokkana likvidoimisen ja yleisen kollektivisoinnin toteuttamisen edustajakokous.

Siinä on puolueemme yleislinjan olemus parilla sanalla sanottuna.

Onko tämä linja oikea?

Kyllä, se on oikea. Tosiasiat osoittavat, että puolueemme yleislinja on ainoa oikea linja. (Suosionosoituksia.)

Siitä ovat todistuksena ne menestykset ja saavutukset, joita meillä on sosialistisen rakennustyön rintamalla. Sellaista ei ole tapahtunut eikä voi tapahtua, että tuollainen ratkaiseva voitto, jonka puolue on kuluneena kautena saavuttanut sosialistisen rakennustyön rintamalla kaupungissa ja maaseudulla, olisi väärän politiikan tulos. Vain oikea yleislinja saattoi antaa meille tällaisen voiton.

Siitä on todistuksena se hillitön ulvonta puolueemme politiikkaa vastaan, jonka meidän luokkavihollisemme, kapitalistit ja heidän lehdistönsä, paavi ja kaikenlaiset piispat, sosialidemokraatit ja Abramovitshin ja Danin tyyppiset „venäläiset“ menshevikit ovat viime aikoina nostaneet. Kapitalistit ja heidän

lakeijansa haukkuvat meidän puoluettamme, — siis puolueemme yleislinja on oikea. (Suosionosoituksia.)

Siitä on todistuksena trotskilaisuuden nyt kaikille tunnettu kohtalo. Herrat trotskilaisten leiristä jaarittelivat Neuvostovallan „rappeutumisesta“, „thermidorista“, trotskilaisuuden „kiertämättömästä voitosta“ j.n.e. Mutta mikä oli tuloksena todellisuudessa? Tuloksena oli trotskilaisuuden luhistuminen, sen loppu. Kuten tunnettua, eräs osa trotskilaisia teki eron trotskilaisuudesta ja tunnusti edustajiensa monilukuisissa ilmoituksissa puolueen olevan oikeassa, tunnusti trotskilaisuuden vastavallankumoukselliseksi. Toinen osa trotskilaisia todella rappeutui tyypillisiksi pikkuporvarillisiksi vastavallankumoukselliseksi muuttuen asiallisesti kapitalistisen lehdistön tiedoitus toimistoksi NKP(b):n asioissa. Mutta Neuvostovalta, jonka piti „rappeutua“ (tai „jo rappeutui“), kukoistaa edelleenkin ja rakentaa sosialismia murtaen menestyksellisesti maamme kapitalististen aineiden ja niiden pikkuporvarillisten säästäjien selkärankaa.

Siitä on todistuksena oikeistouklonistien nyt kaikille tunnettu kohtalo. He jaarittelivat ja kirkuivat puoluelinjan „turmiollisuudesta“, „todennäköisestä romahduksesta“ Neuvostoliitossa, välttämättömyydestä „pelastaa“ maa puolueelta ja sen johdolta j.n.e. Mutta mikä oli tuloksena todellisuudessa? Todellisuudessa oli tuloksena se, että puolue saavutti mitä suurimpia menestyksiä kaikilla sosialismin rakentamisen rintamalla, mutta oikeistouklonistien ryhmä, joka halusi „pelastaa“ maan, mutta tunnusti sitten katsantokantonsa virheellisyyden, on nyt karilla.

Siitä on todistuksena työväenluokan ja talonpoikaiston kasvava vallankumouksellinen aktiivisuus, työtätekevien miljoonaisten joukkojen aktiivinen kannatus puolueen politiikalle ja vihdoin se työläisten ja kolhoosilaistalonpoikain ennenkuulumaton työinnostus, joka hämmästyttää valtavuudellaan niin maamme vihollisia kuin ystäviäkin. Minä en edes puhukaan sellaisista merkeistä, jotka osoittavat luottamuksen kasvua puoluetta kohtaan, kuin ovat työläisten anomukset puolueeseen hyväksymisestä koko työosastoittain ja tehtaittain, puolueen jäsenmäärän kasvusta XV ja XVI edustajakokouksen välisenä aikana enemmän kuin 600 tuhannella henkilöllä, 200 tuhannen uuden jäsenen liittymisestä puolueeseen yksistään tämän vuoden ensimmäisen neljänneksen aikana. Mistä muusta tämä kaikki puhuu kuin siitä, että työtätekevien miljoonaiset joukot käsittävät puolueemme politiikan oikeaksi ja ovat valmiit kannattamaan sitä?

Täytyy tunnustaa, että näitä tosiasioita ei olisi olemassa, ellei puolueemme yleislinja olisi ainoa oikea linja.

b) Mutta puolue ei voi rajoittua yleislinjan laatimiseen. Sen on vielä päivästä toiseen tarkastettava yleislinjan käytännöllistä toteuttamista. Sen on johdettava yleislinjan toteuttamista parantaen ja täydellistään hyväksytyjä taloudellisen rakennustyön suunnitelmia työn kulussa sekä korjaten ja ehkäisten virheitä.

Kuinka puolueemme Keskuskomitea on suorittanut tätä työtä?

Keskuskomitean työ on käynyt tällä alalla pääasiallisesti viisivuotissuunnitelman korjaamisen ja täsmen-

tämisen linjaa vauhdin kiihdyttämisen ja aikamäärien supistamisen mielessä, talousjärjestöille annettujen tehtävien täyttämisen tarkastamisen linjaa.

Tässä on Keskuskomitean eräitä tärkeimpiä päätöksiä, jotka korjaavat viisivuotissuunnitelmaa rakennustyön vauhdin kiihdyttämisen ja täytöntöönpanon aikamäärien supistamisen mielessä.

Mustan metallurgian alalla: viisivuotissuunnitelma edellyttää, että valuraudan tuotanto kohotetaan viisivuotiskauden viimeisenä vuotena 10 miljoonaan tonniin; mutta Keskuskomitean päätös pitää tätä tasoa riittämättömänä ja on sitä mieltä, että valuraudan tuotanto on kohotettava viisivuotiskauden viimeisenä vuotena 17 miljoonaan tonniin.

Traktorien tuotannon alalla: viisivuotissuunnitelma edellyttää, että traktorien tuotanto kohotetaan viisivuotiskauden viimeisenä vuotena 55 tuhanteen kappaleeseen; mutta Keskuskomitean päätös pitää tätä tehtävää riittämättömänä ja on sitä mieltä, että traktorien tuotanto on kohotettava viisivuotiskauden viimeisenä vuotena 170 tuhanteen kappaleeseen.

Samaa on sanottava autojen tuotannosta, jossa viisivuotissuunnitelman edellyttämän 100 tuhannen auton (kuorma- ja henkilöauton) tuotannon asemesta viisivuotiskauden viimeisenä vuotena on autojen tuotanto päätetty kohottaa 200 tuhanteen kappaleeseen.

Samoin on asia värimetallurgian suhteen, jossa viisivuotissuunnitelman edellyttämät tuotantomäärät on suurennettu enemmän kuin 100%:lla, ja maatalouskoneiden rakennuksen suhteen, jossa viisivuotissuunnitelman edellyttämät tuotantomäärät on myöskin suurennettu enemmän kuin 100%:lla.

Minä en edes puhukaan **kombainien** tuotannosta, jota viisivuotissuunnitelmassa ei oltu huomioitu ollenkaan ja joiden tuotanto on viisivuotiskauden viimeisenä vuotena kohotettava vähintään 40 tuhanteen kappaaleeseen.

Neuvostotilojen rakennustyön alalla: viisivuotissuunnitelma edellyttää, että kylvöaloja laajennetaan viisivuotiskauden loppuun mennessä 5 miljoonaan hehtaariin; mutta Keskuskomitean päätös pitää tätä tasoa riittämättömänä ja on sitä mieltä, että neuvostotilojen kylvöalat on laajennettava viisivuotiskauden loppuun mennessä 18 miljoonaan hehtaariin.

Kolhoosirakennustyön alalla: viisivuotissuunnitelma edellyttää kylvöalojen laajentamisen viisivuotiskauden loppuun mennessä 20 miljoonaan hehtaariin; mutta Keskuskomitean päätös pitää tätä tasoa kokonaan riittämättömänä (se on jo tänä vuonna ylitetty) ja on sitä mieltä, että viisivuotiskauden loppuun mennessä Neuvostoliiton kollektivisoiminen on pääpiirteissään suoritettava loppuun ja kolhoosien kylvöalojen on silloin oltava yhdeksän kymmenesosaa koko Neuvostoliiton kylvöalasta, jota nykyään viljelevät yksityisisännät. (Suosionosoituksia.)

Ja niin edelleen, ynnä muuta sellaista.

Sellainen on yleinen kuva Keskuskomitean johdosta puolueen yleislinjan toteuttamisessa, sosialistisen rakennustyön suunnittelussa.

Voidaan sanoa, että muuttaessaan näin perinpohjaisesti viisivuotissuunnitelman laskelmia Keskuskomitea rikkoo suunnitteluperiaatetta ja horjuttaa suunnitteluelimien arvovaltaa. Mutta siten voivat puhua vain auttamattomat byrokraatit. Meille, bolshevi-

keille, viisivuotissuunnitelma ei ole mikään lopullinen ja kertakaikkinen. Meille viisivuotissuunnitelma, samoin kuin kaikki muutkin suunnitelmat, on vain perustaksi hyväksytty likimääräinen suunnitelma, jota täytyy paikanpäällä saadun kokemuksen, suunnitelman täytäntöönpanossa saadun kokemuksen perusteella täsmentää, muuttaa ja täydentää. Minkäänlainen viisivuotissuunnitelma ei voi huomioida kaikkia niitä mahdollisuuksia, jotka piilevät meidän järjestelmämme uumenissa ja jotka tulevat esiin vasta työn kulussa, suunnitelman toteuttamisen kulussa tehtaassa, kolhoosissa, neuvostotilalla, piirissä j.n.e. Vain byrokraatit voivat luulla, että suunnittelutyö päättyy suunnitelman laatimiseen. Suunnitelman laatiminen on vasta **suunnittelun alku**. Todellinen suunnitelmallinen johto pääsee vauhtiin vasta suunnitelman laatimisen jälkeen, suunnitelman paikanpäällä tarkastamisen jälkeen, sen toteuttamisen, korjaamisen ja täsmentämisen kulussa.

Juuri sen vuoksi Keskuskomitea ja Keskuskontrollikomitea yhdessä tasavallan suunnitteluelinten kanssa katsoivat tarpeelliseksi korjata ja parantaa viisivuotissuunnitelmaa kokemuksen antaman aineiston pohjalla rakennustyön vauhdin kiihdyttämisen ja täytäntöönpanon aikamäärien supistamisen suuntaan.

Neuvostojen VIII edustajakokouksessa, GOELRO:n kymmenvuotissuunnitelmaa⁵⁵ käsiteltäessä, Lenin puhui suunnittelun ja suunnitelmallisen johdon periaatteista:

„Puolueohjelmamme ei voi jäädä vain puolueen ohjelmaksi. Sen on tultava meidän taloudellisen rakennustyömme ohjelmaksi, muutoin se on kelvoton puolueenkin ohjelmaksi. Sitä on täyden-

nettävä puolueen toisella ohjelmalla, koko kansantalouden kuntoonpalauttamistöiden ja sen nykyaikaisen tekniikan tasolle nostamisen ohjelmalla... Meidän on päästävä siihen, että hyväksymme määrätynlaisen suunnitelman; se tulee tietenkin olemaan vain perustaksi hyväksytty likimääräinen suunnitelma. Puolueen tämä ohjelma ei tule olemaan niin muuttumaton kuin meidän varsinainen ohjelmamme, jota voidaan muuttaa vain puolueen edustajakokouksissa. Ei, tätä ohjelmaa tullaan joka päivä, jokaisessa verstaassa, jokaisessa kunnassa parantamaan, käsittelemään, täydellistämään ja muuttamaan sen muotoa... Seuraten tieteen ja käytännön antamia kokemuksia on paikkakunnilla pyrittävä järkkymättömästi siihen, että suunnitelma täytettäisiin nopeammin kuin määräaika edellyttää, jotta joukot näkisivät, että kokemus voi lyhentää sitä pitkää kautta, mikä erottaa meitä teollisuuden täydellisestä kuntoonpalauttamisesta. Se riippuu meistä. Ryhtykäämme jokaisessa verstaassa, jokaisella rautatievarikolla, kaikilla aloilla parantamaan taloutta, ja silloin me saamme aikamäärän lyhennetyksi. Ja me lyhennämme sen“ (XXVI osa, s. 45, 46, 43).

Kuten näette, Keskuskomitea on kulkenut Leninin osoittamaa tietä muuttaen ja parantaen viisivuotissuunnitelmaa, supistaen aikamääriä ja kohottaen rakennustyön vauhtia.

Minkälaisiin mahdollisuuksiin Keskuskomitea on nojautunut kohottaessaan rakennustyön vauhtia ja supistaessaan viisivuotissuunnitelman täyttämisen aikamääriä? Niihin reserveihin, joita järjestelmämme uumenissa piilee ja jotka tulevat esille vasta työn kuluksessa, niihin mahdollisuuksiin, joita uudestirakentamiskausi meille tarjoaa. Keskuskomitea on sitä mieltä, että teollisuuden ja maatalouden teknillisen perustan uudestirakentaminen tuotannon sosialistisen organisation vallitessa antaa meille sellaisia vauhdin kiihdyttämisen mahdollisuuksia, joista yksikään kapitalistinen maa ei voi haaveillakaan.

Vain nämä seikat voivat olla selityksenä sille tosiasialle, että meidän sosialistinen teollisuutemme on viimeisten kolmen vuoden aikana lisännyt tuotantonsa määrän enemmän kuin kaksinkertaiseksi ja vuonna 1930/31 tämän teollisuuden tuotanto on kasvava kuluvaan vuoteen verraten 47%:lla, jolloin yksistään tämä kasvu tulee määrältään olemaan yhtä suuri kuin oli koko sodanedellisen suurteollisuuden tuotannon määrä.

Vain nämä seikat voivat olla selityksenä sille tosiasialle, että neuvostotilojen rakennustyössä viisivuotissuunnitelma ylitetään kolmessa vuodessa ja että kolhoosirakennustyössä viisivuotissuunnitelma on jo ylitetty kahdessa vuodessa.

On olemassa sellainen teoria, että kehityksen korkeat vauhdit ovat sallittavia vain kuntoonpalauttamiskaudella, mutta uudestirakentamiskauteen siirryttyä on rakennustyön vauhtia vuosi vuodelta jyrkästi supistettava. Tätä teoriaa nimitetään „sammuvan käyrän“ teoriaksi. Tuo teoria on meidän jälkeenjääneisyytemme puolustelun teoria. Sillä ei ole mitään yhteyttä marxilaisuuden, leninismin kanssa. Se on porvarillinen teoria, jonka tarkoituksena on maamme jälkeenjääneisyyden vakiinnuttaminen. Henkilöistä, joilla on ollut tai on suhteita puolueeseemme, tätä teoriaa puolustavat ja saarnaavat vain trotskilaiset ja oikeistouklonistit.

Trotskilaisista on olemassa sellainen mielipide, että he ovat yliteollistajia. Mutta tuo mielipide on oikea vain osaksi. Se on oikea vain sikäli, mikäli on puhe kuntoonpalauttamiskauden lopusta, jolloin trotskilaiset todellakin kehittivät yliteollistamishaihatteluja. Mitä tulee uudestirakentamiskauteen, niin vauhdin

kannalta trotskilaiset ovat äärimmäisiä minimalisteja ja kaikkein saastaisimpia antautujia. (Naurua. Suosionosoituksia.)

Ryhmäohjelmissaan ja julistuksissaan trotskilaiset eivät antaneet vauhdista numerotietoja, vaan rajoituivat vain ylimalkaiseen jaaritteluun vauhdista. Mutta on eräs asiakirja, jossa trotskilaiset kuvasivat käsitystään valtioneollisuuden kehittämisen vauhdista numeroilla. Tarkoitin valtioneollisuuden „Peruspääoman kuntoonpalauttamisen erikoisneuvottelun“ (OSVOK) selostuskirjelmää, joka oli laadittu trotskilaisuuden periaatteiden pohjalla. On mielenkiintoista lyhyesti eritellä tätä asiakirjaa, joka on laadittu vuonna 1925/26. Se on mielenkiintoista siksi, että se kuvastaa täydellisesti trotskilaista sammuvan käyrän kaaviota.

Tämä asiakirja ehdotti sijoitettavaksi valtioneollisuuteen vuonna 1926/27 — 1.543 miljoonaa ruplaa; vuonna 1927/28 — 1.490 miljoonaa ruplaa; vuonna 1928/29 — 1.320 miljoonaa ruplaa; vuonna 1929/30 — 1.060 miljoonaa ruplaa (vuoden 1926/27 hinnoissa).

Sellainen on kuva trotskilaisesta sammuvasta käyrästä.

Mutta paljonko me sijoitimme todellisuudessa? Todellisuudessa me sijoitimme valtioneollisuuteen vuonna 1926/27 — 1.065 miljoonaa ruplaa; vuonna 1927/28 — 1.304 miljoonaa ruplaa; vuonna 1928/29 — 1.819 miljoonaa ruplaa; vuonna 1929/30 — 4.775 miljoonaa ruplaa (vuoden 1926/27 hinnoissa).

Sellainen on kuva bolshevistisesta kohoavasta käyrästä.

Tuon asiakirjan mukaan valtioneollisuuden tuotannon piti kasvaa vuonna 1926/27 — 31,6%:lla; vuonna 1927/28 — 22,9%:lla; vuonna 1928/29 — 15,5%:lla; vuonna 1929/30 — 15%:lla.

Sellainen on kuva trotskilaisesta sammuvasta käyrästä.

Mutta mitä meillä todellisuudessa tapahtui? Todellisuudessa valtioneollisuuden kasvu oli vuonna 1926/27 — 19,7%; vuonna 1927/28 — 26,3%; vuonna 1928/29 — 24,3%; vuonna 1929/30 — 32% ja vuonna 1930/31 se on 47%.

Sellainen on kuva bolshevistisesta kohoavasta käyrästä.

Tunnettua on, että kirjasessaan „Sosialismiin vaiko kapitalismiin?“ Trotski erikoisesti puolustaa tätä sammuvan käyrän antautumishenkistä teoriaa. Hän sanoo siinä suoraan, että koska „ennen sotaa teollisuuden laajentaminen oli pääpiirteissään uusien tehtaiden rakentamista“, mutta „meidän aikanamme laajentaminen on paljon suuremmassa määrässä vanhojen tehtaiden käyttämistä ja vanhan koneiston kuormittamista“, niin „on siis luonnollista, kun kuntoonpalauttamisprosessin päätyttyä kasvun koeffisientti tulee huomattavasti pieneneväksi“, minkä yhteydessä hän ehdottaa, että „lähivuosina teollisuuden kasvun koeffisientti kohotettaisiin ei vain 2, vaan 3 kertaa sodanedellistä 6% suuremmaksi tai ehkä vieläkin enemmän“.

Siis kolme kertaa teollisuuden vuotuisen kasvun kuusi prosenttia. Paljonko se tekee? Kaikkiaan 18%:n kasvun vuodessa. Siis valtioneollisuuden tuotannon 18%:n vuotuinen kasvu on trotskilaisten mielestä

uudestirakentamiskaudella se kehityksen joudutetun vauhdin suunnittelemisen korkein raja, johon on pyrittävä kuin ihanteeseen. Verratkaa nyt tätä trotskilaisten ahdaskatseista viisautta siihen tuotannon todelliseen kasvuun, joka meillä on tapahtunut viimeisten kolmen vuoden aikana (vuonna 1927/28—26,3%, vuonna 1928/29—24,3%, vuonna 1929/30—32%), verratkaa tätä trotskilaisten antautumishenkistä filosofiaa Valtion Suunnittelukomission kontrollinumeroissa vuodelle 1930/31 merkittyyn 47% kasvuun, mikä ylittää tuotannon **kaikkein suurimmankin** kasvun **kuntoonpalauttamiskaudella**, niin te käsitätte trotskilaisen „sammuvan käyrän“ teorian koko taantumuksellisuuden, trotskilaisten epäluottamuksen koko syvyyden **uudestirakentamiskauden** mahdollisuuksiin.

Juuri siinä on syy siihen, että trotskilaiset veisaavat nyt bolshevistisen vauhdin „liiallisuudesta“ teollisuuden ja kolhoosirakennustyön kehittämässä.

Juuri siinä on syy siihen, että trotskilaisia ei voi nyt erottaa meidän oikeistouklonisteistamme.

Ymmärrettävää on, että murskaamatta trotskilaisen ja oikeistouklonistien „sammuvan käyrän“ teoriaa me emme olisi voineet kehittää laajassa mitassa todellista suunnittelua kuin myöskään rakennustöiden vauhdin kohottamista ja aikamäärien supistamista. Puolueen yleislinjan käytännössä toteuttamisen johtamiseksi, rakennustyön viisivuotissuunnitelman korjaamiseksi ja parantamiseksi, rakennustyön vauhdin kohottamiseksi ja virheiden ehkäisemiseksi oli

ennen kaikkea lyötävä maahan ja hävitettävä taantumuksellinen „sammuvan käyrän“ teoria.

Keskuskomitea tekikin juuri niin, kuten jo edellä puhuin.

2. PUOLUEEN SISÄISTEN ASIOIDEN JOHTAMISEN KYSYMYKSET

Voidaan luulla, että sosialistisen rakennustyön johtamistoiminta, puolueen yleislinjan toteuttamistoiminta käytännössä on käynyt meillä puolueessa rauhallisesti ja tasaisesti, ilman taistelua ja tahdon jännittämistä. Mutta asia ei ole niin, toverit. Todellisuudessa tämä työ on tapahtunut taistelussa puolueen sisäisiä vaikeuksia vastaan, taistelussa kaikenkaltaisia leninismistä poikkeamia vastaan niin yleisen politiikan alalla kuin myöskin kansallisuuskysymyksen alalla. Puolueemme ei elä ja toimi ilmattomassa avaruudessa. Se elää ja toimii syvällä elämässä ja joutuu alttiiksi ympäristön vaikutukselle. Ja ympäristö meillä muodostuu, kuten tunnettua, erilaisista luokista ja yhteiskuntaryhmistä. Me ryhdyimme laajaan hyökkäykseen kapitalistisia aineksia vastaan, me olemme vienneet pitkälle eteenpäin sosialistista teollisuuttamme, me olemme alkaneet neuvostotilojen ja kolhoosien laajan rakennustyön. Mutta tällaiset ilmiöt eivät voi mennä ohi seurauksitta riistäville luokille. Tällaisten ilmiöiden seurauksena on tavallisesti aikansa eläneiden luokkien taloudellinen häviö, kulakiston taloudellinen häviö maaseudulla, kaupungin pikkuporvarillisten kerrosten toimintapiirin supistuminen. Ymmärrettävää on, että tämä kaikki ei voi olla kärjistämättä luokkien taistelua, aikansa eläneiden luokkien vastarintaa

Neuvostovallan politiikan suhteen. Olisi naurettavaa luulla, ettei näiden luokkien vastarinta tavalla tai toisella heijastuisi puolueemme riveissä. Ja se todellakin löytää heijastuksensa puolueessa. Aikansa eläneiden luokkien vastarinnan heijastusta juuri ovatkin kaikki ja kaikenlaiset puolueemme riveissä esiintyvät poikkeamat leniniläiseltä linjalta.

Voidaanko käydä menestyksellistä taistelua luokkavihollisia vastaan taistelematta samanaikaisesti puolueessamme ilmeneviä syrjäpoikkeamia vastaan, voittamatta näitä syrjäpoikkeamia? Ei, ei voida. Ei voida, sillä on mahdotonta järjestää laajaa tositaistelua luokkavihollisia vastaan, jos selustassamme on heidän asiamiehiään, jos selustaan jätetään henkilöitä, jotka eivät luota asiaamme ja jotka pyrkivät kaikin tavoin jarruttamaan etenemistämme.

Tästä johtuu leppymätön taistelu leniniläiseltä linjalta poikkeamia vastaan puolueen päiväjärjestyksessä olevana tehtävänä.

Minkä vuoksi oikeistopoikkeama on nyt puolueessa päävaara? Siksi, että se heijastaa kulakkivaaraa, ja kulakkivaara on tällä ajankohdalla, suurhyökkäyksen ja kapitalismin juurien poisjuurimisen ajankohdalla, perusvaara maassa.

Mitä Keskuskomitean oli tehtävä oikeistopoikkeaman voittamiseksi, „vasemmisto“-poikkeaman lopullisesti nujertamiseksi ja tien raivaamiseksi puolueen liittämiseksi mitä lujimmin leniniläisen linjan ympärille?

a) Ennen kaikkea täytyi tehdä loppu trotskilaisuuden jätteistä puolueessa, trotskilaisen teorian jätteistä. Trotskilaisen ryhmän oppositiona me murskasimme

ja viskasimme sivuun jo aikoja sitten. Nykyään trotskilainen ryhmä on proletariaatinvastainen ja neuvostovastainen vastavallankumouksellinen ryhmä, joka ahkeroiden tiedoittaa porvaristolle puolueemme asioista. Mutta trotskilaisen teorian jätteitä, trotskilaisuuden jätteitä ei puolueesta ole vielä täydellisesti tuuletettu pois. Oli siis ennen kaikkea tehtävä loppu näistä jätteistä.

Mikä on trotskilaisuuden olemus?

Trotskilaisuuden olemus on ennen kaikkea se, että se kieltää sosialismin rakentamisen mahdollisuuden Neuvostoliitossa maamme työväenluokan ja talonpoikaiston voimilla. Mitä se merkitsee? Se merkitsee sitä, että ellei lähiaikoina meille ehdi voittoisan maailmanvallankumouksen apu, niin meidän on antauduttava porvariston edessä ja puhdistettava tie porvarillis-demokraattiselle tasavallalle. Siis meillä on tässä sosialismin maassamme rakentamisen mahdollisuuden porvarillinen kieltäminen, jota verhotaan „vallankumouksellisella“ fraasilla maailmanvallankumouksen voitosta.

Voidaanko tuollaisilla mielipiteillä varustettuna nostaa työväenluokan miljoonaiset joukot intomieliseen työhön, sosialistiseen kilpailuun, joukkoluontoiseen iskuruuteen, suurhyökkäykseen kapitalistisia aineksia vastaan? On selvää, että ei voida. Olisi tyhmää luulla, että meidän työväenluokkamme, joka on suorittanut kolme vallankumousta, lähtee intomieliseen työhön ja joukkoluontoiseen iskuruuteen sen hyväksi, että saataisiin lannoitetuksi maaperä kapitalismia varten. Meidän työväenluokkamme ei lähde intomieliseen työhön kapitalismin hyväksi, vaan sen hyväksi, että

kapitalismi voitaisiin lopullisesti haudata ja rakentaa Neuvostoliitossa sosialismi. Riistäkää siltä varmuus sosialismin rakentamisen mahdollisuuteen, niin te hävitätte kaiken maaperän kilpailulta, työinnostukselta ja iskuruudelta.

Tästä seuraa johtopäätös: työväenluokan nostamiseksi intomieliseen työhön ja kilpailuun sekä suurhyökkäyksen järjestämiseksi oli ennen kaikkea haudattava trotskilaisuuden porvarillinen teoria sosialismin rakentamisen mahdottomuudesta maassamme.

Trotskilaisuuden olemus on toiseksi se, että se kieltää mahdollisuuden saada talonpoikaiston perusjoukot mukaan sosialistiseen rakennustyöhön maaseudulla. Mitä se merkitsee? Se merkitsee, että työväenluokka ei kykene saamaan talonpoikaistoa mukaansa yksilöllisten talonpoikaistalouksien siirtämisessä kollektiivisille raiteille, että ellei lähiaikoina työväenluokan avuksi ehdi maailmanvallankumouksen voitto, niin talonpoikaisto palauttaa entisen porvarillisen järjestelmän. Siis meillä on tässä sen seikan porvarillinen kieltäminen, että proletariaatin diktatuuri kykenee ja että sillä on mahdollisuudet talonpoikaiston johtamiseksi sosialismiin, jota kieltämisestä verhotaan „vallankumouksellisilla“ fraaseilla maailmanvallankumouksen voitosta.

Voidaanko tuollaisilla mielipiteillä varustettuna nostaa talonpoikaisjoukot kolhoosiliikkeeseen, järjestää joukkoluontoinen kolhoosiliike, järjestää kulakiston luokkana likvidoiminen? On selvää, että ei voida.

Tästä seuraa johtopäätös: talonpoikaiston joukkoluontoisen kolhoosiliikkeen järjestämiseksi ja kulakiston likvidoimiseksi oli ennen kaikkea haudattava

trotskilaisuuden porvarillinen teoria talonpoikaiston työtätekevien joukkojen sosialismiin liittämisen mahdollisuudesta.

Trotskilaisuuden olemus on vihdoin se, että se kieltää rautaisen kurin välttämättömyyden puolueessa, tunnustaa ryhmäkuntalaisten ryhmittymien vapauden puolueessa ja katsoo välttämättömäksi trotskilaisen puolueen perustamisen. Trotskilaisuuden mielestä NKP(b):n ei tule olla yhtenäinen ja luja taistelupuolue, vaan ryhmien ja fraktioiden yhteenkokoutuma, joilla on omat keskuksensa, oma kurinsa, oma lehdistönsä j.n.e. Mutta mitä se merkitsee? Se merkitsee, että julistetaan poliittisten ryhmien vapaus puolueessa. Se merkitsee, että poliittisten ryhmittymien vapauden jälkeen puolueessa pitää tulla poliittisten puolueiden vapaus maassa, s.o. porvarillinen demokratia. Siis meillä on tässä ryhmäkuntien vapauden tunnustaminen puolueessa aina poliittisten puolueiden sallimiseen saakka proletariaatin diktatuurin maassa, jota sallimista peitellään fraasilla „puolueen sisäisestä demokratiasta“, „komennon parantamisesta“ puolueessa. Se, että intelligenttiryhmiä ryhmäkuntalaisen rettelöimisen vapaus ei ole vielä puolueen sisäistä demokratiaa, että puolueen toteuttama laaja itsekritiikki ja puoluejoukkojen valtava aktiivisuus ovat puolueen sisäisen todellisen ja oikean demokratian ilmenemistä,— sitä trotskilaisuus ei voi ymmärtää.

Voidaanko tuollaisilla mielipiteillä varustettuna puolueen suhteen turvata puolueessa raudanluja kuri, turvata puolueen raudanluja yhtenäisyys, joka on välttämätön menestyksellistä taistelua varten luokkaviihollisia vastaan? On selvää, että ei voida.

Tästä seuraa johtopäätös: raudanlujan yhtenäisyyden ja proletaarisen kurin turvaamiseksi puolueessa täytyi ennen kaikkea haudata trotskilaisuuden organisaatioteoria.

Antautumishenkisyys käytännössä **sisältönä**, „vasemmistolaiset“ fraasit ja „vallankumoukselliset“ seikkailumaiset otteet **muotona**, joka verhoaa ja reklamoi antautumishenkistä sisältöä,—sellainen on trotskilaisuuden olemus.

Tuo trotskilaisuuden kaksinaisuus heijastaa sen köyhtyvän kaupunkilaispikkuporvariston aseman kaksinaisuutta, joka ei voi sietää proletariaatin diktatuurin „komentoa“ ja pyrkii joko hyppäämään „kerralla“ sosialismiin välttyäkseen köyhtymiseltä (siitä **seikkailumaisuus** ja **hysterisyys** politiikassa) taikka, jos se ei ole mahdollista, tekemään vaikka minkälaisia myönnytyksiä kapitalismille (siitä **antautumishenki** politiikassa).

Tuo trotskilaisuuden kaksinaisuus on selityksenä sille seikalle, että näennäisesti „raivokkaissa“ rynnäköissään oikeistouklonisteja vastaan trotskilaisuus tavallisesti päättyy **blokkiin** heidän kanssaan, jotka ovat naamioitumattomia antautujia.

Entä mitä ovat „vasemmistolaiset“ ylilyönnit, joita puolueessa on ilmennyt kolhoosiliikkeen alalla? Ne ovat eräänlainen, tosin kyllä tiedoton, yritys herättää meillä henkiin trotskilaisuuden perinteitä käytännössä, herättää henkiin trotskilainen suhtautuminen keskitalonpoikaistoon. Ne ovat seurausta siitä virheestä politiikassa, jota Lenin nimittää „ylihallinnoimiseksi“. Se tahtoo sanoa, että eräät toverimme, jotka ovat innostuneet kolhoosiliikkeen menestyksistä, ovat alka-

neet suhtautua kolhoosirakennustyön probleemiin pääasiallisesti hallintomiehinä eivätkä rakentajina, tehden sen vuoksi useita mitä pahimpia virheitä.

Meillä on puolueessa henkilöitä, jotka ovat sitä mieltä, ettei olisi pitänyt tukistaa „vasemmisto“-yli-lyöjiä. Heidän mielestään ei olisi pitänyt loukata työntekijöitämme eikä vastustaa heidän viehättymistään, vaikkapa tuo viehättyminen johti virheisiin. Se on tyhjää puhetta, toverit. Siten voivat puhua vain sellaiset ihmiset, jotka tahtovat ehdottomasti uida myötävirtaa. He ovat niitä samoja, jotka eivät milloinkaan kykene omaksumaan leniniläistä linjaa — kulkea vasten virtaa silloin, kun tilanne sitä vaatii, kun puolueen edut sitä vaativat. He ovat perässäläahustajia eivätkä leniniläisiä. Juuri sen vuoksi puolueen onnistuikin kääntää kokonaiset joukot tovereitamme oikealle tielle, juuri sen vuoksi puolueen onnistuikin korjata virheet ja saavuttaa menestyksiä, että yleislinjan käytännössä toteuttamisen hyväksi se lähti päättäväisesti vasten virtaa. Se onkin leninismiä käytännössä, leninismiä johtamisessa.

Juuri sen vuoksi olen sitä mieltä, että ellei „vasemmistolaisia“ ylilyöntejä olisi voitettu, niin me emme olisi voineet saavuttaa kolhoosiliikkeessä niitä menestyksiä, jotka nyt olemme saavuttaneet.

Siten on asianlaita trotskilaisuuden jätteitä ja niiden käytännössä ilmenemistä vastaan käydyn taistelun suhteen.

Hieman toisin on asianlaita kysymyksessä oikeisto-oppoportunismista, jonka johdossa olivat tai ovat Buharin, Rykov ja Tomski.

Oikeistouklonisteista ei voida sanoa, etteivät he tunnustaisi sosialismin rakentamisen mahdollisuutta Neuvostoliitossa. Ei, he tunnustavat sen, ja siinä he eroavat trotskilaisista. Mutta oikeistouklonistien onnettomuus on siinä, että tunnustaessaan muodollisesti sosialismin rakentamisen mahdollisuuden yhdessä maassa he eivät halua tunnustaa niitä teitä ja taistelukeinoja, joita ilman sosialismin rakentaminen on mahdotonta. He eivät halua tunnustaa sitä, että teollisuuden voimaperäinen kehittäminen on avain koko kansantalouden uudistamiseen sosialismin perustoilla. He eivät halua tunnustaa leppymätöntä luokkataistelua kapitalistisia aineksia vastaan ja sosialismin suurhyökkäystä kapitalismia vastaan. He eivät ymmärrä sitä, että nämä kaikki tiet ja keinot ovat niiden toimenpiteiden systeemi, joita ilman proletariaatin diktatuurin säilyttäminen ja sosialismin rakentaminen maassamme on mahdotonta. He luulevat, että sosialismi voidaan rakentaa pikkuhiljaa, itsestäänsujumisen pohjalla, ilman luokkataistelua, ilman hyökkäystä kapitalistisia aineksia vastaan. He luulevat, että kapitalistiset ainekset joko itsestään, huomaamatta kuolevat pois tai kasvavat sosialismiin. Mutta kun sellaisia ihmeitä ei historiassa tapahdu, niin käy siten, että oikeistouklonistit luisivat käytännössä sosialismin maassamme rakentamisen mahdollisuuden kieltämisen kannalle.

Oikeistouklonisteista ei voida myöskään sanoa, että he kieltäisivät talonpoikaiston perusjoukkojen mukaansaamisen mahdollisuuden sosialismin rakentamiseen maaseudulla. Ei, he tunnustavat sen, ja siinä he eroavat trotskilaisista. Mutta tunnustaessaan sen muodol-

lisesti he samalla kieltävät ne tiet ja keinot, joita ilman talonpoikaiston saaminen mukaan sosialismin rakentamiseen on mahdotonta. He eivät halua tunnustaa, että neuvostotilat ja kolhoosit ovat peruskeino ja „valtatie“ talonpoikaiston perusjoukkojen saamiseksi mukaan sosialismin rakentamiseen. He eivät halua tunnustaa, että ilman kulakiston luokkana likvidoinen politiikan käytännössä toteuttamista maaseutua ei voida uudistaa sosialismin perustoilla. He luulevat, että maaseutu voidaan siirtää sosialismin raiteille pikkuhiljaa, itsestänsujumisen pohjalla, ilman luokkataistelua, pelkästään varustelu- ja myyntiosuuskuntien kautta, sillä he ovat varmoja siitä, että kulakki itse kasvaa sosialismiin. He luulevat, että pääasia ei ole nyt teollisuuden kehittämisen nopeassa vauhdissa eikä myöskään kolhooseissa ja neuvostotiloissa, vaan siinä, että „päästetään valloilleen“ markkinoiden vaistovaraisuus, „vapautetaan“ markkinat ja „poistetaan kahleet“ yksilöllisiltä talouksilta aina maaseudun kapitalistisiin aineksiin saakka. Mutta kun kulakki ei voi kasvaa sosialismiin ja markkinoiden „vapautus“ merkitsee kulakiston aseistamista ja työväenluokan aseistariisumista, niin tuloksena on, että oikeistouklonistit luisuvat käytännössä kannalle, joka kieltää talonpoikaiston perusjoukkojen mukaansaamisen mahdollisuuden sosialismin rakentamiseen.

Tämä muuten onkin selityksenä sille tosiasialle, että kukkotappelussaan trotskilaisia vastaan oikeistouklonistit päätyvät tavallisesti kulissientakaisiin neuvotteluihin blokista heidän kanssaan.

Oikeisto-oppportunismin peruspahe on se, että se tekee eron luokkataistelun leniniläisestä käsityk-

sestä ja luisuu pikkuporvarillisen liberalismiin kannalle.

Ei voi olla epäilystäkään siitä, etteikö oikeistopoikkeaman voitto puolueessamme merkitsisi työväenluokan täydellistä aseistariisumista, kapitalististen ainesten aseistamista maaseudulla ja mahdollisuuksien lisääntymistä kapitalismin palauttamiselle Neuvostoliitossa.

Oikeistouklonistit eivät ole toisen puolueen perustamisen kannalla, ja siinä on vielä heidän yksi eroavaisuutensa trotskilaisista. Oikeistouklonistien johtajat ovat tunnustaneet avoimesti virheensä ja laskeneet aseensa puolueen edessä. Mutta olisi tyhmää tämän perusteella luulla, että oikeistopoikkeama olisi jo haudattu. Oikeisto-opportunismin voimaa ei voida mitata tämän seikan mukaan. Oikeisto-opportunismin voimana on pikkuporvarillisen vaistovaraisuuden voima, sen painostuksen voima, joka kohdistuu puolueeseen kapitalististen ainesten taholta yleensä ja kulakiston taholta erikoisesti. Ja juuri siksi, että oikeistopoikkeama heijastaa aikansa eläneiden luokkien perusainesten vastarintaa, juuri sen vuoksi oikeistopoikkeama on nykyään päävaara puolueessa.

Juuri siksi puolue katsoi välttämättömäksi ryhtyä päättäväiseen ja leppymättömään taisteluun oikeistopoikkeamaa vastaan.

Epäilemätöntä on, että ilman päättäväistä taistelua oikeistopoikkeamaa vastaan, ilman sen johtavien ainesten eristämistä me emme olisi voineet mobilisoida puolueen ja työväenluokan voimia, maalaisköyhälistön ja talonpoikaiston keskitalonpoikaisten joukkojen voimia sosialismin suurhyökkäykseen, neu-

vostotilojen ja kolhoosien järjestämiseen, raskaan teollisuutemme kuntoonpalauttamiseen, kulakiston luokkana likvidoimiseen.

Siten on asianlaita „vasemmisto“- ja oikeistopoikkeaman suhteen puolueessa.

Tehtävänä on käydä edelleenkin leppymätöntä taistelua kahdella rintamalla, sekä „vasemmistolaisia“ vastaan, jotka edustavat pikkuporvarillista radikalismia, että oikeistolaisia vastaan, jotka edustavat pikkuporvarillista liberalismia.

Tehtävänä on jatkaa edelleenkin leppymätöntä taistelua niitä sovittelija-aineiksi vastaan puolueessa, jotka eivät ymmärrä tai eivät ole ymmärtävinään kahdella rintamalla käytävän päättäväisen taistelun välttämättömyyttä.

b) Kuva taistelusta syrjäpoikkeamia vastaan puolueessa ei olisi täydellinen, elleimme koskettelisi puolueessa ilmeneviä syrjäpoikkeamia kansallisuuskysymyksen alalla. Tarkoitin ensinnäkin poikkeamaa suurvenäläiseen chauvinismiin ja toiseksi — poikkeamaa paikalliseen natsionalismiin. Nämä syrjäpoikkeamat eivät ole niin huomattavia ja rynnistäviä kuin „vasemmisto“- tai oikeistopoikkeama. Niitä voisi nimittää ryömiviksi syrjäpoikkeamiksi. Mutta se ei vielä merkitse sitä, ettei niitä olisi olemassa. Ei, niitä on olemassa ja, mikä on pääasia, ne kasvavat. Siitä ei voi olla pienintäkään epäilystä. Siitä ei voi olla epäilystä, sillä luokkataistelun kärjistymisen yleinen ilmapiiri ei voi olla johtamatta vissinlaiseen kansallisten kahnausten kärjistymiseen, jotka heijastuvat puolueessa. Siksi näiden syrjäpoikkeamien piirteet olisikin paljastettava ja vedettävä päivänvaloon.

Mikä on suurvenäläiseen chauvinismiin poikkeaman olemus meidän nykyisissä oloissamme?

Suurvenäläiseen chauvinismiin poikkeaman olemuksena on pyrkimys sivuuttaa kielen, kulttuurin ja elämäntapojen kansalliset erilaisuudet; pyrkimys valmistella kansallisten tasavaltojen ja alueiden likvidoimista; pyrkimys horjuttaa kansallisen tasa-arvoisuuden periaate ja tehdä tyhjäksi se puolueen politiikka, jonka tarkoituksena on koneiston kansallistaminen, lehdistön, koulujen ja muiden valtiollisten ja yhteiskunnallisten laitosten kansallistaminen.

Tämän tyyppin ukлонistit lähtevät tällöin siitä, että koska sosialismin voittaessa kansakunnat tulevat sulautumaan yhteen ja niiden kansalliset kielet tulevat muuttumaan yhdeksi, yhteiseksi kieleksi, niin on tullut aika hävittää kansalliset eroavaisuudet ja kieltäytyä ennen sorrettujen kansojen kansallisen kulttuurin tukemisen politiikasta.

Tämän yhteydessä he viittaavat Leniniin siteeraten häntä väärin, toisinaan suorastaan vääristellen ja parjaten Leniniä.

Lenin sanoi, että sosialismin aikana kansallisuuksien edut sulautuvat yhdeksi kokonaisuudeksi,— eikö tästä johdu, että on aika tehdä loppu kansallisista tasavalloista ja alueista... internationalismin hyväksi? Polemisoidessaan bundilaisia vastaan Lenin sanoi vuonna 1913, että kansallisen kulttuurin tunnus on porvarillinen tunnus,— eikö siitä johdu, että on aika tehdä loppu Neuvostoliiton kansojen kansallisesta kulttuurista... internationalismin hyväksi?

Lenin sanoi, että sosialismin aikana kansallinen sorto ja kansalliset väliseinät häviävät,— eikö siitä johdu,

että on aika tehdä loppu Neuvostoliiton kansojen kansallisten erikoisuuksien huomioimispolitiikasta ja ryhtyä harjoittamaan assimilatiopolitiikkaa... internationalismin hyväksi?

Ja niin edelleen, ynnä muuta sellaista.

Ei voi olla epäilystäkään siitä, etteikö tämä syrjäpoikkeama kansallisuuskysymyksessä, jota kaiken lisäksi verhotaan internationalismin naamiolla ja Leninin nimellä, olisi suurvenäläisen natsionalismin kaikkein hiotuin ja siksi kaikkein vaarallisin muoto.

Ensinnäkään Lenin ei ole koskaan sanonut, että kansalliset erilaisuudet tulevat katoamaan ja että kansalliset kielet tulevat sulautumaan yhdeksi, yhteiseksi kieleksi yhden valtion puitteissa, ennen sosialismin voittoa maailman mitassa. Sen sijaan Lenin sanoi jotain aivan päinvastaista, nimittäin, että „kansalliset ja valtiolliset erilaisuudet kansojen ja maiden välillä... tulevat säilymään vielä hyvin, hyvin kauan vieläpä senkin jälkeen, kun proletariaatin diktatuuri on pystytetty maailman mitassa“ * (XXV osa, s. 227).

Kuinka voidaan viitata Leniniin unohtaen tämän hänen peruslausuntonsa?

Eräs entisistä marxilaisista, mutta nykyään luopio ja reformisti, herra Kautsky väittää tosin jotain sellaista, mikä on suorastaan päinvastaista sille, mitä Lenin meille opettaa. Vastoin Leniniä hän väittää, että proletaarisen vallankumouksen voitto itävaltalais-saksalaisessa yhdistetyssä valtiossa viime vuosisadan puolivälissä olisi johtanut yhden, yhteisen saksan kielien muodostumiseen ja tshekkien saksalaistumiseen,

---

* Alleviivaus minun. J. St.

sillä „yksistään kahleista vapautuneen tavaravaihdon voima, yksistään sen nykyaikaisen kulttuurin voima, jonka saksalaiset toivat mukanaan, olisi tehnyt takapajuisista tshekkiläisistä pikkuporvareista, talonpojista ja proletaareista, joille heidän raihnas kansallisuutensa ei ollut voinut mitään antaa, saksalaisia ilman mitään pakollista saksalaistamista“ (kts. esipuhe kirjan „Vallankumous ja vastavallankumous“ saksalaiseen painokseen).

Ymmärrettävää on, että tällainen „käsitys“ on täysin sopusointuinen Kautskyn sosiali-chauvinismin kanssa. Näitä Kautskyn mielipiteitä vastaan minä esiinnyinkin vuonna 1925 Idän kansojen yliopistossa pitämässäni puheessa⁵⁶. Mutta voiko tällä riehaantuneen saksalaisen sosiali-chauvinistin marxilaisvastaisella jaarittelulla olla jotain myönteistä merkitystä meille, marxilaisille, jotka haluamme pysyä internationalisteina loppuun saakka?

Kumpi on oikeassa, Kautsky vaiko Lenin?

Jos oikeassa on Kautsky, niin miten voidaan silloin selittää se tosiasia, että sellaiset verrattain takapajuiset kansallisuudet kuin bielovenäläiset ja ukrainalaiset, jotka ovat lähempänä isovenäläisiä kuin tshekkiläiset saksalaisia, eivät ole venäläistyneet Neuvostoliiton proletaarisen vallankumouksen voiton tuloksena, vaan päinvastoin elpyneet ja kehittyneet itsenäisinä kansakuntina? Miten voidaan selittää, että sellaiset kansakunnat kuin turkmenit, kirgisit, uzbekit, tadhikit (puhumattakaan gruusialaisista, armenialaisista, azerbaidzhanilaisista j.n.e.) eivät takapajuisuudestaan huolimatta ole sosialismin voiton yhteydessä Neuvostoliitossa lainkaan venäläistyneet, vaan päinvas-

toin, ovat elpyneet ja kehittyneet itsenäisiksi kansakunniksi? Eikö ole selvää, että tavoitellessaan näyteinternationalismia meidän kunnioitettavat uklonistimme ovat joutuneet kautskylaisen sosiali-chauvinismin kynsiin? Eikö ole selvää, että taistellessaan sen puolesta, että yhden valtion rajojen sisällä, Neuvostoliiton rajojen sisällä, olisi yksi ja yhteinen kieli, he pyrkivät itseasiassa palauttamaan ennen vallitsevana olleen kielen, nimittäin isovenäjän kielen etuoikeuksia?

Missä siinä on internationalismi?

Toiseksi, Lenin ei ole milloinkaan sanonut, että kansallisuussorron hävittäminen ja kansallisuuksien etujen sulautuminen yhdeksi kokonaisuudeksi olisi samaa kuin kansallisten erilaisuuksien hävittäminen. Me olemme hävittäneet kansallisuussorron. Me olemme hävittäneet kansalliset etuoikeudet ja saattaneet voimaan kansallisen tasa-arvoisuuden. Me olemme hävittäneet valtiorajat tämän sanan vanhassa mielessä, rajapylvää ja tulliaidat Neuvostoliiton kansallisuuksien väliltä. Me olemme saattaneet voimaan Neuvostoliiton kansojen taloudellisten ja poliittisten etujen yhtenäisyyden. Mutta merkitseekö se, että me olemme siten hävittäneet kansalliset erilaisuudet, kansalliset kielet, kulttuurin, elintavat j.n.e.? On selvää, ettei se merkitse sitä. Mutta kun kansalliset erilaisuudet, kieli, kulttuuri, elintavat j.n.e. jäävät olemaan, niin eikö ole selvää, että kansallisten tasa-valtojen ja alueiden lakkauttamisen vaatimus historian tällä kaudella on taantumuksellinen vaatimus, joka on suunnattu proletariaatin diktatuurin etuja vastaan? Ymmärtävätkö meidän uklonistimme, että jos nyt

lakkautetaan kansalliset tasavallat ja alueet, niin se merkitsee sitä, että Neuvostoliiton kansojen miljoonaisilta joukoilta riistetään mahdollisuus saada sivistys äidinkielellä, riistetään heiltä äidinkielen koulun, oikeuslaitoksen, hallintolaitoksen, yhteiskunnallisten ja muiden järjestöjen ja laitosten pitämisen mahdollisuus, riistetään heiltä mahdollisuus yhtyä sosialistiseen rakennustyöhön? Eikö ole selvää, että näyteinternationalismia tavoitellessaan meidän uklonistimme ovat joutuneet taantumuksellisten isovenäläisten chauvinistien kynsiin ja unohtaneet, kokonaan unohtaneet proletariaatin diktatuurin kauden kulttuurivallankumouksen tunnuksen, joka on samalla tavalla voimassa Neuvostoliiton **kaikkia** kansoja varten, sekä isovenäläisiä että ei-isovenäläisiä varten?

Kolmanneksi, Lenin ei ole milloinkaan sanonut, että kansallisen kulttuurin kehittämisen tunnus **proletariaatin diktatuurin** oloissa on taantumuksellinen tunnus. Päinvastoin, Lenin oli aina sillä kannalla, että Neuvostoliiton kansoja pitää auttaa niiden oman kansallisen kulttuurinsa kehittämässä. Ei kenenkään muun kuin juuri Leninin johdolla puolueen X edustajakokouksessa laadittiin ja hyväksyttiin kansallisuuskysymyksestä päätöslauselma, jossa puhutaan suoraan siitä, että:

„Puolueen tehtävänä on auttaa ei-isovenäläisten kansojen työtätekeviä joukkoja saavuttamaan edellemennyt keski-Venäjä, auttaa niitä: a) kehittämään ja lujittamaan kotonaan neuvostollista valtioelämää sellaisissa muodoissa, jotka vastaavat näiden kansojen kansallisia ja elinoloja; b) kehittämään ja lujittamaan kotonaan oikeuslaitosta, hallintolaitosta, talouselimiä ja valtaelimiä, jotka toimivat äidinkielellä ja jotka on pantu kokoon paikallisen väestön elämän ja psykologian tuntevista paikalli-

sista työntekijöistä; c) kehittämään kotonaan äidinkielistä lehdistöä, koulua, teatteria, klubitoimintaa ja yleensä kulttuuri- ja valistuslaitoksia; d) järjestämään ja kehittämään äidinkielellä toimivien sekä yleissivistävien että ammatti- ja teknillisluontoisten kurssien ja koulujen laajan verkoston“⁵⁷.

Eikö ole selvää, että Lenin oli kokonaan ja täydellisesti sen tunnuksen kannalla, joka puhuu kansallisen kulttuurin kehittämisestä **proletariaatin diktatuurin oloissa?**

Eikö ole selvää, että kansallista kulttuuria koskevan tunnuksen kieltäminen proletariaatin diktatuurin oloissa merkitsee Neuvostoliiton ei-isovenäläisten kansojen kulttuurinousun välttämättömyyden kieltämistä, yleisen oppivelvollisuuden välttämättömyyden kieltämistä näiden kansojen suhteen, näiden kansojen luovuttamista taantumuksellisten natsionalistien henkiseen orjuuteen?

Lenin todellakin määritteli kansallisen kulttuurin tunnuksen **porvariston herruuden aikana** taantumukselliseksi tunnukseksi. Mutta olisiko muuten voinut ollakaan?

Mitä on kansallinen kulttuuri kansallisen porvariston herruuden aikana? Sisällöltään **porvarillista** ja muodoltaan kansallista kulttuuria, jonka tarkoituksena on joukkojen myrkyttäminen natsionalismin myrkyllä ja porvariston herruuden lujittaminen.

Mitä on kansallinen kulttuuri proletariaatin diktatuurin aikana? Sisällöltään **socialistista** ja muodoltaan kansallista kulttuuria, jonka tarkoituksena on joukkojen kasvattaminen sosialismin ja internationalismin hengessä.

Kuinka voidaan sekoittaa toisiinsa nämä. kaksi periaatteellisesti erilaista ilmiötä tekemättä eroa marxilaisuudesta?

Eikö ole selvää, että vastustaessaan tunnusta kansallisesta kulttuurista porvarillisen järjestelmän aikana Lenin suuntasi iskunsa kansallisen kulttuurin porvarillista sisältöä eikä sen kansallista muotoa vastaan?

Olisi typerää luulla, että Lenin olisi pitänyt sosialistista kulttuuria epäkansallisena, jolla ei olisi määrätynlaista kansallista muotoa. Bundilaiset tosin yrittivät aikoinaan panna tuon järjettömyyden Leninin kontolle. Mutta Leninin teoksista näkyy, että hän pani jyrkän vastalauseen sellaista parjausta vastaan ja erottautui päättäväisesti sellaisesta järjettömyydestä. Ovatko meidän kunnioitettavat ukлонistimme kuitenkin lähteneet laahustamaan bundilaisten jälkiä?

Mitä meidän ukлонistiemme todistuksista jää jäljelle kaiken edellösanotun jälkeen?

Ei mitään, paitsi internationalismin lipulla tempuileminen ja Leninin parjaaminen.

Suurvenäläisen chauvinismin suuntaan poikkeavat erehtyvät suuresti arvellessaan, että sosialismin rakentamisen kausi Neuvostoliitossa on kansallisten kulttuurien luhistumisen ja lopettamisen kautta. Asia on aivan päinvastoin. Todellisuudessa on proletariaatin diktatuurin ja sosialismin rakentamisen kausi Neuvostoliitossa kansallisten kulttuurien kukoistuksen kautta, jotka ovat sisällöltään sosialistisia ja muodoltaan kansallisia, sillä juuri itse kansakunnat eivät ole neuvostojärjestelmän aikana tavallisia „nykyaikaisia“ kansakuntia, vaan sosialistisia kansakuntia, samoin kuin niiden kansalliset kulttuuritkaan eivät ole sisäl-

löltään tavallisia, porvarillisia kulttuureja, vaan sosialistisia kulttuureja.

He eivät ilmeisesti käsitä, että kansallisten kulttuurien kehitys on laajeneva uudella voimalla, kun äidinkielen yleinen alkeisoppivelvollisuus saatetaan voimaan ja juurrutetaan käytäntöön. He eivät käsitä, että vain kansallisten kulttuurien kehittämisen ehdolla voidaan jälkeenjääneet kansallisuudet tositeolla liittää mukaan sosialistiseen rakennustyöhön.

He eivät käsitä, että juuri siinä onkin sen leniniläisen politiikan perusta, jonka tarkoituksena on auttaa ja tukea Neuvostoliiton kansojen kansallisten kulttuurien kehittämistä.

Voi näyttää kummalliselta, että me, jotka olemme sillä kannalla, että kansalliset kulttuurit sulautuvat tulevaisuudessa yhdeksi yhteiseksi (sekä muotonsa että sisältönsä puolesta yhteiseksi) kulttuuriksi, jolla on yksi yhteinen kieli, olemme samalla sillä kannalla, että nykypäivinä, proletariaatin diktatuurin kaudella, kansallisten kulttuurien tulee kukoistaa. Mutta siinä ei ole mitään kummallista. Kansallisten kulttuurien on annettava kehittyä ja päästä täyteen laajuuteensa, tuoda esiin kaikki mahdollisuutensa, jotta sosialismin voitettua koko maailmassa voitaisiin luoda edellytykset niiden sulautumiselle yhdeksi yhteiseksi kulttuuriksi, jolla on yksi yhteinen kieli. Muodoltaan kansallisten ja sisällöltään sosialististen kulttuurien kukoistus proletariaatin diktatuurin oloissa yhdessä maassa niiden sulautumista varten yhdeksi yhteiseksi sosialistiseksi (sekä muodoltaan että sisällöltään) kulttuuriksi, jolla on yksi yhteinen kieli, kun proletariaatti voittaa koko maailmassa ja sosialismi tulee jokapäiväiseen

elämään,—juuri siinä onkin kansallista kulttuuria koskevan kysymyksen leniniläisen asettamisen dialektisuus.

Voidaan sanoa, että kysymyksen tällainen asettaminen on „ristiriitainen“. Mutta eikö meillä ole juuri samanlainen „ristiriitaisuus“ valtiota koskevassa kysymyksessä? Me olemme valtion poiskuolemissen kannalla. Ja samalla me olemme proletariaatin diktatuurin lujittamisen kannalla, joka on kaikkein mahtavin, kaikkein voimallisin valta kaikista tähänastisista valtiovalloista. Valtiovallan korkein kehitys ehtojen valmistamiseksi valtiovallan poiskuolemista varten — sellainen on marxilainen formula. Onko se „ristiriitaista“? Kyllä, se on „ristiriitaista“. Mutta tämä ristiriita on elämäävastaava, ja se heijastaa täydellisesti marxilaista dialektiikkaa.

Tai ottakaamme esimerkiksi leniniläinen kysymyksen asettaminen kansakuntien itsemääräämisoikeudesta aina eroamiseen saakka. Teesin kansakuntien itsemääräämisoikeudesta Lenin esitti toisinaan yksinkertaisen formulan muodossa: „eroaminen yhdistymistä varten“. Ajatelkaahan vain — eroaminen yhdistymistä varten. Se haiskahtaa jopa paradoksilta. Mutta tämä „ristiriitainen“ formula heijastaa kuitenkin sitä marxilaisen dialektiikan elämäävastaavaa totuutta, joka tekee bolshevikeille mahdolliseksi kaikkein lujimpienkin linnoitusten valloittamisen kansallisuuskysymyksen alalla.

Samaa on sanottava formulasta, joka koskee kansallista kulttuuria: kansallisten kulttuurien (ja kielten) kukoistus kaudella, jolloin proletariaatin diktatuuri vallitsee yhdessä maassa, ehtojen valmistelemiseksi

niiden poiskuolemislle ja yhdeksi yhteiseksi sosialistiseksi kulttuuriksi (ja yhdeksi yhteiseksi kieleks) sulautumislle kaudella, jolloin sosialismi on voitannut koko maailmassa.

Ken ei ole käsittänyt tätä siirtymiskautemme omalaatuisuutta ja „ristiriitaisuutta“, ken ei ole käsittänyt tätä historiallisten prosessien dialektiikkaa, se on marxilaisuuden suhteen mennyttä miestä.

Meidän ukлонistiemme onnettomuus on siinä, että he eivät ymmärrä eivätkä halua ymmärtää marxilaista dialektiikkaa.

Siten on asia suurvenäläiseen chauvinismiin poikkeaman kanssa.

Ei ole vaikea käsittää, että tämä syrjäpoikkeama heijastaa ennen hallinnee isovenäläisen kansakunnan aikansa eläneiden luokkien pyrkimyksiä palauttaa itselleen menetetyt etuoikeudet.

Siitä johtuu suurvenäläisen chauvinismin vaarallisuus päävaarana puolueessa kansallisuuskysymyksen alalla.

Mikä on paikalliseen natsionalismiin poikkeaman olemus?

Paikalliseen natsionalismiin poikkeaman olemuksena on pyrkimys eristäytyä ja sulkeutua oman kansallisen kuorensa sisään, pyrkimys hämätä luokkaristiriidat oman kansakuntansa sisällä, pyrkimys suojautua suurvenäläiseltä chauvinismilta poistumalla sosialistisen rakennustyön yleisestä virrasta, pyrkimys olla näkemättä sitä, mikä lähentää ja yhdistää Neuvostoliiton kansakuntien työtätekeviä joukkoja toisiinsa, ja nähdä vain se, mikä voi loitontaa niitä toisistaan.

Poikkeama paikalliseen natsionalismiin heijastaa ennen sorrettujen kansakuntien aikansa eläneiden luokkien tyytymättömyyttä proletariaatin diktatuurin järjestelmään, niiden pyrkimystä eristäytyä omaan kansalliseen porvarilliseen valtioonsa ja pystyttää siellä oma luokkaherruutensa.

Tämän syrjäpoikkeaman vaarallisuus on siinä, että se viljelee porvarillista natsionalismia, heikentää Neuvostoliiton kansojen työtätekevien yhtenäisyyttä ja auttaa interventionisteja.

Sellainen on paikalliseen natsionalismiin poikkeaman olemus.

Puolueen tehtävänä on käydä päättäväistä taistelua tätä syrjäpoikkeamaa vastaan ja turvata ehdot, jotka ovat välttämättömiä Neuvostoliiton kansojen työtätekevien joukkojen internationalistiselle kasvatukselle.

Siten on asia syrjäpoikkeamien kanssa puolueessamme, „vasemmisto“- ja oikeistopoikkeaman kanssa yleisen politiikan alalla ja syrjäpoikkeamien kanssa kansallisuuskysymyksen alalla.

Sellainen on meidän puolueemme sisäinen tila.

Nyt, kun puolue on suoriutunut voittajana yleislinjan puolesta käydyssä taistelussa, kun puolueemme leniniläinen linja on voittanut koko rintamalla, ovat monet taipuvaisia unohtamaan ne vaikeudet, joita kaikki ja kaikenlaiset ukлонistit ovat meille työssämme aiheuttaneet. Enemminkin, eräät mielialtaan poroporvarilliset toverit yhä vieläkin ovat siinä luulossa, että olisi voitu tulla toimeen ilman ukлонisteja vastaan käytyä taisteluakin. Sanomattakin on selvää, että nämä toverit ovat pahasti

harhassa. Ei tarvitse muuta kuin katsahtaa taaksepäin ja palauttaa mieleensä trotskilaisten ja oikeistouklonistien kolttoiset, ei tarvitse muuta kuin palauttaa mieleensä kuluneella kaudella syrjäpoikkeamia vastaan käydyn taistelun historian, niin ymmärtää tuon puolue-poroporvarillisuuden koko tyhjyyden ja kelvottomuuden. Ei voi olla epäilyä siitä, että taltuttamatta uklonisteja ja lyömättä heitä avoimessa taistelussa me emme olisi saavuttaneet niitä menestyksiä, joista puolueemme on nyt syystä ylpeä.

Taistelussa leniniläiseltä linjalta poikkeamia vastaan puolueemme on kasvanut ja lujittunut. Taistelussa syrjäpoikkeamia vastaan se on takonut riviensä leniniläisen yhtenäisyyden. Nykyään ei kukaan enää kiellä sitä kiistatonta tosiasiaa, että puolue ei ole vielä milloinkaan ollut niin lujasti yhteenliittynyt Keskuskomiteansa ympärille kuin nyt. Kaikkien on nyt pakko tunnustaa, että puolue on nyt yhtenäisempi ja lujempi kuin milloinkaan ennen, että XVI edustajakokous on yksi niitä harvoja puoluekokouksiamme, jossa ei ole enää muotoiltua ja kiinteää oppositiota, joka pystyisi asettamaan oman erikoisen linjansa puolueen yleislinjaa vastaan.

Mitä puolueen on kiittäminen tästä ratkaisevasta saavutuksestaan?

Sen on kiittäminen tästä saavutuksesta sitä seikkaa, että taistelussaan syrjäpoikkeamia vastaan se on aina harjoittanut periaatteellista politiikkaa alentumatta milloinkaan kulussientakaisiin sommitteluihin ja diplomaattiseen keinotteluun.

Lenin sanoi, että periaatteellinen politiikka on ainoa oikea politiikka. Me suoriuduimme voittajina

taistelusta syrjäpoikkeamia vastaan siksi, että noudattimme rehellisesti ja johdonmukaisesti tätä Leninin antamaa ohjetta. (Suosionosoituksia.)

* * *

Minä lopetan, toverit.

Minkälainen on yleinen johtopäätös?

Kuluneena kautena me olemme saavuttaneet monia ratkaisevia voittoja sosialistisen rakennustyön kaikilla rintamilla. Me olemme saavuttaneet nämä voitot siksi, että kykenimme kantamaan korkealla Leninin suurta lippua. Jos me tahdomme voittaa, niin meidän on edelleenkin kannettava korkealla Leninin lippua ja suojattava sen puhtaus ja tahrattomuus. (Suosionosoituksia.)

Sellainen on yleinen johtopäätös.

Leninin lipun alla me voitimme taisteluissa Lokakuun vallankumouksen puolesta.

Leninin lipun alla me olemme saavuttaneet ratkaisevia voittoja taistelussa sosialistisen rakennustyön voiton puolesta.

Tämän lipun alla me saavutamme voiton proletaarissa vallankumouksessa koko maailmassa.

Eläköön leninismi! (Voimakkaita ja kauanjatkuvia suosionosoituksia. Kunnianosoituksia koko salissa.)

HUOMAUTUKSIA

- ¹ NKP(b):n Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean täysistunto pidettiin huhtikuun 16—23 p:nä 1929. Täysistunto käsitteli seuraavat kysymykset: 1) puolueen sisäisistä asioista; 2) XVI Yleisliittolaisen puoluekonferenssin kysymykset; 3) puolueen puhdistuksesta. Täysistunto hyväksyi Keskuskomitean Politbyroon ja Keskuskontrollikomitean Puhemiehistön yhdistetyn istunnon helmikuun 9 p:nä 1929 tekemän päätöslauselman puolueen sisäisistä asioista ja tuomitsi erikoisessa päätöslauselmassaan Buharinin, Rykovin ja Tomskin oikeisto-opportunistisen toiminnan. Täysistunto hyväksyi Politbyroon esittämät teesit kansantalouden kehittämisen viisivuotissuunnitelmasta, maatalouden kehittämisen teistä ja keskitalonpoikain verohelpotuksista, byrokratismia vastaan käytävän taistelun yhteenvedoista ja lähimmistä tehtävistä ja päätti asettaa teesit XVI Yleisliittolaisen puoluekonferenssin käsiteltäväksi. Täysistunto päätti asettaa XVI puoluekonferenssin käsiteltäväksi pääpiirteissään hyväksytyt teesit NKP(b):n jäsenten ja kandidaattien puhdistuksesta. J. V. Stalin piti täysistunnon istunnossa huhtikuun 22 p:nä puheen „Oikeistopoikkeamasta NKP(b):ssa“. (NKP(b):n Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean täysistunnon päätöslauselmia kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä“, II osa, 1941, s. 311—323.) —3.

- ² Tarkoitetaan sen porvarillisten spesialistien vastavallankumouksellisen järjestön tuholais toimintaa, joka toimi vuosina 1923—1928 Donetsin kaivosalueen Shahtyn y.m. piireissä. —15.

- 3 Kominternin VI kongressi pidettiin Moskovassa heinäkuun 17 — syyskuun 1 pñä 1928. Kongressi käsitteli selostuksen Kominternin Toimeenpanevan Komitean toiminnasta, Kommunistisen Nuorisointernationalen Toimeenpanevan Komitean ja Kansainvälisen Kontrollikomitean toimintaselostukset, taistelukeinoja imperialististen sotien vaaraa vastaan, Kommunistisen Internationalen ohjelman, kysymyksen vallankumouksellisesta liikkeestä siirto- ja puolisiirtomaissa, Neuvostoliiton taloudellista asemaa ja tilannetta NKP(b):ssa sekä vahvasti Kominternin säännöt. Päätöksissään kongressi kiinnitti huomiota kapitalismin sisäisten ristiriitojen kasvuun, jotka johtavat kiertämättä kapitalistisen vakaantumisen horjumiseen ja kapitalismin yleisen kriisin jyrkkään kärjistymiseen. Kongressi määritteli työväenluokan uusista taisteluehdoista johtuvat Kommunistisen Internationalen tehtävät, mobilisoi kommunistisia puolueita voimistamaan taistelua oikeistopoikkeamaa vastaan päävaarana sekä siihen sovittellevasti suhtautumista vastaan. Kongressi tähdensi sosialistisen rakennustyön voittoja Neuvostoliitossa ja niiden merkitystä kansainvälisen proletariaatin vallankumouksellisten asemien lujittumiselle ja kutsui koko maailman työtätekeviä puolustamaan Neuvostoliittoa. J. V. Stalin osallistui johtavasti kongressin työhön, hänet valittiin kongressin puhemiehistön jäseneksi, ohjelma-valiokunnan jäseneksi sekä sen poliittisen valiokunnan jäseneksi, joka laati teesit kansainvälisestä tilanteesta ja Kommunistisen Internationalen tehtävistä. — 24.
- 4 Tarkoitetaan NKP(b):n Keskuskomitean täysistuntoa, johon osallistuivat Keskuskontrollikomitean ja Keskustarkastusvaliokunnan jäsenet ja joka pidettiin marraskuun 16—24 pñä 1928. — 30.
- 5 Kateederisosialismi — eräs suunta porvarillisessa ideologiassa, pääasiallisesti porvarillisessa poliittisessa taloustieteessä. Se syntyi Saksassa yhdeksännentoista vuosisadan jälkipuoliskolla; myöhemmin levisi laajasti Englannissa, Amerikassa ja Ranskassa. Esiintyessään yliopistojen kateedereissa (siitä johtuu nimitys „kateederisosialismi“) tämän suunnan edustajat, liberaa-

lis-porvarilliset professorit, kävivät taistelua marxilaisuutta ja kehittyvää vallankumouksellista työväenliikettä vastaan, peittelivät kapitalismin ristiriitoja, saarnasivat luokkasovintoa. Kateederisosialistit eivät tunnustaneet porvarillisen valtion luokka- ja riistoluonnetta ja väittivät, että yhteiskunnallisten reformien avulla se kykenee muka tekemään kapitalismin paremmaksi. Engels kirjoitti saksalaisista kateederisosialisteista: „teoreettisessa suhteessa kateederisosialistit eivät ole milloinkaan kohonneet filantropiaan taipuvaisten vulgäärien taloustieteilijöiden tasoa korkeammalle, mutta nykyään he ovat laskeutuneet tavallisten bismarckilaisen valtiososialismin ylistelijäin tasolle“ (K. Marx ja F. Engels. Teokset, XXVII osa, s. 499). Venäjällä kateederisosialistien porvarillis-liberaalisia reformistisia aatteita saarnasivat legaaliset marxilaiset. Pyrkinessään alistamaan työväenliikkeen porvariston etujen alaiseksi ja saarnatessaan kapitalismin rauhallista ja asteittaista kasvamista sosialismiin ovat venäläiset menshevikit, II Internationalen opportunistiset puolueet ja nykyiset oikeistososialistit myöskin luisuneet kateederisosialismiin. — 39.

- 6 Tarkoitetaan NK(b):n Keskuskomitean täysistuntoa, joka pidettiin heinäkuun 4—12 p:nä 1928. — 57.
- 7 „Nuoriso-Internationale“ („Jugend Internationale“) — aikakauslehti, Nuorison sosialististen järjestöjen kansainvälisen liiton äänenkannattaja; ilmestyi Zürichissä syyskuusta 1915 toukokuuhun 1918. Vuodesta 1919 vuoteen 1941 aikakauslehteä julkaistiin Kommunistisen Nuoriso-Internationalen Toimeenpanevan Komitean äänenkannattajana. (Vuosina 1925—1928 ilmestyi „Kommunistinen Nuoriso-Internationale“ nimisenä.) — 79.
- 8 Kts. Lenin kokoelma XIV, s. 250—259. — 85.
- 9 „Sbornik Sotsial-Demokrata“ („Sosialidemokraatin Kokoelma“) kokoelmaa julkaisi VSDTP:n Keskuskomitea v. 1916 V. I. Leninin välittömällä johdolla. Ilmestyi kaksi numeroa: loka- ja joulukuussa 1916. — 85.

- 10 Brestin rauhan kaudella (v. 1918) Buharin ja hänen johtamansa „vasemmisto“-kommunistien ryhmä kävi yhdessä Trotskin kanssa puolueen sisällä kiivasta taistelua Leniniä vastaan vaatién sodan jatkamista tarkoituksenaan saattaa nuori ja vielä armeijaa vailla oleva Neuvostotasavalta Saksan imperialismiin iskun alle. Neuvostovastaisen „oikeisto-trotskilaisen blokin“ oikeusjutussa vuonna 1938 tuli todetuksi, että Buharin ja hänen johtamansa „vasemmisto“-kommunistien ryhmä yhdessä Trotskin ja vasemmistoeserrien kanssa olivat vastavallankumouksellisessa salaliitossa Neuvostohallitusta vastaan, asettivat päämääräkseen Brestin rauhansopimuksen rikkomisen, V. I. Leninin, J. V. Stalinin ja J. M. Sverdlovin vangitsemisen ja murhaamisen sekä hallituksen muodostamisen buharinilaisista, trotskilaisista ja vasemmistoeserristä. — 112.
- 11 EKOSO RSFSR — Ekonomitsheski Sovet pri Sovete Narodnyh Komissarov RSFSR (VSPNT:n Kansankomissaarien Neuvoston Talousneuvosto). — 114.
- 12 NKP(b):n XVI konferenssi pidettiin Moskovassa huhtikuun 23—29 pnä 1929. Konferenssi käsitteli kysymykset: kansantalouden kehittämisen viisivuotissuunnitelmasta, maatalouden kohottamisen teistä ja verohuojennuksista keskitalonpojalle, byrokritisminvastaisen taistelun yhteenvedoista ja lähimmistä tehtävistä, NKP(b):n jäsenten ja kandidaattien puhdistuksesta ja tarkastuksesta. Konferenssin peruskysymyksenä oli ensimmäinen viisivuotissuunnitelma. Konferenssi hylkäsi viisivuotissuunnitelman „minimaali“-variantin, jota oikeistolaisantautajat puolustivat, ja hyväksyi „optimaali“-variantin velvoittavaksi kaikenlaisissa ehdoissa. Konferenssi tuomitsi oikeistopoikkeaman ilmauksena täydellisestä kieltäytymisestä puolueen leniniläisestä politiikasta, suoranaisena siirtymisenä kulakiston kannalle, ja kehoitti puoluetta antamaan murskaavan vastaiskun oikeistopoikkeamalle tämän kauden päävaarana samoin kuin leniniläiseltä linjalta poikkeamisiin sovittellevaisen suhtautumisen mielialoillekin. Konferenssissa kuultiin V. M. Molotovin informoselostus NKP(b):n Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean huhtikuun täysistunnosta ja J. V. Stalinin tässä täysistunnossa pitämästä puheesta „Oikeistopoikkeamasta

- NKP(b):ssa" (kts. tämä osa, s. 3—119) sekä hyväksyttiin yksimielisesti päätöslauselma „Puolueen sisäisistä asioista“. Konferenssi hyväksyi vetoituksen Neuvostoliiton kaikille työläisille ja työtätekeville talonpojille sosialistisen kilpailun laajasta kehittämisestä. (XVI konferenssin päätöslauselmia kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä“, II osa, 1941, s. 324—358.) — **119.**
- 13 V. I. Lenin. „Miten kilpailu on järjestettävä?“ (kts. Teokset, 3. painos, XXII osa, s. 158, 161. Suom. Valitut teokset kahdessa osassa, II osa, s. 266—267). — **121.**
- 14 Kauko-Idän Erillinen armeija muodostettiin elokuussa 1929 sen Itä-Kiinan rautatiellä tapahtuneen selkkauksen aikana, jonka Kiinan vastavallankumoukselliset kenraalit ja Japanin imperiaalistit olivat provosoineet. Sanomalehti „Trevoga“ („Hälyytys“) — Kauko-Idän Erillisen armeijan Poliittisen Hallinnon äänenkannattaja; julkaistaan vuodesta 1929. — **149.**
- 15 „Komsomolskaja Pravda“ — päivälehti, NLKNL:n Keskuskomitean ja Moskovan komitean äänenkannattaja; julkaistaan vuoden 1925 toukokuun 24 päivästä alkaen. Kirjoitus „Yleiskatsaus leninismiin“ julkaistiin „Komsomolskaja Pravda“ lehden numerossa 282, joulukuun 7 pnä 1929. — **150.**
- 16 Marxilaisten maatalousasiaintuntijain Yleisliittolainen konferenssi, jonka kutsui koolle Neuvostoliiton Toimeenpanevan Keskuskomitean Kommunistinen akademia, pidettiin joulukuun 20—27 pnä 1929. Konferenssiin osallistui tieteellisten tutkimuslaitosten, maatalous- ja talouskorkeakoulujen sekä aikakauslehtien ja sanomalehtien toimitusten edustajia. Kaikkiaan oli konferenssissa 302 edustajaa. Puheensa „Agraaripoliittikan kysymyksistä Neuvostoliitossa“ J. V. Stalin piti konferenssin viimeisessä täysistunnossa joulukuun 27 pnä. — **154.**
- 17 Kts. Lenin kokoelma XI, s. 368. — **162.**
- 18 Kts. V. I. Lenin. Teokset, 3. painos, XXV osa, s. 173. Suom. Valitut teokset kahdessa osassa, II osa, s. 620. — **162.**

- 19 Kts. V. I. Lenin. Teokset, 3. painos, XXVI osa, s. 46. — **162.**
- 20 F. Engels. „Talonpoikaiskysymys Ranskassa ja Saksassa“, 1922, s. 66 (kts. myös K. Marx ja F. Engels. Teokset, XVI osa, II nide, venäjänk. painos, 1936, s. 456). — **166.**
- 21 Kts. J. V. Stalin. Teokset, 11. osa, s. 90—106. — **170.**
- 22 Kts. V. I. Lenin. Teokset, 3. painos, XXVII osa, s. 191—194. — **180.**
- 23 „Za rubezhom“ („Rajan takana“) — aikakauslehti; ilmestyi vuodesta 1930 alkaen M. Gorkin toimittamana; vuonna 1932 muutettiin aikakaus- ja sanomalehdeksi, jota julkaistiin vuoteen 1938 asti. — **189.**
- 24 „Krasnaja Zvezda“ („Punainen Tähti“) — sotilaspoliittinen päivälehti; julkaistaan vuoden 1924 tammikuusta alkaen. Vuoden 1946 maaliskuusta lähtien lehti on Neuvostoliiton Aseellisten voimien ministeriön pää-äänenkannattaja. — **192.**
- 25 Kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä“, II osa, 1941, s. 47—53. — **193.**
- 26 NKP(b):n XVI konferenssin päätöslauselmaa „Maatalouden kohottamisen teistä ja keskitalonpojan verohuojennuksista“ kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä“, II osa, 1941, s. 329—338. — **193.**
- 27 Kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä“, II osa, 1941, s. 247—259. — **194.**
- 28 NKP(b):n XV edustajakokouksen päätöslauselmaa „Kansantalouden viisivuotissuunnitelman laatimisen direktiiveistä“ kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä“, II osa, 1941, s. 234—247. — **194.**

- ²⁹ Kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä“, II osa, 1941, s. 222—227. — **194.**
- ³⁰ Sverdlovilaiset — J. M. Sverdlovin Kommunistisen yliopiston oppilaat. — **199.**
- ³¹ Kts. V. I. Lenin. Teokset, 3. painos, XXVI osa, s. 428—429. — **199.**
- ³² V. I. Lenin. „Pitirim Sorokinin arvokkaat tunnustukset“ (kts. Teokset, 3. painos, XXIII osa, s. 294). — **199.**
- ³³ „Rubinismi“ ja „mekanismi“ — marxilaisvastaisia revisionistisia suuntia poliittisessa taloustieteessä. Menshevikki Rubin revisoi Marxin oppia idealistiselta porvarilliselta kannalta, yrittäen riistää marxilaisuudelta sen vallankumouksellisen sisällön, pyrki tuholaismaisesti kääntämään taloustieteilijöiden huomion pois neuvostotalouden kysymysten tutkimisesta johtamalla heitä skolastisten kiistojen ja abstraktioiden alalle. „Mekanismi“ on marxilaisuuden väärentämistä filosofiassa ja poliittisessa taloustieteessä vulgääri-mekanismiselta kannalta, joka oli materialistisen dialektiikan hylkäämistä ja sen vaihtamista salaa porvarilliseen tasapainoteoriaan. Mekanismin eräs pääedustajia oli oikeistouklonistien ideologi Buharin. Poliittisessa taloustieteessä mekanistit kielsivät kapitalistisen yhteiskunnan sisäisten ristiriitojen olemassaolon, sen kehityksen lakien historiallisesti ohimenevän luonteen ja yrittivät siirtää kapitalismin lainmukaisuudet sosialistiseen neuvostoyhteiskuntaan. — **205.**
- ³⁴ NKP(b):n Keskuskomitean mainittu päätös on julkaistu „Pravda“ lehden 73. numerossa maaliskuun 15 pnä 1930. (Kts. myös „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä“, II osa, 1941, s. 813—814.) — **218.**
- ³⁵ NKP(b):n Keskuskomitean päätöstä tammikuun 5 pntä 1930 „Kollektivisoinnin vauhdista ja valtion toimenpiteistä kolhoosirakennustyön auttamiseksi“ kts. myös „NKP(b) edustajakokous-

ten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselemissa ja päätöksissä“, II osa, 1941, s. 389—391. — 224.

- ³⁶ NKP(b):n XVI edustajakokous pidettiin Moskovassa kesäkuun 26 — heinäkuun 13 pnä 1930. Edustajakokous käsitteli puolueen Keskuskomitean poliittisen ja organisatorisen toimintaselostuksen; Keskustarkastusvaliokunnan, Keskuskontrollikomitean ja Kominternin Toimeenpanelevassa Komiteassa olleen NKP(b):n valtuuskunnan toimintaselostukset sekä selostukset: teollisuuden viisivuotissuunnitelman täyttämisestä; kolhoosiliikkeestä ja maatalouden noususta; ammattiliittojen tehtävistä uudestirakentamiskaudella. Edustajakokous hyväksyi yksimielisesti puolueen Keskuskomitean poliittisen linjan ja toiminnan, velvoitti Keskuskomitean edelleenkin turvaamaan sosialistisen rakennustyön bolshevistisen vauhdin, saamaan aikaan viisivuotissuunnitelman täyttämisen neljässä vuodessa, käymään horjumattomasti sosialistista suurhyökkäystä koko rintamalla ja toteuttamaan kulakiston luokkana likvidoimista yleisen kollektivisoimisen pohjalla. Edustajakokous tähdensi maatalouden kehityksessä tapahtuneen murroksen maailmanhistoriallista merkitystä, minkä tuloksena kolhoositalonpoikautosta oli tullut Neuvostovallan todellinen ja luja tuki. Edustajakokous antoi puolueen Keskuskomitean tehtäväksi harjoittaa edelleenkin horjumattomasti rauhanpolitiikkaa ja lujittaa Neuvostoliiton puolustuskuntoisuutta. Edustajakokous antoi ohjeet: raskaan teollisuuden kaikinpuolisesta kehittämisestä ja uuden, voimakkaan hiili- ja metallurgiatukikohdan luomisesta maamme itäosassa; kaikkien joukkojärjestöjen työn uudestijärjestämisestä ja ammattiliittojen osuuden kohottamisesta sosialistisessa rakennustyössä; kaikkien työläisten ja työtätekevien joukkojen mukaansaamisesta sosialistiseen kilpailuun. Edustajakokous paljasti täydellisesti oikeisto-oppoportunismin kulakiston asiointiksi puolueen sisällä ja julisti oikeisto-opposition katsantokannat yhteensopimattomiksi Neuvostoliiton Kommunistiseen (bolshevikkien) Puolueeseen kuulumisen kanssa. Edustajakokous kehoitti puoluejärjestöjä voimistamaan taistelua poikkeamia vastaan kansallisuuskysymyksen alalla — suurvaltalaista chauvinismia ja paikallista natsionalismia vastaan ja toteutta-

maan horjumattomasti leniniläistä kansallisuuspolitiikkaa, joka turvaa Neuvostoliiton kansojen muodoltaan kansallisten ja sisällöltään sosialististen kulttuurien voimakkaan kehityksen. XVI edustajakokous sai paikkansa puolueen historiassa koko rintamalla tapahtuvan sosialismin suurhyökkäyksen, kulakiston luokkana likvidoimisen ja yleisen kollektivisoinnin toteuttamisen edustajakokouksena. J. V. Stalin teki edustajakokouksessa kesäkuun 27 p:nä NKP(b):n Keskuskomitean poliittisen toimintaselostuksen ja heinäkuun 2 p:nä esitti loppulausunnon. (NKP(b):n XVI edustajakokouksesta kts. „NKP(b):n historia. Lyhyt oppikurssi“, 5. suom. painos, s. 347—349. Edustajakokouksen päätöksiä kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä“, II osa, 1941, s. 394—436.) — **253.**

37 Federation reservisysteemi — vuonna 1913 muodostettu pankkijärjestö Pohjois-Amerikan Yhdysvalloissa. Kaksitoista federatiivista reservipankkia, jotka on muodostettu maan tärkeimpiin keskuksiin, yhdistävät ja kontrolloivat Yhdysvaltojen pankkien kaikkea toimintaa ja ovat monopolisen pääoman aseena. Federation reservisysteemiä johtaa federation Reservineuvosto (vuonna 1933 se nimettiin FRS:n Johtajain Neuvostoksi), jonka nimittää Yhdysvaltain presidentti ja se on täydellisesti finanssiporhojen käsissä. Porvarilliset taloustieteilijät — amerikkalaisen kapitalismin ylistäjät ja Yhdysvaltojen finanssi- ja hallituspiirit pitävät federation reservisysteemiä keinona, joka turvaa maan talouden pulilta. Presidentti Hooverin yritykset taistella vuonna 1929 puhjennutta pulaa vastaan federation reservisysteemin avulla epäonnistuivat täydellisesti. — **260.**

38 Youngin suunnitelma — amerikkalaisen pankkiirin Youngin, suunnitelman laatijan, nimen mukaan nimitetty suunnitelma sotakorvausmaksujen saamisesta Saksalta; sen hyväksyi kesäkuun 7 p:nä 1929 Ranskan, Iso-Britannian, Italian, Japanin, Belgian, Yhdysvaltojen ja Saksan eksperttien komitea ja lopullisesti vahvisti Haagin konferenssi tammikuun 20 p:nä 1930. Tämä suunnitelma sääti sotakorvausmaksujen kokonaissummaksi Saksalta 113,9 miljardia markkaa (ulkomaisessa valuutassa), jotka oli maksettava 59 vuoden kuluessa. Kaikki

- sotakorvausmaksutilitykset annettiin Kansainvälisten tilitysten pankin huoleksi, jossa valta-asema oli Yhdysvalloilla. Tämän pankin muodostaminen oli Youngin suunnitelman eräs keskeisimpiä pykäläiä. Pankki oli amerikkalaisen monopolistisen pääoman keinona kontrolloida Euroopan valtioiden kauppaa ja rahan kiertokulkua. Youngin suunnitelman mukaan Saksan teollisuus vapautui sotakorvausmaksujen maksamiseen osallistumisesta, maksujen koko paino sälytettiin työtätekevien harteille. Youngin suunnitelma loi ehdot Saksan sotateollisuusmahdollisuuksien nopeammalle jälleenpalauttamiselle, jota amerikkalaiset imperialistit pyrkivät saamaan aikaan agression aloittamiseksi Neuvostoliittoa vastaan. — 268.
- 39 Tarkoitetaan imperialististen valtioiden solmimia sopimuksia Locarnon (Sveitsi) konferenssissa, joka pidettiin lokakuun 5—16 p:nä 1925. Locarnon sopimukset, joiden tarkoituksena oli Versaillesin sopimuksen säätämän sodanjälkeisen järjestyksen varmistaminen Euroopassa, johtivat vieläkin suurempaan ristiriitojen kärjistymiseen tärkeimpien imperialististen maiden välillä ja uusien sotien valmisteluun. (Locarnon konferenssista kts. J. V. Stalin. Teokset, 7. osa, s. 285—292.) — 268.
- 40 Mielenosoituksia ja vastalause- ja lakkoja elokuun 1 p:nä 1929 (ensimmäisen imperialistisen maailmansodan alkamisen 15. vuosipäivänä) sodanlietsojia vastaan sekä vastalausemielenosoituksia maaliskuun 6 p:nä 1930 nopeasti lisääntyvää työttömyyttä vastaan (vuoden 1929 yleismaailmallisen talouspulan johdosta) oli Ranskan, Saksan, Englannin, Yhdysvaltojen, Puolan sekä Euroopan ja Amerikan muiden maiden monissa kaupungeissa ja teollisuuskeskuksissa. Vastalauseliike tapahtui täydellisesti kommunististen puolueiden ja Kommunistisen Internationalen johdon alaisena. — 271.
- 41 „Pan-Eurooppa“ — Neuvostoliittoa vastaan suunnatun blokin muodostamisen suunnitelma Euroopan valtioista. Suunnitelman esitti Ranskan ulkoministeri Briand toukokuussa 1930. „Federatiiviseen liittoon“ yhdistetyn Euroopan piti tämän suunnitelman mukaan esiintyä yhtenäisenä neuvostovastaisena rintamana ja „federatiivisen liiton“ toimeenpanevan elimen —

„Euroopan komitean“ tuli olla esikuntana hyökkäyksen valmistelussa Neuvostoliittoa vastaan. Tämän ohella Briand'in suunnitelma asetti tehtäväkseen Ranskan hegemonian pystyttämisen Euroopan mantereella ja törmäsi sen vuoksi Englannin, Italian ja Yhdysvaltojen vastarintaan. Imperialististen valtojen välisten ristiriitojen vuoksi „Pan-Eurooppa“-suunnitelma ei toteutunut. — 274.

42 Tarkoitetaan sopimusta sodasta kieltäytymisestä, jonka kirjoittivat alle Pariisissa elokuun 27 p:nä 1928 Yhdysvallat, Ranska, Saksa, Iso-Britannia, Puola, Italia, Japani, Tshekkoslovakia, Belgia ja Britannian dominionit. Neuvostoliittoa ei kutsuttu osalliseksi neuvotteluihin Kelloggin sopimuksen solmimisesta tarkoituksella jättää Neuvostoliitto pois niiden maiden joukosta, joihin sopimuksessa edellytetty sodasta kieltäytyminen kansallisen politiikan aseena ulotettiin. Verhoten itseään demagogisilla fraaseilla „yleisestä rauhasta“ sopimuksen aloitteentekijät (Ranska, Yhdysvallat ja Englanti) luulivat voivansa tehdä siitä asean Neuvostoliiton eristämiseksi ja taistelun käymiseksi Neuvostoliittoa vastaan. Elokuun 5 p:nä vuonna 1928 antamassaan ilmoituksessa Neuvostoliiton hallitus paljasti sopimuksen todelliset tarkoitukset. Yleisen mielipiteen painostuksesta oli Yhdysvaltain, Englannin ja Ranskan hallitusten pakko tehdä ilmoitus, että Neuvostoliitto kutsutaan allekirjoittamaan sopimus. Neuvostoliitto yhtyi Kelloggin sopimukseen, ratifioi sen ensimmäisten joukossa ja teki naapurivaltiolle ehdotuksen sopimuksen solmimisesta Kelloggin sopimuksen velvoitusten viipymättömästä voimaansaattamisesta. Tällaisen sopimuksen allekirjoittivat Moskovassa helmikuun 9 p:nä 1929 Neuvostoliitto, Puola, Romania, Eesti ja Latvia, myöhemmin siihen yhtyivät Turkki ja Liettua. — 274.

43 „Lena-Goldfields“ — englantilainen osakeyhtiö, jolla oli vuosina 1925—1930 Neuvostoliitossa konsessio kulta-, kupari-, rauta- y. m. esiintymien kaivamiseen ja jalostamiseen Siperiassa. Konsessiosopimuksen ehtojen mukaan „Lena-Goldfields“ yhtiö oli velvollinen rakentamaan uusia vuoriteollisuuslaitoksia ja uudistamaan yhtiölle vuokrallaannettuja tehtaita ja kaivoksia. Siitä syystä, että osakeyhtiö ei täyttänyt velvollisuuksiaan

- ja saattoi rappiolle konsessiolle saamiaan tehtaita, kaivoksia ja muita laitoksia, Neuvostohallitus lakkautti konsession ja veti oikeudelliseen edesvastuuseen osakeyhtiön ne toimitsijat, jotka olivat harjoittaneet Neuvostoliitossa vakoilu- ja tuho-laistoimintaa. — **275.**
- 44** Neuvostoliiton Neuvostojen V edustajakokous pidettiin Moskovassa toukokuun 20—28 p:nä 1929 ja se käsitteli seuraavat kysymykset: Neuvostoliiton hallituksen selostus; Neuvostoliiton kansantalouden kehittämisen viisivuotissuunnitelma; maatalouden kohottamisesta ja osuuskuntien järjestämisestä maaseudulla. Edustajakokouksen keskeisimpänä kysymyksenä oli ensimmäisen stalinilaisen viisivuotissuunnitelman käsitteleminen ja hyväksyminen. Edustajakokous hyväksyi Neuvostoliiton hallituksen toimintaselostuksen, vahvisti kansantalouden kehittämisen viisivuotissuunnitelman, viitoitti tiet maatalouden kohottamiselle ja osuuskuntien järjestämiselle maaseudulla sekä valitsi Neuvostoliiton Toimeenpanevan Keskuskomitean uuden kokoonpanon. — **289.**
- 45** Kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä“, II osa, 1941, s. 251. — **299.**
- 46** J. V. Stalin. Keskuskomitean poliittinen toimintaselostus NKP(b):n XV edustajakokoukselle (kts. Teokset, 10. osa, s. 328—329). — **300.**
- 47** Kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä“, II osa, 1941, s. 278—279. — **305.**
- 48** NKP(b):n Keskuskomitean täysistunto, joka pidettiin marraskuun 10—17 p:nä 1929, käsitteli seuraavat kysymykset: kansantalouden kontrollinumeroista vuodelle 1929/30; kolhoosirakennustyön yhteenvedoista ja edessäolevista tehtävistä; Ukrainan maataloudesta ja työstä maaseudulla; Neuvostoliiton Maanviljelyksen yleisliittolaisen kansankomissariaatin muodostamisesta; teknillisten kaaderien kouluttamista koskevan Keskuskomitean heinä-

kuun (1928) täysistunnon päätöksen täytäntöönpanosta. Täysistunto katsoi oikeisto-oppportunismin katsomusten propagandan ja oikeisto-opportunistiin sovittellevaisesti suhtautumisen yhteensopimattomaksi NKP(b):n riveihin kuulumisen kanssa ja päätti erottaa Buharinin, joka oli oikeistolaisten antautujain innoittaja ja johtaja, NKP(b):n Keskuskomitean Politbyroon kokoonpanosta. Täysistunto totesi, että Neuvostoliitto on astunut maaseudun laajan sosialistisen uudestijärjestämisen ja sosialistisen suurmaanviljelyksen järjestämisen vaiheeseen ja viitoitti joukon konkreettisia toimenpiteitä, jotka edistivät kolhoosien lujittamista ja kolhoosiliikkeen laajaa kehittämistä. (Täysistunnon päätöslauselmia kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä“, II osa, 1941, s. 359—388.) — **305.**

- 49 Tarkoitetaan NKP(b):n Keskuskomitean vetoomusta „Kaikille puolueen jäsenille, kaikille työläisille“ itsekritiikin kehittämistä, joka julkaistiin „Pravda“ lehdessä № 128, kesäkuun 3 pnä 1928. (Kts. myös „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä“, II osa, 1941, s. 807—809.) — **335.**
- 50 NKP(b):n Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean päätös „Työläisten nostamisesta neuvostokoneistoon ja neuvostokoneiston joukkoluontoisesta työläiskontrollista alhaaltakäsin (tehtaiden kunniapäällikyydestä)“ julkaistiin „Pravda“ lehdessä № 74, maaliskuun 16 pnä 1930. — **335.**
- 51 Tarkoitetaan NKP(b):n Keskuskomitean toukokuun 15 pnä 1930 tekemää päätöstä „Uralmet'in työstä“ (Uralin mustaa metallurgiaa yhdistävä trusti), joka julkaistiin „Pravda“ lehdessä № 135, toukokuun 18 pnä 1930. — **348.**
- 52 NKP(b):n Keskuskomitean päätös „Piirikuntien lakkauttamisesta“ julkaistiin „Pravda“ lehdessä № 194, heinäkuun 16 pnä 1930. — **360.**
- 53 V. I. Lenin. Kirje V. M. Molotoville puolueen XI edustajakokouksessa tehtävän poliittisen selostuksen suunnitelmasta (kts. Teokset, 3. painos, XXVII osa, s. 207). — **363.**

- 54 V. I. Lenin, „Miten meidän on uudestijärjestettävä Työläis- ja talonpoikaisinspektio“ (kts. Teokset, 3. painos, XXVII osa, s. 405. Suom. Valitut teokset kahdessa osassa, II osa, s. 922). — 364.
- 55 VSFNT:n Neuvostojen VIII edustajakokous pidettiin joulukuun 22—29 p:nä 1920. Eräs edustajakokouksen peruskysymyksiä oli maan sähköistämissuunnitelma, jonka oli laatinut Venäjän sähköistämisen Valtionkomissio (GOELRO). Päätöksessään edustajakokous arvioi sähköistämissuunnitelman „suuren taloudellisen aloitteen ensimmäiseksi askeleeksi“. Kirjeessään V. I. Leninille maaliskuussa 1921 J. V. Stalin kirjoitti Venäjän sähköistämissuunnitelmasta: „Kolmen viime päivän aikana minulla oli tilaisuus lukea kirjoituskokoelma „Venäjän sähköistämissuunnitelma“... Mainio, hyvin laadittu kirja. Se on todella yhtenäisen ja todella valtion taloussuunnitelman mestarillinen luonnos ilman lainausmerkkejä. Se on aikakautemme ainoa marxilainen yritys rakentaa taloudellisesti takapajuksen Venäjän neuvostopäälysrakennuksen alle todella realinen ja nykyoloissa ainoa mahdollinen tuotannollis-teknilinen perusta“ (kts. J. V. Stalin. Teokset, 5. osa, s. 51). — 371.
- 56 Tarkoitetaan Idän työtätekevien Kommunistisen Yliopiston ylioppilaiden kokouksessa toukokuun 18 p:nä 1925 pidettyä puhetta „Idän kansojen yliopiston poliittisista tehtävistä“ (kts. J. V. Stalin. Teokset, 7. osa, s. 146—148). — 390.
- 57 Kts. „NKP(b) edustajakokousten, konferenssien ja Keskuskomitean täysistuntojen päätöslauselmissa ja päätöksissä“, I osa, 1941, s. 385. — 393.

ELÄMÄKERRALLISIA TIETOJA

(huhtikuu 1929 — kesäkuu 1930)

1929

- Huhtikuun 16—23.** J. V. Stalin johtaa NK(b):n Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean täysistunnon työtä.
- Huhtikuun 22.** J. V. Stalin pitää NK(b):n Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean täysistunnossa puheen „Oikeistopoikkeamasta NK(b):ssa“.
- Huhtikuun 23—29.** J. V. Stalin johtaa NK(b):n XVI Yleisliittolaisen konferenssin työtä.
- Huhtikuun 27.** J. V. Stalin valitaan NK(b):n XVI Yleisliittolaisen konferenssin istunnossa valiokuntaan, jonka tehtävänä oli päätöslauselman laatiminen maatalouden kohottamisen keinoista ja verohuojennuksista keskitalonpojalle.
- Huhtikuun 29.** J. V. Stalin johtaa NK(b):n Keskuskomitean täysistunnon työtä.
- Toukokuun 1.** J. V. Stalin on läsnä Moskovan varuskunnan sotajoukkojen juhlaparaatissa ja pääkaupungin työtätekevien mielenosoituksessa Punaisella torilla.
- Toukokuun 4.** J. V. Stalin keskustelee Donetsin kaivosalueen kaivostyöläisten lähetystön kanssa.

- Toukokuun 6.** J. V. Stalin pitää Kominternin Toimeenpanevan Komitean Puhemiehistön Amerikan valiokunnassa puheen oikeistolaisista ryhmäkuntalaisista Amerikan kommunistisessa puolueessa.
- Toukokuun 11.** J. V. Stalin kirjoitti kirjoituksen „Joukkojen kilpailu ja työinnostuksen nousu“ — esipuhe Mikulinan kirjaseen „Joukkojen kilpailu“. Kirjoitus julkaistiin „Pravda“ lehdessä № 114, toukokuun 22 pnä.
- Toukokuun 14.** J. V. Stalin puhuu Kominternin Toimeenpanevan Komitean Puhemiehistön istunnossa tilanteesta Amerikan kommunistisessa puolueessa.
- Toukokuun 20—28.** J. V. Stalin osallistuu Neuvostoliiton Neuvostojen V edustajakokoukseen.
- Toukokuun 28.** J. V. Stalin valitaan Neuvostoliiton Neuvostojen V edustajakokouksessa Neuvostoliiton Toimeenpanevan Keskuskomitean Liittoneuvoston jäseneksi.
- Kesäkuun 18.** J. V. Stalin ja V. M. Molotov keskustele-
vat metsäteollisuuden työläisten edustajiston kanssa.
- Heinäkuun 9.** J. V. Stalin kirjoittaa kirjeen toveri Feliks Kon'ille.
- Heinäkuun 10.** J. V. Stalin kirjoittaa Ukrainan kommunistiselle nuorisoliitolle tervehdyksen sen kymmenvuotispäivän johdosta. Tervehdys julkaistiin „Pravda“ lehdessä № 157, heinäkuun 12 pnä.
- Heinäkuun 24.** J. V. Stalin on läsnä Mustanmeren laivaston eskaaderin harjoituksissa.
- Heinäkuun 25.** J. V. Stalin kävi risteilijässä „Tshervona Ukraina“, oli läsnä punaisten merimiesten tai-

teenharrastajain illanvietossa ja kirjoitti risteilijän laivakirjaan lausunnon.

- Lokakuun 30.** J. V. Stalin kirjoittaa tervehdyksen Kauko-Idän Erilliselle armeijalle Lokakuun Suuren sosialistisen vallankumouksen kaksitoistavuotispäivän johdosta. Tervehdys julkaistiin sanomalehdissä „Trevoga“ № 52 ja „Pravda“ № 259, marraskuun 7 pnä.
- Marraskuun 3.** J. V. Stalin kirjoittaa kirjoituksen „Suuren murroksen vuosi“. Kirjoitus julkaistiin „Pravda“ lehdessä № 259, marraskuun 7 pnä.
- Marraskuun 7.** J. V. Stalin on läsnä Lokakuun Suuren sosialistisen vallankumouksen kahdennentoista vuosipäivän kunniaksi järjestetyssä Moskovan varuskunnan sotajoukkojen paraatissa ja pääkaupungin työtätekevien mielenosoituksessa Punaisella torilla.
- Marraskuun 10—17.** J. V. Stalin johtaa NKP(b):n Keskuskomitean täysistunnon työtä.
- Marraskuun 13.** J. V. Stalin pitää NKP(b):n Keskuskomitean täysistunnon istunnossa puheen, jossa paljastaa buharinilaisen opposition johtomiesten ryhmäkuntalaisen toiminnan.
- NKP(b):n Keskuskomitean täysistunto valitsee J. V. Stalinin valiokuntaan, jonka tehtävänä oli toimittaa lopulliseen asuun päätöslauselma kansantalouden kontrollinumeroista vuodelle 1929/30 ja laatia päätöslauselma oikeistouklonistien buharinilaisesta ryhmästä.
- Marraskuun 15.** NKP(b):n Keskuskomitean täysistunto valitsee J. V. Stalinin valiokuntaan, jonka tehtävänä oli toimittaa kolhoosirakennustyön yhteenvedoja ja

- sen edessäolevia tehtäviä koskevan päätöslauselman sanamuoto.
- Marraskuun 29.** J. V. Stalin osallistuu Neuvostoliiton Toimeenpanevan Keskuskomitean V kokoonpanon toisen sessian työhön.
- Joulukuun 18.** „Pravda“ lehdessä № 298 julkaistaan J. V. Stalinin kirjoitus „Välttämätön korjaus“.
- Joulukuun 21.** J. V. Stalin kirjoittaa vastauksen kaikille järjestöille ja tovereille, jotka olivat lähettäneet hänelle tervehdyksiä hänen syntymänsä viisikymmenvuotispäivän johdosta. Vastaus julkaistiin „Pravda“ lehdessä № 302, joulukuun 22 pnä.
- Joulukuun 27.** J. V. Stalin pitää marxilaisten maatalousasiantuntijain Yleisliittolaisessa konferenssissa puheen „Agraaripolitiikan kysymyksistä Neuvostoliitossa“. Puhe julkaistiin „Pravda“ lehdessä № 309, joulukuun 29 pnä.

1930

- Tammikuun 2.** „Pravda“ lehdessä № 2 julkaistaan J. V. Stalinin tervehdys Stalingradin työläisille kaupungin valkokaartilaisista vapauttamisen kymmenvuotispäivän johdosta.
- Tammikuun 5.** NKP(b):n Keskuskomitea tekee J. V. Stalinin ehdotuksesta päätöksen „Kollektivisoinnin vauhdista ja valtion toimenpiteistä kolhoosirakennustyön autamiseksi“. Päätös julkaistiin „Pravda“ lehdessä № 6, tammikuun 6 pnä.
- Tammikuun 17.** J. V. Stalin kirjoittaa kirjeen A. M. Gorkille.
- Tammikuun 19.** J. V. Stalin kirjoitti kirjoituksen „Kysymykseen kulakiston luokkana likvidoimisen politiikasta“.

Kirjoitus julkaistiin „Pravda“ lehdessä № 21 ja „Krasnaja Zvezdassa“ № 18, tammikuun 21 pnä.

Tammikuun 21. J. V. Stalin on läsnä V. I. Leninin kuoleman kuudennen vuosipäivän johdosta järjestetyssä surukokouksessa Suuressa teatterissa.

Helmikuun 9. J. V. Stalin kirjoittaa „Vastauksen tovereille sverdlovilaisille“. Vastaus julkaistiin „Pravda“ lehdessä № 40, helmikuun 10 pnä.

Helmikuun 13. Monien järjestöjen sekä työläisten, talonpoikien ja puna-armeijalaisten yleisten kokousten pyynnöistä J. V. Stalin palkittiin valtavan suurista ansioistaan sosialistisen rakennustyön rintamalla toisella Punaisen Lipun kunniamerkillä. Neuvostoliiton Toimeenpanevan Keskuskomitean päätös J. V. Stalinin palkitsemisesta julkaistiin „Pravda“ lehdessä № 53, helmikuun 23 pnä.

Helmikuun 22. J. V. Stalin kirjoitti tervehdyksen Ensimmäiselle ratsuväkiarmeijalle sen kymmenvuotispäivän viettämisen johdosta. Tervehdys julkaistiin „Pravda“ lehdessä № 53, helmikuun 23 pnä.

J. V. Stalin kirjoitti vastauksen Izhevskin tehtaan työläisten kirjeeseen toivottaen heille menestystä Punaista Armeijaa varten valmistettavan aseistuksen tuotantosuunnitelman täyttämässä. Vastaus julkaistiin sanomalehdessä „Izhevskaja Pravda“ № 51, maaliskuun 2 pnä.

J. V. Stalin on läsnä Moskovan Neuvoston juhlaistunnossa, joka oli järjestetty Suuressa teatterissa Punaisen Armeijan 12. vuosipäivän ja Ensimmäisen ratsuväkiarmeijan 10-vuotispäivän viettämisen yhteydessä.

- Maaliskuun 2.** „Pravda“ lehdessä № 60 julkaistaan J. V. Stalinin kirjoitus „Menestys panee pään pyörälle“.
- Ei myöhemmin maaliskuun 14.** J. V. Stalin valmistelee NKP(b):n Keskuskomitean päätöstä „Taistelusta puoluelinjan vääristelyjä vastaan kolhoosiliikkeessä“. Päätös julkaistiin „Pravda“ lehdessä № 73, maaliskuun 15 pnä.
- Maaliskuun 19.** J. V. Stalin vastaa tov. Bezymenskin kirjeeseen.
- Huhtikuun 3.** „Pravda“ lehdessä № 92 julkaistaan J. V. Stalinin kirjoitus „Vastaus tovereille kolhoosilaisille“.
- Huhtikuun 21.** J. V. Stalin kirjoitti tervehdyksen Leningradin Stalinille nimetyn metallitehtaan työläisille sen johdosta, että tehdas oli valmistanut Neuvostoliitossa ensimmäisen suuritehoisen turbiinin ennen määräaika. Tervehdys julkaistiin „Leningradskaja Pravda“ lehdessä № 112, huhtikuun 23 pnä.
- Huhtikuun 25.** J. V. Stalin kirjoitti tervehdyksen Teollisuusakatemian ensimmäiselle päästölle. Tervehdys julkaistiin „Pravda“ lehdessä № 115, huhtikuun 26 pnä.
- Huhtikuun 26.** „Pravda“ lehdessä № 115 julkaistaan J. V. Stalinin tervehdys Turkestanin—Siperian radan rakentajille rakennustöiden päättymisen ja sen kauttaaltaan liikenteelle avaamisen johdosta.
- Toukokuun 1.** J. V. Stalin on läsnä toukokuun 1 päivän sotilasparaatissa ja pääkaupungin työtätekevien mielenosoituksessa Punaisella torilla.
- Toukokuun 10.** „Pravda“ lehdessä № 127 julkaistaan J. V. Stalinin tervehdys Erilliselle ratsuväkikiprikaille sen kymmenvuotispäivän johdosta.

- Toukokuun 27.** J. V. Stalin valitaan Krasnaja Presnjan ja Baumanin piirin puoluekonferensseissa edustajaksi puolueen Moskovan aluekonferenssiin ja NKP(b):n XVI edustajakokoukseen.
- Toukokuun 31.** J. V. Stalin vastaa tov. M. Rafailin kirjeeseen.
- Kesäkuun 16.** J. V. Stalin tervehtii Rostovin maatalouskonetehtaan kollektiivia tehtaan rakennustöiden ennen määräaikaan loppuunsaattamisen johdosta. Tervehdys julkaistiin „Pravda“ lehdessä № 165, kesäkuun 17 pnä.
- J. V. Stalin kirjoitti vastauksen Krasnodarin aluepiirin Kanevskajan piirin kolhoosilaisten tervehdyskirjeeseen. Vastaus julkaistiin sanomalehdissä „Krasnoje Znamja“ (Krasnodar) № 137 kesäkuun 18 pnä ja „Pravda“ № 167, kesäkuun 19 pnä.
- Kesäkuun 17.** J. V. Stalin tervehtii Stalingradin traktoritehtaan työläisiä Neuvostoliiton ensimmäisen traktoritehtaan rakennustöiden ennen määräaikaan loppuunsaattamisen ja tehtaan käynnin johdosta. Tervehdys julkaistiin „Pravda“ lehdessä № 166, kesäkuun 18 pnä.
- Kesäkuun 25.** J. V. Stalin johtaa NKP(b):n Keskuskomitean täysistunnon työtä. Täysistunto hyväksyi Politbyroon esittämät teesit puolueen XVI edustajakokoukselle ja vahvisti J. V. Stalinin selostajaksi NKP(b):n XVI edustajakokoukseen päiväjärjestyksen ensimmäisestä kysymyksestä (Keskuskomitean poliittinen toimintaselostus).
- Kesäkuun 27.** J. V. Stalin tekee NKP(b):n XVI edustajakokouksessa Keskuskomitean poliittisen toimintaselostuksen.

SISÄLTÖ

	Sivu
<i>Esipuhe</i>	V
OIKEISTOPOIKKEAMASTA NKP(b):ssa. Puhe NKP(b):n Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean täysistunnossa huhtikuussa 1929. (Pikakirjottusteksti) . .	3—119
I. Yksi vaiko kaksi linjaa?	5
II. Luokkasuhteiden muutokset ja erimielisyytemme	13
III. Erimielisyydet Kommunistisen Internationalen kysymyksistä	23
IV. Erimielisyydet sisäpolitiikan alalla	32—106
a) Luokkataistelusta	33
b) Luokkataistelun kärjistymisestä	39
c) Talonpoikaistosta	45
d) Uudesta talouspolitiikasta ja markkinasuhteista . .	49
e) Niinsanotusta „pakkoverosta“	55
f) Teollisuuden kehityksen vauhdista ja liittöyhteyden uusista muodoista	63
g) Buharin teoreetikkona	77
h) Viisivuotissuunnitelma vaiko kaksivuotissuunnitelma? .	88
i) Kysymys kylvöaloista	92
j) Viljanhankinnoista	95
k) Valuuttareserveistä ja viljan tuonnista	103
V. Puoluejohdon kysymykset	106—117
a) Buharinin ryhmän ryhmäkuntalaisuudesta	107

b) Lojaalisuudesta ja kollektiivisesta johdosta . . .	110
c) Taistelusta oikeistopoikkeamaa vastaan . . .	115
VI. Johtopäätökset	118
JOUKKOJEN KILPAILU JA TYÖINNOSTUKSEN NOUSU. <i>Estipuhe J. Mikulinnan kirjaseen „Jouk- kojen kilpailu“</i>	120
TOVERI FELIKS KON'ille. <i>Kopio Keskuskomitean Ivanovo-Voznesenskin alueen aluebyroon sihteeri- rille tov. Kolotiloville.</i>	124
UKRAINAN KOMMUNISTISELLE NUORISOLIITOLLE SEN KYMMENVUOTISPÄIVÄNÄ	128
MERKINTÄ RISTEILIJÄ „TSHERVONA UKRAINAN“ LAIVAKIRJAAN	129
SUUREN MURROKSEN VUOSI. <i>Lokakuun XII vuosi- päiväksi</i>	130—148
I. Työn tuottavaisuuden alalla	131
II. Teollisuuden rakentamisen alalla	133
III. Maatalouden rakentamisen alalla	137
Johtopäätökset:	147
KAUKO-IDÄN ERILLISEN ARMEIJAN „TREVOGA“ LEHDEN TOIMITUKSELLE	149
VÄLTTÄMÄTÖN KORJAUS	150
KAIKILLE JÄRJESTÖILLE JA TOVEREILLE, JOTKA OVAT LÄHETTÄNEET TERVEHDYKSIÄ tov. STALININ 50-VUOTISPÄIVÄN JOHDOSTA	153
AGRAARIPOLITIIKAN KYSYMYKSISTÄ NEUVOSTO- LIITTOSSA. <i>Puhe marxilaisten maatalousasain- tuntijain konferenssissa joulukuun 27 pnä 1929</i>	154—186
I. „Tasapaino“-teoria	156
II. „Itsestäänsujumisen“ teoria sosialistisessa rakennustyössä	160
III. Teoria pienen talonpoikaistalouden „kestävyy- destä“	163
IV. Kaupunki ja maaseutu	169

V. Kolhoosien luonteesta	174
VI. Luokkasuhteiden muutokset ja käänne puolueen politiikassa	179
VII. Johtopäätökset	184
KIRJE A. M. GORKILLE	187
KYSYMYKSEEN KULAKISTON LUOKKANA LIKVIDOIMISEN POLITIIKASTA	192
VASTAUS TOVEREILLE SVERDLOVILAISILLE . . .	199—205
I. Sverdlovilaisten kysymykset	199
II. Toveri Stalinin vastaus	201
MENESTYS PANEE PÄÄN PYÖRÄLLE. <i>Kolhoosiliikkeen kysymyksistä</i>	206
KIRJE tov. BEZYMENSKILLE	216
VASTAUS TOVEREILLE KOLHOOSILAISILLE	218
TEOLLISUUSAKATEMIAN ENSIMMÄISELLE PÄÄSTÖLLE	246
VASTAUS tov. M. RAFAILILLE. (<i>Leningrad, Ammatti-liittojen alueneuvosto</i>). <i>Kopio: NKP(b):n aluekomitean sihteeriille tov. Kiroville</i>	248
ROSTOV. MAATALOUSKONETEHDAS	251
STALINGRAD. TRAKTORITEHDAS	252
KESKUSKOMITEAN POLIITTINEN TOIMINTASELOSTUS NKP(b):n XVI EDUSTAJAKOKOUKSELLE. <i>Kesäkuun 27 pnä 1930</i>	253—400
I. Maailman kapitalismin kasvava pula ja Neuvostoliiton ulkopoliittinen asema	253—280
1. Maailman talouspula	255
2. Kapitalismin ristiriitojen kärjistyminen	265
3. Neuvostoliiton ja kapitalististen valtioiden väliset suhteet	273
II. Sosialistisen rakennustyön kasvava nousu ja Neuvostoliiton sisäinen tilanne	280—361
1. Kansantalouden kasvu yleensä	281

2. Teollistamisen menestykset	283
3. Sosialistisen teollisuuden hallitseva asema ja sen kasvun vauhti	286
4. Maatalous ja viljaprobleemi	293
5. Talonpoikaiston kääntyminen sosialismin puoleen ja neuvostotilojen ja kolhoosien rakennustyön kehityksen vauhti	300
6. Työläisten ja talonpoikain aineellisen ja kulttuuriase- man paraneminen	310
7. Kasvuvaikeudet, luokkien taistelu ja sosialismin hyökkäys koko rintamalla	321
8. Kapitalistinen vaiko sosialistinen talousjärjestelmä	339
9. Lähimmät tehtävät	347—361
a) Yleiset	347
b) Teollisuuden alalla	354
c) Maatalouden alalla	356
d) Liikenteen alalla	360
III. Puolue	361—400
1. Sosialistisen rakennustyön johtamisen kysymykset	365
2. Puolueen sisäisten asioiden johtamisen kysymykset	377
<i>Huomautuksia</i>	401
<i>Elämäkerrallisia tietoja (huhtikuu 1929 — kesäkuu 1930)</i>	415

Karjalais-Suomalainen SNT
Ministerineuvoston
Poligrafizdatin
Sortavalan kirjapaino

Sortavala, Karjalankatu, 32
